

PS ➡️ TARAYAN KIŞI BILINMEMEKTEDIR. SADECE PDF'IN YENIDEN DÜZENLEMESI KAKTÜS TEAM TARAFINDAN YAPILMIŞTIR.

Savur Küllerini I Yanmış

Gülsüm Bilgin

Otantik

Teşekkürler

Savur Küllerini'yi yazmaya başladığımda bir gün kitap olmasının, benimle beraber tüm okurlarımın da sayfalarına dokunmasının hayalini kurmuştum... Bu dileğim en güzel şekilde, en güzel insanlar sayesinde gerçekleşti. Bu yüzden teşekkür etmek istediğim güzel insanlar var.

Öncelikle destekleriyle her zaman yanımda olan bir gün bile beni yalnız bırakmayan, yaşadığım tüm olumsuzluklara rağmen yazmayı bırakmamam için beni ikna eden aileme sonsuz teşekkür ediyorum. İyi ki benimsiniz...

Yanı sıra Savur Küllerini'yi sizinle buluşturmama öncülük eden her türlü desteği sağlayan başta Otantik Kitap'a en başından beri yanımda olan ve daima olacağını bildiğim Yeliz Arık'a, bir anne gibi üzerime titreyen Tutku Petek'e, bookstagramların kralı Kaan Çetin'e... Hiçbir zaman "Erda Elmas adını benden aldı" havasını atmaktan sıkılmayan ve Savur Küllerini'yi kendi hikâyelerinden ayırmayan canım arkadaşım Melek Elmas Tan'a... Çıktığım bu yolda en başından beri yanımda olan Cevriyegül Tunçer'e, benim mavi prensesim Gülsüm Yıldan'a ve son olarak siz değerli okuyucularım... En güzel, en büyük teşekkürler sizlere. Hepinize minnettarım.

Bu kitabı ellerimizin arasında tutuyorsak, bu benim kadar sizin de başarınızdır.

Her daim benimle kalmanız dileğiyle,

Sizleri çok seviyorum.

"Kahretsin!" öfkeyle önümde duran sehpaya tekme attım. Sehpa, vurmanın şiddetiyle ileriye doğru kayıp koltuğa çarparak durdu.

Tekrar ayağa kalktığımda bir süre hareket etmeden olduğum yerde bekledim. Ağzımda iğrenç bir tat vardı. Ağzımdaki iğrenç tattan ve midemdeki yanmadan kurtulmak için su içmem, hatta bitap düşen bedenimi rahatlatmak için de banyo yapmam gerekirken yaptığım tek şey aval aval çöplüğe dönen evimi incelemekti.

Her yer boş içki şişeleri, yerlere saçılmış fotoğraflar ve kirli çamaşırlarla doluydu... Eskiden böyle miydi? Her yer tertemiz olur, tek bir dağınıklık olmazdı. O gittikten sonra hayatımın değiştiği gibi düzenimde değişmişti. Her gün biraz daha batıyordum pisliğe.

Çıplak ayaklarımın dibinde olan kırık cam parçalarını umursamadan olduğum yere çökerken salon kapısında duran annemi gördüm. Madem anahtarı vardı ne diye kahrolasıca zili çalıp duruyordu? Kafamı koltuğa yaslayıp gözlerimi kapattım. Gözlerim kapalı bir hâlde yaklaşan topuk seslerini dinledim. Bir sürü soru soracak, cevap alamadan çekip gidecekti. Her zaman olduğu gibi.

"Oğlum bu evi bir hafta önce temizlettim ben. Yine çöplüğe çevirmişsin ortalığı!" Neden yalnız kalmak istediğimi anlamıyordu? Niye beni yalnız bırakmama konusunda bu kadar ısrarcı davranıyordu anlamıyorum. Sadece kafamı dinlemek istiyordum, özellikle de bugün!

"Temizletmeseydin anne. Sana söyledim, bana da evime de karışma." gözlerimi açmadan cevap verirken, topuk sesleri yanımda son buldu. Saniyeler sonra saçlarımda hissettiğim elle gözlerimi açmak istesem de yorgunluğum buna izin vermiyordu. Uyku, beni içine çekebilmek için en küçük anımı kolluyordu. İki dakika gözlerimi kapatsam, kâbuslar yakama yapışıyor,

kan ter içinde uyanmama sebep oluyordu. Hep aynı kâbus, hep o...

Esra'm, güzel karım. Bugün o gideli tam bir yıl doluyordu. O lanet hastalığın onu benden almasının ve kollarımın arasında son nefesini vermesinin üzerinden bir yıl geçmişti. Onu sevdiğimi söyledikten hemen sonra, o güzel gözlerinin bir daha açılmamak üzere kapanmasının üzerinden üç yüz altmış beş gün, beş saat otuz dakika geçmişti. Geçen bir yılın her günü, her saati, her dakikası ruhum parçalara ayrılıp sevdiğim kadınla birlikte toprağa karışırken bedenim boş bir kovuktan farksızdı.

"Seni çok seviyorum sakın unutma, şimdi gidiyorum ama her zaman burada olacağım." diyerek kalbimi işaret etmişti titreyen parmağıyla. Korkunç günün görüntüleri kapalı gözlerimin önünden film şeridi gibi akıp giderken oturduğum yerden doğruldum. "Esra'm!" destek aldığım zemine yayılmış kırık cam parçaları avuç içime saplanırken, yaşattığı sızı, kalbimin acısının yanında yok denecek kadar azdı.

"Oğlum!" diye bağıran annemin tiz sesi kulaklarımı doldurduğunda, başımda hissettiğim ağrı yüzümü buruşturmama neden oldu. "Adal, elin kanıyor oğlum!"

Panik içinde yaralanan elimi, ellerinin arasına alıp kontrol ederken "Kalk hastaneye gidelim, çok kötü." dediğinde gözlerimi devirdim. "Abartma anne." Elimi çekip kalkmaya yeltendiğim sırada inatla elimi tutmaya çalışıyordu.

"Oğlum bak böyle olmaz, lütfen."

Cam kırıklarının etrafından dolanıp, banyoya doğru yürürken annemin peşimden gelip gelmediğine emin olmak için arkama bakmama gerek yoktu. Zira kalın topuklarının zemine çarpıp çıkardığı tok ses her adımında kafama çiviler çakılıyormuş gibi hissettiriyordu. "Anne, neden geldin?" yüzüne bakmadan yönelttiğim sorumla koridorda yankılanan topuk sesleri kesildi.

Banyoya girip kapıyı kapatmadan, düğmeleri açık bıraktığım beyaz gömleğimi çıkarırken, elimdeki kan gömleğe kırmızı lekeler bırakıyordu. Gömlekle kanı temizlerken aynadan yansıyan annemin görüntüsüne kaydı bakışlarım. Omzunu kapı pervazına yaslamış her hareketimi dikkatle izlerken tek kelime etmiyordu.

Kanı temizledikten sonra lavabonun yanında olan dolabın çekmecesinden çıkardığım sargı bezini elimin etrafına sardım. "Bugün buraya gelmemin, büyük bir sebebi var." dediğinde, hareketlerim istemsizce durdu. "Nedir?"

"Esra." Kalbim duyduğu isim karşısında ritmini arttırken kasılan bedenimi yavaş yavaş anneme döndürdüm. Devam etmesini beklediğimi belli eden yüz ifadem, konuşmadığı her saniye daha çok gerilirken "Esra, ne anne!" diye bağırdım. Beklemediği sert çıkışım karşısında, ürkerek yerinde kıpırdandı.

"Sa-sana bir şey bıraktı." Esra bana bir şey bıraktı ve bunu şimdi mi söylüyordu? Bir yıl boyunca aklı neredeydi?! Kaşlarımı çatıp, kalbinin kırılıp kırılmayacağını umursamadan öfkeyle konuşmaya başlayacağım sırada annem bunu anlamış gibi bir adım geriledi. Hızla arkasını dönerek gözden kayboldu. Hırsla banyodan çıkıp peşinden salona girdiğimde, koltuğun üzerine bıraktığı büyük siyah çantasını kurcaladığını gördüm.

"Ne demek Esra sana bir şey bıraktı anne? Madem karım bana bir şey bırakıyor, bu zamana kadar niye vermedin? Dalga mı geçiyorsun benimle?" Cevap vermeden çantayı karıştırmaya devam etti. Aradığını bulduğunda da parmaklarının arasında tuttuğu CD'yi bana doğru uzattı. "Çünkü Esra böyle olmasını istedi." Gözlerimi parlayan CD'nin yüzeyinden ayırmadan "Ne var bunun içinde?" diye sordum. Omuzlarını silkti.

"Eğer olur da hastalığa yenilirsem, bunu ölümümün birinci senesinde Adal'a ver demişti. Açıp ne olduğuna bakmadım."

Bu CD'nin içinde her ne varsa, hissediyorum canımı çok yakacak, paramparça olan ruhumda kapanmayan yaralarıma yenileri ekleyecekti. Yüzümü ellerimle kapatarak kafamı yukarıya doğru kaldırdım. İçtiğim içkiler zihnimde uyuşukluğa sebep olurken katrana bulanmış kalbim yeni bir acıya kendini hazırlıyordu adeta.

"Ben gidiyorum, tek başına izlesen daha iyi."

Durdurmak istiyordum, tek başıma yapamam yanımda kal demek istiyordum ama karşılaşacağım şeyi kestiremediğim için düşeceğim durumu hayal ettikçe kimsenin beni görmemesini tercih ederdim. Evin kapısı açılıp kapanıncaya kadar ellerim yüzümde kafam yukarıya çevrili bekledim.

Bir yıl boyunca olduğu gibi bu büyük ve pis evde yine tektim.

Acılarımla tek başıma yüzleşmekten korkarken, kendimi yalnızlığa mecbur etmek, yaptığım en büyük yanlıştı. Ve ben bu yanlışı bir an bile vazgeçmeden yapmaya devam ediyordum. Yüzümden ellerimi indirip kafamı yere eğdim, gözlerimle CD'yi aradım. Tekme vurup savurduğum sehpanın üzerindeydi. Gittikçe ağırlaşan bedenimi daha fazla taşıyamayacağını belli edercesine titreyen bacaklarımla, önüme çıkan ilk koltuğa oturdum. Birkaç dakika hareketsizce durdum. Boş duvarı izlerken böyle devam etmenin bir anlamı olmayacağını düşünüp elime aldığım CD'yi, DVD cihazına takıp başlatma tuşuna bastım.

Açılan ekranda sevdiğim kadının, bir yıldır görmediğim tapılası yüzü belirince, sendeleyerek, dizlerimin üzerine düştüm. Kehribar rengi gözleri ışıklar saçarak objektife bakarken, yüzündeki gülümsemenin hasretiyle yanıp tutuştu bedenim. İki yanıma düşen ellerimi ağır hareketlerle kaldırıp, ekrana dayadığımda gözümden akan bir damla yaş, çıplak göğsüme düştü.

"Esra'm... Sevdiğim, kadınım." yüzünün ortasında beliren 'Video Başlatılıyor' yazısından iki saniye sonra Esra hareket

etmeye başladı. Kumral kısa saçlarını omzunun gerisine atıp gülümsedi.

"Merhaba dünyam." Her gece beni şarkı söyleyerek uyutan, âşık olduğum ses, bir yıl sonra tekrar yankılandı evimin duvarlarında. Fısıldayarak karşılık verdim. "Merhaba kalbim."

"Eğer bu video eline ulaştı ve sen izliyorsan, ben artık yokum demektir." Söylediği cümle ile kafam öne düşüp, bir haykırış koptu dudaklarımın arasından. Boğazımda oluşan yumru, nefes almamı engellerken, bedenime yayılan yangınsa en çok kalbimi yakıyordu.

"Yoksun ve ben her gün ölüyorum..."

"Biliyorum canın çok yanıyor. Sana bunu yaşattığım için özür dilerim Adal." Hıçkırıklarım odayı doldururken dudaklarımı dişlerimin arasına aldım. "Ağlama lütfen. Unutma, ben seni göreceğim ve seni öyle görünce benim canım yanacak." Hızla kafamı kaldırıp ekrana baktım. Bakışlarında kaybolduğum, gördüğü her şeyi kıskandığım kehribar gözleri yaşlarla parlıyordu. Ekrana dayadığım bir elimi çekip gözyaşlarımı silerken "Tamam, tamam ağlamayacağım bir daha. Yeter ki sen üzülme." dedim, duyabilecekmiş gibi.

Bakışları ellerine kayıp gözlerini kadrajdan çevirdiğinde ekrana daha çok yaklaştım. "Ne olur, ne olur çevirme gözlerini. Ne olur bana bak Esra'm, çok özledim o gözlerini, ne olur bana bak." yalvarışlarımı duyar gibi bakışlarını aniden kameraya çevirdi.

"Benim yüzümden hayata küstüğünü, ölü gibi olduğunu düşünmek beni kahrediyor Adal. Eminim, şu an tahmin ettiğim hâlinden daha betersin. Hele evimizin hâlini, düşünemiyorum bile." utanarak önce üzerime ve sonra da salona göz gezdirdim.

"Senden bir ricam olacak hatta rica değil, sana vasiyetimdir bu." elini kameraya uzattı. Ekranın bir kısmını kaplayan elinin

üzerine elimi koydum. Elleri her zaman soğuk olur, ısınsın diye de dakikalarca nefesimle ısıtırdım.

"Hayatına kaldığın yerden devam edecek, işinin başında olacaksın. Ruhunu kaybetmiş bir bedenden farksızmış gibi görünmeyeceksin, ailenin yanında olacak yanında olmalarına izin vereceksin ve en önemlisi-" yarım kalan cümlesiyle benimde nefes alışverişlerim durdu. Her ne söyleyecekse onunda canının yandığı belliydi ama demek zorundaymış gibi hissediyordu kendini. Zorlanıyordu.

"Ve yeniden evlenip hayatına devam edeceksin. Bu söylediğime kızacaksın ama unutma bu sana vasiyetimdir Adal Yalaz. Mutlu olmaya çalış, hayatından vazgeçme, nefes almaktan vazgeçme."

İstediği şeyle vücudum yana doğru düşerken, ağzım açık, sevdiğim kadının bana bıraktığı vasiyetini şaşkınlıkla dinliyordum.

Bunu benden nasıl isterdi? Nasıl başkasıyla evlenip, mutlu olmamı isterdi? Yapmam, yapamazdım! Aşkımıza bunu yapamazdım.

"Eğer beni birazcık seviyorsan isteklerime karşı gelmez ve yaparsın. Aksi hâlde, seni bu hâle getirdiğim için kendimi asla affetmeyeceğim ve huzur bulamayacağım."

Düştüğüm yere uzanıp cenin pozisyonu alırken birbirine kenetlediğim ellerimi iki dizimin arasına sıkıştırdım. Titremeye başlayan çenem, dişlerimin birbirine vurmasına neden olurken "Bunu benden isteme, bunu benden isteme." diye fısıldadım tekrar tekrar. Göz kapaklarımda hissettiğim ağırlık, oluşan karanlığa doğru ilerlememi sağlıyordu. Çenemde oluşan titreme, tüm bedenime yayılıyor, kafamın içindeki boğuk seslerde, bir o kadar artıyordu. Kimin sesi, ne diyor anlayamıyordum.

Karanlığa teslim olmadan önce kafamın içinde oluşan korkunç gürültünün arasında bir ses duyuldu. Ne dediği anlaşılan, tek bir ses vardı ve ben o berrak sesin sahibini biliyordum.

"Seni seviyorum dünyam. Bunu asla unutma."

2. BÖLÜM

İtibar

Erda Elmas Aksu

Düşüncelerimi yarıp geçen baş ağrısının şiddeti her adımımda biraz daha artıyor, gözlerimi açıp kapatmakta zorlanıyordum. Yanımdan gelip geçen insanlar başlarını eğip selam verirken "Günaydın Erda Hanım." diyorlardı. Ben ise, acı dolu yüz ifademle gülümseyen suratlarına bakıyor ve hiçbir şey demeden yürümeye devam ediyordum. Normalde asla bu şekilde davranmadığımı bilen insanlar, bir sorun olduğunu anlamış üstelemeden uzaklaşırken, işe yeni başlayanların arkamdan fısıldadıklarını duyabiliyordum. Babamın odasının olduğu kata çıktığımda, kapısının önünde olan asistanı beni görünce oturduğu sandalyesinden kalktı.

"Hoş geldiniz Erda Hanım, babanız sizi bekliyor."

Parmaklarımla şakaklarımı ovalarken "Merhaba Sema, bana acilen ağrı kesici getirir misin? Bu ağrı beni öldürecek." dediğimde otuzlu yaşlarının ortasında olan kadın, ikiletmeden masasından kalkıp hızlı adımlarıyla koridor boyunca yürüdü.

Yönetim Kurulu Başkanı Fırat Aksu kapı pervazının yanında, duvara monte edilmiş pirinç levha yeni silinmiş gibi parlarken gözlerimi kamaştırıyordu(!)

Kapıyı açtığımda, gözlerim büyük odanın içinde babamı aradı. Her zamanki ihtişamlı iri gövdesiyle camın önünde durmuş kalabalık şehri yukarıdan izliyordu. Odaya girip ardımdan kapıyı kapattığımda, kafasını çevirdi.

"Merhaba baba."

Bütün bedeniyle bana dönerek, kollarını iki yana açıp bekledi. Öldürücü baş ağrıma rağmen bütün içtenliğimle gülümseyip, günlerdir özlemini çektiğim baba şefkatine teslim ettim kendimi. Gitmemek için direnSem de bir faydası olmamıştı. İki haftalığına halamın yanına, İsviçre'ye gönderilmiştim. Neden gitmem için o denli ısrar etmişlerdi çözebilmiş değilim ama adım kadar eminim ki bunun içinde bir iş vardı.

"Nasılsın güzelim? Tatilin nasıl geçti?" Cüssesine nazaran onun dokunuşları, saçlarımı okşarken başımdaki ağrıya iyi geliyordu. Rahatlamanın verdiği hisle gözlerim kapanırken kapının tıklanmasıyla geri çekildi. Mükemmel bir baba olmasıyla birlikte çalışanlarının karşısında otoritesini korumayı kendine prensip hâline getirmiş bir patrondu da.

"Gel!" Babamın tok sesi odada yankılanırken açılan kapıdan Sema içeri girdi. "İlacınız Erda Hanım." Hızlı adımlarla Sema'nın yanına gidip getirdiği ilacı alarak suyla birlikte yuttum. "Sağ ol Sema." deyip boş bardağı ona uzattığımda gülümseyerek karşılık verdi ve odadan çıktı.

"Yine mi migren ağrısı?" kafamı aşağı yukarı sallayıp babamın sorusunu onayladım, odadaki deri koltuklardan birine oturdum. Uçaktan bugün indiğim ve daha dinlenme fırsatım olmadığı için şişen ayaklarımı öne doğru uzatarak ellerimi kucağımda birleştirdim.

"Halan nasıldı?" sorusunu es geçerek iki haftadır meraktan kafamı kurcalayan soruyu sordum.

"Baba, beni niye apar topar gönderdiniz?"

Gerilen yüzünün aldığı her bir ifadeyi dikkatle izledim. Söylemek isteyip de söyleyemediği açıkça ortadaydı. Cesaret vermek istercesine yüzüme bir tebessüm yerleştirip konuşmaya başladım.

"Biliyorum beni üzmek istemiyorsunuz ama bu şekilde beni olaylardan veya olacaklardan kaçırmanız daha iyi hissettirmiyor." yaslandığım koltuktan doğrulup dirseklerimi koltuğun kolçaklarına bastırarak destek aldım. "Lütfen baba, beni neyden uzak tuttuğunuzu bilmek istiyorum."

Giydiği gömleğin yakasını parmaklarıyla gevşetirken derin nefesler alıp bırakıyordu. Ailemi bu denli huzursuz edip, beni ülke dışına göndermelerine neden olan şeyi daha çok merak etmeye başlamış, kendimi düşünce selinin içinde bulmuştum. Acaba şirket adına girilen ihaleler için tehdit mi ediliyordu veya işler de sıkıntı mı vardı? Eğer işlerde sıkıntı varsa beni niye göndersin ya da eğer tehdit ediliyorsa annemi neden benimle birlikte göndermesin? Bu ihtimalleri kafamdan uzaklaştırıp, gerçekleri duymak için bekledim.

"Kızım bak..." sustu. Bu davranışları merakımı daha çok arttırıyordu. Yaşadığım stresten dolayı titremeye başlayan bacaklarıma ellerimle baskı uygularken "Baba artık beni korkutuyorsun. Tehdit mi ediliyoruz, canın mı tehlikede ne oldu anlatsana!" dedim. Oturduğu yerden kalkıp odanın içinde bir sağa bir sola yürümeye başladı. Baş ağrısıyla ağırlaşan kafamı ellerimin arasına alıp, patlayana kadar ezmek istiyordum.

"Soner evlendi Erda." sonunda ağzındaki baklayı çıkartıp günlerdir kafamın içini kemiren soruları cevapladığında kalbimin derinliklerinde kabuk tutmuş yara sızlayıp varlığını belli etti. Tekrar kanamaya başlamadı ama acıttı işte.

"Ne zaman?" sorusu çıktı dudaklarımın arasından. Merak eden zihnime, acımaması gerekirken sızlayan kalbime, ayakta durması gerekirken onun adını duyduğumda sendeleyen gururuma lanetler savururken oturduğum yerden kalkıp cevap vermeye hazırlanan babamı, elimi kaldırarak durdurdum.

"Boş ver, sormadım say. Duymak istemiyorum ve gidiyorum. Akşam evde görüşürüz." Tek kelime etmesine fırsat vermeden odadan çıkarken durmamı isteyen sözlerini duymazlıktan geldim. Birbirine dolanan ayaklarım yüzünden her üç adımımda bir sendelesem de yere kapaklanmadan şirket binasından çıkmayı başardım.

Kollarımı bedenime sarıp, cadde boyunca yürüdüm. Çarptığım insanların arkamdan sitem dolu sözlerini duyabiliyordum ama umursamıyordum. Nereye gittiğimi bilmeden yürümeye devam eden ayaklarıma uyuyordum. Kafamın içinde oluşturduğum zindana kilitlediğim geçmişe ait görüntüler, özgürlüğüne kavuşup, birbiri ardına gözümün önüne gelirken nefesimi kesmeye yetiyordu.

Tatlı telaşım, heyecanım, mutluluğum ve hayal kırıklığım... O güne ait her şey, bir bir gözümün önünden geçerken adımlarımı durdurdum. Bedenime sardığım kollarımı daha çok sıkarken parmaklarımın arasında sıkışan tenim, acıyordu. Kalbimde olan rahatsız edici sızıyı geri plana atmak için, canımı daha çok yakmaya hazırdım. Yeter ki kurtulayım!

Farkında olmadan önünde durduğum butiğin kapısı açılınca, içeriden çıkanlara yol vermek için bir adım geriledim. Kapıdan çıkan son yüzle göz göze geldiğimde, şanssızlığıma olan hayranlığım bir kat daha arttı! En son görmek isteyeceğim insanlar sıralamasını yapsam, bu kadın o sıranın en sonlarında bile bulunamazdı.

"Ah, Erda'cığım!" samimiyetsiz ses tonuna birde yapay kahkahası eklenince, gözlerimi devirdim.

"Düğünüme katılmanı beklemiştim aslında."

Bedenime sardığım kollarımı açıp, bir adım atarak önünde durdum. "Neden?" diye sordum sıktığım dişlerimin arasından. "Şereften yoksun hâlinize alkış tutmam için mi?"

"Görmeyeli kabalığın arşa çıkmış bakıyorum da."

Ellerimi yumruk yaparak sıkmıştım. Derime batan uzun tırnaklarımın, avcuma küçük şekiller çıkardığını tahmin edebiliyordum.

Şu yumruğu makyajla renklendirdiği sevimsiz suratına indirebilmek için nelerimi vermezdim.

"Ne oldu Erda Hanım, nişanlanacağın adamın koşarak benim kollarıma gelmesini hâlâ atlatamadın mı?" Dolgun dudaklarının arasından dökülen her kelime sabır taşımda çatlaklar oluşturuyordu ve ben daha ne kadar tahammül edebilirim bilemiyordum. Gözlerimi kısıp, bir adım daha yaklaştım.

"Sana acıyorum biliyor musun? Her zaman insanların sıkılıp bıraktıklarıyla kendi avuttun, hayatının sonuna kadar da bu böyle olacak." yanındakiler tek kelime etmeden bizi izliyordu.

"Hatırlatırım canım, sen Soner'den sıkılmadın ya da sen onu bırakmadın, o seni bırakıp beni tercih etti." dediğinde attığım histerik kahkahayla sesim sokakta yankılandı.

"Sen kendini böyle mi tatmin ediyorsun Kübra?" alaylı bir tavırla. "Zira, insanların gözünde bu böyle değil. Ah, açıklamama gerek yok değil mi? Sen zaten duymuş olmalısın. Koca beş yılın sonunda evlenmenizde ayrı bir ironi tabii... Çok merak ettim ya? Senin ikna kabiliyetin oldukça yüksekken nasıl oldu da evlenmeniz seneler aldı?"

Gözlerimle vücudunu tararken yüzümdeki sahte gülümseme de büyüdü. "Hamile falan mısın? Oldukça kilo almışsın."

Sözlerim öfkesine öfke katarken gözlerinde gördüğüm çaresizlik hoşuma gitmişti. Yüzümdeki gülümseme büyüdü. Sanırım, tam on ikiden vurmuştum.

"Benimle uğraşırken bir kere daha düşün, benimle boy ölçüşebilecek biri değilsin sen." Küçümseyici bakışlarımı üzerinde gezdirdikten sonra yanından geçerken omzuna çarptım. Aramızda oluşan birkaç adımlık mesafeden sonra "Erda!" diye seslendi arkamdan. Yerimde durdum fakat ona bakmadım.

"Asıl ben sana acıyorum, nişan gününde terk edilmiş bir kadınsın sen! Ailenin de senin de itibarın yerle bir oldu. Hep tek başına kalacaksın."

Ağır hareketlerle arkamı dönüp, zafer kazanmış gibi parlayan yüzüne baktım.

"Yerle bir olsa da en azından itibarım var değil mi? Peki, sende ne var? Sen beni bu kadar kafana takma canım, benim o itibarı geri kazanmam çok zor olmaz. Ama senin için aynı şeyi söylemek," omzumu silktim. "İmkânsız."

Cevap vermek için ağzını açtığında yanına gelen arkadaşı koluna dokunup "Yeter artık." diye uyarıda bulununca konuşmak için açtığı ağzını kapattı. Karşıdan gelen taksiyi görünce, kolumu kaldırıp durması için işaret verdim.

Saniyeler sonra önümde duran taksinin kapısını açtım, arabaya binmeden önce bakışlarımı Kübra'ya çevirdim. Gittiğim yönün aksine gidiyordu fakat sürekli arkasını dönüp bana bakıyordu. Karşısında yıkılıp, yıllar boyunca bu konuyla ilgili sakladığım gözyaşlarımı dökmediğim için kendimle gurur duyarak arabaya bindiğimde şoföre evin adresini verdim.

Montumun cebinde duran telefonumun melodisiyle, cama yasladığım kafamı kaldırdım. Kimin aradığını görmek için çıkardığım telefonun ekranına baktım. Annemdi. Merak etmiş olmalıydı. Aramayı kabul edip "Anne?" dedim.

"Neredesin kızım?" ses tonu garipti. Kaşlarımı çatıp cevap verdim. "Eve geliyorum, ne oldu?"

"Gelince konuşuruz, bir yerde oyalanma. Hemen gel." Cevabımı beklemeden telefonu yüzüme kapatmıştı, şaşkınlıkla ekrana bakakaldım. Annem asla bu şekilde konuşmaz, beni merakta bırakmazdı.

"Yine ne oluyor ya?" kendi kendime konuşunca şoför dikiz aynasından bakıp "Bir şey mi dedin abla?" dedi. Kafamı iki yana salladım.

"Size demedim. Biraz hızlı gidebilir miyiz?"

On dakikalık yol trafik yüzünden yirmi dakika sürmüştü. Taksi evin önünde durduğunda cebimdeki elli lirayı şoföre uzatıp "Üstü kalsın." dedikten sonra hızla arabadan indim. Koşar adımlarla eve doğru yürürken camdan beni izleyen babamı gördüm, istemsizce yerimde durdum. Babam bu saatte evde olmazdı. Kesinlikle kötü bir şey vardı. Duran bacaklarımı yeniden hareketlendirip kapıyı açan annemin yanından eve girdim.

"Anne neler oluyor? Apar topar çağırdın, kötü bir şey mi var?" eve girmemle birlikte kapıyı kapatan annem, eliyle salonu işaret ederek "İçeride konuşalım." dedi. Ailem bugün beni çıldırtmak için anlaşma mı yapmıştı! Bu gizemli havalarda ne böyle, Allah aşkına?

Gözlerimi devirip işaret ettiği gibi salona girdim. Ben dışarıdayken camda bekleyen babam şimdi tekli koltukta oldukça gergin bir şekilde oturuyor ve gözünü kırpmadan karşısında oturan kadına bakıyordu. Kadının arkası dönük olduğu için yüzünü göremiyordum. Salonun ortasına ilerledikçe koltukta oturanın kim olduğunu da görebilmiştim.

Songül teyze.

Üzerimdeki montu çıkartıp koltuğun kenarına bırakırken "Hoş geldin Songül teyze." dedim. Yanına gidip ona sarılırken kollarını boynuma dolayıp "Sen de hoş geldin güzelim." dedi. Ses tonundaki endişe hiç hoşuma gitmemişti. Geri çekilip

yanına otururken bakışlarımı annemle babamın yüzlerinde gezdirdim. Ortamda bulunan gerginlik elle tutulur cinstendi ve bu, diken üstünde oturmama sebep oluyordu.

"Ne oluyor?" gözlerim anneme odaklanmış olsa dahi sorum ortayaydı. Konuşmadan birbirine bakıp duran ailem ve Songül teyze, bakışlarıyla konuşuyorlardı adeta. Söyleyecekleri her neyse can sıkıcı olduğu aşikârdı ve onlar sustukça bedenimi ele geçiren öfke işimi zorlaştırıyordu. Zaten zor bir gün geçirirken birde bunlar, yangınıma körükle geliyorlardı.

"Ağzınızdan lafı cımbızla mı almam gerekiyor, ne olduğunu söyleseniz artık?"

Yanında oturduğum Songül teyze, hafifçe bedenini bana çevirip, bacaklarımın üzerinde duran ellerimi ellerinin arasına aldı.

"Erda, ben sana bir soru sormaya geldim." dediğinde, kafamı sallayıp "Sor tabii Songül teyze." dedim.

Babam aniden yerinden kalkıp "Ben bu işi kabul etmediğimi söylüyorum, siz hâlâ sana soru sormaya geldim diyorsunuz." diye bağırdığında kaşlarım şaşkınlıkla havalandı.

"Baba, ne yapıyorsun?"

Annem babamın yanında durup, bir elini koluna bir elini omzuna yerleştirdi. "Sakin ol Fırat."

Tekrar Songül teyzeye baktığımda, neredeyse ağlayacaktı.

"Ne olur Erda, ne olur düşünmeden cevap verme. Lütfen." titreyen ses tonu kalbime dokunurken kafamı sallayıp kabul ettim.

"Oğlum Adal'la..." diye fısıldadı, gözlerimin için bakarken. "Onunla evlenir misin?"

Duyduklarım karşısında omuzlarım düşmüş, dudaklarım şaşkınlıkla aralanmıştı. Bu kadın ne dediğinin fakında mıydı?

Bakışlarım anne ve babam arasında gidip geliyor, bana yöneltilen soruyu doğru duyup duymadığımı anlamaya çalışıyordum.

'Asıl ben sana acıyorum, nişan gününde terk edilmiş bir kızsın sen! Ailenin de senin de itibarın yerle bir oldu. Hep tek başına kalacaksın.'

Kulaklarımda yankılanan sesten kurtulmak için kulaklarımı kapattım. Eve gelirken yaşadığım olay ve duyduğum aşağılayıcı konuşmalar zihnimin duvarlarına çarpıyordu.

'Ailenin de senin de itibarın yerle bir oldu...' saç diplerime karışmış parmaklarımı sıkıyordum. *'Hep tek başına kalacaksın.'*

'Ne oldu Erda Hanım, nişanlanacağın adamın koşarak benim kollarıma gelmesini hâlâ atlatamadın mı?'

Annem yanıma gelip kollarımı tutarken "Kızım, iyi misin?" diye sordu.

'Seni bırakıp beni tercih etti. İtibarınız yerle bir oldu!'

"Hayır hayır, doğru söylemiyor. Tek başıma ölmeyeceğim ben... Olmaz!" Kendi kendime sayıklanmaya devam ediyordum. Annem yanıma gelmiş, korkuyla saçlarımı okşamaya başladı. "Elmas'ım, sakin ol!"

Beş yılın bana kattığı en büyük değişiklikti bu sinir krizleri. Bazı zamanlarda öyle güçlü oluyordu ki kendime gelmem birkaç günümü alıyordu. Aniden oturduğum yerden kalkıp, Songül teyzenin karşısında dizlerimin üzerine çöktüm. Hâlime acıyarak bakan gözlere gülümsedim. Ama bu gülümseme samimiyetten çok uzaktı. Delirmiş gibiydim.

"Nişan günü terk edilen birini gelin olarak mı istiyorsun sen? Emin misin?" Kahkaha seslerim salonda yankılanırken kafamın içinde büyümeye başlayan yangın yavaş yavaş bedenime yayılıyordu. Titremeye başlayan ellerimi ağır ağır kaldırıp kendimi gösterdim. "Beni mi istiyorsun, gerçekten mi?"

Songül teyze kucağında tuttuğu çantasını koltuğa bırakıp yerinden kalktı. Hemen dibimde, benim gibi dizlerinin üzerine çökerken gözlerinden akan bir damla yaşı elinin tersiyle sildi.

Yüzümü avuçlarının içine alarak sıktı.

"Ben, hayatım boyunca senin kadar güçlü bir kadın görmedim Erda Elmas!" Ellerinin arasına sıkıştırdığı kafamı iki yana sallayıp burnumu çektim. "Ben güçlü falan değilim."

İşaret parmağını dudaklarımın üzerine bastırıp "Şhht!" diyerek konuşmamı engelledi.

"Ne insanlar tanıdım terk edildiğinde bütün düzenini bozup çekip giden, ne insanlar gördüm aldatıldığında intikam diye kendini bitiren ama sen." sustu saçlarımı okşadı. "Sen her şeye, hepsine rağmen burada kaldın konuşulanlara göğüs gerdin."

Annemle babam sessizce bizi izliyorlardı. Gözümde biriken yaşlar karşımda oturan kadının yüzünü görmemi engellerken "Niye ben?" diye sordum. "Benim oğlumu sadece senin gibi güçlü bir kadın, düştüğü yerden kaldırır." dedi.

Ölü karısının arkasından senelerce yas tutan adamı düştüğü yerden nasıl kaldırırdım, ben bile ayakta duramazken?

"Benim acım, onunkinin yanında bir hiç Songül teyze. Ben sadece düştüm. Ama Adal, hem düştü hem kavruldu. Benim gücüm yetmez böyle bir acıya." Songül Teyze dudaklarını hafifçe kıvırıp tebessüm etti, bir yaş daha kayıp düştü yanaklarından. "Birbirinizin yarasına el basarsanız, acıyla kanayan yaralarınıza merhem olursunuz kızım."

"O biliyor mu? İstiyor mu?" sorum karşısında gözlerini ağır hareketlerle kapatıp açtı.

Dakikalar sonra babam araya girip, duruma olan itirazını belli edercesine tok sesini duyurdu.

"Evlilik yara bandı değildir Songül Hanım, her şeyi daha kötü hâle getirirsiniz. Kızımı buna bulaştırmayacağım." Çöktüğüm yerden kalkarken annem koluma girerek destek olmuştu. Bedenimi taşımakta zorlanan bacaklarım titriyor, vücudum hafifçe ileri geri sallanıyordu.

"Hayatım boyunca önüme sunulan kapılar hep başkalarının isteklerine göre açılıp kapandı. Sadece biri." Gözlerimi kapatıp görüşümü bulanıklaştıran gözyaşlarını serbest bıraktım. "Allah kahretsin sadece birini kendi ellerimle araladım o da en acı şekilde yüzüme kapatıldı!"

Kapattığım gözlerimi açıp Songül teyzeye baktım.

"Kabul ediyorum, oğlunla evleneceğim." dediğimde babam yine araya girdi.

"Saçmalama Erda! Bu seni iyileştirmez. Hâlâ ölmüş karısına âşık, seni sevmeyen, sevmediğin bir adamla nasıl mutlu olacaksın? Bir hayaletle baş edemezsin kızım! Bunu nasıl kabul edersin."

Gülümsedim.

"Kalbim atsa da benim bir ölüden ne farkım var baba?"

3.BÖLÜM

Karanlığın Aşk

10.11.2013

Heyecan bedenimi sarmış, mutluluk gözümü kör etmişti.

Büyük bir heyecan dalgası, ayak parmaklarımdan saç tellerime ulaşıp yumuşak darbelerle kalbime vuruyordu. Gülmekten küçücük hâle gelen kehribar rengi gözlerim, karşımdaki duvara sabitlenmiş aynada yansıyan bedenimde tekrar tekrar geziyordu. İlk gördüğüm an vurulduğum koyu yeşil renkteki elbise, bütün ihtişamıyla vücudumu sarıp tüm kıvrımlarımı göz önüne seriyordu. Parmaklarımı, ağır hareketlerle elbisenin güpür kumaşında gezdirirken, arkamda durmuş saçımın son detaylarıyla ilgilenen kuaför kadına gülümsedim.

"Mükemmel görünüyorsunuz Erda Hanım." dedi kadın gülümsememe içtenlikle karşılık verirken.

"Teşekkür ederim."

Dudaklarıma sürülen mat ruj gülümsedikçe geriliyor, gerildikçe küçük çatlaklar oluşturuyordu.

"O kadar çok gülüyorum ki rujum bozuluyor. Çıkmadan önce tekrar sürer misiniz?" diye sordum yüzümü inceleyen kadına. "Ah, tabii hallederiz."

Davetin başlayacağı saat yaklaştıkça içime çektiğim her nefes, midemde bir kelebeği daha kozasından çıkarıyordu sanki. Mutluluk sarhoşluğu bu olsa gerek.

Kuaför kadın öneme geçerek, elinde tuttuğu küçük kancalı iğneye geçirilmiş nazar boncuğunu gösterdi. "Ben genelde çantamda taşırım. İzin verirseniz bunu elbisenizin görünmeye bir kısmına iliştireyim. Öyle güzel görünüyorsunuz ki nazar bozana ihtiyacınız olacak."

Bu tarz şeylere inanmasam da içimde büyüyen heyecan ve mutluluğa kadının içtenliği de eklenince kafamı sallayarak "Olur." dedim hevesle. Yerden birkaç santim yüksek, yuvarlak platformda bir adım geri giderek kadının çıkabilmesi için alan açtım.

"Bu arada, heyecandan sormayı unuttum. Sizin adınız neydi?"

Elbisenin, kalp yakasının iç kısmına nazar boncuğunun iğnesini geçirirken "Semra." dedi.

Kapı tıklandığında, gel dememe kalmadan içeriye kafasını uzatan Soner'le yüzüme yerleştirdiğim gülümse olabilirmiş gibi daha da büyüdü. Abartmıyorum, çene kemiğim ağrımaya başlamıştı.

"Girebilir miyim?"

İğneyi yakama iliştiren kuaför kadın platformun üzerinden indiğinde bir bana bir Soner'e bakıp "Ben sizi yalnız bırakayım." diyerek odanın çıkışına doğru yürüdü. Bakışlarım tekrar âşık olduğum adamı bulduğunda, yüzüne yerleştirdiği ifade gülümsememi soldurmaya yetmişti. Tamam, kalabalık ortamlar hoşuna gitmiyordu ama en azından giyindiği takım elbisenin içinde ona

işkence ediyorlarmış gibi görünmese olmaz mıydı? Sonuçta bugün nişanlanacaktık.

Uzun elbisemin eteklerini parmaklarımın arasına sıkıştırıp, alçak platformdan inerken "Kendini bu kadar kasma, dışarıdan yanlış anlaşılacak duruş sergiliyorsun." dedim, gizleyemediğim heyecanımı ses tonuma yansıtarak.

Jilet gibi ütülenmiş beyaz gömleğinin yakasına taktığı papyonunu işaret parmağıyla gevşetti.

"Erda, ben yapamayacağım. Buna hazır olmadığımı anladım."

Dudakları arasından çıkan kelimeler, göğüs kafesimi parçalayıp keskin bir hançer gibi kalbime saplanıyordu sanki. Gülümsemem yüzümde donuk bir hâl alırken, nefesimi tuttuğumun farkında bile değildim.

Soner, büyük odada volta atmaya başladığında elini kolunu sallayarak bir şeyler anlatıyordu ama kulaklarım uğuldarken ne dediğini anlayamıyordum. Saniyeler önce söylediği cümle, defalarca kulaklarımda yankılanırken kalbimde hissettiğim acı giderek büyüyordu.

"Ne?" dedim fısıltıyla. Kendi sesimi duymakta zorlanırken Soner'de duymamış olacak ki konuşmasına devam ediyordu.

"Bak ben denedim tamam mı? Ama olmadı, yapamadım. Sana ve ailene ayak uydurmaya çalıştım, olmadı. Olduramadım."

Ellerimi bir destek ararcasına boşlukta savruluyor, olduğu yere mıhlanmış ayaklarım hareket etmeyi reddediyordu. Gözlerime hücum eden yaşlar, odanın içinde volta atmaya devam eden adamın görüntüsünü bulanıklaştırırken sertçe yutkundum.

"Sen ne dediğinin farkında mısın?" kuruyan dudaklarımın üzerinde dilimi gezdirdim. "Bunu nişan günümüzde, aşağıda yüzlerce insanın bizi beklediği bir anda mı anladın?"

Sendeledim.

Soner, yerinde durup bakışlarını benden başka odadaki her eşyanın üzerinde dolaştırdı.

"Üzgünüm. Seni veya aileni küçük düşürmek istememiştim. Son ana kadar böyle düşündüğümün farkında bile değildim." boğazını saran papyonu öfkeyle çıkarıp gelişi güzel savurdu. "Yapamam!"

Görüşümü bulanıklaştıran yaşlar, yanaklarımdan kaymaya başladığında kalbimdeki acı bir yangına dönüşmüş ve yaşlarda o yangını körüklüyordu. Titremeye başlayan ellerimi yumruk hâline getirip, zorda olsa bir adım ilerledim.

"Neden?"

Soner'in gözleri gözlerimle kesişti ve işte o an anladım başka şeylerin olduğunu.

O benim sevdiğim adamdı, bir bakışından tanırdım onu.

"Bana asıl sebebini söyle?" dedim titreyen sesimle. "Neden?"

Bulunduğumuz odanın kapısı tıklandı. Umursamadım. Kimin geldiği veya ne için geldiği umurumda değildi!

Kapı tekrar tıklandı.

Soner bu ısrarcı çalışları bir kurtarıcı bilip, hızlı adımlarla kapıya yöneldiğinde sesimi çıkarmadan onu izledim.

"İşin bitmedi mi? Daha ne kadar beklemem gerekecek?" Soner'in bedeni konuşan kadını görmemi engellese de sesin sahibini tanıyordum. Şaşkınlıkla yanaklarımdan akan yaşları elimin tersiyle silip kaldırmaya zorlandığım ayaklarımı zemine sürte sürte yürümeye başladım.

Neler oluyordu? Hangi işten bahsediyordu bu kadın?

Soner arkası dönük olduğu için ona yaklaştığımı fark etmemiş kısık sesle konuşmaya başlamıştı: "Kübra şu an burada olman doğru değil! Daha ona gerçekleri söylemedim."

Kaşlarım şaşkınlıkla havalanırken "Ne gerçeklerinden bahsediyorsun?" dedim.

Sarı ombreli koyu renk saçlarını tepeden sıkı bir atkuyruğuyla toplamış esmer kadın görüş alanıma girdiğinde, suratında oluşan çarpık gülümsemesi kalbime bir darbe daha indirmişti.

Tanıştığımız zamandan bu yana asla haz alamadığım kadın, rahat hareketlerle kapıdan içeriye girdi, odada bulunan deri koltuklardan birine oturdu, bir bacağını diğer bacağının üzerine atarak Soner'e baktı.

"Sen konuşmanı bitir sevgilim, ben burada bekleyeceğim. Ama hızlı olursan sevinirim malum bir tatil planımız var."

Kırmızı renge boyanmış dudakların arasından çıkan kelimeler, bir el gibi boğazıma yapışıp nefesimi kesmeye başladığında gözlerim şokla açıldı.

Kübra, aldığı hazzı doruklarda yaşadığını belle eden yüz ifadesiyle gözleri Soner ve benim aramda gidip gelirken, boğuk bir ses tonuyla "Ne diyor?" diye sordum.

Soner, bakışlarını rahat bir şekilde koltukta oturan kadından ayırmıyordu.

Dakikalar önce mutlulukla harmanlanmış heyecanım öfkeye dönüşmüştü. Her zerreme sinsice bir elektrik akımı gibi yayılan öfkeyle sert adımlarla ilerleyip karşımda duran adamın önünde durdum.

Parmaklarımla çenesini sert bir şekilde kavradım, kafasını bana doğru çevirip gözlerime bakmasını sağladım.

"Ne diyor bu kadın?"

Bağırışımın odada yankılandığını ve dışarıdan duyulmasını önemsemiyordum bile. Kalbimde oluşan yara öyle acı veriyordu ki bu acıya karşılık öfke bir zehir gibi kanıma karışıyordu.

Aldatılmışlık... Kandırılmışlık...

Ruhum parçalanıyordu.

Tenim alev alev yanıyordu.

Kocaman odada oksijen bitiyordu sanki.

Çaresizlik...

Gözlerim görmüyor, kulaklarım duymuyordu.

Kalbimin her atışında, gururumdan bir parça daha kopup kayboluyordu.

Bedenim ağır geliyordu.

Nefes alamıyorum anne, yardım et!

Kalbimde büyük bir ağırlık var baba, kurtar beni!

Hayatımın karanlığa saplanan noktasının bir adı vardı artık: Adal.

Soner yıllar önce beni bir karanlığa itmiş, Adal ise artık o karanlığın sahipliğini yapıyordu. Önüme bırakılan kara kaplı defterde, adımın yazılı olduğu kısmı imzaladım.

Kalemin siyah mürekkebi kâğıdın üzerinde bir daha asla kaybolmayacak izini bırakırken, bedenimde görünmez kesikler oluşuyordu. Buraya kadardı. Ruhum, artık eskisinden daha acı verici günlere selam veriyordu.

Beni nelerin beklediğini tahmin bile edemezdim. Yanımdaki sandalyede oturan adam, tepkisiz tutmayı başardığı simsiyah gözlerini masanın üzerinde birleştirdiği ellerinden ayırmıyordu. Atılan imzalardan sonra nikâh memuru ayağa kalktı, bizim de aynı hareketi yapmamızı beklediğini belli eden bakışlarını üzerimizde gezdirdi.

"Beşiktaş Belediye Başkanı'nın bana verdiği yetkiye dayanarak sizleri karı koca ilan ediyorum." dedikten sonra elinde tuttuğu evlilik cüzdanını bana doğru uzattı. "Tebrik ederim."

Zoraki bir gülümsemeyle, nikâh memurunun uzattığı orta boy defteri alıp "Teşekkür ederim." dedim. Adal ise yanımda sessizce, buradan kurtulmayı iple çektiğini belli eden bir yüz ifadesiyle etrafına bakışlar atıyordu.

Annemin ve Songül teyzenin çağırdığı birkaç konuk tebrik amaçlı yanımıza yöneldiğinde, Adal, bıkkınlıkla nefesini bıraktı. Gözlerim istemsizce ona kaydığında "Kendini rahatsız hissediyorsan çıkabilirsin. Ben idare ederim." dedim, sadece onun duyabileceği ses tonuyla. Dediklerime karşılık, hafifçe kafasını sallayıp "Sağ ol." dedikten sonra hızlı adımlarla büyük salonun kapısına doğru yürümeye başladı. Son anda yanıma gelen konuklar, Adal'ın ardından bakarken Songül teyze durumu bozmamak adına, yüzüne yerleştirdiği zoraki gülümsemesiyle bana baktı.

"Adal nereye gitti Erda'cığım?"

"Acilen bir telefon açması gerektiğini birazdan bize katılacağını söyledi Songül teyze." diyerek cevapladığım sırada tanımadığım bir kadın salonu inletecek yükseklikte bir ses tonuyla kahkaha attı. Tüm gözler şaşkınlıkla kadına döndüğünde eliyle ağzını kapatıp "İlahi canım. Songül teyze de ne, anne diyeceksin artık." dediğinde yüzümü buruşturmamak için çaba sarf ettim.

Bunu demek için o denli kahkaha atmak da neydi?

Annem koluma girip, dikkatleri üzerine çekmek adına sesini hafifçe yükselterek "Hanımlar." dedi. "Kızımı ve Adal'ı akşam yemeğinde tebrik etmenizi rica etsem kabalık etmiş olur muyum? Çünkü Erda'nın akşam için hazırlanması gerekiyor ve bunun için pek bir zaman yok."

Aileler şanlarına yakışan bir düğün yapmak istese de ne ben ne de Adal böyle bir şey istemediğimizi, sadece yemekli bir davet olacağını kesin bir dille belirtmiştik. İki tarafında pek içine sinmese de kararımıza saygı duyup kabul etmek zorunda kalmışlardı.

Dikkatleri üzerine çekip beni kurtaran anneme minnetle gülümseyip, dudaklarımı oynatarak teşekkür ederim dedim. Kadınlar, yanımızdan uzaklaştığında tam arkalarında kalan babam ve Oğuz amca gerginliklerini ustaca gizleyip yanımıza geldi.

Oğuz amca, samimi bir gülüşle "Erda?" diyerek kollarını iki yana açmıştı. Oğlunun ve karısının siyah olan gözlerinin aksine, masmavi gözleriyle gözlerime sevgiyle bakıyor, yüzündeki gülümseme beyaz dişlerini meydana çıkarıyordu. Özenle taradığı kahve rengi saçları, bronz tenine ayrı bir çekicilik katıyordu.

"Ailemize hoş geldin güzel kızım." Heyecanla kurduğu cümleye karşılık açtığı kollarının arasında yerimi alıp "Hoş buldum." dedim.

Kollarım ne kadar Oğuz amcaya sarılı olsa da gözlerimi babamdan ayıramıyordum. Ama o, her bakışımız buluştuğunda gözlerini kaçırıyordu. Bu canımı yaksa da ses çıkaramıyordum.

Biliyordum, onun da canı yanıyordu. Kızının kendini göz göre göre ateşe atması, bir baba olarak onunda aynı ateşe düşmesi demekti.

Üzülüyordu, kızıyordu, kırılıyordu... Ama ses çıkarmıyordu.

Korkuyordu, çaresizdi... Susuyordu işte.

Çünkü bile isteye kendimi bu ateşin ortasına atmış, kendi ayaklarımla cehenneme gidiyordum.

Oğuz amca geri çekildiğinde bir adım babama yaklaşıp "Baba." dedim sessizce.

Bunu duymayı bekliyormuşcasına, bedenimi kendi bedenine doğru çekti. Bir eli omuzlarımı tutup sıkarken diğer eli, açık bıraktığım saçlarımın arasından geziniyordu.

"Kızım." dedi titreyen sesine engel olamadan. Gözlerimi kapatıp yüzümü boynuna gömdüm. Asla parfüm kullanmadığı teninin kokusundan derin bir nefes çektim.

Cennet kokuyordu.

İlk aşk kokuyordu.

Baba kokuyordu.

"Babam..." Yüzüm boyun girintisine gömülü olduğu için sesim boğuk çıksa da duymuştu. Avuç içlerimi sırtında, ceketinin yumuşak kumaşında aşağıya yukarı hareket ettiriyordum.

Şimdi anladım ki bir kızın baba evinden ayrılması, bir kanadının kırılması demekmiş. Kendini daha güçsüz hissetmeye başlaması demekmiş. Bir çağırışta yanında olacağını bilsen de özlemek demekmiş.

Babamın dudaklarını şakaklarımda hissettiğimde, başımı geri çekerek yüzüne baktım. Kahverengi hareler yaşlarla parlasa da dökülmüyordu kirpiklerinin arasından.

"Ne olursa olsun, sadece bir telefon kadar uzağında olduğumu sakın unutma kızım, tamam mı?"

Yüzümü avuçladığı ellerinin arasından kafamı hafifçe sallayarak "Tamam babam, tamam."

Bu sefer dudaklarını alnıma dayadığında, kirpiklerinin arasından süzülen bir damla yaş yanağıma düştü.

"Seni seviyorum baba."

"Seni seviyorum kızım."

Babam zorda olsa geri çekildiğinde omzunda hissettiği elle arkasını döndü. Oğuz amca her zamanki tebessümüyle "Biliyorum zordur kızından ayrılmak." dediğinde bakışlarımı ellerime indirdim.

"Sana söz veriyorum Fırat, kızının gözünden tek bir damla yaş düşmeyecek. Erda bundan böyle benim de kızımdır, hangi baba kızının üzülmesine, ağlamasına izin verir?"

Oğuz amcanın söylediklerine babam dostça elini omzuna koyup sıktı. "Sağ ol."

İçeride bir işimiz kalmadığı için hep birlikte çıkış kapısına doğru ilerlemeye başladık. Songül teyze ve annem akşamki yemek hakkında arkadaşlarına detayları anlatıyor, babam ve Oğuz amca kendi aralarında bir şeyler konuşuyorlardı.

Ah Feray, şu an en çok sana ihtiyacım vardı. Stajın bir an önce bitse de gelsen. Gerçi burada olsan bu evliliğe asla razı gelmez kıyamet koparırdın. Aslına bakacak olursak, döndüğünde ve evlendiğimi öğrendiğinde de bir kıyamet kopacaktı.

İstemsizce dudaklarımdan bir kıkırtı çıkınca yanımda ilerleyen annem, gülümsediğim için gülümsemiş "Ne oldu canım?" demişti. Kafamı iki yana sallayıp "Sadece Feray gelince olacakları düşünüyordum." dediğimde annemin yüzündeki gülümseme donmuştu.

"Allah bizi o kızın gazabından korusun. Kıyamet kopartacak."

Otopark kısmında yanında bir adam, bir kadın vardı ve hararetli bir şekilde konuşuyorlardı. Arkaları dönük olduğu için yüzlerini göremiyor ve kim olduklarını anlayamıyordum.

Adamın sarı saçları güneşin altında altın gibi parlıyor, kadınınsa kumral saçları hafif esen rüzgârla dans ediyor gibi savruluyordu.

Songül teyze hızlı adımlarla "Ah Bülentler de gelmiş." diye heyecanla yanımızdan ayrıldı. Adal'la aramızda birkaç adımlık mesafe kalmıştı.

O sırada esen rüzgârın şiddeti biraz daha artmış omzuma dökülen saçlarımı havalandırmıştı.

Tenimi yalayıp geçen esintinin verdiği huzurla dudağımın bir kenarı kıvrıldı.

Çocukluğumdan beri rüzgâr her estiğinde koşarak bahçeye çıkar, kollarımı ve bacaklarımı iki yana açarak rüzgârı tenimin her yerinde hissetmekten zevk alırdım. Bana iyi gelen tek şey buydu.

Dudaklarımda hafif tebessüm yavaş adımlarla ilerlerken burnuma dolan portakal çiçeğinin keskin kokusuyla yerimde durdum. Karşı karşıya geldiğimiz andan itibaren duyduğum o can alıcı koku, artık daha yoğun bir şekilde geliyordu burnuma. Gözlerim kokunun sahibini bulduğunda duran adımlarımı yeniden harekete geçirdim.

Yanlarına vardığımda, kadın gülümseyerek yüzüme baktı önce. Daha sonra hiç beklemediğim bir hareketle kollarını boynuma sardı. "Tebrik ederim canım. Umarım her şey güzel olur." Ses tonu alaycı değildi ama bana acıdığını ima eden bir tonu vardı. Ellerimi ince beline yerleştirip "Teşekkür ederim." diye mırıldandım. "Umarım iyi olur."

Geri çekildiğinde gözlerini gözlerimle birleştirdi ve destek verircesine tuttuğu elimi sıktı. Birbirimizi tanımıyor olmamıza rağmen dostane tavrı hoşuma gitmişti.

Yanında duran ve neredeyse Adal kadar uzun ama vücudu daha ince olan adam kadının belinden tutarak "Sakin ol hayatım, öncelikle kıza kendini tanıt." dedikten sonra boşta kalan elini öne doğru uzattı.

"Merhaba Erda. Ben Bülent, Adal'ın hem şirket çalışanı hem de en yakın arkadaşıyım." diyerek kendini tanıttıktan sonra yanındaki kadını işaret etti. "Eşim, Şeyma."

Şeyma, kocasının uzun boyuna kıyasla daha kısa, minyon tipli bir kadındı. Yuvarlak yüz şekli onu daha sevimli gösterirken beyaz teninde parlayan yeşil gözleri tüm dikkati oraya çekiyordu.

Bülent'se mavi gözleri, buğday teniyle Şeyma'nın yanına yakışan bir adamdı.

"Kusura bakmayın nikâhınıza yetişemedik. Şeyma'nın dedesi vefat edince apar topar Yalova'ya gitmek zorunda kaldık."

Yanımızda bulunan kalabalıktan yükselen "Başınız sağ olsun." sesine, Şeyma kafasını hafifçe eğerek karşılık verdi.

Adal "Kusurluk bir şey yok Bülent." diyerek arkadaşına uyarıcı bakışlarını attıktan sonra bana döndü. "Gitsek iyi olur. Hazırlanman lazım."

Araba yüksek bir binanın önünde durduğunda, ön cama sabitlediğim bakışlarımı beyaz cepheli binaya çevirdim. Nereden baksan on beş katta fazla görünüyordu. Siyah büyük camları ve çerçeveleriyle oldukça gösterişli bir yapıydı.

Kapıyı açıp arabadan indiğimde, Adal çoktan yanıma gelmiş benim gibi ilk defa görüyormuş gibi binaya bakıyordu.

"Kaçıncı kat?" diye sordum, ilk konuşmayı üstlenerek.

"On bir."

Bir şey deme gereği duymadan bina kapısına doğru yürüdüm. Adal'ın peşimden geldiğini duyduğum ayak seslerinden anlamıştım.

Binaya girip asansöre bindik, Adal on bir tuşuna bastı ve kapılar kapandı.

Şu an içinde bulunduğumuz sessizlik daha fazla gerilmeme neden oluyordu. Konuşsam, Adal'ın verdiği kısa ve net cevaplar konuşmak istemediğini belli ediyordu.

Altı...

Yedi...

Sekiz...

Asansör dairenin bulunduğu kata yaklaştıkça sessizlik üzerime çöküyor, ruhuma işkence ediyordu. Bu ev, Adal ve ölen karısının yaşadığı evdi ve ben o eve girmeye hazır mıydım, bilmiyorum. Her yerde onun anısı, hatırası, belki kokusu... Adal'la geçirdiği romantik dakikalar, eğlenceli zamanları, hatta küçük atışmaları.

Baş edebilecek miydim bunlarla?

Kaldırabilecek miydim ölen bir kadının hatıralarıyla aynı evde yaşamayı?

Adal nereye baksa âşık olduğu kadını görecek, bense yalnızlığımı, çaresizliğimi.

Daha fazla bu düşüncelere katlanamadığımı anladığım an, karşımızda duran aynadan Adal'ın yansımasına baktım.

"Adel ne zaman gelecek?"

Gözlerime bakmamakta ısrarcıydı.

"Yarın." Yine o kısa cevaplarından birini verip, kapıların açılmasıyla asansörden çıktı. Ya da şöyle mi demeliydim? Kaçarcasına çıktı.

Bu adam benimle aynı ortamda kalmaya dayanamıyorsa, nasıl aynı evde yaşayacaktık?

Allah'ım sen yardım et.

Peşinden gidip, kapısını açık bıraktığı evden içeriye girdim. Önümde uzanan, oldukça uzun bir hol, sağ ve sol tarafta karşılıklı duran altı tane krem rengi kapı vardı.

Adal başı öne eğik, kaldırdığı koluyla sol taraftaki ilk kapıyı göstererek "Geç." dedi. İşaret ettiği yöne doğru küçük adımlarla yürüdüm, ardımdan kapıyı kapattı. Salona girdiğimde bakışlarımı içeride gezdirdim.

Daha çok siyah ve gri tonlarında olacağını düşündüğüm salon, beklediğimin aksine haki yeşili ve hardal renkle kaplıydı.

Büyük oturma grupları haki yeşiliyken, ortada bulunan sehpa hardal rengindeydi. Beyaz duvarlara asılı çerçevelerin hepsi sehpayla aynı renkteydi. Büyük ekran televizyon duvara monteliyken, ünite yerine alt alta yine duvara monte edilmiş tahta raflar vardı. Rafların elle boyandığı belliydi. Büyük ihtimalle onları da karısıyla birlikte boyamıştı.

İki tekli koltuğun arasında duran ayaklı lamba sarı ışığıyla arkasında kalan duvara asılı ve neredeyse duvarı kaplayan resmi renklendiriyordu.

Bu oydu... Karısı. Esra.

Düğünlerine İstanbul dışında olduğum için gidememiştim ama birkaç davette karşılaşmıştık. Adal'ın Esra'ya, Esra'nın Adal'a bakışlarını hatırlıyordum mesela. Sanki birbirlerinin gözlerinde kaybolup huzuru buluyorlardı. Esra, Adal için Adal da Esra için nefes alıyor gibiydi. Biri olmasa, diğeri nefessiz kalacakmış gibi bakarlardı birbirlerine. Aşkla, tutkuyla, muhtaç gibi...

"Evin iki kuralı var, onlara uyduktan sonra nasıl rahat edeceksen öyle davran."

Adal'ın sesi ve kurduğu en uzun cümleyle düşüncelerimden ayrılarak ona doğru dönmüştüm. Kapının pervazına yaslanmış, ellerini kumaş pantolonun ceplerine sokmuştu.

"Nedir?" diye sordum merakla.

"İlk ve en önemli kural; evde tek bir eşyanın yeri değişmeyecek. Şimdi neyse, sonsuza kadar öyle kalacak." Bakışlarını salonun içinde bir kez gezdirdi.

Yine gözlerime bakmıyordu.

"İkinci kural koridorun solunda, ortadaki odaya asla girmeyeceksin. Kapısı kilitli ama anahtar her zaman üzerinde olur. O, odaya burnunun ucunu dahi sokmayacaksın."

Onay verircesine kafamı salladım. "Girmem."

"Koridorun sağında, son kapı kalacağın oda. Karşısındaki kapı banyo. Salonun karşısında da mutfak var."

Tekrar kafamı salladım.

"Şimdi hazırlanalım, şu gece çabuk bitsin."

Cevabımı beklemeden kapıdan ayrılıp gözden kaybolduğunda tekrar duvara asılı olan fotoğrafa baktım. Öyle güzel gülmüştü ki kadına hayran olmamak elde değildi.

"Senin toprağın altında olman ve benim burada olmam..." dedim fısıltıyla. "Hayatın nasıl bir oyunu böyle?"

Titreyen ellerimi birbirine geçirip, salondan çıktım.

Adal'ın dediği odanın önüne geldiğimde, orada olmasını ve büyük dolaptan kıyafetlerini çıkarıyor olmasını beklemiyordum. Şaşkınlıkla içeriye girdiğimde arkası bana dönük olsa da geldiğimi anlamıştı.

"Sen burada giyin, ben diğer odada giyinirim." dedikten sonra koluna astığı kıyafetlerle yanımdan geçerek, odadan çıktı.

O çıktı çıkmasına ama yayılan kokusu... Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. Çok güzel kokuyordu, bunu inkâr etmeyecektim.

Dolabın önüne geldiğimde, kapısını açacağım sırada gözlerim aynadaki yansımamda kilitli kaldı.

Üzerime giyindiğim beyaz elbisenin, bileklerime uzanan etekleri kırışmıştı. Askısız olduğu için göğüs kısmı durması gerektiği yerden aşağıya kaymış ama herhangi bir frikik vermiyordu.

Omuzlarımdan, göğüslerime dökülen su dalgası modeli vermiş saçlarım dağılmıştı.

Yüzüm verdiğim kilolardan dolayı incelmiş, elmacık kemiklerim mizacımı sertleştiriyordu. Üst dudağımdan biraz daha

kalın olan alt dudağımı yol boyunca dişlerimin arasına hapsettiğim için kaybolmuştu. Çenemde bulunan gamze de zayıflamamdan nasibini almış daha çukur hâle gelmişti.

Gözlerimi hızla aynadan ayırıp yansımama arkamı döndüm. "Allah'ım, ne olur bana dayanabilme gücü ver. Ne olur, bana o gücü ver."

4.BÖLÜM

Ölünün Esiri

Gözlerimi farklı bir odada açmanın verdiği garipsemeyi birkaç saniye içerisinde üzerimden atmış, bakışlarımı tavana sabitlemiştim.

Siyah mobilyaların hâkim olduğu odanın duvarları beyaza boyalıydı. Boş duvara zihnimdeki görüntüleri yansıtıyor ve o görüntüleri defalarca başa sarıp izliyordum. Birçok duygunun baş gösterdiği akşam yemeği gece yarısında bitmiş, herkes evlerine dağılmıştı.

Anne ve babamdan ayrılıp başka bir ortama, evim diyerek girmekte zorlanmıştım ama bunu kimseye yansıtmama konusunda üstün bir çaba harcamıştım.

Evim... Cidden burası benim evim miydi?

Kıyafetlerim haricinde bana ait hiçbir şeyin olmadığı bu ev, sahiden evim miydi?

Hiç sanmıyorum. Tıpkı Adal'ın, hiçbir zaman gerçekten kocam olamayacağı gibi.

Bu evde bir ölünün gölgesi vardı ve bu adam, o gölgenin esiriydi.

Kafamı yan tarafa çevirdiğimde, gördüğüm boşluğa şaşırmadım. Ne bekliyordum, benimle uyumasını mı? Peki, kıyafetleri neden bu odadaydı?

Üzerimdeki ince saten örtüyü ayaklarımla iterek vücudumdan sıyırdım. Yataktan kalkıp, oyalanmadan odadan çıkarak Adal'ın daha önce tarif ettiği ve odamın tam karşısındaki kapıya yöneldim. Gözlerim bir süreliğine ortada bulunan ve anahtarının üzerinde olduğu kapıya kaysa da üzerinde çok durmayarak banyoya girdim.

Musluğu açıp soğuk suyun avuç içlerime dolmasını beklerken aynadaki yansımamla gözlerimiz birleşti.

Dün eve geldiğimde, yorgunluktan dolayı üstün körü sildiğim makyajımın bir kısmı yüzümdeydi ve akarak korkunç bir görüntü ortaya çıkarmıştı. Dağılmış saçlarım kuş yuvasına dönmüştü.

Bakışlarımı yansımamdan kaçırarak kafamı eğdim ve soğuk suyu yüzüme çarptım.

Bir süre banyoda oyalanıp Adal'ın evde olup olmadığını anlamak adına salona doğru yürüdüm. Tam kafamı uzatıp salonda mı diye bakacağım sırada mutfaktan gelen tıkırtılarla yönümü değiştirdim.

Mutfağa adım attığım an, sadece "Günaydın." diyerek büyük kare masanın üzerinde duran sürahi ve bardağa doğru ilerledim.

Elindeki salatalıkları doğrayan Adal kafasını kaldırmadan "Günaydın." diyerek karşılık verdi.

Bardağa doldurduğum suyu bir dikişte bitirip, bardağı tezgâhın üzerine bıraktım.

Ee... Şimdi?

Ben böyle boş boş durup onu izlemeye devam ederken, o ise burada değilmişim gibi mi davranacaktı?

Aynı evde yaşayan yabancılar gibi birbirimizi görmezlikten gelmeye ne zamana kadar devam edecektik?

Zaten birbirinize yabancısınız, diyerek önüme doğruları sunan iç sesime hafifçe omuz silktim.

Tamam, belki birkaç kez davetlerde karşılaşmış olabiliriz ama hiçbir zaman konuşmalarımız merhabadan ileri gitmemişti. Çünkü her davette karısı yanındaydı ve gözü ondan başkasını görmüyordu.

Ama kız kardeşi Adel, benden yaşça küçük olmasına rağmen güzel bir arkadaşlığımız, samimiyetimiz vardı. Dün annesiyle konuştuktan sonra telefona beni istemiş birkaç dakika sohbet etmiştik. Abisinin benimle evlenmesine çok sevindiğini dile getirip durmuştu.

"Sen buzdolabından kahvaltılıkları çıkartıp masaya yerleştirir misin?" Adal'ın kalın sesi, düşüncelerimle arama girdiğinde benden bir şey istemesine karşılık tebessüm ederek arkamda kalan buzdolabının kapısını açtım.

Her şey senin elinde Erda. Eğer ki bu koca evde iki yabancı olarak kalmak istemiyorsan onun duvarlarını kırmanın bir yolunu bulacaksın. Aramızda karı-koca ilişkisi olmayacaktı ama en azından arkadaş olmaya çalışmalıyım.

Teker teker kahvaltılıkları masaya yerleştirdim. Adal da büyük bir tabağa dilimlediği salatalık ve domatesleri masaya bıraktı.

Lavabonun üzerindeki dolabı açıp, iki fincan çıkardıktan sonra ocakta kaynamaya devam eden çayı fincanlara doldurdu. Çatalların, bıçakların olduğunu düşündüğüm ilk çekmeceyi açtığımda yanılmadığımı görüp iki çatal iki bıçak çıkartarak masadaki yerine bıraktım.

Sessizce ama yan yana sofradaki tüm eksikleri tamamlayıp yerlerimize oturduk. Kaçamak bakışlarım Adal'a kayıyordu ama o bana bakmamakta hâlâ ısrarcıydı.

Tabağına doldurduğu kahvaltılıkları ağır hareketlerle yemeye başlamıştı. Ben de önüme bırakılan fincanı parmaklarımın arasına hapsedip dudaklarıma götürdüm.

Siyah tişörtünün altında kalan kol kasları her hareketinde kasılıyor, ağzındaki lokmaları çiğnerken kaşları biraz daha çatılıyordu.

"Neden yemiyorsun?" diye sordu. Beklemediğim bu soru karşısında afallamıştım. Tuttuğum fincanı masaya bıraktım. "Ben sabahları bir şey yiyemem."

Tabağında olmasına rağmen zeytine uzandığında asla tahmin edemeyeceğim bir şeyi yaparak, kullanmadığım çatalın yardımıyla birkaç zeytini tabağıma koydu. Ardından beyaz peynire de uzanarak bir dilim peyniri tabağıma bıraktı. Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı.

"Ye biraz. Çok zayıfsın." derken bile yüzüme bakmıyordu. Bense, yüzünün her milimini ezberleyecek kadar çok bakmıştım ona. Özellikle morarmaya başlamış göz altlarına.

Bıraktığı çatalı alıp, yüzümü tabağıma indirdim.

Bir zeytin tanesini sağa sola iterken kaç gündür uykusuzdur acaba diye düşünmekten alamıyordum kendimi.

Sorsana...

Merakıma yenik düşerek, bakışlarımı ona çevirmeden "Kaç gündür uyumuyorsun?" diye sordum çekinerek. "Göz altların morarmaya başlamış."

"Hatırlamıyorum."

Parmaklarımın ucuyla sıktığım çatalı tabağın kenarına bırakırken sırtımı sandalyeye yasladım ve bakışlarımı ona yönelttim.

"Biraz uyuyup dinlenmelisin. Göz altların morluğu geçip kararacak boyuta gelmiş. Her an güçten düşecekmiş gibi duruyorsun."

"Kararan sadece göz altlarım değil, sen birde kalbimi gör." dediğinde aldığım cevap omuzlarıma bir yük gibi binmişti sanki.

Acı, çaresizlik, keder hepsi harmanlanmış ve Adal'ın gözlerine yansımıştı. En çok da acı.

Yüzünün aldığı her ifade acı çektiğini gösteriyordu. Her kaş çatışında, her yutkunuşunda hatta ağzına bir lokma attığında, onu yutarken bile acı çekiyordu.

Düşürdüğüm omuzlarımı dikleştirip kaçırdığım bakışlarımı ona çevirdim ve fısıltıyla "Geçmeyecek." dedim. "Ama alışacaksın."

Dudağın bir tarafı yukarı kıvrıldı. Ama bu samimiyetten yoksun, alayla dolu bir tebessümdü.

Arkasını yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bu senin çektiğin saçma aşk acısına benzemez."

Kaşlarım sinirle çatıldığında, gözlerim de bir o kadar kısılmıştı. Benim başıma gelenleri küçümsüyor muydu? Ne hakla!?

Sıktığım dişlerimi zorla birbirinden ayırarak "Evet, senin acınla benim acım bir değil." dedim öfkeyle. "Ama yaşadıklarımı küçümseyemezsin."

"Neden seni istemeyen bir adam için senelerdir acı çekiyorsun ki? Nefes alıyorsun, sağlıklısın. Bu evliliği kabul etmen bile saçma. Hayatını yaşamalıydın."

Kucağıma indirdiğim ellerimi yumruk yaptım.

Şimdi anlaşılmıştı derdi.

"Rica ediyorum, her şeyin sorumlusu benmişim gibi davranma. Bu evliliğe seni zorlamadım, kimse zorlamadı."

dedikten sonra yerimden kalktım. Tam mutfaktan çıkacağım sırada, konuşmaya başladı.

"Hadi benim zorunluluğum vardı. Sen ne diye doğru düzgün tanımadığın bir adamla evlenmeyi kabul ettin?"

Sorduğu soru, ayaklarımın yere mıhlanmasına sebep olmuştu, boğazımda oluşan koca yumruyu yok edebilmek için yutkundum.

Gerçekten, neydi bu evliliği kabul etme sebebim?

Çaresizlik... Bir daha birini sevemeyeceğime inandığım için yaptığım bir şey miydi?

Hırs... Sırf Kübra'ya olan öfkemin sebebi miydi yoksa?

Gözlerimi kapatıp, tekrar yutkundum. Cevabını benim bile bilmediğim bu sorunun yanıtını vermeye henüz hazır değildim.

Dudaklarım aralandı "Kalbimde de ruhumda da açılan yaralar bana yetiyor, acıma acı eklemeye çalışma." deyip hızlı adımlarla mutfaktan çıktım.

Odaya girip, ardımdan kapıyı sertçe kapattım. Sağa sola yürümeye başladım. Çıplak ayaklarımın zeminde çıkardığı ses her adım atışımda yükseliyor, yükseldikçe daha hızlı yürümeme neden oluyordu. Kollarımı bedenime sarıp, avuç içlerimi açıkta kalan kollarıma sürterken kendi kendime mırıldanıyordum.

"Sakin ol Erda, sakin olmalısın. Amacı seni öfkelendirmek."

Peki, neden? Neden canımı yakmaya çalışıyor? Karısını öldüren ben değilim, ondan bu evliliği isteyen de. Onun annesi gelip istemişti onunla evlenmemi.

Düşüncelerim çok daha hırslanmama neden olunca yerimde durdum. Neden bunları ona söylemiyordum ki? Ben suçlu değildim ki?

Odaya girdiğim gibi aynı hışımla geri çıktığımda Adal'la koridorda karşılaştık. Yüzüme baktığı an bakışlarını kaçırmış,

yanımdan geçmek için hareketlenmişti. Ama müsaade etmeyip, önüne geçtim.

Öfkemin yatışmasına fırsat vermeden hemen içimdekileri dışa vurmaya başladım.

"Bu yaşanılanların hiçbiri benim suçum değil. Seninle evlenmeyi isteyen de ben değilim. Annen evime gelip seninle evlenmemi istedi." işaret parmağımı kaldırıp ona doğru salladım.

"Eve adım attığım gibi kurallarını saydın Adal. Şimdi senin benim kurallarımı duyma zamanın." Yüzüme bakmıyordu ve bu beni delirtiyordu! Onun da sinirlendiği, kavisli kaşlarının ortada birleşecek kadar çatılmasından anlaşılıyordu.

"İlk kural; geçmişimi kurcalama, acımı küçümseme. Çünkü aslan yaralı." kararlı çıkan ses tonum cesaretimi arttırıyordu. Konuşmaya devam ettim: "İkinci ve son kural; senin kurallarına uymamı istiyorsan benim kurallarıma ve bana saygı duy."

Kasılan çenesi, gözümden kaçmayan yumruk hâline gelmiş ellerine karşılık istediğimi elde etmenin verdiği rahatlamayla dudağımın kenarı hafifçe yukarı kıvrıldı.

Cevap vermesini beklemeden, ki vereceğini de sanmıyordum, açık bıraktığım kapıdan içeriye girdim. Kapıyı kapatmadım çünkü peşimden geleceğini biliyordum. Eşyaları bu odadaydı sonuçta. Yatağa oturduğumda tahmin ettiğim gibi de olmuştu, Adal peşimden odaya girmiş, direk olarak dolaba yönelmişti.

Geniş omuzlarının her hareketinde tişörtünü yırtacak raddeye geliyor, beline doğru indikçe bollaşıyordu. Giyindiği eşofmandan bile kalçasının sıkılığı belli oluyordu.

Sessizce hareket eden adamı izlerken komodine bıraktığım telefonun melodisi odayı doldurdu. Uzanıp telefonu elime aldım. Ekranda gördüğüm isimle alt dudağımı dişlerimin arasında kıstırdım.

Aramayı kabul ettiğim gibi hattın diğer ucundan yükselen sesi, Adal'ın bile duyduğuna bahse girebilirim.

"Abla! Duyduklarımın doğru olmadığını söylemene ihtiyacım var!"

Dünden beri korkulu rüyalarımın sesi, kulaklarımı doldurmuştu. Sesime mutlu bir tını vermek için gülümseyerek "Merhaba Feray. Nasılsın güzelim?" dedim.

"İyi değilim, deliriyorum. Sen böyle bir şeyi kendine nasıl yaparsın? Aklım almıyor! Bu kadar mı delirdin!" Soluksuz sorduğu soruların bittiğini düşünürken bir o kadar ekliyor, konuşmama fırsat vermiyordu. "O adamın ölmüş olmasına rağmen karısına olan bağlılığını neredeyse tüm Türkiye duydu! Sen deli misin, kendine nasıl kıyarsın?"

Gözlerimi usulca kapatıp, parmaklarımın arasında tuttuğum burun kemiğimi sıktım. "Feray." dedim derin bir nefes bırakırken. "Sakin olur musun? Konuşmama bile müsaade etmiyorsun."

"Yaptığın bu saçmalığın bir açıklaması olduğunu düşünmüyorum ablacığım. Kendini bir çıkmaza soktun ama kaybolup gitmene izin vermeyeceğim. İlk uçakla dönüyorum." Tam itirazlarımı sıralayıp gelmemesi gerektiğine dair sözlerimi sıralayacağım sırada diğer hattan ses tekrar yükseldi. "İtiraz etme hakkına sahip değilsin. Amcamla konuştum, o da bu süre zarfında yanında olmam konusunda benimle aynı fikirde. Geleceğim, bitti, son, nokta."

Kendimi yatağa bırakıp boşta kalan elimle yüzümü kapattım. "Peki, ya stajın?"

"Zaten bitmesine yedi gün kaldı. Bir şeyler ayarlayacağım, sen orasını düşünme."

Ne dersem diyeyim ne kadar itiraz edersem edeyim aklına koyduğunu yapacak, gelecekti. Daha fazla karşı koymak istemiyordum.

"Peki doktor hanım, günleri saymaya başlıyorum o zaman."

"Seni seviyorum abla."

Yüzümdeki tebessüm yerini koca bir gülümsemeye bıraktı. "Seni seviyorum Feray."

Ailesiyle birlikte geçirdiği o trafik kazasını birkaç çürük ve kırıkla atlattığı zaman küçük dudaklarının arasından çıkan acı dolu inlemeler aklıma geldikçe kötü oluyor, nefes alamayacak duruma geliyordum. Bu hayatta benim zayıf bir noktam varsa, o kesinlikle Feray'dı.

Annesini ve babasını kaybettiğini hemşirelerden öğrendiği gün hastane koridorlarını inleten çığlıkları orada olan her insanın yüreğini dağlamıştı. Birkaç kişinin kapının ardından Feray'a bakıp gözyaşı döktüğünü bile görmüştüm. Kâbuslarla uyandığı her gece yanında yatmış, saatlerce saçlarını okşamıştım. Elimden geldiğince yaralarını sarmış, acılarına derman olmaya çalışmıştım.

Şimdiyse, o benim yaralarımı sarmaya derdime derman olmaya geliyordu.

Çoktan aramanın bittiği ama hâlâ kulağıma dayalı şekilde duran telefonu yatağın üzerine bıraktığımda, Adal'ın üzerini giyindiğini ve aynanın karşısında kravatını düzeltirken gördüm.

Ne yani yanımda mı giyinmişti?

"Ben şirkete gidiyorum. Akşam geç dönerim. Sıkılırsan arkadaşlarını çağırabilir ya da televizyon ünitesinin altındaki dolapta birkaç film var, onları izleyebilirsin."

Arkadaş? Yıllar önce onlarca arkadaşa sahipken, yaşadıklarımdan sonra kendimi kapatmış ve hepsinden uzaklaşmıştım. Onların hiçbiri de bana ulaşmaya çalışmamıştı zaten.

Uzandığım yerden kalkıp, bacaklarımla bağdaş kurarken kafamı aşağı yukarı salladım.

"Film izlerim, teşekkür ederim."

Aynadaki yansımasından yüzüme, gözlerime baktığını fark ettiğim an hemen kendini toparlayarak hemen aynanın karşısından çekildi. Büyük tuvalet aynasının önüne gidip, ilk çekmeceden çıkardığı gümüş renkli saatini bileğine taktı.

Her hareketini dikkat incelediğim bu adam, sonu belirsiz dipsiz bir kuyu gibiydi. Seni nelere sürüklediğini ya da ne zaman yere çakılacağını asla bilemediğin karanlık bir kuyuydu.

Sadece kendi isterse seni o bilinmezlikten çekip alabilirmiş, istemediği takdirde o belirsizlikte delirtebilecekmiş gibi.

Kaçırdığım bakışlarımı, açık pencere yüzünden havalan perdeye çevirirken "Adel'den bir haber var mı?" diye sordum. O sırada bir fist sesi duyuldu, hemen ardından odanın içine kokusu yayıldı.

Portakal çiçeği... Çok güzel.

Koku tenimi karıncalandırıyor, burun deliklerimden içeriye dolarak tüm organlarımı harekete geçiriyordu. Kokunun üzerimde yarattığı etki, bağımlılık yapacak derecedeydi.

"Çoktan uçağı inmiştir. Birkaç dakikaya-" demesine kalmadan çalmaya başlayan kapı zili ile duruşunu dikleştirdi. "Geldi bile."

Yerimden kalkıp, hızlı adımlarla ısrarla çalmaya devam eden kapıya doğru ilerledim.

Açtığım kapının ardından beliren yüz gülüşümün büyümesine neden olurken Adel, hiç beklemeden kollarıma atıldı.

"Ah benim canım yengem!" Sarılışına karşılık verirken kıkırdamadan edemiyor, abisinin aksine samimiyeti ilaç gibi geliyordu. "Ah benim canım görümcem."

Kahkahaları, sessizliği benimsemiş, belki de yıllardır kahkaha sesi duyulmayan evin koridorlarında yankılanmıştı.

Kollarımın arasında kaybolan minyon beden, geri çekilip yüzüme baktığında gülümsemesi daha da büyüdü.

Gece karası gözleri tıpkı abisinin gözlerine benziyordu tek fark, Adel'in gözleri yaşamla, sevgiyle parlıyordu. Düz siyah saçları çene hizasına kadar kesilmiş yuvarlak yüz şeklini gözler önüne seriyordu. Dolgun alt dudağının tam çizgisinin altında duran pircing parlıyor, tüm dikkatleri oraya çekiyordu. Feray'la aynı yaşta olmasına rağmen minyonluğu onu daha küçük gösteriyordu.

Bedenimi baştan aşağıya süzdükten sonra bir adım gerileyerek "Erda." dedi. "Yine harika görünüyorsun, biliyorsun değil mi?"

Yaptığı hareketi tekrarlayarak bende bir adım geriledim ve onu baştan aşağıya süzdüm. Yüksek bel siyah pantolonu bacaklarını ikinci bir deri gibi sararken, üzerine giyindiği askılı beyaz tişörtü göbeğini açıkta bırakıyordu.

"Hım." dedim bakışlarımı yüzüne çıkartıp. "Sende her zamanki gibi sevimli görünüyorsun."

Söylediklerime karşılık gülümsemesi kaybolurken yüzünü buruşturdu. "Sevimli mi? Hiç benlik değil."

Geriye dönüp, kapının önünde bıraktığı büyük -dememe gerek var mı ama siyah renkli- valizini çekerek içeriye soktu. "Abim nerede? Arabası aşağıdaydı?"

Benim cevap vermeme gerek kalmadan arkamızdan Adal'ın sesi duyuldu: "Buradayım, küçük Drakula."

Adel, gözlerini devirse de gülümsemesine engel olamayarak hızlı adımlarla abisinin yanına giderek büyük gövdesine kollarını sardı. Adal, kardeşinin göğsüne yasladığı başının tepesine uzun bir öpücük bıraktı.

"Seni özledim, Herkül'cüm." Kardeşinin sözlerine karşı anlık bir kıvrılma belirdi Adal'ın dudak kenarlarında. Ama o kadar kısaydı ki göz açıp kapatıncaya kadar kaybolmuştu.

En son ne zaman gülmüştü acaba?

Gözlerimi açtığım andan itibaren Adal'la ilgili aklımı kurcalayan tüm şeylere şu dakikadan sonra set çekmiş, bir daha düşünmemek adına kendime söz vermiştim. En azından bugünlük...

"Umarım dünya turunun keyfini çıkarmış, çalışmak için oldukça dinç bir şekilde dönmüşsündür küçük hanım zira işleriniz çok birikti."

İnşaat mühendisi iki kardeş, aile şirketlerinin başına geçmiş ve başarılarını tüm dünyaya duyurmuşlardı. Elde ettikleri başarılarla sürekli gündemde yerlerini korurlarken yaptıkları yardımlar bağışlar göz ardı edilemeyecek kadar çoktu. Bir nevi Türkiye'nin gururu hâline gelmişlerdi.

Adel abisinin kollarının arasından çıkmış, küçük bir çocuk gibi dudaklarını aşağıya doğru büzmüştü. "Aman abi, yeni gelmişim yol yorgunuyum ama sen iş diyorsun. Azcık daha idare etsen olmaz mı?"

"Seni bir senedir idare ediyorum, küçük fare."

Abi kardeşin atışmalarını geride bırakıp, önünde durduğumuz mutfaktan içeriye girerek, direk buzdolabına yöneldim. Soğuk bir şeylere ihtiyacım vardı.

Gözüme takılan portakal suyu dolu cam şişeyi alarak dolabı kapattım.

"Görüşürüz abiciğim, ben biraz Erda'yla takılır sonra eve geçirim. Öptüm seni."

Portakal suyunu çıkardığım iki büyük bardağa doldururken kapının açılıp kapanma sesini duydum ama bir atakta bulunmadım.

"Ee... Yeni gelin." diyerek mutfağa giren Adel devam etti. "Evliliğin ilk günü nasıldı benim suratsız abimle?" Ona sadece tebessüm ettim.

Sandalyeleri es geçerek, yanımda biten Adel zıplayarak siyah tezgâha oturdu. Portakal suyuyla doldurduğum bardağı elimin tersiyle ona doğru sürerken bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum.

Ne diyecektim?

Abin dengesizin teki. Bir anı bir anına uymuyor. Bir bakıyorum beni şaşırtıyor sonra bir bakıyorum ki beni delirtecek kadar öfkelendiriyor hem de bunlar sadece dakikalar önceydi.

Söylemek istediklerimi iç sesim kelimesi kelimesine önüme sunarken bunları dışa vuramamak benim için oldukça zordu. Sonuçta oturup, onunla abisinin dengesizliği hakkında dedikodu yapamazdım değil mi? O yüzden demek istediklerimin tam aksine "İyiydi." diyebildim sadece.

İyiydi... Cidden mi?

Doldurduğum bardağı dudaklarıma dayayıp, yanan boğazıma indirdiğim soğuk içecek biraz olsun rahatlatmış gerginliğimi hafifletmişti.

Adel tek kaşını kaldırmış, sanki dünyanın en garip şeyini söylemişim gibi yüzüme bakarken "İyiydi?" diyerek tekrarladı beni. Bardağı dudaklarımdan çekmeden kafamı sallayarak onayladım.

"Hadi ama Erda. Buna inanmamı bekleyemezsin değil mi?"

Bu sorudan kaçamayacağımın bilincine vardığımda çaresizlikle kalçamı tezgâha yaslayıp, bakışlarımı elimde tutmaya devam ettiğim bardağa indirdim.

"Yüzüme bile bakmadı." dedikten sonra aceleyle ekledim. "Tabii ondan bir şey beklemiyordum zaten. En başından beri bu evliliğin nasıl olacağını tahmin edebiliyordum ama ısrarla yüzüme bakmaması, ne bileyim beni kötü hissettiyor."

Küçük bir kısmı dahi olsa düşüncelerimi dile getirmek içimi rahatlatmış, beni anlayacağını bildiğim kişiye bunu

söylemek hoşuma gitmişti. Konuşmaya ihtiyacım vardı ve Feray gelene kadar bunu yapabileceğim tek insan Adel'di.

"Biliyorum bu durum benim olduğu kadar onun için de zor ama biz evlendik. Ne zamana kadar yüzüme bakmayacak?"

Bu konuya neden takılmıştım bilmiyorum ama yüzüme bakmaması beni oldukça rahatsız ediyordu. Birkaç kelimeden ibaret olan iletişimimizde sanki boş bir duvarın karşısında durmuşta konuşuyormuşuz gibi oluyordu.

Adel, oturduğu yerden kalkıp tam önümde durduğunda parmaklarıyla çenemi kavrayıp kafamı kaldırdı. "Yüzüne bakmaz çünkü..." Cümlesinin devamını merakla beklerken kuruyan dudaklarımı dilimle ıslattım. Neydi yüzüme bakmamasının nedeni? O kadar mı tahammül edemiyordu?

"Gözlerin, gözlerin Esra yengemin gözlerine benziyor. Özellikle rengi. Tıpa tıp aynı."

Hiç beklemediğim gerçek tüm çıplaklığıyla önüme serildiğinde sertçe yutkundum.

Heyelan misali üzerine çöken acının altında kalbim, göğüs kafesime dar gelirken tuttuğum bardağı kavrayan parmaklarım uyuşuyordu.

Gözlerime bakmıyor, bakamıyordu çünkü bakarsa sevdiği kadına ihanet ettiğini düşünecekti.

Her gözüme baktığında onun gözlerinin hayaliyle kavrulacak bu ağırlığın altında ezilecekti.

Omzumu kavrayan parmaklar, dikkatimi çekmek için etimi hafifçe sıkarken "Erda?" dedi Adel, tedirgin bir ses tonuyla. "İyi misin?"

Kafamı iki yana sallayıp "Her şey çok zor olacak." dedim, saklamak istemediğim gerçeği dile getirirken. Bunu Adal ve bende dâhil, herkes çok iyi biliyordu.

Sadece ikimizi değil, herkesi zor günler bekliyordu.

Kafasını sağ omzuna doğru yatırıp "Seni çok severim Erda biliyorsun ama neden bunu kendine yaptın? Neden bile bile kabul ettin bu evliliği?" diye sorduğunda bakışlarımı kaçırdım. Bugün bana bunu soran üçüncü kişiydi ve ben, hepsine cevap vermekten kaçıyordum.

Tuttuğum bardağı tezgâha bırakıp, mutfaktan çıktım. Adel'in peşimden geldiğini giyindiği spor ayakkabısının zeminde bıraktığı sesten anlayabiliyordum.

"Bundan kaçamazsın biliyorsun değil mi? Eninde sonunda bunun cevabını vermek zorundasın. En çok da kendine."

Hızını kaybeden adımlarım yerinde durduğunda duvarda asılı büyük fotoğrafla karşı karşıya kaldım. Bakışlarım direk gözlerine kaydı. Ama fotoğraf siyah beyaz olduğu için rengini seçmem imkânsızdı.

Hatırlamıyordum.

Onca karşılaşmamıza rağmen gözlerinin rengini hatırlamamıştım.

"Soner'in evlendiğini duydum?"

Odanın içinde yankılanan isim, huzursuzluğumu artırmıştı, kafamı sallamakla yetindim.

"Bak Erda, bunları seni üzmek için söylemiyorum çünkü biliyorum, konuşmaya ihtiyacın var."

Doğruydu. Konuşmaya ihtiyacım vardı ama bu şimdi mi olmalıydı işte onu bilmiyordum. Geçmişin kapılarını aralayıp uzun bir süreden sonra konuşmaya hazır mıydım, bilmiyorum.

Kendimi tekli koltuklardan birine attım.

Soner'in adını duyduğum an içine çekildiğim karanlık sis beni boğuyor, geçmişin prangaları ruhumu ele geçiriyordu. Artık onu sevmediğimi biliyorum ama geride bıraktığı acı, yok sayılmayacak kadar derindi. Oluşturduğu öz güvensizlik en

büyük düşmanım olmuş, belki de o yüzden bu evliliği kabul etmiştim.

Sessizliğin içinde bir süre daha hareketsiz kalarak bakışlarımı çıplak ayaklarıma indirdim. Adel sabırla dudaklarımın arasından çıkacak kelimeleri beklerken sesini çıkarmıyor, bana zaman tanıyordu.

Bacaklarımın dibinde bir hareketlenme oldu ve karşımda belirlen siyah gözlerin sahibi önümde diz çöktü. Evin sıcak olmasına rağmen buz gibi olmuş ellerimi ellerinin arasına alarak konuşmaya başladı.

"Anladım, şu an konuşmak istemiyorsun. Lütfen sakın unutma, ne zaman ihtiyacın olursa burada olacağım."

Minnetle gözlerine bakarken küçükte olsa gülümseyebildim. "Teşekkür ederim, Adel."

Beyaz tenini taçlandıran gamzeleri meydana çıkararak gülümsememe karşılık verdi. "Önemi yok, yengeciğim."

Saatler sonra

Adel'in evden ayrılmasının üstünden bir saat geçmişti. Sohbetimize eşlik eden boş kahve fincanlarıyla kahvaltıda kirlenen tabakları bulaşık makinesine yerleştirerek zaman geçiriyor, biraz olsun can sıkıntımı geçirmeye çalışıyordum.

Büyük dairede tek başıma kaldığımda içime bir sıkıntı çökmüş, bu sıkıntıyı geri plana atmak için sürekli bir şeylerle oyalanmıştım. Durdukça düşünmüş, düşündükçe kafamı gereksiz şeylerle meşgul etmiştim.

Mutfakta da işlerimi bitirip salona döndüğümde Adal'ın tarif ettiği dolabı açıp onlarca DVD içinden ilk elime geleni aldım. Hangi filmi seçtiğimi bile bilmeden televizyonu ayarlayıp büyük koltuklardan birine oturdum. Bacaklarımı kendime doğru

çekerek kollarımla sararken kafamı koltuğun sırt kısmına yasladım. Siyah ekran bir anda aydınlanmış oyuncuların isimleri sırasıyla belirmişti.

İlk birkaç dakikasını izlediğim filmin sonrasında tüm dikkatim dağılmış, göz kapaklarım ağırlaşmaya başlamıştı. Uykuya direnSem de galip gelememiş, karanlık zihnimi ele geçirmişti.

Duyduğum tıkırtılar kapalı gözlerimi aralamış, neler olduğunu anlayabilmek için kulak kabartmıştım. Duvara asılmış büyük yuvarlak saate gözüm takıldığında, yedi olduğunu görmemle bedenim uğradığı şok dalgasıyla irkilerek oturduğum yerden kalktım.

Salon kapısının önünde heybetli vücuduyla duran Adal boynuna taktığı kravatı eliyle gevşetiyordu. Gözleri yine benden başka her yere değiyordu.

"Uyandırdım mı?" diye sorduğunda, dağılmış saçlarıma elimi geçirerek okşadım. "Sorun değil. Geç bile kaldım. Yiyecek bir şeyler hazırlarım hemen."

Hareketlenip yanından geçeceğim sırada, burnuma dolan kokusuna takılmamaya çalıştım.

"Gerek yok. Bu akşam annemler yemeğe davet etti." dedi. Onun tok sesi kulaklarımı doldurmuş yerimde durmama neden olmuştu. "Seni aramadı mı?"

Yüzüne bakmadan kafamı iki yana salladım. "Hayır, aramadı. Adel de bir şey demedi."

"Hazırlan çıkalım."

Söylediğini yaparak üzerime rahat bir şeyler giyindikten sonra odadan çıkarak, salona geri döndüm. Adal, kravatından

ve ceketinden kurtulmuş beni bekliyordu. "Hazırım, çıkabiliriz." dedim.

Sesimi duymasıyla hareketlenmesi bir oldu. Oturduğu koltuktan kalkıp birlikte evden çıktık, katta bekleyen asansöre binerek, kapıların kapanmasını bekledik.

"Bugün çok sıkılmadın umarım?"

İlk önce bu soruyu bana mı yönlendirdi acaba diye düşünmeden edemesem de şaşkınlığımı gizlemiş sorusuna cevap vermiştim.

"Sıkılmadım. Adel'le epey oyalandık." Sabah olduğundan daha çökmüş göz altlarına bakarak "Ama sen, oldukça yorulmuş gibisin." dedim. Kafasını sallayıp cevap verdi.

"Dosyalar çok birikmişti, geç saatlere kadar kalacaktım ama annem arayınca bırakmak zorunda kaldım."

Hareket hâlindeki asansör zemin kata indiğimizi belirten bir ses çıkarttıktan sonra kapısı iki yana kayarak açılmıştı. Kolunu öne doğru uzatıp geçmemi beklerken kaşlarım havalandı.

Asansörden çıkıp, küçük ama seri adımlarımı binanın çelik kapısına çevirdim. Önüme düşürdüğüm bakışlarımla adımlarımı takip ederken, tek dileğim bu akşam yemeğinin erken bitmesiydi.

Sessizliğin hüküm sürdüğü yemeğin ardından Adal, yorgun olduğunu söyleyerek erkenden kalkmak istedi. Ertesi gün Adel'le alışverişe gitmek üzere sözleştikten sonra yalıdan ayrıldık.

Eve geldiğimizde Adal hemen mutfağa girdi ben de odama kapanarak üzerimdeki kıyafetlerden kurtuldum. Yatağa girmek üzere hazırlandığım sırada Adal'ın adımı seslenmesiyle mutfağa gittim.

Onu sandalyede otururken bulmuştum. Önünde buharı tüten iki tane kahve fincanı vardı. Karşısındaki sandalyeye oturdum, masanın ortasında duran fincanlardan birini önüme çekerek sıcaklığıyla, soğuk parmaklarımı ısıtmaya çalıştım.

"Teşekkür ederim." derken yüzünü inceliyor bir tepki vermesini bekliyordum. Bir insan bu kadar tepkisiz kalamaz, bu kadar boş bakamazdı. Karşımda oturan bu adam, yaşayan ölünün somut bir örneği olarak verilebilecek cinstendi.

Derin bir nefes alarak "Adal." dedim. Bana bakmasa da dinlediğini biliyordum. "Yüzüme neden bakmıyorsun?"

Cevabını bildiğim soruyu sormamın amacı belliydi. Neden bilmiyorum ama ondan duymak istiyordum. Bana bakmamasının nedeninin gözlerimin rengi olduğunu söylemesini istiyordum.

"Bakıyorum ya işte." Kafasını kaldırıp yüzüme baktı ama gözleri yanaklarımda burnumda, kısacası gözlerimden başka her yerde gezdi.

Pes etmedim, etmeyecektim.

"Gözlerime." dedim otoriter bir ses tonuyla. "Gözlerime bakmıyorsun. Bu da seninle iletişim kurmamı zorlaştırıyor."

Farkındayım sabrını zorluyordum fakat yapmalıydım. Bir ömür boyu, gözlerime bakmaktan kaçamazdı. Kabul etse de etmese de karısıydım, iki gün sonra bir daha yüzünü görmeyecek herhangi biri değil.

Soluduğu nefesler sıklaştı. Kavisli kaşları çatıldı. Bardağı tuttuğu parmaklarının boğumları beyazladı.

Ve... Karanlığı anımsatan siyahlıklar, kehribar rengi harelerimle kesişti. İlk defa göz göze gelmemizin tenimi yakan etkisi, iç organlarıma kadar ulaşmıştı. Az önce tepkisiz diyerek tanımladığım adamın gözlerinde artık tüm öfkeyi, hırçınlığı görebiliyordum.

"Bakıyorum işte." dedi sıktığı dişlerinin arasından. Yutkundum.

"Görebiliyorum."

Hışımla yerinden kalktığında oturduğu sandalye büyük bir gürültüyle yere düştü.

"Ne oldu baktım da?" Bağırarak sorduğu bu soruya cevap vermemiş, gözlerine bakmayı sürdürmüştüm. "Ne geçti eline? Daha mı yakınlaştık gözlerine bakınca!"

Onun aksine, yavaşça yerimden kalktım. Kollarımı göğsümde birleştirirken kafamı omzuma doğru eğdim.

"Yakınlaşmadık elbette yakınlaşmayacağız da." Ses tonum sakin, olabildiğince alçaktı. "Sadece bu gözlerin sahibinin ben olduğumu anlaman gerekiyordu. Gözlerime baktığında bana ait gözleri göreceksin. Bundan korkmaman gerektiğini anlamanı istedim."

Söylediklerimle çatık kaşları yerini şaşkınlıkla havalanan kaşlara bıraktı.

"Sen." dedi ne diyeceğini bilemeyecekmiş gibi dudaklarını açıp kapatırken. "Ben sadece sana yardım etmeye çalışıyorum Adal. Sana yardım ederken de kendime." Sabah Adel'e söylediğim kelimeler bir bir kulaklarımda yankılandı. Her şey çok zor olacak. Şimdi fark ediyorum da her şey tahmin ettiğimden çok daha zor olacaktı. Her şey çok zor olacak.

5.BÖLÜM

Sonsuz Mutsuzluk

Okuduğumuz tüm kitaplarda veya izlediğimiz filmlerde aşkın doruklarda yaşandığını, sonsuz mutlulukları görürüz. Öyle bir yansıtılır ki aşk adına çektikleri tüm acılara bile özenilir. Çünkü bilirsiniz, filmin ya da kitabın sonu mutlu bitecektir.

Tabii bir de mutsuz sonlar vardır, kimsenin hayal bile etmek istemediği. Ama yine bilirsiniz ki her şey mutlu sonla bitmeyecektir.

Acıyı benimsemiş ruhlar, kırılmış kalpler, yıkılmış hayaller... Hepsinin buluştuğu nokta; mutsuzluk.

Yaralı bakışların çevrildiği gökyüzünde, gök gürlemeleri şahit olduğu acılara haykırırcasına yeri göğü inletirken, yağmur damlaları gözyaşı misali dökülüyordu.

Önünde oturduğumuz camın pürüzsüz zemininden kayarak ilerleyen tanelerin ardında bıraktığı şeritten yenileri yol alıyor, bu olay milyonlarca kez tekrarlanıyordu.

Öğlenden sonra olmasına rağmen kararan gökyüzü, önümüzde uzanan uçsuz bucaksız denize rengini yansıtırken daha buhranlı bir görüntü sunuyordu.

Ellerimin arasına sıkıştırdığım sıcak kahve fincanını masanın üzerinde kaydırarak çekerken, bakışlarımı camdan ayırıp karşımda oturan Adel'e çevirdim.

"Bu yağmur durmayacak gibi Adel, ne yapalım?"

Başını söylediğimi onaylarcasına aşağı yukarı sallarken "Aynen." dedi. "Durmayacak. Eve dönelim madem, zaten alacaklarımızı aldık."

Eve gidince yalnız kalacağımın düşüncesi bile içimi rahatlatırken hemen hareketlenip, yanımda duran boş sandalyeye bıraktığım alışveriş torbalarını aldım.

"Sen arabaya geç, ben hesabı halledip geliyorum." dediğimde Adel, itiraz kabul etmediğini belirten bakışlarını gönderirken "İki kıyafetimin parasını benden habersiz ödedin zaten. Kahveler benden. Geç arabaya geliyorum hemen." dedi.

"Öyle olsun." dedikten sonra adımlarımı kafenin çıkışına çevirdim. Akabinde de çantamın içine attığım araba anahtarını aramaya başladım. Elime ne geçtiyse çantanın içine attığım için anahtarları bulmam uzun sürse de Adel yanıma gelmeden bulmuş, kafeden çıkabilmiştim. Koşar adımlarla yaklaştığım kırmızı arabamın kapılarını açıp içine girdiğim saniyeler içinde giyindiğimin siyah tişörtün bir kısmı rahatsız edecek derecede ıslanmış, üzerime yapışmıştı.

Torbaları arka koltuğa atıp dikiz aynasından kendime baktım. Alnıma yapışmış saçlarımı geriye ittikten sonra arabayı çalıştırdım. Adel kafeden çıkmış, kapının önünde saçağın altına sığınmıştı. Yavaş yavaş ilerlettiğim arabada telefonumun melodisi duyuldu. Biraz daha ilerledikten sonra arabayı Adel'in önünde durdurdum ve çalmayı bırakmış telefonumu almak için arka koltuğa uzandım.

"Vay arkadaş! Gök delinmiş resmen, bu nasıl yağmaktır?"

Elime aldığım telefon bu sefer mesaj bildirisiyle titredi.

Gönderen: Feray

Abla aradım ama ulaşamadım. Staj işini hallettim, yarına da uçak biletini aldım. Geliyorum.

Gelecek olmasının sevinci yüzüme yansırken, geldiğinde olabileceklerin düşüncesi tedirgin olmama neden oluyordu. Feray, hiçbir şeyden çekincesi olmayan benim için her şeyi göze alabilecek biri ve bu evlilik onu hem hayal kırıklığına uğratmış, hem de kızdırmıştı. Anneme, babama, Adal'ın ailesine ve özellikle Adal'a neler söyleyebileceğini kestiremiyordum.

"Yenge?"

Adel'in sesini duyduğumda bakışlarımı telefondan ayırıp, ona çevirdim. "Kötü bir haber mi?"

Telefonumu el freninin altında bulunan küçük bölmeye bırakırken "Ah hayır." diye mırıldandım, arabayı tekrar hareket ettirmeye hazırlanırken. "Feray mesaj atmış. Yarın dönüyormuş."

Sevinmek istesem de içimde oluşan tedirginlik bunu gölgeliyor boğazımda koca bir yumru hâline geliyordu. Feray'ın sinirle söyleyebilecekleri her şeyi daha fazla çıkmaza sürükleyebilir, Adal ile aramda bulunan uçurumu aşılamaz duruma getirebilirdi.

O uçurumu dün gece ben biraz daha derinleştirmiştim ve Adal o hararetli konuşmamızdan sonra değil yüzüme bakmak benimle aynı ortamda bile bulunmamıştı.

Doğru söyleyeni dokuz köyden kovarlar Erda Elmas, bu senin kovulduğun kaçıncı köy? Beynimin içindeki sese gözlerimi devirdim. Yeterince kendiyle çelişen biri değilmişim gibi bu lanet iç ses, işimi daha da zorlaştırıyordu.

"Bu güzel bir haber, neden yüzün düştü? Feray'la aranızın çok iyi olduğunu biliyordum." şüpheci bakışlarını profilimde hissetsem de gözlerimi yoldan ayırmadım. Yağmur şiddetini o kadar arttırmıştı ki gözlerimi yoldan bir saniye bile ayıramıyordum.

"Öyle zaten." dedim gülümsemeye çalışarak. "Sorun, bu evliliği nikâhtan sonra öğrenmiş olması ve pek hoş tepkiler vermedi. O yüzden apar topar geliyor."

"Benim ablam olsan." dedikten sonra durdu, derin bir nefes çektiğini duydum. Ardından konuşmasını sürdürdü. "Bende bu evliliği onaylamaz, karşı çıkardım."

Kim bile bile ateşin kendini yakmasını beklerdi? Ben bekliyorum işte.

Birkaç adım ötemde yükselen ateşin üzerime sıçramasını bedenimi de ruhumu da kalbimi de cayır cayır yakmasını bekliyordum.

Konuyu değiştirmek bir yana eve gittiğimde Adal'la tek başıma kalmaktan kaçınmak için "Yemeği bizde yiyelim bu akşam?" dedim. Olumsuz bir cevap vermemesi uğruna yalvarabilirdim. Dün gece aramızda geçen konuşmadan sonra bir süre Adal'la yalnız kalmak istemiyordum.

"Üzgünüm, bu akşam arkadaşlar hoş geldin partisi düzenlemiş. Orada olmam lazım."

Duyduklarımla omuzlarım düşmüştü. Arabayı Yalaz ailesinin büyük yalısına doğru sürmeye başladım.

Arabayı boş bulduğum bir yere park ederken Adal'ın arabasını gördüm, birkaç metre ilerideydi. bu da demek oluyor ki kendi gerçeğimden kaçışım yoktu.

Eninde sonunda onunla yüzleşecektim. Bu gün de ya kalbimi kırmak için söylediği sözleri umursamayacaktım ya da yine bana her zamanki sessizliğini bahşedecekti. Bu düşünceler içinde, gözlerimi kaldığım dairenin siyah camlarından ayıramıyordum.

Ve şu an, ikinci seçenek bana daha makul geliyordu.

Arka koltuğa bıraktığım torbaları hızlıca alıp arabadan çıktım. Koşar adımlarla apartmanın kapısına yürürken içeriden çıkan apartman görevlisi beni görünce geçmem için bir adım geriye çekildi. Gülümseyip "Teşekkür ederim." dediğimde adamın çekingen bakışları, yüzüne yerleşen tebessüm ile parladı. "Rica ederim efendim."

Asansöre bindim, çıkacağım katın numarasına bastıktan sonra yağmurdan nasibini almış çantamdan evin anahtarlarını çıkardım. Gözlerim, aynadaki yansımama kaydığında yüzümü buruşturdum. Saçlarım tenime yapışmış, kirpiklerime sürdüğüm rimeller göz altlarıma kadar akmıştı. Siyah tişörtüm ıslaklık yüzünden daha koyu hâle gelmiş, apartmana girene kadar daha çok ıslanarak üst bedenimi ikinci bir deri gibi kaplamış belimin kıvrımını açığa çıkarmıştı.

"Yağmurdan nefret ediyorum." diye mırıldanıyor, elimin tersiyle akmış olan rimellerimi silmeye çalışıyordum. Zaten morarmış göz altlarım, bulaşan siyah boyayla daha kötü görünüyordu.

Asansörün kapısı açılınca daha fazla kendimle uğraşmadan daire kapısının önünde durdum ve anahtarı kilide taktım. Çevirmeden önce derin bir nefes aldım. "Lütfen, lütfen sorunsuz bir gün olsun."

Kilidi açıp eve adım attığım an kırılma sesi koridorda yankılandı. Ne oluyordu? Tuttuğum torbaları bir kenara bıraktıktan sonra ıslanan ayakkabılarımı da çıkardım.

"Lanet olsun!"

Adımlarımı salona çevirdiğimde, karşılaştığım manzarayla yerimde durdum. Ayaklarım adım atmayı unutmuş, ciğerlerim soluk alıp vermemi engellemiş, kalbim ise içine tıkıldığı kafesten kurtulmak için darbelerini arttırmıştı. Gözlerim şahit olduğu bu görüntüye inanabilmek için sürekli açılıp kapanırken, dudaklarım şaşkınlıkla aralandı, kaşlarım hayretle havalandı.

Adal, salonun ortasında ayaklarını öne doğru uzatarak oturmuştu. Sol tarafından iki tane bitmiş içki şişesi duruyor, elinde yarısına kadar içilmiş bir şişeyi tutuyordu. Sağ tarafı ise... Koyu gri parke zemini kapatacak kadar fotoğraflarla doluydu. Karısının fotoğraflarıyla.

Ayak dibinde etrafa saçılmış kırık cam parçalarını umursamadan kafasını, yaslandığı koltuğa dayamış tavanı izliyordu. Giyindiği beyaz gömleğin düğmeleri tamamıyla açık, esmer teni göz önündeydi. Sabah birkaç saniyeliğine kaçamak bakışlar atarak gördüğüm özenle taranmış saçları artık darmadağınık, alnına dökülüyordu.

Karşımdaki bu görüntü Adal değildi. Bu tükenmişliğin, acının, yıkılmışlığın somutlanmış hâliydi. Yaşam ile ölüm arasına sıkışmış bir adamın görüntüsüydü. Nefes alıyordu ama yaşamıyordu, kalbi atıyordu ama yaşamıyordu, ama ruhu... Çoktan karısıyla birlikte toprağın altına gömülmüştü.

Her insanın bir rengi vardır derler ve bu renkler seni, kaderini temsil edermiş. Fakat Adal'ın bir rengi yoktu artık. Ne siyah denebilecek kadar karanlık, ne beyaz denebilecek kadar saf. Hiçbiriydi. O, kaybolmuştu. Hiç kimsenin yardımını kabullenmeden sığındığı yalnızlıkta, sessizce karısına kavuşmayı bekliyordu. Soluduğu havaya bile lanet edecek kadar çaresizdi, bıkkındı.

Şaşkınlıkla aralanmış dudaklarımı kapatıp, kaşlarımı indirdim. Ayaklarımı hareketlendirip iki adım attım. Durdum. Ne yapacaktım? Ne diyecektim? Ona yardım edemeyeceğimi, etmek istesem de bunu kabul etmeyeceğini biliyorken, ne yapabilirdim? En mantıklı olanın onu yalnız bırakmak olduğunu haykıran iç sesimi duymazlıktan gelirken bulunduğum yerde, dizlerimin üzerine çöktüm.

Bir fotoğraf karesi takıldı gözlerime. Adal gülümsüyordu. Öyle bir gülümsüyordu ki bu fotoğrafı gören insan tereddütsüz onun dünyanın en mutlu insanı ilan edebilirdi. Tüm dişlerini meydana sererek gülümserken gözleri kısılmış küçük bir n harfi gibi görünüyordu. Kafasına taktığı kahverengi bere, saçlarının önünü açıkta bırakmış o tutam ise, yağan kar taneleriyle süslenmişti. Kollarını iki yana açmış kadraja bakarken bu fotoğrafı kimin çektiğini anlamak zor değildi. Hiç kimseye ona baktığı gibi güzel bakmayacak, ona güldüğü kadar içten gülmeyecekti.

Bir fotoğrafa baktım, birde karşımda oturan adama.

Bir geçmişte yaşamaktan keyif alan Adal'ı, bir de şimdi yaşamaktan nefret eden Adal'ı görüyordum

Tuttuğum fotoğrafı yere bıraktım. Gereksiz bir soru olduğunu bilsem de "İyi misin?" dedim, alçak tutmaya çalıştığım ses tonumla. Düz duran kafasını yavaş yavaş bana çevirmeye başlarken kopacak olan fırtınanın habercisi gibiydi.

Dolgun kirpikleri kıvrımlığını kaybetmiş, bir ok gibi dümdüz duruyordu. Göz kapaklarını her açıp kapatışında o oklardan biri göğüs kafesimi aşarak kalbime saplanıyordu. Aralık duran dudakları içtiği içkiden dolayı ıslanmış, parlıyordu.

"İyi miyim?"

Ses tonunun sertliği tüylerimi ürpertirken kollarım otomatik olarak bedenime sarıldı. Tenimde hissettiğim ıslaklık

midemi bulandırıyorken, üzerimdeki donuk bakışlar bulantımı arttırıyordu. Gözlerime bakıyordu, tam gözlerimin içine. Karanlığı bile geri planda bırakabilecek kadar siyah gözler, kehribar harelerimi delip geçiyordu sanki. Ne kadar donuk baksa da bir o kadar derindi.

"Sence nasılım, Elmas? İyi miyim?" İkinci adımla hitap etmesine mi yoksa ilk defa ikinci olsa da adımla seslenmesine mi şaşırayım bilemedim. Bedenime sardığım kollarım kasılıyor, avuç içime topladığım ıslak tişörtümün etekleri parmak uçlarımın üşümesine neden oluyordu.

"Saat daha beş bile olmadı, yeterince sarhoş değil misin? Bence içmeyi bırakmalısın artık." dediğimde dudaklarında samimiyetten uzak bir gülümseme belirdi ve kafasını tekrar koltuğa yaslayarak bakışlarını tavana çevirdi. Onun için anlamsız biri olduğumu biliyordum ama bu denli yüzüme vurması istemesem de canımı yakıyordu.

"Beni görmezlikten gelmeyi ne zaman bırakacaksın?" Soruma cevap vermeyi geç, tenezzül edip yüzüme bakmamıştı bile. "Böyle davranmanı hak etmiyorum, sadece senin iyiliğin için söylüyorum."

Kafasını beklemediğim bir hızla koltuktan kaldırdı, omuzları dikleşti. Öne doğru uzattığı bacaklarından birini dizlerinden bükerek karnına doğru çekti, diğeri ise sabit duruyordu. Dirseğini dizine yaslarken bedenini öne doğru eğdi. Aramızda birkaç metre olmasına rağmen teninden yükselen portakal çiçeğinin alkolle karışmış kokusunu rahatça alabiliyordum. Nasıl olur da o kadar içkiden sonra bile kokusu daha baskın olabilirdi?

"Sen?" dedi sarhoşluğu nedeniyle dilinin döndüğü kadar. "Sen kimsin de seni göreceğim?"

Dudaklarından dökülen kelimeler kulaklarıma ulaşana kadar, boşlukta keskin bir bıçak hâline gelip kalbime saplanıyordu sanki. Neden canımı yakıyordu? Onun gözünde ne olduğumu, nerede olduğumu bildiğim hâlde bunu dile getirmesi neden canımı bu kadar çok yakıyordu?

"İstesen de istemesen de ben senin karınım. Artık bunu kabullenmeye çalışsan iyi olur."

Yine, aynı şekilde gülümsedi. Samimiyetten uzak, öldürücü derece de soğuk.

"Hadi ya?" dedi gülümsemesi büyürken. "Karım mısın gerçekten?"

Gülümsemesinin verdiği huzursuzluk gözlerimin dolmasına yetmişti. Onun karşısında ağlamamak için kirpiklerim gözyaşlarıma siper oluyordu. Çöktüğüm yerden kalkarken "Sarhoşsun, konuşmayalım. Git içeri uyu. Buraları ben toplarım." dedim homurdanarak.

Benimle birlikte oturduğu yerden kalktığında sarhoşluğun getirisiyle sağa sola yalpalandı. Bir tarafım ayakta durabilmesine yardım etmemi söylerken diğer yanım ne hâli varsa görsün diyordu. Yardım etmeme gerek kalmadan yerinde sabit durmayı başardığında, yere serilmiş fotoğrafları toplamak üzere hareketleneceğim sırada büyük elleri, kollarımı kavradı. Sıkıyordu ama ses çıkarmadan gözlerine bakıyordum. Korku, bedenimi ele geçirmişti ama artık çok geçti. İnceldiği yerden kopsun diye beklerken, aramızdaki bir adımlık mesafeyi de kapattı. Vücudundan yayılan sıcaklık, ıslak kıyafetler nedeniyle üşüyen tenime çarpıyordu.

"Karımsın öyle mi?" dedi, siyah gözlerini gözlerimden ayırmadan. Kuruyan dudaklarımı dilimle ıslatırken devam etmesini bekliyorum. Bu sefer ne diyerek yaralayacaktı beni?

"Madem karım olduğunu söylüyorsun. O zaman kalbinle, ruhunla, beyninle." sustu. Az önce dilimle ıslattığım dudaklarımın üzerinden başparmağını gezdirdi. Bu hareketi üşüyen bedenimi yavaş yavaş ısıtırken, devam ettirdiği cümle kanımı dondurdu: "Bedeninle bana ait olmalısın. Seni nişan gününde başka bir kadın uğruna terk eden yavşağa değil sadece bana ait olmalısın. Kabul mü?"

Önce bacaklarım titremeye başladı, ardından ellerim. Bir damla yaş düştü gözümden. Neydi bedenimi ele geçiren bu ürkütücü titreme? Öfke? Hayal kırıklığı?

"Ne?" diye sordum, sesimin titremesine engel olamadan. Ne kulaklarım duyduklarına inanabiliyordu ne de beynim sözlerini kabul edebiliyordu. Bu kadar düşemezdi değil mi? Böyle iğrenç bir teklifi sunamazdı?

"Duydun." dediğinde, alkol kokan sıcak nefesi yüzümü yalayıp geçti. Geri çekilmedim, ağzımı açıp tek kelime etmedim, kaçmadım, bağırmadım. Sadece gözlerinin içine baktım. Kelimelerin ateş olduğu ve ikimizi de cayır cayır yaktığı noktadaydık. Adal ayıldığı zaman pişmanlık duyacağı kelimeleri dile getirmiş, bense ömrümün sonuna kadar hatırlayacağım en ağır cümleleri işitmiştim. Daha fazla gözlerine bakmaya dayanamayacağımı anladığım an, tiksintiyle yüzüne bakıp ellerinin arasından kurtuldum.

"Sakın." dedim dişlerimin arasından. "Sakın bir daha bu kadar iğrenç bir adam olma."

Son kez onu baştan aşağıya süzdükten sonra salondan çıktım. Koşar adımlarla girdiğim odanın kapısını sertçe kapatırken ellerimi ıslak saçlarımın arasına daldırdım. Hareketlerimi yavaşlatmadan büyük odanın içinde volta atarken söyleniyordum. "Düşünme. Düşünme. Sarhoştu. Ne dediğini bilmiyordu. Düşünme."

Artık farkındaydım. Adal, ne zaman kopacağını bilmediğim kıyametimdi. Bir gün gelecek, bu konuşmanın daha kötüsü yapılacak ve ikimizde parçalara ayrılacaktık.

İçeriden bir kırılma sesi daha yükseldi. Ardından, yüreği burkan acı haykırış.

İyi değildi, iyi olmayacaktı.

İyi değildim, iyi olmayacaktım.

Biz kendi ellerimizle, sonsuz mutsuzluğumuzu yazıyorduk.

Sabahın ilk ışıkları kapalı göz kapaklarıma vururken dün akşam yemek yemeden uyuduğum için karnım isyan bayrağını kaldırmış, gurulduyordu. Midem eziliyor, şakaklarımdaki keskin ağrı ense köküme kadar uzanıyordu. Gözlerimi açarak, komodinin üzerine bıraktığım telefonu elime alıp saate baktım.

07.45

Avuç içlerimi çarşafın soğuk yüzeyinde kaydırarak yattığım yerden kalktım. Dün gece bir daha Adal'la karşılaşmamak için odadan çıkmamış erkenden uyumuştum. Şiştiğini hissettiğim gözlerimi açık bıraktığım perdenin ardından görünen gökyüzüne çevirdim.

Dünkü fırtınadan eser yoktu. Gökyüzü maviliğine kavuşmanın sevinciyle ışıklarını etrafa saçıyor, kuşlar bulutların arkasına gizlenen güneşi selamlarcasına cıvıldıyorlardı. Bacaklarımı karnıma çekerek kollarımı etrafına sardım. Çenemi dizime yaslarken, gözlerimi gökyüzünden çekmiyordum.

Dün söyledikleri için özür diler miydi?

Bakalım söylediklerini hatırlıyor mu?

Söylediği her kelime kulaklarımda yankılanıyor, o an hissettiğim tüm duyguları tekrar yaşıyordum. Hâlâ Soner'i sevdiğimi düşünüyordu. Çaresizce ona bağlı olduğumu sanıyordu.

Şimdi bu odadan çıkıp ona yanıldığını, iğrenç bir adam olduğunu haykırmak istesem de bu dürtümü bastıran, anlamlandıramadığım bir duygu vardı. Neydi o, acıma? Evet, bir parçam o yıkılmış adama acıyordu. Dün gördüğüm Adal, gerçek Adal'dı. Sabahları hiçbir şeyi umursamayan hâlleri gerçek benliğini gizleyen bir maskeden ibaretti sadece.

Dün akşam gözlerine baktığımda gördüğüm boşluk, içine düştüğü boşluğun bir yansımasaydı. Gözleri yardım dileniyordu ama zihni de ruhu da bunu inkâr ediyordu. Adal'a beyni değil acıları hükmediyordu sanki.

Acı, dikenli sarmaşık misali bedenini çevrelemiş kaçmak istedikçe dikenler geçmişini hatırlatırcasına etine batıyor, kanatıyordu. Adal kendi kanında boğuluyordu. Çırpındıkça canı yanıyor, canı yandıkça savaşmaktan vazgeçiyordu. Teslim oluyordu karanlığa.

Odanın kapısı bir kere tıklandıktan sonra boğuk sesi odayı doldurdu. "Elmas?" Çenemi dizimden ayırdığımda kalkmak için bir harekette bulunmadım. "Müsait misin?"

Görmeyeceğini bilsem de kafamı iki yana sallayıp "Evet, girebilirsin." dedim. Giyindiğim şort yüzünden açıkta kalan bacaklarımı yatağın üzerine serili ince pikeyle kapatırken Adal kapıyı açıp içeriye girmişti.

Dolaba yönelmeden önce, olduğu yerde durdu. Önünde birleştirdiği ellerinin parmaklarıyla oynarken gözlerini yüzümde gezdirdi. Olabildiğince gözlerime bakmamaya çalışıyordu.

"Ben dün için." dedi mırıldanarak. Ses tonundaki utancı, pişmanlığı hissedebiliyordum. İçtiği o kadar alkole rağmen, söylediklerini hatırlıyordu. "Söylediklerimin farkında değildim, üzgünüm. Seni o denli incitmek istemezdim."

Her seferinde beni şaşırtmayı başarıyordu.

"Onu sevmeyi uzun zaman önce bıraktım." dediğimde, ilk defa dile getirdiğim bu cümle kalbimden küçükte olsa bir yükü kaldırmış, her nefes alışımda canımı yakan yumruyu küçültmüştü. "Hiçbir şeyimle ona ait değilim artık." Konuştukça rahat bir nefes aldığımı hissediyorum. Bu garipti ama bir o kadar da huzur vericiydi.

Yataktan kalkıp küçük adımlarla yanına doğru yürümeye başladım. Her adımımı gözleriyle takip ediyor, her adımımda nefes alışverişi hızlanıyordu. Tam karşısında durduğumda, çenesini kavrayıp aşağıya düşürdüğü kafasını kaldırmaya zorladım.

Başımı sol omzuma hafifçe yatırıp "Canımı yaktın ve yakmaya da devam edeceğini biliyorum." dedim kabullenerek. Kurduğum cümleyle kaçırdığı gözlerini gözlerime kenetledi. Söylediklerime anlam vermeye çalıştığını kıstığı göz kapaklarından anlayabiliyordum.

Omuzlarımı silktim. "Ve yine biliyorum ki sen benim canımı hep geçmişimle yakmaya çalışacaksın."

Çenesinde duran elimi çektim. "Aynı şekilde sana karşılık verebilirim." dedikten sonra bir adım geriledim. "Ama ben bunu sana değil, ölmüş karına saygısızlık olarak görürüm."

Ellerimle ürperen kollarımı ovalarken, yüzüme küçük bir tebessüm kondurdum. Gözlerime hücum eden yaşlar, yüzünü görmeme engel oluyordu.

"Susuyorum Adal ama vazgeçtiğimden değil. Ölen biriyle rekabet edilemeyeceğini bildiğimden." sertçe yutkundum. O ise, hiçbir anlam yüklemediği bakışlarıyla gözlerime bakmaya devam ediyordu. "Bir ölüden farkın yok."

Sözlerim canını yakıyor muydu, onu sinirlendiriyor muydu anlayamıyordum. Öyle tepkisiz duruyor ki karşımda çözebilmek çok zordu.

"Çoktan ölmüş biriyle evlenmeyi sen kabul ettin." dedi, düz bir sesle. "Bunun için beni yargılayamazsın."

Hırsla elinden tuttuğumda, geri çekmesine fırsat vermeden ve şaşkınlığının verdiği boşluktan yararlanarak dolabın kapağına monte edilmiş boy aynasının önünde doğru çekiştirdim. İri cüssesini aynanın önüne doğru itekleyip yanında durdum.

"Bak." dedim öfkeyle. "Bak kendine Adal! Sen yaşıyorsun, nefes alıyorsun, kalbin atıyor!"

Kavisli kaşlarını çatmış, alnında birkaç çizginin belirmesine neden olmuştu. Yansımasına bakmaktansa gözlerini benden ayırmıyordu.

"Kendi bakışlarına bak, ne kadar duygusuz baktığına bak." Küçük ve titreyen ellerimi tam kalbinin üzerine koydum. Avuç içimde kalbinin ritmik hareketini hissettiğimde, istemsizce yutkundum. Boşta kalan elimi de şakaklarına dayadım.

"Aklını da kalbini de serbest bırak artık. Acının onları yönetmesine izin verdiğin sürece toparlayamazsın. Esra bu şekilde olmanı istemezdi." dediğim anda geri çekildi. Ellerim havada asılı kalırken, iki bileğimi de sıkıca kavradı. Kasılan çenesi yüz şeklini daha keskin gösterirken ürkütücü bir görüntü ortaya seriyordu.

"Yargı dağıtma işine artık bir son ver." Gözlerindeki karanlık ikimizi de belki de tüm dünyayı içine katabilecek kadar büyüktü. Dün gördüğüm fotoğraf karesi bir şimşek gibi gözümün önünde belirip kayboluyordu. Mutlulukla parlayan siyah hareler... Gülümsemesiyle birlikte dudaklarının yanında beliren çizgiler. O Adal'ı tanımak isterdim.

"Ben en güzel hislerimi seneler önce." dedikten sonra ellerini bileğimden ayırıp avuç içlerini gösterdi. "Bu ellerle toprağın altına koydum. Sen sadece acılarıma şahit olabilirsin."

Kirpiklerimin oluşturduğu engeli aşarak yanağıma düşen gözyaşını elimin tersiyle sildim.

"Sen Adal. Geçmişinin oluşturduğu okyanusta boğulurken uzattığım elimi görmezden geldiğin sürece mutsuzluğa mahkûm olacaksın."

Gözlerini kapattı, derin bir nefes aldı. Ardından soğuk bir ses tonuyla konuşmaya başladı: "Senden yardım da istemiyorum, bir daha sahip olmak istemediğim mutluluğu da. Senden istediğim olabildiğince birbirimizi kırmadan bu evliliği sürdürmek. Ben bir söz verdim ve bu sözümü tutacağım."

Bir şey söylememi beklemeden yanımdan geçip giderken, ağzımı açıp tek kelime edecek takatim kalmamıştı. Ne sözünden bahsediyor? Kime söz vermişti?

Olduğum yere otururken sırtımı dolaba yasladım. Bu adam, kendine de bana da ne yapıyordu? Peki, ben kendime ne yapıyordum?

Bu zamana kadar kapattığım tüm yaralar yavaş yavaş yeniden açılacak, kanamaya başlayacaktı. Hissedebiliyorum. Adal tıpkı kendini boğduğu gibi beni de kendi kanımda boğacaktı.

Buna sakın izin verme!

Kafamı iki yana salladım. "Buna izin vermeyeceğim."

Hızla oturduğum yerden kalkıp, tişörtümün eteklerini düzelttim. Arkamı dönüp, aynadaki yansımama baktım. Parmaklarımı tarak gibi kullanıp dağılmış saçlarımı düzelttim.

"Beni o karanlığa çekmene bir şartla izin vereceğim Adal, sonunda o karanlıktan birlikte çıkacağız."

6. BÖLÜM

Tehlikeli Sular

Hayat bize iki kapı sunar. Biri doğruya açılırken, diğeri de yanlışa. İnsanoğlunun en büyük özelliklerinden biridir yanlış yapıp sonra doğruya ulaşmaya çalışmak. Bazıları dönüş yaparak kendini kurtarırken bazıları da seçtikleri yolda boğulur. Benim yaptığım tam da buydu. (*Evcilik Oyunu kitabından alıntıdır.*)

İşte buydu... Yanlış kapıyı seçtim ve yanlış kapının içinde doğruyu arıyordum. Adal'ın zayıflığının üzerine giderek onu toparlamaya çalışmak ne kadar doğruydu bilmiyorum ama bunu yapacaktım. Belki de hırsımın kurbanı olacak, Adal'ın beni en derinden yaralamasına neden olacaktım, belki de girdiğim bu savaştan galip gelecektim.

Ben ilk seçenek diyorum. Karışma. Umurumda olmayan iç sesi tekrar derinliklere gönderdiğimde karşımda oturmuş kızgın bir boğa gibi nefes alıp veren Feray'a bakıyordum. Kıvırcık turuncu saçları mizacına daha çok hırçınlık katarken, yeşil

gözlerinde şefkati görebiliyordum. Burnunun üzerinden yanaklarına yayılan çilleri güneşin etkisiyle daha belirgin hâle gelmişti. Küçük kalkık burnunun delikleri her nefes alışverişinde hızla açılıp kapanıyordu. İnce uzun parmaklarıyla masanın üzerinde ritim tutmaya devam ediyor, gözlerini gözlerimden ayırmıyordu.

Çok büyük bir ihtimalle açıklama yapmamı hatta yaptığım bu evliliğin saçmalıktan ibaret olduğunu dile getirmemi bekliyordu ama maalesef duymak istediklerini söylemek istesem de ağzımı kapalı tutmalıydım.

Hiçbir şey yokmuş gibi kahvemi yudumluyordum. Feray daha fazla dayanamadı ve "Anladık konuşmayacaksın o zaman ben konuşuyorum." diye alçak sesle bağırdı. Kafede olmasak daha yüksek sesle bağıracağını tahmin etmek zor değildi. "Bu yaptığın delilik, bu yaptığın aptallık, bu yaptığın intihar!"

İntihar...

Adal'ın ağzından çıkan her kelime, boynuma sarılacak kalın ipi oluşturuyordu. Canımı yakan her sözü kalbimde yeni yaralar açaçak, boynumdaki ip birkaç santim daha uzayacaktı. Bu işin sonunda ya kendi intiharımı kucaklayacaktım ya da... Gerçekten, Adal'ı kaybolduğu karanlıktan kurtarırsam ne olacaktı? Evliliğimiz devam eder miydi? Başka birine âşık olabilir miydi?

Durmuş bir kalbe, çürümüş bir bedene delicesine bağlılığı olan bir adam o. Başka birine âşık olma ihtimali olabilir mi?

"Hey!" dedi Feray, elini yüzünün önünde sağa sola sallarken. "Hiç oraya buraya dalma, kurtulamazsın. Konuşacaksın!" Geldiği andan itibaren kaçıncı 'konuşacaksın' dediğini hatırlamıyorum bile. Gözlerimi abartı bir şekilde devirerek, elimde tuttuğum fincanı masaya bıraktım.

"Ne konuşayım Feray'cığım, ne dememi bekliyorsun? Evlendim işte."

Kollarını göğsünde kavuşturup sertçe arkasına yaslandı, siyah far sürdüğü göz kapakları kısıldı. Sürekli bir şey demeye hazırlandığı küçük dudakları açılıp kapanıyor, bir türlü istediklerini söyleyemiyordu. Ya beni kırmaktan korkuyordu ya da diyecek sözü kalmamıştı.

C şıkkı. İkisi de. "Bak." dedim, oturduğum yerden doğrulurken. "Biliyorum bunlar saçma-" sözümü keserek histerik bir kahkaha attı. "Bu saçmalığın daniskası abla!" elimi kaldırıp susmasını için işaret yaptım. Kapattığı dudaklarının üzerinden hayali bir fermuar geçirdiğini anlatan hareketinden sonra konuşmama devam ettim.

"Bu saçmalık ama o an mantıklı gelen en iyi şeydi Feray. Neden bilmiyorum, Adal'la evlenmek kaçış gibi geldi bana."

Kendini tutamadı ve tüm gözlerin üzerimize çevrilmesine neden olacak kadar yüksek sesle "Ah tabii! Filmin adı ne? Huzurdan Cehenneme mi?" dedi. Pes edip, teslim olduğumu belirterek ellerimi havaya kaldırdım.

"Sen burada bana saydıra dur, ben şirkete geçiyorum. Öfkeni dizginlediğinde yanıma gelirsin."

Masanın üzerine bıraktığım küçük çantayı elime alarak sandalyeden kalktım. Giyindiğim kalem eteği ellerimle düzeltirken Feray'a bakmamak, gözlerindeki öfkeyi görmemek için üstün bir çaba harcıyordum. Çünkü biliyordum ki o gözlerde sadece öfke değil, hayal kırıklığını da görecektim.

Masanın yanından ayrılıp, bulunduğumuz kafenin çıkışına yürümeye başladığımda üzerimdeki bakışları hissedebiliyordum. Hatta yanından geçtiğim bir masada oturan kadının "Adal Yalaz'ın yeni karısı." dediğini bile duymuştum. Hiçbir tepki vermeden topuklu ayakkabılarımı zemine daha sert vurarak kafeden çıktım.

Dışarıda bekleyen valenin arabamı getirmesini beklerken çantamdan çıkardığım telefondan maillerimi kontrol ediyordum. Evlendiğim günden beri şirkete uğramadığım için gözden geçirilmesi ve imzalanması gereken birçok dosya birikmişti. Asistanım kaçırdığım tüm toplantıları ve hazırlanan sözleşmelerin kopyasını eksiksiz olarak mailime göndermişti. Tam Semiran İnşaat'ın teklifine ait dosyayı açacaktım ki ekranda babamın araması belirdi.

Aramayı kabul edip telefonu kulağıma yerleştirdim. "On dakikaya oradayım baba."

Sıkıntıyla iç çeken babamın sesi kulaklarıma dolduğunda kaşlarımı kaldırarak "Her şey yolunda mı?" diye sordum.

"Gelince konuşuruz. Mümkün olduğunca en hızlı şekilde burada ol."

Kırmızı arabam tam önümde durduğunda babam çoktan telefonu yüzüme kapatmıştı bile. Koşar adımlarla şoför tarafına geçip valeye teşekkür ettim. Tuttuğum çantayı yanımdaki koltuğa bırakırken lastiklerin çığlıklarını tüm sokakta yankılanacak kadar ani bir çıkış yaptım.

Mesai saatlerinin içinde olduğumuzdan dolayı boş olan yolda hızımı arttırırken ne oldu diye düşünmeden edemiyordum. Babamı bu kadar huzursuz eden konu neydi? Toplantılara geç kalışım ilk değildi ve bunu sorun edecek bir patronda değildi. En azından mevzu bensem. Seri hareketlerle kulaklığı takıp, asistanımı aradım. Birkaç çalıştan sonra telefon açıldı.

"Merhaba Asu. Birkaç dakika sonra şirkette olacağım ama biraz önce babamla oldukça huzursuz bir konuşma yaptık. Nedenini biliyor olabilir misin? Orada bir sorun mu var?"

Asu, kimsenin duymasını istemiyormuş gibi kısık sesle konuşmaya başladı.

"Evet Erda Hanım. Sorun, yarım saat sonra toplantınız olacak Semiran İnşaat ile ilgili. Adamlar Yalaz İnşaat'ın en güçlü rakibi ve sizinle ortak olmak konusunda oldukça ısrarcılar. İzinde olduğunuz için haberiniz yoktu. Babanız tekliflerini ikinci kez reddediyor."

Direksiyonu tutan parmaklarım sıkılaşırken, gözlerim sinirle kısıldı. "Peki, benim bundan neden haberim yok Asu? Her şeyi eksiksiz olarak bana aktarmanı istemiştim!"

"Üzgünüm Erda Hanım, babanız bunu size iletmememi katı bir dille tembih etti."

Bu adamlar delirmiş miydi? Yalaz ailesiyle artık akraba olduğumuzu bilmiyorlar mıydı? Bu nasıl bir saçmalık? Adal'a haber vermeli miydim?

"Tamam Asu, görüşürüz." diyerek, cevap vermesine fırsat vermeden telefonu kapattım. Vakit kaybetmeden Adal'ın numarasını tuşladığımda ikinci çalışta açtı.

"Elmas?" Sorgulayıcı ses tonu kulağımda yankılandı. Gözlerim ilerlediğim yola kenetlenmiş olsa da kulağımda duyduğum ses aklımı bambaşka yerlere çekmişti. Sabahki orta çaplı tartışmamızdan sonra bana kızgın mıydı?

"Merhaba Adal, rahatsız ediyorum kusura bakma ama söylemem gereken önemli bir şey var."

Telefonun diğer ucundan hışırtılar geldi. Duyduğum diğer sesler uzaklaşmaya başladığında yalnız kalabileceği yere gittiğini anlayabilmiştim.

"Seni dinliyorum."

Arabayı şirketin otoparkında doğru sürüp, boş bulduğum ilk yere park ettim. Aşağıya inmeden konuşmaya devam ettim: "Mevzu Semiran İnşaat. Anlayamadığım bir nedenden dolayı bizim şirketle ortak olmak istiyormuş. Babam reddetmiş ama oldukça ısrarcılar. Yarım saat sonra yeni bir toplantı var."

Adal'ın sessizliği birkaç saniye sürdü. Acaba aramayı mı sonlandırdı diye telefonun ekranına baktığımda devam ettiğini gördüm. Tam orada olup olmayacağını soracağım sırada konuştu.

"Toplantıyı olabildiğince geciktir. Birazdan orada olacağım." Gözlerim açılmış, kaşlarım şaşkınlıkla havalanmıştı. Bunu Adal'dan hiç beklemiyordum. "Babana da söyle." durdu. "Neyse, geliyorum. Görüşürüz."

Ve telefonu kapattı.

Kapalı olduğunu bilmeme rağmen sessizce "Tamam." dedikten sonra çantamı ve telefonumu alarak arabadan indim. Kapalı otoparkta duyulan tek ses, topuklarımın zeminde çıkardığı tok sesiydi. Aklımda onlarca soru vardı.

Bu adamların amacı neydi? Tamam bir ihracat şirketiyle ortak olmanın birçok avantajlı yolu vardı ama neden en güçlü rakibinin dünürlerine ait olan şirkette bu kadar ısrarcıydılar? Ne çıkarları olacaktı bununla?

Şirkete adım attığım an sağa sola koşuşturan personeller, sürekli çalan telefonlarla karşılaştım. Anlaşılan babam büyük bir araştırma içindeydi. İnsanların aralarından geçerek asansöre ulaştım, toplantının olacağı katın numarasına basarak kapıların kapanmasını bekledim.

Tam kayarak kapanmak üzere olan iki kapının arasına oldukça tanınan bir markanın deri portföy bir çantası sıkıştı. "Ups!"

Otomatik kapılar sensör nedeniyle tekrar açılmaya başladığında çantanın sahibi de görüş açıma girdi. Beyaz bir ten, kalkık burun, kumral saçlar. Kadın, sanat eseri denilebilecek kadar güzel görünüyordu. Düz fön çekilmiş sarıya çalan saçları dolgun göğüslerinin üzerine dökülüyordu. Giyindiği açık sarı elbisenin yaka kısmı olduğundan aşağıda durduğu için

göğüsleri dikkat çeken ilk etkendi. Gözleri ne renkti öyle? Gri mi, mavi mi?

Bir adım yana kayarak geçmesi için yer verdim. Teşekkür ederek asansöre bindi. Gözlerimiz anlık olarak kesiştiğinde renginin gerçekten de gri olduğunu fark ettim. Yaptığı koyu tonlardaki buğulu göz makyajı teniyle uyum içindeydi. Dudaklarının ince olmasını umursamadan parlak kırmızı bir ruj sürmüştü.

Asansörün kapıları kapanıp yukarıya doğru hareket etmeye başladığında ara ara kaçamak bakışlarımı yanımda duran kadına çeviriyordum. Topuklu ayakkabı giymeme rağmen benden birkaç santim daha uzundu. Sol köprücük kemiğinin üzerinde bir tane, renkli tavus kuşu tüyü dövmesi vardı.

Toplantı salonunun olduğu yerde duran asansörün kapısı iki yana kayarak açıldığı sırada telefonum çalmaya başladı. Uzun koridorda ilerlerken kadının arkamdan geldiğini başka bir topuk sesinden anlayabiliyordum. Telefonumu çantadan çıkartıp ekrana baktım.

Adal Arıyor...

Aramayı kabul edip telefonu kulağıma götürdüğüm sırada kadın yanımdan geçip gitti.

"Efendim Adal?"

Sesimin boş koridorda yankılanmasıyla kadın olduğu yerde durup duruşunu dikleştirdi. Omzunun üzerinden bana doğru bakarken kaşını kaldırdığını görebiliyordum.

"Şirkete vardın mı? Ben on dakikaya orada olacağım."

Görmeyeceğini bilsem de kafamı sallayarak "Evet, geldim." dedikten sonra adımlarımı hızlandırarak toplantı salonuna girdim. Babamın asistanı Sema ve şirket avukatlarından Orhun Bey, önlerindeki dosyalara dalmışken tanımadığım üç kişi de karşılarında oturuyordu.

"Ben gelmeden başlamayın Elmas."

Onaylayıp görüşmeyi sonlandırdığım da tüm bakışlar üzerime çevrilmiş Sema ve Orhun Bey ayağa kalkmıştı. "Hoş geldiniz Erda Hanım." dedi ikisi aynı anda. Tanımadığım üç yabancı yüzde ayağa kalktığında bu selamın bana olmadığını tahmin edebiliyordum.

Diğer ikisine kıyasla yaşı daha ileride olduğu belli olan adam ceketinin önünü iliklerken "Hoş geldiniz Defne Hanım." dedi. Kadının yüzüne bakmadan, masanın başındaki sandalyeye doğru ilerleyerek Sema'ya baktım.

"Sema Hanım, babama Adal'ın birazdan burada olacağını, toplantıya o gelmeden başlamak istemediğimi iletir misin? Orhun Bey, sizde bana sözleşme dosyasını verir misiniz?"

Otoriter ses tonum büyük odanın içinde yankılanmıştı. Tüm gözlerin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum ama kimseyle göz göze gelmemek için masanın üzerine bırakılmış dosyaları inceliyordum.

Orhun Bey istediğim dosyayı önüme bıraktığında hızlıca göz attım. Teklif edilen para oldukça yüksek bir meblağaydı. Bu bende daha fazla merak uyandırıyordu. Bakışlarımı dosyadan ayırmadan "Neden ısrarla biz? Teklif edilen rakam olması gerektiğinden fazla." dediğimde hiç beklemediğim bir ses soruma karşılık verdi.

"Merhaba Erda Hanım. Tanışma fırsatımız olmadı, ben Coşkun Semiran'ın kızı Defne Semiran."

Parmaklarımı siyah masanın üzerinde dik konumda tutarken belimi hafifçe kırarak öne doğru eğildim. Kıstığım gözlerimi kadının tüm yüz hatlarında gezdiriyordum. Koridorda şahit olduğu telefon konuşmamdan sonra gösterdiği tepkiden dolayı bu kadında beni rahatsız eden şeyler oluşmuştu.

Bakışları... Nasıl desem? Her an bir sinsilik yapacakmış gibiydi. Zaten bu ısrarcı tavırlarının ardından bir şey çıkacağına adım gibi eminim.

Boş bulduğu deri sandalyelerden birine oturdu, giyindiği elbisenin kısalığını umursamadan bacak bacak üstüne attı. Elinde tuttuğu çantayı savururcasına masaya bırakırken yüzündeki ifade şey gibiydi...

Ben çok sinsi bir kadınım.

Ellerimi masadan çekip, kollarımı göğsümde birleştirdim. "Merhaba Defne Hanım. Madem konuşmayı başlattınız o zaman eşim gelene kadar bu ortaklık konusunda neden bu kadar ısrarcı olduğunuza dair bir şeylerde söyleyebilirsiniz?"

Rahat tavırlarını sürdürmeye devam ediyordu. Masanın üzerine konuklar için hazırlanmış su bardaklarından birini alarak dudaklarına götürdü. Suyu içmeden önce dudağının bir tarafını kıvırıp "Güçlü bir şirketsiniz ve biz güçlü şirketleri severiz." dediğinde alayla gülümsedim. "Sanırım bu sevdikleriniz arasında Yalaz İnşaat yok Defne Hanım."

Birkaç yudum içtikten sonra bardağı tekrar masaya bıraktı. Gülümsemesi büyüdü.

"Aksine." dedi, eğlendiğini belli eden bir ses tonuyla. "O şirketi de insanlarını da severim. Duyguları işle karıştırmamak gerek değil mi Erda Hanım?" Kaşlarım havalandı. Bu kadın ne diyordu böyle? Tam tekrar bir şeyler söylemek için dudaklarını araladığında arkamda kalan noktada gözleri sabitlendi.

Arkama bakmadan burnuma dolan kokudan kimin geldiğini anlayabilmiştim. Portakal çiçeği... Garip bir şekilde, vücudumdaki tüm gerginliğin yavaş yavaş kaybolduğunu hissedebiliyordum. Sıktığım çene kaslarım rahatlıyor, saç diplerimde olan ağrı yok denecek kadar azalıyordu. Bir koku muydu, ruhuma bu denli iyi gelen, bedenimi rahatlatan?

Defne oturduğu yerden kalkarak bana doğru yürümeye başladı. Gri gözlerinde gördüğüm sinsi bakışlar artık yoktu. Ona bakarken gözlerinde şehvet vardı, hayranlık vardı. Bunu görebiliyorum. Arkamı dönüp Adal'a baktım. Giyindiği siyah takım elbisesinin gömleği hafif kırışmıştı. Ceketini giymek yerine elinde tutuyordu. Nikâh gününden beri tıraş olmadığını belli eden sakalları ve dağınık duran siyah saçları ona daha hırçın görüntü vermişti.

Gözleri bir süre Defne'nin üzerinde oyalandıktan sonra bana çevrildi. Kafasını belli belirsiz aşağıya indirdiğinde ne demek istediğini anlayıp Defne'den önce yanına gittim. Hiç beklemediğim bir hareketle elini belime yerleştirdi, beni daha çok kendine çekti. Şaşkınlığımı kimseye fark ettirmemeye çalışıyordum. Yutkundum.

Sakin ol Erda, sakin ol.

Belimde hissettiğim el, tenimi cayır cayır yakıyordu. Dokunmaması gerekiyordu, biliyordum ki bunu isteyerek de yapmamıştı ama...

Ama bu bana güç veriyordu.

Bu bana iyi geliyordu.

Gelmemesi gerekliydi. Gelmemeliydi. Defne kırmızı boyalı alt dudağını diliyle ıslatıp elini uzattı. "Merhaba Adal?"

O neydi? Cilve mi? Dur bir dakika, Adal mı? Beyi nerede?

İkisi arasında gidip gelen gözlerim en son Adal'ın üzerinde durdu. Çenesiyle gömleğinin yakasının arasında kalan tenin-den gelen koku, beni kendine çekiyordu. İçimde onlarca kuş havalanıyordu sanki.

İkimizin arasında kalan sol kolum havalandı, Adal'ın beline sarıldı. Bedenimi anlam veremediğim bir güç yönetiyordu sanki. Kendi yaptığım şeye şaşırırken avucumda hissettiğim ten kasıldı. Ben ne yapıyordum böyle?

Adal, Defne'nin elini kısa bir süreliğine sıkıp bıraktı. "Merhaba Defne Hanım."

"Tebrik ederim Adal, evlenmişsiniz."

Parmaklarımın arasına sıkıştırdığım gömleğin yumuşak kumaşını sıkarken hafifçe öksürdüm. Bu kadın artık beni gerçekten rahatsız etmeye başlamıştı.

Defne samimiyetten uzak bir gülümsemeyle "Ah." dedi bakışlarını bana çevirirken. "Kusura bakma Erda. Seni önceden tebrik etmeyi unuttum." Küçümseyici bakışları beni baştan aşağıya süzerken tıpkı onun gibi gülümsedim. "Teşekkür ederim, Defne Hanım." dedim, hanım kelimesine vurgu yaparak.

Babam hızla odaya girip, tuttuğu birkaç dosyayı masanın üzerine bırakarak bize döndü. Sarmaş dolaş hâlimize ilk başta şaşırsa da toparlandı.

"Adal, hoş geldin oğlum. Geldiğine göre başlayalım mı?"

Adal, babamı başıyla onaylayarak karşılık verdi, elini belimden çekip masaya doğru yürüdü. O an kendimi boşlukta hissettim.

Tekrar söylüyorum Erda, bu çok garip.

Toplantıda bulunması gereken herkes yerini almış, Adal babamın sol tarafına ben ise sağ tarafında oturmuştum. Defne ve onunla gelen adamlar ise masanın diğer ucundaydı. Defne gelince ayağa kalkan orta yaşlardaki adam "Coşkun Bey işleri nedeniyle şehir dışında olduğu için Defne Hanım burada." diyerek konuşmaya başladı. "Şirketinize yaptığımız bu ikinci teklif ve-"

Adal dikkatleri üzerine çekmek için boğazını temizledi. Tüm gözler ona çevrildiğinde önünde duran dosyayı incelemeyi bırakıp kafasını kaldırdı. Sırtını sandalyeye yaslarken oldukça rahat görünüyordu.

"Neden Aksu Holding'de başka bir yer değil?

Defne sözü alıp "Biliyorsun Adal, Aksu Holding alanında en başarılı şirketlerden biri." dediğinde, Adal'ın dudağının bir kenarı yukarıya doğru kıvrıldı.

"Hadi ama Defne Hanım." dedikten sonra ayağa kalkıp, ellerini kumaş pantolonun ceplerine soktu. "Yalaz İnşaat ve Semiran İnşaat'ın rekabetini tüm ülke biliyor. Baban Coşkun Semiran'ın katıldığım tüm ihaleleri hileyle kendi lehine çevirdiğini ikimizde biliyoruz. Şimdiyse, eşimin ailesine ait şirkete ısrarla ortak olmak istiyorsunuz."

Adal sağa sola yürürken babama baktım. Fark ettirmemeye çalışsa da gözlerinden, bu konuşmadan keyif aldığı anlaşılıyordu. Bir saniyede olsa dudaklarında oluşan tebessümü yakalayabilmiştim.

"Bu tamamen iş ile alakalı bir durum Adal Bey." dedi, adamlardan bir diğeri. "Semiran İnşaat, Aksu Holding'le daha güzel çalışmalar yapacağına inanıyor."

Adal kafasını iki yana salladı. "Hadi ama Volkan Bey, buna inanmamı beklemeyin. Bize asıl amacınızı söyleyin. Kayınpederimin şirketine ortak olmak istiyorsunuz çünkü?" Durdu ve devamını getirmelerini bekledi. Gözlerim üç adamın ve Defne'nin arasında geziniyordu. Adal'ın bu işi çok iyi hallettiğini ve konuşmamın gereği kalmadığını anlamıştım. Adamlar gerilmişti. Defne ise bu toplantı umurunda değilmiş gibi gözlerini Adal'dan ayırmıyordu.

Kadın evli olduğumuzu bildiği hâlde karşımda Adal'a asılıyor muydu? Şaka mıydı bu?

Gözlerimi devirdim. Hayatıma giren kadınların nesi vardı böyle? Neden gözleri hep benim olandaydı!

Senin olan?

Düşüncelerimi geri planda tutmak için tekrar konuşmaya odaklandığımda bu sefer babam konuşuyordu.

"Size teklifinizi kabul etmeyeceğimi söyledim. Ama bu sefer daha yüksek bir meblağ ile geldiniz. Anlamıyor musunuz? Sorun paranın düşüklüğü veya yüksekliği değil."

Adal'ın Volkan diye hitap ettiği adam dirseklerini masaya yaslayarak "Fırat Bey." dedi sıktığı dişlerinin arasından. Bir de sinirleniyor muydu? Haspam!

"Size sunduğumuz bu teklifi başka hiçbir yerden alamazsınız. Mevzuya akrabalık bağınızla bakmayın lütfen. Bu sizin için büyük bir fırsat."

O an babam oturduğu yerden öyle hırsla kalktı ki oturduğu sandalye tekerlekli olduğu için geriye doğru savruldu.

"Size bunu son defa söylüyorum. Bu iş olmaz. Yalazlarla akraba olmasak da olmazdı! Çünkü sizin derdiniz prestij değil, Yalaz İnşaatı daha büyük tehditle devirmek! Ben bugüne kadar kimsenin ekmeğiyle oynamadım, oynamam da. Toplantı bitmiştir."

Sema Hanım ve Orhun Bey babamla birlikte odadan ayrılırken kapıyı da açık bırakmışlardı. Oturduğum yerden kalktığımda Defne'nin öfkeyle adamlarına baktığını gördüm.

"Babam bu işin sonucunu hiç beğenmeyecek Volkan Bey." dedikten sonra kalktı, masanın üzerine bıraktığı çantasını eline aldı. Adal ve bana bir kez bakarak, babamın açık bıraktığı kapıya doğru ilerledi. Tam odadan çıkacağı sırada durup, omzunun üzerinden baktı.

"Görüşürüz Adal Yalaz."

Kaşlarım çatılırken kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Hiç sanmıyorum Defne Hanım."

Defne önde adamlar arkasında gözden kaybolduklarında Adal'ın yanına yürüdüm.

"O kadınla aranda bir şeyler mi vardı?" Merakıma yenik düşüp sorduğum bu soruyu sormayı beklemiyordum. Dedim ya,

sanki bir güç beni kendi isteği gibi yönetiyordu. Kafasını iki yana sallayıp "Hayır." dedi kısık sesle. "Ama sanırım platonik."

Hah! Bir o eksikti!

"Platonikliği farklı bir boyut atlamış. Benimle evli olduğunu bildiği hâlde her an üzerine atlayacakmış gibi duruyordu."

Kader... Biz insanlar neden başımıza gelen en ufak şeyde, 'kaderim buymuş' diyerek işin içinden sıyrılmaya çalışırız? Mesela; yanlış bir insana âşık olduğumuzda, olmak istediğimiz yerde olamayınca ve bunlar gibi birçok örnek. Ya da herhangi bir kötülük yaptığımızda şeytana uydum demek.

Unutulan şey şu ki insan evladına bahşedilmiş en güzel şeyler; akıl ve iradedir.

Yapılan her kötülükte şeytanı suçlayamaz veya başımıza gelen hiçbir şeyde kader deyip susamayız. Benim istediğim de buydu. Eğer Adal, ömrümün sonuna kadar yanımda olacak adamsa bana çektirmek istediği acılara baş eğmeyecektim. Kaderim bu adammış diyerek susmayacak, savaşacaktım.

Gözlerim önümde duran adamın sırtına sabitlendi. Geniş omuzları kilide taktığı anahtarları çevirmesiyle kasılıyor, gevşiyordu.

Kapının açıldığını belli eden sesten sonra bedenini yan döndürüp geçmem için yol açtı. Yanından geçip eve girdiğimde büyük beyaz portmantodan destek alarak ayağımı acıtan topuklulardan kurtuldum. Çantamı da bırakıp, rahatlayan ayaklarımı serin zemine sürüyerek salona yöneldim. Şu an tek istediğim ayaklarımı uzatıp, günün gerginliğinden kurtulmaktı.

Tam içeriye gireceğim sırada arkamdan "Elmas." diye seslenmesiyle durdum. Ağır ağır ona doğru dönerken kollarımı göğsümde birleştirdim. Elinde tuttuğu anahtarları portmantoya atarak, yüzüme baktı. Eskisi gibi gözlerime bakmaktan kaçınmıyor olsa da bu bakışlar sadece birkaç saniye sürüyordu.

"O kadınla aramda bir şey olmadı, olamazda." dedikten sonra yavaş adımlarla hareketlendi.

"Bunu söylemek için yol boyu beklemene gerek yoktu, Adal." adımları durdu. Göz kapakları kısılınca, kirpikleri siyah gözlerini aralarına gizledi.

"Sana açıklama yapmak zorunda değildim ama yaptım, bunun için yer ve zamanın önemli olmadığını varsayıyordum." dediğinde bir adım attım. Tıpkı onun gibi gözlerimi kıstım.

"Açıklama yapmak zorundasın çünkü ben senin karınım, çünkü o kadın benim gözlerimin önünde seninle flört etmeye çalıştı!" Sesim olduğundan yüksek çıkmış, koridorda yankılanmıştı ki Adal öfkeyle aramızdaki mesafeyi kapattı. "Öncelikle şu ses tonunu biraz kıs, benimle bu şekilde konuşamazsın."

Histerik bir kahkaha atıp "Ama sen istediğin gibi davranabilir ve açıklama yapma gereği duymazsın değil mi?" dediğimde çenesinin seğirdiğine şahit oldum. Boyunun benden uzun olması ve oldukça yakın durduğumuz için görüş alanımda sadece sakallı çenesi vardı. Nefesini alnımda hissediyor hatta birkaç tel saçımın havalandığını görebiliyordum.

Ve kokusu...

Göğsümde birleştirdiğim kollarımı çözüp kafamı kaldırdım. Meydan okuyan ela gözlerim, gece karası gözlerle kesiştiğinde sertçe yutkundu. Sinirlendiğim için ayak parmaklarımı ritimle zemine vurmaya başladım. Adal hemen bakışlarını kaçırıp dikkatini başka yere verdi.

"Ve şu hareketi yapmayı da bırak, çıkan ses sinir bozucu." dedi, yere vurduğum çıplak ayağımı kast ederek.

"Sesinin tonuna dikkat et Elmas, onu yapma Elmas, o odaya girme Elmas, evin düzenini bozma Elmas, gözlerime bakma Elmas! Yapma, yapma, yapma! Sen benim kocamsın Adal, feriştahım değil!"

Aniden bileklerime kenetlenen büyük eller sıkı bir kelepçeden farksızdı. Canımı acıtıyordu ama bunu belli etmemek için mimiklerimle savaş veriyordum. "Bırak!" dedim bileğimi sıkı parmaklarından kurtarmak için ama bunun canımı daha çok acıtmaktan başka bir faydası olmadı.

"İki gündür beni sınadığının farkındasındır umarım Elmas." dedi dişlerini sıkarak. "Yapma! Tehlikeli sularda yüzme." gülümseyip omzumu silktim. "Ben yüzmeyi severim."

Koridorun sıcak olmasıyla birlikte dip dibe durduğum bu adamın vücudundan yükselen sıcak hem içimdeki öfkeyi körüklüyor hem de daha sık nefes alıp vermeme neden oluyordu. Ve nefes aldıkça burnuma dolan tanıdık koku... Bir kokunun insanın üzerinde böyle bir etki bıraktığını bilmiyordum.

"Seni kırıyorum." dedi fısıldayarak. Beklemediğim itirafına karşılık kafamı salladım. "Kırıyorsun."

Bileğime sarılı parmakları gevşedi.

"Belki de benim kalbim kırık olduğu için seni de kırmak istiyorumdur?"

Gözümden düşen bir damla yaş, saten gömleğimin yakasından içeriye girerek bilinmezliğine kavuştu. Kuruyan dudaklarımı dilimle ıslattım. "Benim kalbim zaten kırık Adal, sen parçalara ayırmaya çalışıyorsun. Ama buna izin vermeyeceğim."

Havada kalmış ellerimizi yavaşça aşağıya indirdikten sonra bileğimi bıraktı ve bir adım geriledi.

"Senden özür dilemeyeceğim. Tüm bunları bilerek evlendin benimle değil mi?"

Acıyan bileğimi istemsizce ovalıyordum.

"Senden bunu beklemiyorum. En azından şimdilik."

Gözlerimiz birleşmişti.

Ben o gözlerde her şeyi gördüm. Öfkeyi, alayı, umursamazlığı, çaresizliği, acımayı. En çok da kaybolmuşluğu. Gözlerine baktığım her zaman gördüğüm yardım çığlıklarını. Kaçmak istediği karanlıktaki en büyük engelin kalbi olduğunu biliyordum. Kalbine kazıdığı o ölünün gölgesi karanlığın ta kendisiydi.

Hiçbir şey demeden yanımdan geçti. İri cüssesinin oluşturduğu hafif esintiyle portakal çiçeğinin kokusu bir kafes misali etrafımı sarmıştı. Bu kafes öyle bir şeydi ki; tutsak olduğum hâlde bana kendimi iyi hissettiriyordu. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes çekerek ciğerlerime bağımlılık yapan kokuyu doldurdum.

Arkamda ilerlemeye devam eden adamın çevremi saran kokusu zihnimin en ücra köşesinde çıkan yangını körükledi. Bugünden itibaren ciğerlerim o kokuya, Yusuf'un zindana gönüllü girdiği gibi gönüllü tutsak olmuştu.

7. BÖLÜM

Ölüm Kadar Yakın

"Karanlıktan korkan bir çocuğu kolaylıkla affedebiliriz. Hayattaki gerçek trajedi, yetişkinlerin aydınlıktan korkmasıdır." demiş Platon.

Peki, bu durumda Adal hangisiydi? Karanlıktan korkan bir çocuk mu yoksa aydınlığı istemeyen koca bir adam mı? Karanlıktan korkan bir zihin, aydınlığı kabul etmeyen bir kalp.

En zoruydu. Çünkü Adal, ikisiydi. Ne zihninin kalbini yönetmesine izin veriyordu ne de kalbinin zihnini ele geçirmesine. Savaşmam gereken iki farklı adam vardı.

Kalbiyle hareket eden Adal'ın aşılmaz kalın duvarları vardı. O duvara doğru bir hamle yaptığımda hemen dikenlerini meydana çıkarıyor ne pahasına olursa olsun canımı yakmaya çalışıyordu.

Acıtıyordu da.

Zihniyle hareket eden Adal ise güçsüz ve vicdanlıydı. Üzerime saldığı dikenlerin canımı acıttığını fark ettiğinde pişmanlığı ön plana çıkıyordu.

İzini silemese de acılarını alıyordu da.

Bu durumda iki Adal'a, ikinci bir Erda gerekiyordu. Hırçın olduğunda hırçın olmalı, yumuşadığında yumuşamalıydı.

Dün eve geldiğimizde yaşadığımız olay, ikimizde de yeni izlere sebep olmuştu ama pes etmeyecektim. Çünkü onun gözlerinde kendisiyle girdiği savaşı görebiliyordum. Zihninde yaşattığı Adal'ın sessiz çığlıklarını duyabiliyordum.

Gözlerim istemsizce arkamda kalan adamın, önünde oturduğum makyaj masasının aynasına yansıyan bedenine kaydı. Boy aynasının karşısında, kravatını bağlıyordu. Suratı her zaman olduğu gibi düşük, duruşu dikti. Soluk alışverişleri sık, göz kapakları hızla açılıp kapanıyordu.

"Gergin." dedim, benim bile duymakta zorlandığım bir ses tonuyla.

Yaptığım makyajı son bir kez daha kontrol ederek oturduğum puf koltuktan kalktım. Anlayamadığım bir nokta vardı; başka yerde uyuyordu, başka yerde üzerini giyiniyordu ama her seferinde son hazırlıklarını hep yanımda, bu odada yapıyordu.

Kaşlarım düşüncelerimle çatılınca, Adal bunu fark etmiş olacak ki "Yine ne kuruyorsun kafanda?" dedi. Omuzlarımı kaldırıp indirirken düşüncelerimi dile getirmekten çekinmeyerek cevabını merak ettiğim soruyu sordum: "Neden her seferinde son rötuşlarını burada yapıyorsun diye düşünüyordum."

Kravatını bağlayıp, giyindiği gömleğin kollarını düzeltirken arkasına döndü. Dudağının bir tarafı kıvrılırken "Kocan olduğumu hatırlatmak lazım değil mi?" dedi alayla. Gözlerimi devirip onun gibi alayla gülümsedim. "Bunu zaten unutmuyorum kocacığım."

Dur bir dakika! Az önce, alay içerikli olsa da birbirinize gülümsediniz mi siz?

Gülümsemem büyürken Adal'ın fark etmemesi için arkamı dönerek dolaba yöneldim. Dudaklarımı dişlerimin arasında kıstırıp gülüşümü bastırmaya çalışıyordum. Küçük ve samimiyetten uzak bir gülümseme olsa da emindim, giriştiğim bu savaşın galibi ben olacaktım.

"Bu arada koca demişken."

Zorda olsa yüzüme yerleşmiş sırıtmayı bastırıp çatık kaşlarla ona doğru döndüm. Sağ elinin parmakları arasında çevirdiği kırmızı küçük kutuyu görünce çatılan kaşlarım düz bir hâl aldı. Birkaç dakika önce ruj sürdüğüm dudaklarımın üzerinden dilimi gezdirip, çenemle kutuyu işaret ederek "O ne?" dedim. Bakışları kutudan bana çevrildi, bir adım attı.

"Evliliğimiz biraz garip olduğu için sana yüzük vermemiştim ve annem yüzüğü benim vermem konusunda oldukça ısrarcı." Durdu, derin bir nefes aldı ve kutuyu açtı.

Kutuyu elime verip al bunu tak demesindense kendisinin açması daha iyiydi tabii ki. Gözlerim küçük kutuya kaydığında şaşkınlığım arttı. Ben sadece bir yüzük beklerken kutunun içinde bir çift alyans bir tane de kocaman tek taş bir yüzük vardı. Adal içinden kendine ait alyansı alıp, kutuyu bana uzattı.

Erken mi konuştun acaba?

Gözlerimi devirip kutuyu elinden aldığımda "Ben arabaya iniyorum. Sende çok oyalanmadan insen iyi olur. Geç kalıyoruz çünkü." deyip hızlı adımlarla odadan çıktı. Ben ve elimde tuttuğum iki yüzükle odada yalnız kaldığımda bakışlarım kapıyla kutu arasında gidip geliyordu.

"O neydi öyle?"

İşaret parmağım, arka arkaya özenle yerleştirilmiş yüzüklerin üzerinde sanki çok narin bir şeye dokunuyormuşçasına

hareket ediyordu. Bir anda, Soner'in evlilik teklifi gözlerimin önünde belirdi. Evet cevabını verdiğimde insanların tuttuğu dilek fenerlerinin havalanması, patlayan konfetiler... Kafamı hızla iki yana sallayarak zihnimi o düşüncelerden uzaklaştırdım. Yüzükleri çıkartıp, kutuyu yatağın üzerine bıraktım.

Avucumun içinde duran yüzükler, sanki bulundukları yeri yakıyordu. Hatta olduğundan fazla ağır geliyordu. Büyük tek taşı, halkasını çevreleyen küçük elmaslar süslüyordu. Alyans ise sade, beyaz altındandı.

İki yüzüğü de parmağıma takıp, elimi havada tuttum. Bu yüzükler aramızdaki sevgi bağını temsil etmiyordu, bunlar bizim evliliğimizin somut kelepçesiydi. Başparmağımı iki yüzüğün üzerinde de gezdirdim.

Yutkundum.

Kalbimin üzerinde bir ağırlık vardı. Yaşadıklarımın, Adal'ın yaşadıklarının, yaşayacaklarımızın ağırlığı bir olmuş nefesimi kesmek istercesine baskı yapıyordu sanki. Havada kalan elimi tam kalbimin üzerine koydum.

Hissettim.

Acısını, çırpınışlarını, kapatmaya çalıştığı yaralarını.

Kabullendim.

Yaşadığım her kötü şeyin kalbimde bıraktığı ama artık acıtmayan izlerini. Onlar benimleydi ve ölene dek benimle olacaklardı.

Aynadaki yansımama son bir kez daha baktıktan sonra yatağın üzerine bıraktığım küçük çantayı alarak, sadece topuk seslerimin yankılandığı evden çıktım.

Aşağıya indiğimde, Adal apartmanın önüne park ettiği arabanın içinde oturmuş dalgın gözlerle karşısındaki boş yola bakıyordu. Yolcu koltuğunun kapısını açıp arabaya bindiğimde, derin düşüncelerinden sıyrıldı ve kontağa takılı duran anahtarı

çevirdi. Ben emniyet kemerini takarken araba çoktan boş yolda ilerlemeye başlamıştı bile.

Gözlerim Adal'ın direksiyonda duran eline kaydı. Yüzüğü takmıştı. Takacağını düşünmüyor, bir bahane bulup ondan kurtulur diye düşünüyordum. Beni şaşırtmıştı. Yüzük olmayan elimi diğerinin üzerine koyup, parmaklarımla sıktım.

Arabanın içindeki sessizlik boğucu bir hâl almaya başladığında bakışlarımı yoldan ayırmadan "Müzik açabilir miyim?" diye sordum. Cevap vermedi ama hareketlendiğini görebiliyordum. Saniyeler içinde sessizliği yaran müziğin tanıdık melodisi arabanın içini doldurdu.

"Müzeyyen Senar." dedi, neredeyse fısıltı gibi çıkan bir sesle. "Sever misin?"

Gözlerimi ona çevirdim. Neleri sevdiğimle mi ilgileniyordu yani? Yine şaşırtmıştı. Bana bakmadan yolu izlemeye devam ederken kafamı aşağı yukarı salladım. "Severim. Ama çok dinlediğim söylenemez."

"Ben çok severim. Hatta sadece onun şarkılarını dinlediğimi söyleyebilirim."

Kaşlarım şaşkınlıkla havalandı. Biz şimdi normal insanlar gibi neyi sevip neyi sevmediğimiz hakkında sohbet mi ediyorduk?

Evden arabaya inene kadar ne olmuş bu adama?

"Ben aslında müzik dinlemeyi pek sevmem." diye itirafta bulunduğumda bakışlarımı ellerime indirdim. "Bir şekilde müziklerde geçmiş karşıma çıkar."

Derin bir nefes çektiğini duydum. Ona baktım, dudakları bir şey söylemek istiyormuş gibi açılıp kapandı. Sonrasında ise tek kelime etmeden aralık dudaklarını yol boyunca açmamak üzere kapattı.

Araba, aile yemeğinin yapılacağı büyük restorandın önünde durdu. Songül teyzeyle annem, Adel ve Feray'ın ne nikâha ne de nikâh sonrasında düzenlenen yemeğe katılamadıkları için aile arasında böyle bir organizasyon düzenlemişti. Feray ve Adal'ı karşılaştırmaya hazır değilken bu yemeği ertelemek istemiştim ama annem "Nasıl olsa karşılaşacaklar Erda, ertelemeye gerek yok. Ben Feray'la konuşurum sen sıkma canını." diyerek buna izin vermemişti.

Emniyet kemerinden kurtulup kapıyı açmaya yelteneceğim sırada üniformalı görevli benden önce davranarak kapıyı sonuna kadar açtı.

"Hoş geldiniz efendim." diyen genç adam, benden küçük görünüyordu. Mavi gözlerini parlatan sokak lambalarından morarmış göz altlarını görebiliyordum. "Teşekkür ederim."

Genç adama tebessümle teşekkür ettiğim esnada Adal yanıma gelmiş, kolunu belime dolamıştı bile. Anlam veremediğim bu hareketi karşısında yüzümdeki gülümseme silinirken bir anda patlayan ışık gözlerimi aldı. Ardından yükselen seslerden neler olduğunu anlayabilmiştim. Kapının önünde bekleyen güvenlik görevlileri kameraları bizden uzaklaştırmaya çalışıyor, Adal bedenimi bedenine daha çok yaklaştırarak adımlarımı yönlendiriyordu.

"Adal Bey, bu sürpriz evlilik için ne söyleyeceksiniz?"

"Erda Hanım, aşk evliliği mi yaptınız?"

"Erda Hanım, Soner Bey'in evlendiğini duyduğunuzda mı evlenme kararı aldınız?"

Son soruyla adımlarım sendeledi ama Adal bunun fark edilmemesini sağladı. Belimde duran elinin gerildiğini hissettim. Hemen bakışlarım ona çevrildi. Bana bakmadan tek bir noktaya odaklanmıştı; restorandın kapısı.

Geride bıraktığımız onlarca soru ve patlayan flaşlardan kurtulup içeriye girdiğimizde takım elbiseli bir adam ellerini önünde birleştirmiş koşar adımlarla yanımıza geldi.

"Çok üzgünüm Adal Bey, gittiklerini sanmıştık ama-" diye telaşla açıklama yapmaya başladığında, Adal elini kaldırarak adamı susturdu. "Sorun yok Osman Bey."

Osman Bey, minnetle gülümsedi ve önünde birleştirdiği ellerini açarak yan tarafa doğru uzattı.

"Buyurun efendim, hoş geldiniz. Aileniz sizi bekliyor."

Adal, elini belimden çekmeden beni tekrar yönlendirmeye başladığında "İyi misin?" diye sordu. "Titriyorsun."

Titriyor muydum?

Evet, titriyordum. En çok da her an düşmeme neden olacak gibi hissettiğim bacaklarım. Midem kasılıyor, ensemden başlayan ağrı saç köklerime doğru dağılıyordu. Restorandın orta yerine kurulmuş sahnenin üzerinde duran orkestradan yükselen saksafon sesi beynime her seferinde daha ağır darbeler indiriyordu. Bunlara rağmen kafamı hafifçe salladım. "İyiyim."

"Erda Hanım, Soner Bey'in evlendiğini duyduğunuzda mı evlenme kararı aldınız?" Ortamdaki tüm sesleri gölgeleyen muhabirin sesi defalarca tekrarlanıyor, zihnimi bozguna uğratıyordu. Restoranı dolduran insanların bakışlarını üzerimde hissediyor, sanki hepsi az önce cevapsız bıraktığım sorununun yanıtını bekliyordu.

Yutkundum. Adal'a daha çok sokuldum.

Ailelerimizin bulunduğu masa görüş alanıma girdiğinde bizi ilk gören yan yana oturmuş sohbet eden Feray ve Adel'di. Yüzüm her ne hâldeyse, kızların ikisi de bir anda ayağa kalmış masadaki herkesin dikkatini üzerimize çekmişti.

Annem korkuyla yerinden kalkıp aramızdaki birkaç adımlık mesafeyi kapattığında yüzümü ellerinin arasına aldı. "Ne

oldu canım?" diye sordu panikle. Ardından babam geldi. Sonra Songül teyze ve Oğuz amca. Adal'a baktım. Elini belimden çekip bir adım uzaklaştı. "Sorun yok." dedim gözlerimi ondan ayırmadan. "Dışarıda gazeteciler vardı ve epey sıkıştırdılar. Onları beklemiyordum."

Oğuz amca hiddetle "O kadar da uyarmıştım dışarıdakileri!" deyince Songül teyze koluna girerek, onu sakinleştirmeye çalıştı. "Gazetecileri bilmiyormuş gibi konuşma hayatım. İnsanlar olabildiğince yardım etmeye çalıştı zaten. "Üstünde fazla durmayalım, hadi."

Herkes tekrar masadaki yerini alırken Bülent ve karısı Şeyma'nın burada olduğunu fark ettim. Yanlarında dört-beş yaşlarında olduğunu tahmin ettiğim bir erkek çocuğu da vardı. Babası gibi sarı saçlı, annesi gibi yeşil gözlü çocuğun düz saçları, alnına dökülüyordu. Tam karşımdaki kocaman sandalyede adeta kaybolmuştu. Önünde duran masa nedeniyle çocuğun sadece yüzünü görebiliyordum.

Gülümseyerek "Merhaba küçük adam." dedim. Çocuk da sanki bunu bekliyormuş gibi küçük ve sıralı dişlerini meydana çıkararak gülümsedi ve "Merhaba." dedi.

Şeyma oğluna bakarak "Adal amcanın karısı Erda. Hani çok merak ediyordun ya." dediğinde gülümsemem büyüdü.

Masanın üzerinden elimi ona doğru uzattım "Çok memnun oldum. Peki, senin adın nedir küçük adam?" diye sordum.

Oturduğu sandalyede dizlerinin üzerinde durarak küçük eliyle elimi kavradı.

"Benim adım Barış." dedikten sonra hepimizi şaşkına uğratacak kelimeler dudaklarından döküldü: "Eğer oğlunuz olursa adını Savaş koyar mısınız? Çok uyumlu olur. Ben kardeş istiyorum ama annem ve babam şimdi olmaz deyip duruyor. Belki sizin oğlunuz olur. Bizde hep birlikte takılırız. Tıpkı babam ve Adal amca gibi."

Ellerimiz masanın üzerinde bir süre birleşik kaldı. Herkes Barış'ın söylediklerinin şaşkınlığını üzerinden atmaya çalışırken ilk kendine gelen annesi oldu. Oğlunu kendine doğru çekip yerine oturturken sessizce "Çok ayıp." dedi.

Kaçamak bakışlarımı Adal'ın üzerine çevirdim. Gözlerini kırpmadan önünde duran kadehe bakıyordu. Bakışlarım bu sefer biraz daha aşağıya kaydı ve kucağında duran sol elini gördüm. Parmaklarını avuç içine gömmüş, boğumlarını beyazlatacak kadar sıkıyordu.

Uzanıp elini tutmak istedim. Sıktığı parmaklarını tek tek açıp 'o sadece bir çocuk' demek istedim. Çaresizce onu izledim. Tek kelime etmeden, hiçbir harekette bulunmadan. Sadece izledim.

Kaç dakika öyle devam etti bilmiyordum ama yanımda oturan Feray'ın kolumu dürtmesiyle kendime gelip gözlerimi Adal'dan ayırdım. Feray'a baktığımda onunda benimle aynı yere, Adal'ın yumruk yaptığı ellerine baktığını gördüm.

"Şimdi değil." dedim sadece onun duyabileceği şekilde. "Bugün soru sorma."

"Dün sormama izin vermedin, bugün de sormamalıyım yarın hiç sormamalıyım değil mi abla?" gözlerini devirip tekrar Adel'e döndü.

Herkes kendi arasında sohbete dalmış bir konudan konuşuyordu. Kimse sipariş ettiği yemeklerin geldiğinin farkında değildi. Barış hariç. Çok acıkmış olmalıydı ki gözleri kocaman olmuş, önüne bırakılan patates kızartmalarına büyük bir açlıkla bakıyordu. Onun o tatlı hâli istemsizce kıkırdamama sebep oldu.

Önüme bırakılan bardağı elime alıp dudaklarıma yanaştırırken Şeyma'nın mahcubiyet dolu bakışlarının üzerimde olduğunu fark ettim. Bir yudum aldığım içeceğimi kuruyan boğazımdan gönderip yutkunurken tebessüm ettim.

Göz kapaklarımı ağır ağır kapatıp açarken dudaklarımı oynatarak "Sorun yok." dedim. Gergin bakışları bu sefer Adal'a çevrildi. Ağzına tek bir lokma atmadan yarısına indirdiği içki kadehini parmaklarının arasında tutup hafifçe çeviriyor, babasının dediklerini dinliyordu ya da dinliyormuş gibi yapıyordu. Çünkü Oğuz amca, babam ve Bülent sürekli birbirlerine bir şey söylüyor, Adal sadece susuyordu.

Bir noktada takılıp kalmıştı yine. Ne düşündüğünü, kafasında neler kurduğunu deli gibi merak etsem de bir şey yapamıyordum. Adal'la sadece o isterse sohbet edebiliyordum. Onun dışında ağzından hep kavga etmemize sebep olacak cümleler çıkıyordu.

Kafamı tekrar Şeyma'ya çevirip, bu geceden alışık olmaya başladığım sahte gülümsememi yüzüme yerleştirdim. "Barış kaç yaşında?" Annesinin cevap vermesine fırsat bırakmayan Barış, ağzında biriktirdiği lokmaları umursamadan "Beş!" diye bağırdı.

"Uu! Sen kocaman olmuşsun." kucağımda duran ellerimi yukarıya kaldırıp masaya dayadığım sırada bileğime sarılan elle irkilsem de sonrasında neler olduğunu idrak edebilmiştim. Yüzükler...

Adel, Feray'ın üzerinden aşmış parmağıma takılı olan yüzükleri görebilmek için elimi kendine doğru çekiştiriyordu.

"Vay be! Bu harika, Adal Yalaz zevkini konuşturmuş millet!" deyip parmaklarının arasına hapsettiği bileğimi havalandırdı. Tüm bakışlar önce bana, sonra havada asılı kalan elime döndüğünde Songül teyzenin yüzündeki memnuniyet elle tutulur cinstendi. Yüzündeki gülümsemeyle yanında oturan anneme fısıldayarak bir şeyler söylediğinde annem de ona eşlik etti.

Bileğimi Adel'den kurtardığımda yüzüme utangaç bir eda takınmıştım. Feray kulağıma doğru eğildi. "Dua et yüzüğün

güzel, yoksa daha çok kıyamet koparırdım." diye kıkırdadı. Sonra ne yaptığını fark etmiş olacak ki kıkırtısına son verdi. "Ama yine de bu iş burada bitmedi.

On kelime söyleyeceksem yüzüğün hatırına dokuz kelime edeceğim. Yeter ki bir fırsat yakalayabileyim." Demekten de geri durmadı. Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutuyordum. Feray'a baktım. "Teşekkürler, beni çok rahatlattın kardeşim." dedim.

Aradan geçen üç saatin ardından herkesin keyif aldığı muhabbetler edilmişti. Barış'la da samimiyetimizi ilerletmiştik. Adal dışında. Zoraki olarak konuşmalara katılıyor, iki kelime ettikten sonra tekrar sessizliğine gömülüyordu. Çok konuşmamasının diğer bir sebebi, kaç bardak içtiğini hatırlayamadığım içkinin onu yavaş yavaş etkilediğiydi.

Tüm aile birbiriyle vedalaşıp, herkes kendi arabasına binip restorandın önünden uzaklaşmış en sona biz kalmıştık. Mekânın önünden uzaklaştırılmış gazeteciler sayesinde rahatça valenin getireceği arabayı bekliyorduk.

"Arabayı ben kullanayım Adal, sen iyi görünmüyorsun." dediğimde itiraz edeceğini düşünüyordum ama o aksini yaparak kafasını aşağı yukarı salladı. Sessizlik yine onu ele geçirmişti. Konuşmayacaktı. Belki de konuşsa yine kalbimi kıracaktı. Adal'ın sarhoş olması demek, karanlığa gizlenen diğer yanının gün yüzüne çıkması demekti. Acıyı bir kalkan gibi kuşanması demekti.

Terleyen avuç içlerimi giyindiğim tulumun kumaşına sürterken otoparktan çıkan arabanın bize doğru gelişini izledim. Araba bir kaplumbağa hızında ilerliyormuş gibi bir türlü yanımıza gelemiyordu. Akrep ve yelkovan birbirlerine savaş açmış, zamanı olduğundan daha ağır geçiriyordu sanki. Bir an önce eve gitmek istediğim için miydi tüm bu olanlar? Eve gidip kendimi odaya kapatmak ve Adal'ın olası alkol krizlerinden kurtulmak istiyordum.

Neden ondan bu kadar korkuyordum? Sözleriyle canımı yakacağı için mi, yoksa sözlerimle canını yakacağım için mi?

Sen onun canını yakamazsın Erda, sadece sinirlendirirsin.

Her defasından önemsemediğim ve duymayı reddettiğim iç sese de kızıyordum.

Araba sonunda önümüzde durduğunda, etrafından dolaşıp şoför tarafına geçtim. Valeye kısaca teşekkür edip şoför koltuğuna oturdum. Adal çoktan yolcu koltuğunda yerini almış kafasını cama yaslamıştı. Emniyet kemerini takmasını söylemem gerekiyordu ancak beni dinleyeceğini de pek sanmıyordum. Nereden geldiğini anlayamadığım cesaretle ona doğru uzandım.

Ne yaptığıma bakmak için kafasını çevirdiğinde burnu yanağıma değdi. Soğuktu. Alkol kokan sıcak nefesine tezatlık oluşturacak kadar soğuktu teni. Yakınlığımız içimdeki gerginliği arttırsa da ona bakmadan kemeri takıp doğruldum. Eski pozisyonuma döndüğümde Adal'ın bakışlarını yüzümde hissedebiliyordum.

Üzerimde olan bakışlarına aldırmadan kendi kemerimi de takıp çalışır vaziyetti ki arabayı hareket ettirdim. Saat on biri geçiyordu. Sokaklar eğlenmek için dışarıya çıkan insanlarla doluydu. Sokak aydınlatmaları yüzüme vururken Adal'a bakmamak uğruna üstün bir savaş veriyordum.

Radyoya uzanıp müzik açtığımda yeni bir Müzeyyen Senar şarkısı çalmaya başladı. Ama bu sefer ki müziği ben de biliyordum. Kalabalık caddeden çıkıp daha sakin bir yola girdiğimde hiç beklemediğim asla beklemeyeceğim bir şey oldu. Çalan müziğe eşlik eden bir ses, mırıltı... Adal. Şarkı söylüyordu.

Dudaklarım şaşkınlıkla aralanırken dayanamayıp ona baktım. Kafasını koltuğa yaslamış, gözleri kapalıydı. Bu hareketiyle adem elması daha çok belirginleşmiş, yutkundukça gözlerim onu takip etmişti. Geçtiğimiz sokak lambaları yüzünü aydınlatırken titreyen kirpiklerini de seçebiliyordum.

Çalan kornayla şeritten çıktığımı çok sonra fark etmiştim. Arabanın savrularak kendi şeridine girmesini sağlarken kendine gelen Adal "Sen sarhoş musun?" diye sordu. Yutkunup kafamı hızla iki yana salladım. "Dikkatim dağıldı sadece. Sıkıntı yok."

"Arabayı sarhoşum diye bana vermedin, sen ayıkken kaza yapacaktın." dedikten sonra alayla ekledi. "Gerçi ölmemiz daha iyi olabilirdi."

Kan donduran cümlesi, direksiyonda duran ellerimi sıkmama neden oldu. Ölmekten korkmuyordu. Ölümü kaçış olarak görüyordu. Adal, ölümü istiyordu. Aşkına kavuşabilmek için, ölümün bir an önce kendini bulmasını istiyordu. Arabanın hızını arttırdım. Hemen eve gitmeli, ondan uzaklaşmalıydım. Onun çaresizliği beni boğuyor, uzatmak istediğim yardım elimi acımasızca yakıyordu.

"Her ne kadar beni korkutsan da benim yanımdayken ölmek istemene izin vermeyeceğim."

Fısıldayarak ettiğim itirafı duymadığına emindim ama kontrol amaçlı ona bakma gereksinimi duydum. Tahmin ettiğim gibi duymamış, boş gözlerle camdan dışarıyı izliyordu.

Tanıdık sokağa girdiğimizde Adal yerinde hareketlendi ve taktığım kemeri çözdü. Hızını düşürdüğüm arabayı apartmanın önünde durdurduğumda kontağı çevirmeden arabadan indi ve sertçe kapıyı çarparak yürümeye başladı.

İşte... Karanlık yüzü tamamen açığa çıkmıştı. Kırıp dökecekti.

Onun aksine olabildiğince yavaş hareketlerle arabadan inip yürümeye başladım. Kendi dünyasında koparacağı kıyametten en az şekilde yaralanmak için planlar kurmaya başladım.

Hızlı olup kendimi bir an önce odaya atarsam sorun kalmazdı. Çünkü Adal eve girdiği gibi kendini kaybedecek kadar

içmeye başlayacak gözüne görünmediğim sürece de öfkesini kusamayacaktı.

Mantıklı. Koş.

Arabayı kilitleyip iç sesimin dediği gibi koşmasam dahi hızlı adımlarla apartmana girdim. Bir asansör çoktan kata ulaşmak üzereydi ve içindeki kesinlikle oydu. Zemin katta bekleyen asansörün kapısını açmadan bir süre bekledim. Adal eve girecek bende o zaman asansöre binecektim.

Peki, ya anahtarı var mıydı?

Asansöre binip katın tuşuna bastığında aynadaki yansımama bakmaktan kaçınıyordum. Kendime bakıp korkumu görmek istemiyordum.

Sen aciz bir kadın değilsin Erda Elmas. O aynaya bak. Korktuğun Adal değil, onun sözleri. Bunu aşabilirsin.

Kafamın içinde yankılanan ses, resmen bir jeton misali düşmüş anında gözlerimi bakmaktan kaçındığım aynaya çevirdim.

"Ben ne yapıyorum, ondan kaçıyor muydum?" dedim kendi kendime, kaşlarım hayretle havalandı. "Savaşacağımı kabullenmişken mi?" Dairenin bulunduğu katta duran asansörün kapısı açıldığında derin bir nefes alarak çıktım. Evin kapısı sonuna kadar açık, Adal'ın ceketi kapının önünde yerdeydi.

Gözlerimi devirme isteğini engelleyip evin içine bir adım attım. Yerde duran ceketi kaldırdım. Elime aldığım ceketten yükselen kokuyla bedenim titremeye başladı. Nefes alışverişlerim hızlandı, beynimin odaklandığı tek nokta; koku oldu.

Oksijene ihtiyacım olduğu kadar ciğerlerimde o kokuyu muhtaçtı sanki. Gözlerimi kapatıp ceketi burnuma yaklaştırdım. İçime dolan kokuyu organlarım coşkuyla karşıladı. Midem kasıldı, kalbimin ritmi arttı. Kan yerine damarlarımda o koku geziyordu. Yaptığım şeyin farkına varıp hızla ceketi yüzümden uzaklaştırdım. Gelişi güzel askıya astıktan sonra bir adım geriledim. "Bir koku beni ne hâle getiriyor böyle."

Adımlarımı salona yönelttiğimde herhangi bir ses duymak için kulak kabarttım. Ama ev her zamanki gibi huzursuz edecek derecede sessizdi. Önce koltuklar görüş alanıma girdi sonra televizyon ünitesi, ardından salonu aydınlatan büyük abajur. Sarı ışık, huzmeler hâlinde yayılarak salonu aydınlatırken gözlerim Adal'ı aradı.

Yerdeydi. Hep olduğu gibi bacaklarını öne doğru uzatmış, kafasını ise koltuğa dayamıştı. Yanında bir şişe içki elinde içki dolu bardak. Gözlerim bir filmin tekrarını izliyordu. Ezbere bildiğim bir sahne.

İçecek, bana bakacak, kavga edeceğiz.

Ama rolüme hazırdım.

Kaç dakika olduğum yerde durduğumu bilmiyorum ama Adal, üçüncü bardağının son yudumlarını içiyordu ve artık cidden, sarhoştu. Niye burada duruyorum, onu izliyorum bilmiyorum ama nedense bir tarafım yanında olmamı istiyordu. Diğer tarafımı dememe gerek yoktu elbette.

Mutfaktan bir bardak aldım içine dolaptan meyve suyu doldurdum. Salona girerken adımlarım beni koltuklardan birine değil direkt Adal'a doğru gidiyordu. Ayağımdaki topuklu ayakkabılardan kurtulup yanına oturdum. Eline aldığı şişeyle bardağını doldurdu, sonra bana "Sen de içer misin?" diye şişeyi gösterdi. "Hayır!"dedim. "Ben içki içmem. Sen de içmesen daha iyi olacak." Hırsla "Bana karışma!" dedi.

Meyve suyuyla dolu bardağı dudaklarıma götürdüğüm sırada elim havada kaldı. Tam önümüzde duran sehpanın kenarında bugün Adal'ın taktığı yüzük, yanındaysa başka bir yüzük daha vardı. Aynı boyutlardaydı. Yalnızca diğer yüzük altın sarısı rengindeydi.

Meyve suyundan bir yudum aldım. Bir yudum daha, bir yudum daha.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordum, benim bile beklemediğim anda. Yüzüne bakmıyordum. Başım öne düşmüş, parmaklarımın arasına sıkıştırdığım kristal bardağın çıkıntılarını inceliyordum.

"Bilmek istemeyeceğin şeyleri."

Kaşlarımı kaldırdım. Bilmek istemeyeceğim şeyler ne olabilirdi ki?

"Mesela?" diye sordum merakla. Kahkaha attı. Ama bu kahkaha gerçeklikten uzaktı. Öfkeden çok, nefret barındırıyordu.

"Yeni karıma, eski karımla olan anılarımı anlatmayacağım."

Küçük ve onlarca buz küpünü sırtımdan aşağıya boşaltmışlar gibi ürperdim. Üzerimizde farklı, bir çift göz vardı. Rahatsız edici, vicdan azabı çektiren, omuzlarıma ağırlık bırakan bir çift göz.

Bakışlarım o gözün sahibine çevrildi. Duvardaki o kocaman fotoğrafa. Acaba diye düşündüm, acaba bana kızıyor mudur sevdiği adamla evlendiğim için. Bana öfkeleniyor mudur Adal'la olan her kavgamızda. Parmağımda unuttuğum ağırlık tekrar kendini belli etti. Öyle ağır geldi ki yüzükler, elim onları taşıyamayacaktı sanki.

Masada duran yüzüklere baktım. Biri benim taktığım yüzüğün, diğeriyse sevdiği kadınla taktığı yüzüğün eşi. Bizimki bir kelepçeydi, diğeriyse sevgilerini kutsayan bir bağ. Tuttuğum bardağı yere bırakarak, parmağımdaki yüzükleri çevirmeye başladım.

"O fotoğrafa bir daha acıyarak bakma." dediğinde, kafamı iki yana salladım. "Ona asla acıyarak bakmam."

Bu doğruydu. Ben ona asla acıyamazdım. Ona sadece saygı duyabilirdim. Bu kadar güzel bir aşkın sahibine sadece imrenerek bakabilirdim.

"Bu gece Barış'ın söylediklerinin asla gerçekleşmeyeceğini biliyorsun, değil mi?"

Yine kafamı iki yana salladım. "Biliyorum."

Sakindi, fazla sakin. Fırtına öncesi sessizlik miydi bu?

"Canım çok acıyor." dediğinde itirafı karşısında hızla kafamı kaldırdım. Bunu gerçekten beklemiyordum. Evet, fiziksel olarak bunu bilsem de daha önce dile getirmemişti. Adal şu an, ona ulaşmama izin veriyordu. Bedenimi ona doğru çevirip, bağdaş kurdum.

"Benimle konuşabileceğini biliyorsun Adal." dedikten sonra bedenimi bedenine biraz daha yaklaştırdım. "İçine attıklarının seni daha çok dibe çekmesine izin verme. Konuş, dök içini."

Bardağındaki içkiden büyük bir yudum alıp elinin tersiyle dudaklarını sildi. Çenesi kasılıyor, gözü seğiriyordu. Eminim, içinde kendiyle savaşıyordu. Bir yanı konuşarak biraz olsun rahatlamak isterken diğer yanı her şeyi kendine saklamak istiyordu.

Gözlerim beklentiyle yüzünün her bir miliminde tekrar tekrar gezinirken o susma taraftarıydı. "Kendinle savaşma Adal." diye fısıldadım. "Sana en iyi gelecek şeyi yap, konuş."

Gözlerini kapattı, derin bir nefes çekip bıraktı ve gözlerini açtı. Yüzüme bakmadan söylediklerimi es geçerek kendi sorusunu yöneltti: "Peki, sen niye konuşmuyorsun Elmas? Örneğin o muhabirin sorduğu soruya cevap verebilirdin. Ama sen ne yaptın? Kaçtın."

İşte başlıyorduk. Fırtına usul usul yaklaşıyordu ve ikimizden biri fırtınanın yarattığı enkazın altında kalacaktık ve bundan da emindim ki; o enkazında altında kalan ben olacaktım.

Ona çevirdiğim bedenimi tekrar eski hâline getirerek bağdaş kurduğum bacaklarımı öne uzattım. "Aynı şey değil."

bıraktığım bardağı geri alarak kalan içkiyi de bitirdim. Tam olarak sarhoş olmasam da üzerimdeki sersemliği, kafamdaki ağırlığı hissedebiliyordum.

"Bak işte, konuş demekle olmuyormuş değil mi?" durdu. "Elmas Yalaz?" adımı söylediğinde sesinde oluşan alay tınısı ilk çatırdamayı gerçekleştirmişti.

Bakışlarımız kesiştiğinde "Sen hiçbir zaman benim konuşmamı istemedin. Sen sürekli benimle kavga etmek istedin." dedim sakinliğimi koruyarak. Bu sakinliğimin diğer nedeni de bir ihtimal alkol olabilirdi.

Adal yerinden kalkmaya çalıştığında ayağı kaysa da hemen kendini toparlayarak sırtını yasladığı koltuğa oturdu.

"Ben seninle kavga etmek istemedim Erda ama her seferinde beni öfkelendirmeyi başardın.

"Nedenmiş o? Sürekli kavgayı başlatan sendin hâlbuki? Sürekli benim acımı hor gördün." Tam bana cevap vereceği sırada yerimden kalkıp koltuğa oturdum, tekrar konuşmaya başladım. "Sana daha önce de söyledim. Senin acın benim acımın yanında elbette daha büyük kıyaslanması bile imkânsız ama herkesin acısı kendine göredir. Sen sürekli benim yaşadığım şeyi hor gördün alaya aldın."

Ne olmuştu bana? Çok konuşup, bağırıp çağırması gereken o iken bir anda rolleri değişmiştik.

Adal, işaret parmağıyla şakağını ovalarken yüzüme bakma gereksinimi duymuyordu. "Ben senin acını hafife almıyorum Elmas, benim sinirlendiğim noktayı anlaman bu kadar güç mü?" daha fazla sakinliğini koruyamadı ve "Aptal mısın sen!" diye bağırdı.

Karşılık olarak "Bana aptal deme!" diye bağırdığımda kendime inanamadım. O kadar kelimeden sonra takıldığım nokta sadece aptal demesi miydi?

Gerçekten mi?

Yerinden kalkmıştı. Salonun içinde ileri geri yürüyor, bir yandan da kahkaha atıyordu.

"Sen cidden, aptalsın!"

Sustum. Çatırdama ilerledi, uzun bir yarık oluşturdu kalbimde. Kanamaya başladı.

"Sana sinirlendiğim noktayı anlayamayacak kadar aptal, küçük bir çocuksun!" Yerimden kalkıp karşısına dikildim.

"Söyle de öğreneyim o zaman! Bana olan öfken neden?"

Gözlerini kıstı, alt dudağını büzerek dişlerinin arasına aldı. Görüyordum, gözlerinde öfkenin körüklediği alevleri görebiliyordum. Bu alevler dudaklarını araladığı an üzerime sıçrayacak, cayır cayır yakacaktı.

"Bu evliliği neden kabul ettin Elmas?" Defalarca sorulan ama her defasında yanıtsız bıraktığım bu soru yine çıkmıştı karşıma. Kaçamıyordum bu sorudan, kaçamayacaktım da. Bir gün bu soruyu soran herkese bir yanıt vermem gerekecekti. Benim de cevabını kabullendiğim zaman.

Sessiz kaldım.

"Bu sorunun cevabını o muhabir verdi değil mi Elmas? Senin vermekten kaçtığın cevabı bu gece hiç tanımadığın bir adam verdi. Seni aldatan piç kurusu gitti evlendi diye sen de yapabileceğini gösterdin. Seni aldattığı kadına kendini kanıtlamak istedin değil mi?"

Dudaklarının arasından dökülen her kelime bedenime ağır darbeler olarak iniyordu. Bazıları nefesimi kesiyor, bazılarıysa tenime saplanıyor, oluk oluk kanımın akmasına neden oluyordu. Ve ben, o kan gölünde boğuluyordum.

Hangisi daha çok acıtıyordu? Yüzüme vurulan gerçekler mi yoksa içimde bir parçanın bunu inkâr ederken haykırırcasına

çığlıklar atması mı? Boğazı parçalanıyordu sanki. Tenine tırnaklarını batırırken sesini duyurabilmek için daha çok bağırıyor, bağırdıkça boğazındaki damarlar şişiyordu.

Kafamı iki yana salladım.

Adal üzerime yürüdü. "Sen acını dindirmek yerine sidik yarıştırmayı tercih eden bir kadınsın Elmas, bana akıl verecek kadın değil!"

Kulaklarımı kapattım.

Adal bağırdıkça içimdeki o parçada bağırıyor, sesleri birbirine karışıp kulaklarımı tırmalıyordu.

Kalbimdeki parçalanmayı hissediyordum. Her bir parçası içime farklı yerlere saplanıyor, saplandığı yeri kanatıyordu. Ben, ben kendi kanımda boğuluyordum.

Boğazım... Neden yutkunamıyorum?

"Sırf o herif evleniyor diye seni ülkenden gönderdiler Elmas, seni gönderdiler. Çünkü ailen güçsüz olduğunu biliyordu! Ama gelmiş bana kendimle savaşmamamı söylüyorsun."

"Bağırma." dedim. Dedim ama sesimi ben bile duyamadım. Yoksa diyememiş miydim?

"Sen aldatıldın diye acı çeken bir kadınsın, ben sevdiği kadının ölümünü gören bir adam. Benim acımı 'Konuş' diyerek hafifletemezsin!"

Bir adım geriledim. Sonra bir adım daha.

Ellerimi kulaklarımdan çekip, Adal'a baktım. Dudakları hareket ediyordu, bir şeyler söylüyordu. Ama duymuyordum. Neden duymuyorum?

Peki, bedenimi saran bu sıcaklık neydi? Vücudum mu yanıyordu? Kalp atışlarımın hızlı atışlarını saç diplerimden ayak parmaklarıma kadar her bir zerremde hissedebiliyordum. Bu normal miydi?

Geri geri giderek salondan çıktım. Nereye gidecektim?

Adımlarımı evin dış kapısına yönlendirdim. Titreyen elimle gördüğüm ilk araba anahtarını alarak evden çıktım. Asansöre binmek yerine koşarak merdivenlerden inmeye başladım. Adal peşimde miydi? Geri dönüp bakamadım.

Korkuyordum. Niye bitmiyordu bu merdivenler, kaç kat kalmıştı?

Nereye gidecektim?

Arkamdan sesleri duydum, adım seslerini. Daha hızlı inmeye başladım. Kaçmalıydım. Daha fazla bağırmasına izin veremezdim.

Nefesim tükenmek üzereydi. Ayaklarım... Titriyorlardı. Son basamağı da inip koşarak apartmanın bahçesine çıktım.

Tenim soğuk havayla temas ettiğinde dişlerim birbirine şiddetle vurmaya başladı. Yaz mevsiminde neden bu kadar soğuk hava vardı? Kollarımı bedenime sardığımda çıplak ayaklarım yüzünden daha çok üşüyordum. İç organlarım yanıyordu ama tenim soğuktan titriyordu. Normal miydi?

"Elmas, dur!"

Boş bulunup arkamı döndüm. Adal peşimdeydi. Elimde tuttuğum anahtarın kilit tuşuna bastığımda Adal'ın arabasının farları yanıp söndü.

Koşmaya başladım. Bana yetişmemeliydi, daha çok bağırmamalıydı.

Hızla kapıyı açıp şoför koltuğuna oturdum. Titreyen ellerim anahtarı kontağa yerleştirmemi zorlaştırsa da birkaç denemeden sonra başardım. Motorun sesi gürültüyle çalıştığında gaza bastım.

Nereye gidiyordum?

Titreyen ellerim direksiyonu kavramakta zorlanıyordu. "Allah kahretsin!"

Gözlerim dikiz aynasına takıldı. Arabam. Benim arabam. Adal peşimdeydi. Daha çok bağırmak için peşimden geliyordu.

Ayağımı gaza daha çok bastım. Kaçmalıydım. Beni bulamamalıydı.

"Ailen güçsüz olduğunu biliyordu Elmas!" kafamı çevirip yolcu koltuğuna baktım. Adal buradaydı. Nasıl olur? Suratında alaycı bir gülüş gözlerinin siyahında parlayan alevler. Gülüyordu.

"Neyi kanıtladın o kadına Elmas? Sen evlenirsen bende evlenirim mi demek istedin?"

Ne zaman akmaya başladığını fark etmediğim yaşları elimin tersiyle silip kafamı iki yana salladım. "Hayır!" diye mırıldandım. "Ben öyle bir şey yapmadım."

"Yapmadın mı? Peki, o butiğin önündeki konuşmalarınız?"

Gözlerimi kapattım. Araba sarsıldı. Panikle kapattığım gözlerimi açtım.

"Hadi ama Elmas, kendini kanıtlamak için bu yolu seçtiğini kabul et."

Dayanamadım. Daha fazla yapamadım. Onu duymak istemiyordum. Direksiyonu bıraktım, kulaklarımı kapattım.

"Hayır! Sus! Yeter!" Çığlıklarım içeride yankılanırken araba daha çok sarsılmaya başladı. Ama hareket edip direksiyonu tutamadım. Yükselen korna sesleri kafamın içinde yankılanan sesleri bastıramıyordu.

"Sen güçsüz bir kadınsın Elmas!"

"Ailenin de senin de itibarın yerle bir oldu."

"Susun artık! Yeter!"

İşte o an... O an tüm sesleri susturan frenin kulakları acıtan sesi duyuldu. İçimi yakan alev, bedenimi donduran soğuk bir anda kayboldu. Onun yerini aklımı kaybettirecek kadar dehşet saçan korku aldı. Panikle direksiyona sarıldım.

Olmuyordu. Hâkimiyeti sağlayamıyordum. Üzerime gelen arabalar yönünü değiştiriyor, kaçmaya çalışıyordu. Son kez direksiyonu sola çevirdim. Karşı şeritten gelen araba durmaksızın kornasına asılırken bir çığlık koptu dudaklarımın arasından. Direksiyonu saran parmaklarımı gevşeterek simitten çektim. Avuçlarımla yüzümü kapattım.

Vücudumdaki o güçlü baskı. Bacaklarımdaki yoğun acı yükseliyordu. Sadece bacaklarım değildi artık. Acıyordu. Çok acıyordu. En çok da kalbim. Sahi, atıyor muydu hâlâ?

Başımda hissettiğim sıcaklık yüzüme yayılıyordu. Neydi o? Kan mı? Gözlerimi açtım. Karanlık. Niye bu kadar karanlık?

"Kimse var mı?"

"Beni duyan var mı?"

Neden hiç ses yok? Kimse beni duymuyor muydu?

Neredeydim ki ben? *"Hey! Biri bana yardım edebilir mi?"*

Ellerimi hareket ettirmeye çalıştım. Ama onları hissedemiyordum. Bacaklarımı... Hissedemiyordum. Nefes alıyor muydum?

Ben, öldüm mü?

8. BÖLÜM

Geçmişin Gölgesi

Adal Yalaz'dan

Çaresizlik... Yaşadığım hayat boyunca en çok hissettiğim duygu tam olarak buydu... Sevdiğim kadının kanser olduğunu öğrendiğim zaman, tüm o kemoterapi zamanlarında çektiği acılara son verememek, son nefesini verirken hiçbir şey yapamamak... Şimdiyse, Elmas'ın o hurdaya dönmüş arabadan çıkartılırken çektiği acıları engelleyememek.

Bunların hepsi kalbimin etrafını bir katran gibi kaplamış, son noktayı ise kamyonun altında kalan arabadan çıkartılan Elmas'ın kanlı yüzü koymuştu. Ama başka bir şey daha vardı. Artık çaresizliğimi bastıran, ondan daha yoğun bir his.

Vicdan azabı.

Bu kazadan ben sorumluydum. Eğer üzerine o kadar gitmeseydim evden kaçarak çıkmayacak, arabaya binmeyecek ve o kazada olmayacaktı. Elmas şu an iyi olacaktı!

Çömeldiğim yerden hışımla kalkıp yumruk yaptığım elimi tek bir lekesi olmayan bembeyaz hastane duvarına vurdum.

"Allah kahretsin!"

Hepsi benim suçumdu! Gözlerimi her kapattığımda kaza anını tekrar tekrar görüyordum. O anı unutmak istesem de unutamıyordum. Bir türlü aklımdan çıkmıyordu.

O frenin sesi, kulaklarımın şahit olduğu en acı ses iken kaza anıysa gözlerimin şahit olduğu başka bir görüntüydü. Çok acıydı.

Alnımı duvarın soğuk zeminine yasladım. İyi gelmeliydi. Bir şeyler tenimi kavuran yangına iyi gelmeliydi!

"Oğlum!"

Annemin sesi, boş koridorda yankılandığında kafamı kaldırıp koridorun diğer ucuna baktım. Adel, koşar adımlarla bana doğru geliyor, babam annemin koluna girmiş yavaşça yürümesine yardım ediyordu.

"Yengem nasıl abi, o iyi mi? Ameliyatta mı?"

Kardeşimin peş peşe sorduğu soruları cevapsız bıraktım, bakışlarım üzerinde kocaman kırmızı harflerle ameliyathane yazılı kapıya döndü. Yarım saattir hiç kimse, şu lanet odadan çıkıp tek kelime etmemişti.

"Adal nasıl oldu bu? Siz birlikte değil miydiniz? Erda neden tek başına dışarıdaydı?"

Ne diyecektim aileme, ailesine? Kavga ettik, her şeyi bok ettim ve Elmas'ta kaçıp gitti mi? Gözlerimi kapatıp, yüzümü ellerimin arasına aldım.

Kan kokuyordu.

Koku midemi bulandırmıyordu, beni korkutuyordu. Kanın kokusu beni ilk defa korkutuyordu.

Yüzümdeki ellerimi uzaklaştırıp, kurumuş kanın ten rengimi değiştirdiği ellerime baktım. Sonra gözlerim üzerimdeki gömleğe kaydı. Gömleğin ön kısmının çoğunluğu beyaz rengini kaybetmişti. Her yerimde Elmas'ın kanı vardı.

Korku tüm hücrelerimi ele geçirdi. Ellerimi birbirine sürtüp kandan kurtulmak istedim, ardından gömleğime dokundum. Geçmiyor, daha çok yayılıyordu. Bir adım geriledim. Ellerimi daha çok birbirine sürttüm. O sırada ameliyathanenin kapısı açıldı. İçeriden bir hemşire panikle koridora çıktığında, yüzünün yarısını kapatan maskeyi hızla çekti.

"Erda Hanım için acilen, 0 Rh pozitif kana ihtiyacımız var. Aranızda bu kan grubunda olan var mı?"

Benim, benim kan grubum uyuyordu ama alkollüydüm. Hemen Adel'e dönüp "Bu gece alkol aldın mı?" diye sorduğumda kafasını iki yana salladı. "Hayır, bir şey içmedim. Benim kan grubum uyuyor. Nerede vereceğiz?"

"Gelin benimle." diyerek Adel'le birlikte koşarak koridordan çıktılar.

Annem daha fazla ayakta kalamayarak sandalyelerden birine oturduğunda babamda ona eşlik ederek yanına oturdu.

"Aklım almıyor, bu akıl almıyor." kendi kendine dövünen annem şakaklarına avuç içleriyle baskı yaparak sayıklanmalarına devam ediyordu. "Kavga ettiniz değil mi? Kavga ettiniz kız da çekip gitti."

Cevap vermiyor, veremiyordum. Suçumu kendi içimde kabul ediyor, dile getirmekten korkuyordum.

Elmas'ın benim yüzümden ölmesinden delicesine korkuyordum.

"Elmas'ım!" bir çığlık yankılandı bomboş koridorda. Bir annenin feryadına, bir babanın gözyaşına daha şahit oldu bu bembeyaz duvarlarla kaplı koridor. "Kızım!"

Fırat Bey koşarak babamın yanına gelirken Feray ve Nilüfer Hanım kol kola küçük adımlarla yürüyordu. Nilüfer Hanım'ın yürümeye takati kalmamış, bir adım daha atsa her an düşecekmiş gibi duran görüntüsü bana seneler öncesine hatırlattı. Kızının cenazesinde Züleyha annenin hâli... Defalarca ayılıp bayılmış, her defasında çığlıklar atarak uyanmıştı.

Duvarın dibinden ayrılıp, Nilüfer Hanım'ın yanına gittiğimde ilk başta ne yapacağımı bilemedim. Ama sonradan toparlanıp bir kolumu beline sararken diğer elimi tutması için öne uzattım. Bu hareketim o an için ne kadar doğruydu tartışılır çünkü ellerim kızının kanıyla kaplıydı.

Elime bakıp haykırışlarını arttırsa da yine de elimi tuttu. "Ah oğlum, ah!"

Feray'a baktım. Bana baktığında gözlerine yayılan öfke yoktu. Bakışlarında artık hiçbir anlam yoktu. Bomboştu. "Ben gidip doktorlarla görüşmeye çalışayım yenge, sen Adal'la git."

Feray gitti, bir saat geçti.

Ne o lanet kapı açıldı ne de tek kelime edildi. Fırat Bey'in ağzını bıçak açmamış, Nilüfer Hanım bir saniye bile susmadan iç çekişlerine devam etmişti. Babam, Fırat Bey'in omzunu tutup sıkarak onun yanında olduğunu belirtmeye çalışıyor, annemse Nilüfer Hanım'a eşlik ederek ağlıyordu.

Feray gitti, iki buçuk saat geçti.

Döngü devam etti. Zaman geçmiyor, güneş doğmuyor. Kimse bir şey söylemiyordu.

Neden kimse çıkıp bir şey söylemiyor? Neden içerideki hiç kimse dışarıdakilerin hâlini anlamaya çalışmıyor? Öfkeyle yerimden kalkıp ameliyathanenin kapısına sertçe vurdum.

"Biriniz artık bir şey söyleyin!"

Avuç içlerimi ardı ardına kapıya indiriyordum. Omzumdan tutuluyor, geri çekiliyordum ama her kimse bana gücü

yetmiyordu. Darbelerimi daha hızlı indirdikçe kapı sarsılıyor, sesim koridorun duvarlarında yankılanıyordu. "Allah'ın belası şu kapıyı açıp biriniz tek kelime edin!"

Sessizliği üzerlerine örtmüş o insanlar, beklememizi istiyorlardı. Bu kapının önünde bekleyenler belirsizliğe mahkûmdu. Geçen her saniye, her dakika, her saat çaresizliği somut hâle getiriyor, keskin bir bıçak gibi kalbimize, aklımıza, bedenimize saplıyordu. Kanatmıyordu, kanatsaydı belki canımız daha az yanardı. Kaçıncı saatti bu, artık akrep ve yelkovanı takip edemiyordum.

Belime bir kol dolandı, o el beni kapıdan uzaklaştırdı. Ona karşı koymuyor, beni sürüklemesine izin veriyordum. "Sakin ol kardeşim." Sesi duyuyor ama kim olduğunu anlayamayacağım kadar uzaktan ve kısık geliyordu.

Önümüzde uzanan koridorun görüntüsü değişiyor, daha kalabalık bir hâle geliyordu. İnsanlar çoğalıyordu, hepsi benimle konuşmak istiyordu ama hiçbirinin yüzünü net olarak göremiyordum. Tek bir kişi haricinde. Az önce Nilüfer Hanım'ın oturduğu yerde Züleyha anne oturuyor, ellerini dizlerine vurarak ağlıyordu. "Kızım! Kızımı gösterin bana! Kocamdan sonra onun acısını kaldıramam. Kızımın iyi olduğunu söyleyin bana!"

Ne oluyor? Hâlâ belimde sarılı olan kolun sahibine bakıp ne olduğunu sormak istedim ama ne hareket edebildim, ne konuşabildim. Sonra aklımı bozguna uğratan o kişinin görüntüsü belirdi.

Kapının yanında dizlerinin üzerine çökmüş, karnına doğru çektiği bacaklarını kollarıyla kuşatmış ileri geri sallanıyordu. Dağılmış saçları alnına dökülüyor, saç diplerinden akan terler gözünden akan yaşlara karışıyordu. Bendim. Kendimi izliyordum.

Geriye doğru sendeledim. Belime sarılı kollar kasıldı, beni ayakta tutmaya çalıştı.

Bu gerçek değildi, bu geçmişti. Bu bitti. Bu imkânsızdı. Kafamı iki yana salladım. "Hayır." kuruyan dudaklarımı zorla oynatarak fısıldadım. "Bu gerçek değil."

Gözlerimi kapattım.

Bu gerçek değildi, bu geçmişti. Bu bitti. Bu imkânsızdı. Kaç kere tekrarladığımı bilmediğim bu kelimelerin ardından gözlerimi korkuyla açtım.

Düzelmişti, her şey normaldi. Olması gerektiği gibiydi. Kafamı çevirip yanımda duran kişiye baktım.

Bülent, tedirgin bakışlarını yüzümde gezdirirken "İyi misin?" diye sordu. Bana bir şeyler olmuştu ve o anlamıştı. Parmaklarımı alnımda gezdirdiğimde, hissettiğim ıslaklığı elimle dağıttım.

"Elmas'ın iyi olduğunu öğrendiğim zaman iyi olacağım."

Saatlerdir açılmasını beklediğimiz kapı açıldı, dört tane doktor içeriden çıktığında yanlarında Feray da vardı. O da mı ameliyata girmişti?

Adımlarımı hemen onlara yönlendirip önlerinde durduğumda "Elmas nasıl?" diye sordum. Doktorlar teker teker yüzlerine taktıkları maskeleri çıkartırken Feray, amcasını yanına gitmiş elini tutmuştu. Bu hareketinden ne anlamalıydık?

Grubun önünde duran doktor, ellerini cebine sokup konuşmaya başladı. "Erda Hanım, zor bir ameliyat geçirdi. Şükür ki kafasına aldığı darbe beyni etkileyecek boyutta değildi ama akciğerinde kanama vardı. Tüm doktorlar elinden geleni yaptı. Şimdilik durumu stabil. Herhangi bir kanamaya karşı Erda Hanım'ı yoğun bakımda tutacağız."

Babam benden önce davranıp "Hayatı tehlikesi var mı doktor?" dediğinde herkes suspus olmuş, doktorun iki dudağının arasından çıkacak olan kelimeleri bekliyordu.

"Bununla ilgili bir şey diyebilmemiz için önümüzdeki yirmi dört saat çok önemli. Bu süre zarfında iç kanama tekrarlanırsa yeni bir ameliyata girmesi gerekir."

Nilüfer Hanım'ın ağlayışları artmıştı. Onu teselli etmeye çalışan annemin sesi titriyor bazı kelimeleri tam olarak söylemiyordu. Fırat Bey... Ona bakmaya cesaretim bile yoktu. Saatlerdir yıkamadığım kanlı ellerimde tekrar yüzümü kapattığımda bu sefer kokuya alışmıştım, korkuya alışmıştım.

Doğru olan, ben kaybetmeye alışmıştım.

Erda Elmas'dan

Boşluk.

Kafamın içinde karanlık bir boşluk, o boşlukta ise karanlığa tezat bembeyaz elbisesiyle bir kadın vardı. Korkusu gözlerine yansımış, durmaksızın etrafında dönüp duruyordu. Bağırıyor, korkuyor, yardım dileniyordu. Ama bağırışını sadece ben duyuyor, korkusunu ben hissedebiliyor, kaçabilme çabalarını sadece ben görebiliyordum.

Çünkü o kadın, bendim.

Neden bu karanlığın içindeydim, neden hareket edemiyordum bilmiyorum. Metrelerce yukarıdayım ve aşağıda çaresizlikle çırpınan kendimi izliyordum. Bu normal miydi?

Sonra bir ses duyuldu uzaklardan. Bir adam sesi. Konuşuyordu ama çok derinlerden geldiği için ne dediği anlaşılmıyordu. Kim olduğunu, ne dediğini anlayabilmek için tüm dikkatimi sese vermeye çalıştım. O esnada aşağı olan yansımamda konuşmaları duymuş olacak ki hareket etmeyi bırakıp seslere kulak kabarttı.

"Hâlâ uyanmadı doktor bey, bu normal mi?" Ses tanıdık geliyordu ama kim olduğunu çıkarmakta zorlanıyordum.

Karanlığın içindeki Erda bir anda başını kaldırıp gözlerimizi birleştirdi. Gözlerindeki korku artık tüm yüzündeydi.

"Sakın gözlerini açma!" diye bağırdı. *"Sakın uyanma!"*

Uyuyor muydum?

Ben neler olduğunu idrak etmeye çalışırken aşağıdaki Erda bağırmasına devam ediyor, hareket edebilmek için kendi bedeniyle savaşıyordu.

"Neden?" diye sordum korkuyla. "Neden uyanmamalıyım? Neredeyiz? Bu konuşanlar da kim?"

Konuşuyordu, belki bana cevap veriyordu ama artık onu duymuyordum. Korkusunu hissedemiyordum.

"Vücudu çok yorgun. İki ameliyat geçirdi, hemen uyanmasını bekleyemeyiz."

Ameliyat mı?

Birilerini görebilme umuduyla kafamı kaldırdığımda, o garip şeyi gördüm. Tam tepede beyaz küçük bir ışık vardı ve gitgide büyüyordu. "Yardım edin, buradayız!"

Bu karanlıktan çıkacağımın sevinciyle başımı aşağıya çevirdim. Gülümseyerek Erda'ya baktım "Bak bizi bul-" kelimelerim boğazımda düğümlendi, gülümsemem donuklaştı. Giyindiği beyaz eteğin eteklerinde karanlık yavaş yavaş hareket ediyordu. Karanlığın ele geçirdiği yerler kayboluyordu.

O, yok oluyordu.

Gözlerini önce kendi üzerinde gezdirdi, sonra yukarıya kaldırarak bana baktı. Dudaklarını oynatarak bir şeyler söyledi fakat sanki cam bir fanusun içindeydi ve onu duymam imkânsızdı.

"Parmağını oynattı!" diye konuştu biri heyecanla. Neden farkında değildim?

Tekrar kafamı kaldırıp az önce küçücük görünen ışığın şu an karanlığın tamamını kapladığını gördüm. Parlaklığın acıttığı gözlerime elimi siper ettim. Neler oluyordu böyle!

"Uyanıyor, uyanıyor!" bu sesin sahibini biliyordum, annemdi. Peki, burnuma dolan ve midemi bulandıran bu kokuda neydi?

Kafamı hareket ettirdiğimde hissettiğim ağrı yüzümü buruşturmama neden oluyor, göz kapaklarımdaki ağırlık yavaş yavaş kayboldu. Kirpiklerimin arasından gördüğüm küçük kalabalığın hepsi yattığım yerin etrafında toplanmıştı ama yüzlerini seçemeyecek kadar bulanık görüyordum.

Net olan tek şey; seslerdi. Sevinçle adımı söyleyen her ses başıma yeni bir darbe indiriyormuş gibi ağrıyı arttırıyordu.

"Erda Hanım, beni duyabiliyor musunuz?" Sesin sahibini tanıyamasam da kafamı hafifçe sallayarak onayladım. Aralık duran göz kapaklarımı birkaç kez açıp kapattıktan sonra bulanık yüzler belirmeye başlamıştı.

Yatağın başında duran annem, bana dokunmakla dokunmamak arasında gidip geliyor, gözünden akan yaşları titreyen ellerinin tersiyle siliyordu. "Çok şükür Allah'ım, çok şükür." Diğer tarafımda duran babam da üzerime doğru gelip alnıma uzun soluklu bir öpücük bıraktı. "Kendini nasıl hissediyorsun kızım? Çok ağrın var mı?" diye sordu.

"Ne oldu bana?"

Babamın yanında beliren beyaz önlüklü adamı görmemle, bir hastane odasında olduğunu anlamam uzun sürmedi. Bu, burnuma dolan mide bulandırıcı ispirto kokusunu da açıklıyordu.

"Neden buradayım?"

Otuz yaşının ortalarında gibi görünen doktor, elinde tuttuğu kalem şeklindeki aletin ucunda beliren ışığı önce sol

gözüme, sonra sağ gözüme tuttuktan sonra "Neler olduğunu hatırlamıyor musunuz?" diye sordu.

"En son." deyip kurumuş dudaklarımı dilimle ıslattım. Bir müddet dinlendikten sonra konuşmamı sürdürdüm. "Mezuniyet balom için otele doğru gidiyorduk." Sonra ne olmuştu?

Yanımda duran annemin dudaklarından dökülen acı inilti-yi duyduğumda kafamı çevirip yüzüne baktım. Elleriyle ağzını kapatmış, az önce sevinçle döktüğü gözyaşlarını şimdi üzüntüyle döküyordu.

Doktor tekrar "Şu an kaç yaşında olduğunuzu biliyor musunuz Erda Hanım?" diyerek konuştuğunda, bu kadar garip bir soruyu neden sorduğuna anlam veremesem de cevaplamıştım.

"Yirmi iki yaşındayım, bunun yaşımla ne alakası var?"

Bu insanların neyi vardı böyle?

Annem neden sürekli ağlıyor, doktor neden bu kadar anlamsız sorular soruyor, babam neden ayakta durmak için yanındaki adamdan destek alıyordu? Bir dakika, o adam... Oğuz amca değil miydi? Gözüme neden o kadar değişik geliyordu bu adam? Ayağımda hissettiğim baskıyla, gözlerim ayakucuma kaydı.

İşte o an, karşılaştığım manzara tüm bedenimde anlık bir titreme belirtti. Korkunun damarlarımda gezindiğini, başımda hissettiğim ağrının yavaşça her tarafıma yayıldığını ellerimle takip edip gösterebilirdim.

"Sen." diyebildim sadece. Dudaklarımın arasında mühürlenen kelimeleri ne dile getirebiliyor ne de susmak istiyordum.

"Benim abla." dedi korkarak yanıma doğru adımlayan genç kadın. "Feray. Kardeşin."

Ağrıları umursamadan kafamı iki yana salladım. "Bu imkânsız."

Zihnim bana oyun oynuyordu, ben hâlâ uyuyordum. Benim kardeşim küçüktü, benim kardeşim daha on altı yaşındaydı. Babama baktım o bana bakmıyor, hâlâ Oğuz amcadan destek alarak ayakta durmaya çalışıyordu. Anneme baktım, bu sefer elleriyle yüzünü kapatmış hıçkırarak ağlıyordu. Birinin bana açıklama yapması gerekiyordu!

"Erda Hanım bir kaza geçirdiniz." diyerek beklediğim açıklamayı yapmaya hazırlanan doktor, yatağın kenarında bıraktığım küçük boşluğa oturdu. "Ama bu kaza mezuniyet balonuza giderken gerçekleşmedi."

Kaşlarım şaşkınlıkla havalandı. Doktorun konuşmasında açık bir ima vardı. Sustum, devam etmesini bekledim.

"Geçirdiğiniz kazada kafanıza bir darbe aldınız ve şanslıydınız ki bu darbe beyninizde herhangi bir komplikasyona neden olmadı. Buna kaza sırasında girdiğiniz şok ve yaşadığınız korkunun neden olduğunu ve geçici olduğunu düşündüğüm bir hafıza kaybı yaşıyorsunuz."

Benliğim, doktorun dudaklarının arasından çıkan her kelimeyi doğru veya yanlış reddediyordu fakat aklım, o koca boşluk yüzünden bir şeylerin ters gittiğine emindi. Zaman kavramım kaybolmuştu. Saat kaçtı, günlerden neydi bilmiyordum. Şimdi anlam verebiliyordum doktorun neden yaşımı sorduğuna.

Cesaret edip de soramadığım soru bir anda dökülüverdi dudaklarımın arasından. "Kaç yaşındayım?"

Babama baktım, cevabı ondan bekliyordum. Ona bakmamla beraber bakışlarını kaçırınca serum takılı olan elimi kaldırdım. Babama doğru uzattığım kolumdaki morluk ve çizikleri görsem de üzerinde durmadım. "Baba." dedim fısıldayarak. "Korkuyorum, elimi tutar mısın?"

İkiletmedi, düşünmedi. Soğuk elimde hissettiğim sıcaklık korkularımı birazcık da olsa gölgelemişti, artık artık her şeyle

başa çıkabileceğimi biliyordum. Çünkü babam yanımdaydı. O, bana yardım ederdi.

Tekrar doktora bakıp sorumu tekrarladım. "Kaç yaşındayım?"

Sorunun cevabını duymak istiyor muydum? Hayır.

Feray'ın görüntüsü düşünürsek aradan seneler geçmiş olması gerekiyordu.

Peki, ben bunu kaldırabilir miydim? Hayır.

Kim yaşadığı onca seneyi bir anda unutmayı kaldırabilirdi ki? İyi veya kötü, benim hayatımdı.

"Şu an, yirmi sekiz yaşındasın kızım." Babamın yutkunarak kurduğu cümle, yaşların gözlerime hücum etmesine neden oldu. Yedi sene. Koca yedi sene.

Yutkundum. Her yutkunuşumda kuruyan boğazımda oluşan yumru büyüdü. Her yutkunuşumda gözümde biriken bir damla yaş kayıp gitti şakaklarımdan. Geriye dönüp, düşünmeye çalıştım. Onca geçen seneden bir şeyler hatırlamaya çalıştım ama bu başımın ağrısını arttırmaktan başka bir şey kazandırmadı.

Bu korkunçtu, bu deliceydi. Uyuyor, uyanıyorsunuz ve yaşadığınız yedi seneyi tamamıyla unutuyorsunuz. Sevinçlerinizi, heyecanlarınızı, üzüntülerinizi... Her şeyinizi. Kaybolmuş gibi.

Elimi babamın elinden çekerek "Yalnız kalmak istiyorum." dedim titreyen sesimi umursamadan. Annem hemen itiraz edip "Ama kızım." diye söz başlasa da birileri onu susturdu, sonra da odadan birer birer çıktılar. Yalnız kalmak, düşünmek, kaybolduğum çıkmaz sokaktan kurtulmayı istiyordum. Yedi senemi tekrar kazanmak istiyordum.

Başımı perdeleri açık pencere çevirdiğimde, o heybetli bedeni gördüm. Diğerlerinin aksine hareket etmeden pervaza

yaslanmış, yüzü yere dönük bekliyordu. Kim olduğunu seçemiyordum, yüzünü o kadar eğmişti ki sadece alnına dökülmüş dağınık saçlarını görebiliyordum.

"Yalnız kalmak istediğimi söylemiştim." dediğimde odadaki herkesin çıkmış olduğunu biliyordum. Onun dışında. Sözlerimden sonra eğdiği başını ağır ağır kaldırıp, göremediğim yüzünü meydana çıkardı.

Karanlığı kıskandıracak kadar siyah gözler, onlara eşlik eden kömür karası saçlar. Bu, Adal Yalaz'dan başkası değildi. Peki, o neden buradaydı? Onu en son iki gün önce nişanlısıyla bir davette gördüğüme yemin edebilirim. Tabii, kaç iki gün önce işte o tartışılır.

Koca bedenini pervazdan uzaklaştırıp sandalyelerden birine yöneldiğinde "Sanırım duymadın." dedim. "Kaç kere daha söylemem gerekiyor? Yalnız kalmaya ihtiyacım var." Zaten kendimi kötü hissettiğim için bu adamın garip tavırları kafamı daha çok karıştırıyordu. İlgilenmesi gereken bir nişanlısı, belki de yedi senenin ardından bir karısı yok muydu!?

Altları morarmış gözlerini bana çevirirken omuzlarını silkti. "Yalnız kaldığında dalmak istediğin düşüncelerine şimdi de dalabilirsin. Ben yokmuşum gibi davran."

Kaşlarım sinirle çatıldı. Bu adam ne hakla böyle davranabilirdi! Yerimden doğrulmaya çalıştığımda hissettiğim ağrılardan sonra bundan vazgeçip kaldırdığım kafamı tekrar yastığa bıraktım. Birkaç saniye sızlayan vücudumun rahatlamasını bekledim. Koltuğa iyice yayılan Adal gözlerini kapatmıştı.

"Senin." dedim dişlerimin arasından. "İlgilenmen gereken nişanlın veya onca sene sonra karın olduğunu varsaydığım bir kadın yok mu? Neden buradasın?"

Çenesi kasıldı, boğazındaki birkaç damar şişerek belirgin hâle geldi fakat gözlerini açmadı.

"Artık bir nişanlım yok." dediğinde gözlerim sol elinin parmağındaki alyansa kaydı. Görmeyeceğini bilsem de yüzüğü işaret ettim. "Karın olmuş işte, ne zaman evlendiğinizi hatırlayamasam da tekrar tebrik ederim. Şimdi, eşinin yanına git ve onunla ilgilen. Beni rahat bırak."

"Karımla ilgileniyorum işte." Birkaç saniye önce sinirle çatılan kaşlarım, bu sefer şaşkınlıkla havalandı. Dudaklarım hayretle aralanmıştı. "Ne?" diye sordum, iniltiyle. Gözlerini açtı, yüzüme baktı. "Karımın yanına gitmemi istiyorsun bende karımın yanındayım işte. Karım sensin. Seninle evliyim."

Bir fırtına koptu içimde. Küçük bir kızın çığlığı duyuldu o fırtınada. Korkmuştu, üşüyordu, ağlıyordu. Tıpkı benim gibi. Korkuyordum, üşüyordum, çaresizdim. Kalbim göğsümü döver gibi atarken bir yandan hissettiğim gariplik de neydi? Peki, omuzlarımda olan bu ağırlık? Tüm imkânsızlar başıma gelmiş, olamaz dediğim daha kaç şey yaşamıştım bu yedi sene içinde?

Gözlerimi ayıramadığım adam, bu gerçeği bir anda yüzüme vurmamın yanlış olduğunu fark ettiği an oturduğu yerden doğrulup gözlerini açtı. "Özür dilerim bunu böyle direkt olarak dile getirmemeliydim. Seni üzdüğümün farkındayım." dediğinde elimi hafifçe kaldırıp onu durdurdum.

"Ne zamandan beri evliyiz?" bu sorum karşısında bakışlarını ellerine indirip taktığı yüzükle oynamaya başladı. "Yaklaşık bir haftadır."

Bu denli yeni evliydik ve ben, evlendiğimizin birkaç gün sonrası kocamı unutmuştum. Asıl önemli nokta; ona olan sevgimi dahi unutmuş olmam. Bakışlarını yüzünden kaçırdım. Neden mahcubiyet duymaya başladım bilmiyorum ama onunla evli olduğumu hatırlamamak beni utandırmıştı.

Gözlerim elime kaydığında kurumuş dudaklarımı tekrar ıslatıp "Peki, benim yüzüklerim nerede?" diye sordum. Yanımda bir hareketlenme olduğunu anlayınca kaçamak bakışlarımı Adal'a çevirdim. Cebinden bir şeyler çıkardı.

Birkaç saniye sonra ise oturduğu yerden ayaklanıp yanıma geldi. Çiziklerle dolu elimi tutup, yüzükleri parmağıma taktı, bu anın ilk heyecanını hatırlamak için her şeyimi verebilirdim. Ama şimdi, bomboştu. Hiçbir duygu seline kapılamıyordum. Bir insan sevgiyi unutabilir miydi?

Parmağıma taktığı yüzükleri incelemek istesem de bunu yapmaktan kaçınıyordum. Engel vardı. Anlam veremediğim bir engel.

Kapı açıldı, elinde bir şırıngayla hemşire odaya girdi. Önce Adal'a sonrasında da bana gülümsedi. "Geçmiş olsun Erda Hanım. Ağrılarınız çok şiddetli mi?"

"Başımda korkunç bir ağrı var. Onun dışındakiler başa çıkabileceğim kadar."

Kafasını sallayan hemşire elinde tuttuğu şırıngayı serum torbasına batırarak ilacı seruma verdi. "Bu ağrınızı biraz hafifletir biraz da uyku yapabilir." dedi. Cevap vermek yerine yüzüme küçük bir tebessüm yerleştirdim.

İşi biten hemşire odadan çıkarken gözlerim istemsizce Adal'a döndü. Kalktığı sandalyeye tekrar oturmuş, işaret parmaklarıyla şakaklarını dairesel hareketlerle ovalıyordu.

Konuşmalı mıydım? Ne demeliydim? Aslına bakarsak bir şeyleri unutan taraf ben olduğum için onun konuşarak yaşananları hatırlatması gerekiyordu ama konuşmak şöyle dursun, bakışlarını bile doğru düzgün yakalayamıyordum. Bu nasıl bir evlilikti? Hiç mi endişe duymuyordu bir şeyler hatırlayamamamdan?

Aralıklı duran dudaklarımı birbirine bastırıp dişlerimin arasına yuvarladım. Ağrı kesici etkisini gösterip başımdaki ağrıyı hafifletmiş, hemşirenin dediği uykumu getirmeye de başlamıştı. Odanın sıcaklığı gittikçe artmıştı. Üzerime örtülü ince pikeyi elimin ulaşabildiği kadar açtım. O sırada sol ayağıma sarılmış

sargıyı gördüm. "Ayağın." dedi Adal, alçak bir ses tonuyla. "Sıkışmıştı."

Ona bakmadım, konuşmasını sürdürdü. "Hareket ettiğinde hissettiğin ağrının nedeni ise göğüs kafesinin birkaç kemiğinde çatlak varmış. Çok fazla hareket etmemen gerekiyor."

Yüzüne bakmadığım, yüzüme bakmadığı süre içinde konuşan hep oluyordu. Mantıksız gelen şeyler vardı, bunu anlayabiliyordum fakat bugünlük bir şeyler kurcalamaya son vermiştim. Yetesiye şok yaşıyordum.

"Ne zaman çıkacağım buradan. Hastane kokusu beni rahatsız ediyor."

"Doktor çıkmana izin verdiğinde." dediğinde gözlerimi abartıyla devirip cevap verip vermeyeceğini umursamadan yüzüne baktım. "Kocamsın git ve onunla konuş. Evde daha kolay iyileşebileceğimi söyle, ne bileyim hallet işte."

Kıstığı göz kapaklarının arasından siyah gözlerini gözlerimle birleştirdiğinde "Evde daha kolay iyileşemezsin, inan bana." dedi ve anında gözlerini kaçırdı. Bu da ne demekti?

Allah aşkına, hayatımda neler olmuştu?

Boğazıma bir zincir dolanmıştı. Ne öldürecek kadar sıkıyordu ne de yaşadığımı hissettirecek kadar boldu. Boğazıma sarılı olan şey; geçmişimin gölgesiydi. Hatırlayamadığım geçmişimin. Kaybettiğim hatırlarım, ben onları buluncaya dek bir karanlığın içine hapsolmuştu. Belki de bulamazdım, bilmiyorum. Sanki her şey kalbim ve zihnimin istediği şekilde ilerliyordu.

Hiç tanımadığım sokağın bir kaldırım kenarında oturmuş, üzerime yağan yağmurun altında nereye gideceğimi sorguluyordum.

Kafamı kaldırıp sağ tarafıma baktığımda, uçsuz bucaksız uzanan sonsuzluk, kafamı diğer tarafa çevirdiğimde de vardı.

Gözlerimden düşenler yaş mıydı yoksa kirpiklerimde biriken yağmur damlaları mıydı anlayamıyordum. O esnada sokağı aydınlatacak bir şimşek çaktı, ardından yeği göğü inleten gök gürültüsünün sesi duyuldu. Korktum, karnıma doğru çektiğim bacaklarımın etrafına sardığım kollarımı sıkılaştırdım. Dizlerime yerleştirdiğim çenem titremesini arttırırken, dişlerimde birbirine çarpmaya başladı.

Saçlarımı uçuracak ıslak kıyafetlerim yüzünden üşümeme sebep olacak kadar şiddetli bir rüzgâr esti. Peşinden, sokağı aydınlatan sokak lambaları teker teker söndü. İçimde büyüyen damla damla korkuyla aniden oturduğum kaldırımdan kalktım.

Birkaç metre ileride hızla üzerime gelmeye başlayan gölgeyi fark etmemle gerilemeye başladım. Neydi o? İnsan veya hayvan olamayacak kadar kocamandı. Bana doğru gelmeye devam ettikçe bir dağ kadar büyümüştü. Arkamı dönüp koşmaya başladığımda artık gözlerimden düşenlerin yağmur damlası olmadığını biliyordum. Ağlıyordum.

Korkudan titreyen bacaklarım koşmamı engelliyordu. Yavaş yavaş tükenmeye başladığını hissettiğim nefeslerimle gözlerim açıldı. Bir gök gürültüsü daha duyuldu bomboş sokakta. Ellerimle kulaklarımı kapatıyor, içimden sürekli "Lütfen ölmeyeyim, lütfen ölmeyeyim." diye tekrarlıyordum.

Geri dönüp gölgeye bakmak istedim ama cesaretim beni yarı yolda bırakmış, sadece arkama bakmadan kaçmamı istiyordu. Sonra birden adımlarım durdu çünkü arkamdan gelen gölge sokağın diğer ucundan da gelmeye başladı. Ama bu seferki duman hâlindeydi. Kaçacak bir yerimin olmadığını gösterircesine, yayıla yayıla ilerliyordu.

Bacaklarım daha fazla beni taşıyamadığında dizlerimin üzerine düşüp boğazımı acıtacak kadar güçlü bir çığlık attım. Avuç

içlerimi soğuk betona dayadım, tırnaklarımı kanatana kadar pürüzlü zemine sapladım. Başımı öne eğdiğim için, saç uçlarıma kayan yağmur damlaları yerdeki su birikintilerine düşüyordu. "Kurtulamayacağım, buradan çıkamayacağım." Sessiz ağlayışlarım artık haykırırcasınaydı.

"Erda!" Duyduğum sesle başımı hemen kaldırdım. "Erda, burada mısın?"

Ellerimden destek alarak ayağa kalktığımda, bağırmak için dudaklarımı araladım. Bağırdım da.

Ama sesim çıkmıyordu. Kendi sesimi, ben bile duymuyordum. Parmaklarımı korkuyla boğazıma sarıp tekrar bağırmaya çalıştım. Olmadı.

Sonra onu gördüm. Gölgenin arasında, biri vardı fakat yüzünü seçemeyeceğim kadar karanlıktı. Kim olduğu da umurumda değildi, buradan kurtulmak istiyordum.

İlerlemeden etrafında dönüyor, beni arıyordu. "Erda! Sesimi duyuyor musun?"

Eğer sesimi duyuramıyorsam, bende ona giderim diye düşünüp hareket etmeye hazırlanıyordum ki ayak bileklerime takılı zincirleri gördüm. Sonra da el bileklerimdekileri.

Neler oluyordu? Bunları kim taktı? Tekrar gölgelerin arasındaki bedene baktım. Gidiyordu. Koşarak uzaklaşıyordu. Gitme diye bağırmak istedim, buradayım yardım et demek istedim. Yapamadım, bağıramadım.

Karşımdaki gölge büyüdü, büyüdü, büyüdü.

"Hayır!" bağırışımla birlikte gözlerim açıldı, dirseklerimden destek alarak doğruldum. Direkt etrafı inceleyip tanıdık ortamı gördüğümde derin bir nefes aldım. Rüyaydı, dedim içimden. Kötü bir rüyaydı.

"Abla, iyi misin?"

Bakışlarım sesin geldiği yöne döndüğünde tanıdık turuncu saçları görmenin rahatlığı yaşadığım huzursuzluğu bir nebze olsun dindirdi. Kafamı salladım. Ellerimle alnımdan akan teri silerken "Kâbustu." dedim mırıldanarak. Feray, su doldurduğu bardağı bana doğru uzattı. "Herkes nerede?" diye sorup, bardağı aldım. Büyük yudumlarla içtiğim su kuruyan boğazıma iyi gelince hepsini içtim.

Feray, "Doktor ameliyattan yeni çıktığı için ancak konuşma fırsatı yakaladılar. Şimdi onun yanında herkes. Ben bildiğim şeyleri duymaktansa senin yanında olmayı tercih ederim." deyince boş bardak dudaklarımda kalakaldı. Yoksa düşündüğüm şey mi?

Bakışlarımdan ne demek istediğimi anlayınca gülümsemesini büyütüp kafasını salladı "Evet." dedi heyecanla. "Doktor adayıyım! Dördüncü senem bitti. Amcamın yardımlarıyla da Amerika'da bir hastanede stajyerlik yapıyordum, birkaç gün önce döndüm."

Bardağı kendimden uzaklaştırıp Feray'a verirken gözümden akan yaşları durdurmak istemedim. Tüm güzellikleri unutmanın kalbime verdiği acı dayanılmazdı. Sıkıntıyla nefesimi bıraktım. Ağrısını tekrardan hissetmeye başlayan sırtımı, yatağın serin çarşaflarına bırakarak, gözlerimi cama çevirdim. Gökyüzü parlaklığını kaybetmiş, güneş bulutların ardına gizlenmişti. Her an yağmur yağacağının habercisi gri bulutlar gökyüzünü ele geçirmişti. Bu da demek oluyor ki saatlerdir uyuyordum ve hâlâ uykum vardı.

"Abla." diye mırıldanan Feray, saçlarımı okşamaya başladığında gözyaşlarım hızını arttırıp daha çok akmaya başladı. "Hepsi geçecek."

Yuvarladığım dudaklarımı dişlerimin arasında kıstırırken kafamı salladım. Geçecek miydi, geçmeyecek miydi bilmiyordum ama umut ediyordum. Her ne yaşadıysam iyi veya kötü,

geçmişimin benimle kalmasını istiyordum. "Hepimiz sana yardım edeceğiz."

Gözlerimi kapattım.

"Bu kadar uykumun olması normal mi, doktor hanım?" dedim kendimi tebessüm etmeye zorlayarak. Yanımda bir kıpırdanma oldu. Feray, yanıma daha çoksokuluyor, saçlarımla oynamayı sürdürüyordu.

"Verilen ilaçlar oldukça ağırdı ablacım, onları vücudundan atman biraz zaman alacaktır. O yüzden, sürekli uykunun gelmesi gayet normal."

Kapanmış gözlerimi açmadan konuşmayı sürdürdüm. "Hadi bana bir şeyler anlat. Şu yedi sene içinde yaşadığımız en komik anı neydi?" Onu göremesem de çıkardığı seslerden güldüğünü anlamıştım.

"Sanırım en komiği, amcamın saçlarını siyaha boyatmasıydı." dediğinde yaşadığım şaşkınlıkla gözlerim hızla açıldı. Dudaklarım 'o' şeklini aldığında, Feray bu hâlime kahkaha attı. İşaret parmağıyla yüzümü gösterip "İlk gördüğümüz an bizde böyle bakmıştık! Hele yengem, neredeyse ağlayacaktı." deyince kendimi tutamayıp bende kahkaha attım. Babam ve siyah saçlar. Nasıl olabilirdi ki? Ben kendimi bildim bileli babamın saçları beyazdı ve onu siyah saçlı hayal etmek... İmkânsızdı!

Karnını tutup gülmeye devam eden Feray "Meğerse." dedi, nefeslerinin arasından. "Yengem televizyonda gördüğü adamın saçlarının rengini çok beğenmiş, amcamda kıskanmış!"

Kıkırtılarım kahkahaya dönüştüğünde karnımdaki ameliyat yarasını tutmam gerekti çünkü güldükçe canım yanmıştı. "Ahh!" dedim yüzümü buruşturarak. Feray'ın gülüşleri bir bıçak gibi kesilince "Komik anıları sonraya bırakıyoruz. Dikişlerin açılmasın." dedi, bir doktor nidasıyla. Onu başımı sallayarak onayladım, o ise saçlarımla oynamaya devam etti. Kaç

dakika öyle sessiz kaldık bilmiyorum ama göz kapaklarım iyice ağırlaşmış, uyku bedenimi el geçirmişti.

Uykuya tam olarak dalmadan önce Feray'ın iç çekişini duydum. Ardından mırıldanır gibi konuşmasını. "Keşke." dedi iç çekerek. "Keşke şu yedi yılında her şey böyle komik ve güzel olsaydı."

9. BÖLÜM

Acının Çığlıkları

Ertesi sabah

"Kızım neden inat ediyorsun? Kalman gerekli diyor doktor." annemin tüm bu itiraz cümlelerini sabahın sekizinden beri ezberlemiş, kaç kere tekrarladığını sayamamıştım bile. Uzandığım yerden doğrulurken kaburgalarımda hissettiğim keskin acı, yüzümü buruşturmama neden oldu. Acıyla inleyerek "Anne." dedim. "Burası beni daha çok hasta ediyor. Siz neden anlamak istemiyorsunuz?"

Annem tam ağzını açmış, yine itiraz dolu cümlelerini peş peşe gönderecekti ki odada yankılanan bir başka ses dikkatleri dağıttı. "Bugün çıkmanıza izin vermem Erda Hanım ama gidişata göre yarın için bir şey düşünebilirim. Ağır ameliyatlar geçirdiniz, bunları göz ardı etmeyin."

Verdiğim savaşta mağlup düşmüş, bu iğrenç kokuya bir gece daha katlanacak olmam canımı sıkmıştı. Ben iyiydim, neden anlamıyorlardı? Birazcık ağrılarım var, o kadar.

"Bu kız hiç büyümeyecek diyorduk, büyüdü. Ama yine küçüldü işte." Annemin gülümseyerek dile getirdiği bu iğneleyici cümle doktora her ne kadar espri olarak görünse de ben altında yatan imayı gayet iyi anlamıştım. Hırçınlığım, tez canlılığım, umursamazlığımdan şikâyetçi olmuşlardı hep. Ama ben buyum işte. Yani, buydum. Şimdi nasıldım? Daha mı sakin, daha mı duyarlıydım? Ha, bir de evli.

Aralarında konuşmalarını sürdüren annem ve doktoru umursamadan bakışlarımı pencereye çevirdim. Güneşin, tepede olduğu saatlerdi. Dışarıdaki insanların boğuk sesini, arabaların motor seslerini duyabiliyordum. Derinlerden gelen kuş cıvıltılarını da duyabiliyordum. Gözlerimi kapatıp bekledim. Kendimi yirmi iki yaşında genç bir kadın gibi hissederken aslında yirmi sekiz yaşında olgun bir kadın olmak... Ne bileyim, garipti işte. Tuhaf hissettiriyordu.

Hayatımda başka daha nelerin değiştiğini bilmiyordum. Unuttuğum yedi seneyi düşündüğümde üzerime çöken huzursuzluk artık tedirgin ediciydi. Sanki, ruhum acı çekiyordu. Ama zihnim ruhumun aksine daha rahat, daha berraktı.

Kapattığım gözlerimi açıp, kafamı tekrar anneme çevirdiğimde "Adal nerede?" diye sordum. Biliyordum, aradığım tüm cevaplar ondaydı. Doktor, ayak ucumdaki yatak masasına bırakılan hasta dosyasına bakıyordu. "Üzerini değiştirmek için eve gitti, sana da birkaç eşya getirecekmiş."

Bu sefer Feray'ı sormak için ağzımı açtığım sırada, doktor beni susturarak "Ağrılarınızın şiddeti aynı mı Erda Hanım?" diye sordu. Hemşirenin dün seruma karıştırdığı ağrı kesici çok iyi gelmişti. Kafamı iki yana sallayıp "Hayır yapılan ağrı kesicinin etkisi hâlâ sürüyor galiba." dedim.

Burnunun üzerinden kayan ince çerçeveli gözlüğü işaret parmağıyla yukarıya doğru ittirdikten sonra dosyaya bir şeyler yazdı. Doktor, "Peki, hemşireler bugün pansumanınızı

yapmış olmalılar. Tansiyonunuz normal, kan değerleriniz normal. Şimdilik bir sıkıntı yok gibi görünüyor." deyince çıkabileceğimin heyecanıyla gözlerimi açtım. "Yine de bu gece buradasınız." Ne yazık ki umduğum gibi olmamış, doktor hevesimi kursağımda bırakan sözlerini gülümseyerek söylemişti.

Başımı yastığın ucuna doğru kaydırıp, bakışlarımı camın ardından görünen gökyüzüne çevirdim. Eve gitti demişti annem. Evimize gitmişti. Acaba evin için nasıl dizayn edilmişti. Her şey benim zevkime göre miydi yoksa Adal'la birlikte mi karar vermiştik? Konumu neredeydi, şehrin en canlı en kalabalık yerlerinde mi yoksa en sakin yerlerinde mi? Kafamın içinde dönüp duran soruları kendime sormaktan bıkmış doktorun odadan çıkmasıyla anneme bakmıştım.

"Anne ev nerede, hangi semtte yani? Peki, nasıl dizayn edildi, hangi tonlar ağırlıkta? Odamız küçük mü yoksa büyük mü?" ben heyecanla peş peşe sorularımı sordukça annemin yüz ifadesi değişmiş, tedirgin olmuştu. Bakışlarını yüzümden kaçırıp, parmaklarıyla oynayarak pencereye yaklaştı.

"Siz." dedi mırıldandı. "Songül, Oğuz ve Adel'le birlikte yaşıyorsunuz."

Bunun beni rahatsız etmesi veya etmemesi gerektiğini bilmiyordum. Neden kendi düzenimizi kurmadık diye sormak istemiyordum ya da neden onlarla yaşamayı tercih ettiğimizi. Boştum. Ama annemi rahatsız ettiği bariz şekilde belliydi. O yüzden başka bir soru sordum. "Peki, hiç fotoğrafımız yok mu, gelinliğim nasıldı? Saçım, makyajım?"

Bana arkası dönük olduğu için yüzünü göremesem de annemin daha fazla tedirgin hatta gerildiğini kasılan sırtından ve dikleşen omuzlarından anlayabilmiştim. Neden annem her soru sorduğumda daha fazla geriliyordu? Sonra aklıma, dün benim uykuya dalmadan önce Feray'ın söyledikleri geldi.

"Keşke şu yedi yılında her şey böyle komik ve güzel olsaydı."

Hayatımda neler olmuştu da Feray böyle bir şey söylemişti veya annem bana cevap vermekten kaçınıyordu.

"Kim taze sıkılmış portakal suyu ister!" Kapının aniden açılmasının ardından Adel'in bağırarak içeri girmesi annemi yerinde sıçrattı. Bense, hâlâ Adel'in bu yeni görüntüsüne alışmaya çalışıyordum. Asla kıyamadığı uzun saçlarını kısacık kestirmiş olması beni şaşkına çevirmişti. Oğuz amcanın asla izin vermediği pircingi nasıl yaptırdığını da öğrenmek için sabırsızlanıyordum.

"Aslında kahveyi tercih edeceğini biliyorum yengeciğim ama ilk önce doktorunun çenesinden sonra da Feray'ın hışmına uğramamak için iyi kız olmayı seçtim." Elindeki küçük karton bardakları, yuvarlak masanın üzerine bıraktıktan sonra bileğine astığı torbaları da sandalyeye koydu. Daha sonra karton bardaklardan birini anneme verip doğrulmama yardım etmek için yanıma geldi.

"Bugün nasılsın?" diye sorduğunda kollarından destek alarak kalkmaya çalıştım. "Buradan çıkmak istiyorum Adel." Yastığı arkama koyup düzeltirken kıkırdıyordu. Ameliyat yarama hafifçe elimle bastırıp, geriye doğru kaydığımda, onun aksine somurtup "Gülme!" dedim.

Bir diğer karton bardağı elime tutuşturduğu esnada odaya bu sefer Songül teyze girdi. Hızlı adımlarla önce annemin yanına gidip ona sarıldıktan sonra benim yanıma gelerek alnımdan öptü. Ellerini saçlarımdan geçirdi "Nasılsın kızım, ağrın var mı?" diye sordu. Kafamı iki yana sallayıp sorusuna cevap verirken buradan çıkmak istiyorum isyanlarını birine daha yansıtmayacaktım. Zira birinin daha burada kalmamın daha iyi olduğuna dair vaazlarını dinleyemeyecektim. İçtiğim portakal suyu kuruyan boğazıma iyi gelince, peş peşe yudumlar aldım.

Bardağı uzaklaştırdığım dudaklarımın üzerinden dilimi gezdirdiğimde yine onu hissettim, şişkinliği; sanırım dudağımda oldukça itici durduğunu tahmin ettiğim bir yara vardı. Dünden beri yüzümün hâlini merak etsem de bir türlü bakmaya cesaret edememiştim. Kazada oluşan yaralardan belirli olmayacağını düşünsem de yedi senenin ardından yüzümdeki değişiklikleri merak ediyordum. "Yüzüme bakmak istiyorum." dedim benim bile beklemediğim bir anda.

Annem "Kuzum yüzünde çok bir şey yok ki." dese de itiraz ettim. "Bakmak istiyorum anne."

Adel'e dönüp "Yanında ayna var mı yoksa kalkmama yardım edecek misin?" diye sorduğumda sandalyeye bıraktığı çantasına yöneldi. Küçük çantasının içinde aradığı aynayı bulup bana uzattığında beklemeden aldım. Çünkü eğer düşünürsem, yine erteleyecektim. Derin bir nefes alıp, havaya kaldırdığım yuvarlak aynadaki yansımama baktım.

Saçlarım yağlanmış, saç dibime yakın bir yerde büyük bir bandaj vardı. Gözlerimin beyaz kısımları hafifçe kırmızılanmış, sol elmacık kemiğimde aldığım darbeden dolayı bir morarıklık vardı. Burnumdan yanağıma doğru uzanan çizik, iz bırakacak gibi görünmese de oldukça ürkütücü duruyordu. Ve dudağım... Tahmin ettiğim gibi alt dudağımın sol köşesinde büyük bir yara vardı ve bu şişmesine neden olmuştu. Kollarımda olan çizikler boynumda da vardı ama onlar belli belirsiz duruyorlardı. Tekrar gözlerime baktım.

Hüznü, acıyı, tükenmişliği bakışlarımda görebiliyordum. Hayatımda her ne olduysa bu gözlerime yansıyordu. Ben geçmişimi unutsam da gözlerim unutmamış gibiydi. Bir elimi yüzüme yaklaştırıp, parmak uçlarımı tenime değdirdiğimde "Yaşlanmış ve zayıflamışım." dedim sessizce. Yüzüm çökmüştü sanki. Çok zayıflamıştım ve bu yüzden çenemdeki gamze daha belirgin hâle gelmişti. Tenimde dolaştırdığım parmaklarımı bu sefer saçlarıma dokundurdum. "Parlaklığını kaybetmiş."

Bedenim tükenmişti resmen. Ben, çökmüştüm.

Gözlerimi aynadan ayırıp, karşımda bana bakan üç kadına çevirdim. "Ben bu hâle neden geldim?" diye sorduğumda, sesimin titremesine engel olamadım. "Ben gecenin bir vakti kocam yanımda olmadan niye dışardaydım! Ben neden hiçbir şey hatırlamıyorum!"

Bağırışlarım sessiz odanın duvarlarında yankılanırken elimde tuttuğum aynayı duvara fırlattım. Parçalara ayrılan camın kırılma sesi, benimde son damlalarımdı. Kaldıramıyordum. Bu kadar şeyi, ruhumdaki sebebini anlayamadığım acıyı kaldıramıyordum. "Benim hayatımda neler oldu! Ben niye acı çekiyormuş gibi hissediyorum!"

Annem hareket etmeden karşımda durmaya devam ediyor, Songül teyze ve Adel kollarımdan tutup beni sakinleştirmeye çalışsa da olmuyordu. Başımdaki korkunç ağrı, çığlıklar atmama neden olacak kadar fazlaydı. Bir şeyler vardı ve beni delirtecek kadar huzursuz ediyordu.

"Kızım koş doktoru çağır, ne oldu bir anda?

Bağrışlarım arasında bir şeyler söylüyordum ama kendi söylediklerimi duyamayacak kadar kulaklarım uğuldamaya başlamıştı. Acı vardı. Kalbimde tüm ağrılarımı gölgede bırakacak bir acı vardı. O acı niye vardı, neden vardı bilmiyorum! Bu belirsizlik beni boğuyor, nefessiz bırakıyordu.

Bileklerimde ve omuzlarımda hissettiğim baskı beni geriye doğru atmış, bu sefer ayaklarımla çırpınmaya başlamıştım.

Attığım çığlıklar, acının çığlıklarıydı.

Attığım çığlıklar, ruhumun haykırışlarıydı.

Attığım çığlıklar, geçmişime isyanımdı.

Sesim kısıldı, çırpınışlarım durdu. Göz kapaklarımdaki ağırlık arttı, nefes alışverişlerim düzene girmeye başladı. Karanlığa teslim oluyordum. Şimdi anlamıştım uyanmadan önce

gördüğüm ve karanlığın arasında kaybolan Erda'nın neden uyanma dediğini, şimdi anlam verebiliyordum bana acıyan bakışlarına.

O biliyordu, o hissetmişti.

Büyüyüp, ergenliğe ulaşan herkes sorunlarla karşılaştığında dönüp çocuklara bakar ve 'keşke çocuk olsam da tek derdim kırılan oyuncağım veya bunlar kadar basit şeyler olsa' der. Ama hatırlamaz çocukken yaşadığı hayal kırıklıklarını. Mesela istediği oyuncağı alamadığında yaşadığı üzüntüyü veya en sevdiği oyuncağını kaybettiğinde içinde olan burukluğu, o oyuncak olmadığı için rahat uyuyamadığı geceleri. Büyüdükten sonra küçüklüğümüzde yaşadıklarımızı hafife alırız.

Karşı bankta oturan kolu alçıya alınmış çocuk ağlıyor, annesi onu susturabilmek için elinde tuttuğu çikolatayla dikkatini dağıtmaya çalışıyordu. Ama çocuk "Hem kolum kırıldı, hem oyuncağım kırıldı!" diyerek ağlamalarına devam ediyordu. Kırılan koluna değil de kırılan oyuncağı için döküyordu tüm o gözyaşlarını.

"Oğlum senden önemli değil ya, alırız yenisini. Sana bir şey olmadı çok şükür." annesinin sözlerinden sonra ağlamalarını arttırdı çocuk. "Ben başka oyuncak istemiyorum anne, ben kendi oyuncağımı istiyorum!"

Hafifçe tebessüm edip, bakışlarımı kararmaya başlayan gökyüzüne çevirdim. Geçirdiğim öfke nöbetinde verilen sakinleştiricinin etkisiyle uyumuş, uyandığımda ise kimseyle konuşmak istememiştim. Saatlerce penceren dışarıyı seyretmiş, havanın yavaş yavaş kararmasına izlemiştim. Adal ben

uyanmadan önce gelmiş, her zamanki gibi koltukta yerini almıştı. Kaç saat öyle sessizce pencereden dışarıyı izledim bilmiyorum ama en sonunda Adal odadan çıkmış, beş dakika sonra ittirdiği tekerlekli sandalyeyle geri gelmişti. Tek kelime etmeden beni kucağına almış, tekerlekli sandalyeye oturtmuş ve bahçeye çıkarmıştı.

Hafifçe öksürüp boğazımı temizledikten sonra bakışlarımı gökyüzünden ayırmadan "Ben küçükken." diye mırıldandım. "Bir bez bebeğim vardı. Anneannem dikmişti, en sevdiğim oyuncağımdı. Bir gün karşı komşunun kızı gelmişti. Bebeğimi elimden almak istedi. Vermedim tabii. Ben vermedikçe hırs yaptı, bebeği kolundan tutup çekiştirmeye başladı. İkimizde çekiştirmeye başladığımızda, bebeğin kolu kızın elinde vücudu benim elimde kalmıştı."

Başımı indirip, gözlerimle karşımda oturan anne oğlu işaret ettim. "Aynı öyle ağlamaya başladım. Saatlerce ağladım." Adal'ın bana baktığını biliyordum, ne düşündüğünü de. Neden bunu anlattığımı merak ediyor olmalıydı. Belki de daha önce anlatmıştım. Gözlerimi gözleriyle birleştirip sertçe yutkundum.

"O zamanlar neye ağladığımı biliyordum Adal ama bugün niye o hâle geldiğimi ve ne için gözyaşı döktüğümü hatırlayamıyorum. Sadece." deyip, önümde birleştirdiğim ellerimden birini kaldırarak tam kalbimin üzerine koydum. "Burada bir acı hissediyorum, neden olduğunu bilmiyorum."

Gözlerini gözlerimden kaçırınca, kirpiklerinin göz altlarına vuran gölgelerini izlemeye başladım.

Yüzünde her zaman acı çekiyormuş gibi bir ifade vardı. Sürekli gözlerini gözlerimden kaçırıyor, olabildiğince az iletişim kurmaya çalışıyordu. Bunların nedeni neydi?

O an aklıma gelen seçenek, kanımı donduracak kadar ürkütücüydü ama öğrenmem gerekiyordu. Cevabını duymaktan, ikimizin de hayatını mahveden bir tercih yaptıysak bunu kaldırmak benim için fazlasıyla güç olacaktı. Belki de Feray'ın dün gece söyledikleri ya da annemin gerginliği bununla ilgiliydi.

"Birbirimizi severek evlenmedik mi?" diye soruverdim bir anda. Benim bu soruyu sormamı o da beklemiyormuş olacak ki afalladı. Cevap vermesine fırsat vermeden konuşmamı sürdürdüm:

"Nişanlın, onu çok sevdiğin bakışlarından belliydi herkes size imrenerek bakıyordu. Aranızda ne oldu da o büyük aşkı yok etti ve sen benimle evlendin?"

Yanımda oturan adamın, tüm kaslarının seğirdiğine şahit olduğuma yemin edebilirim. Ürperdi. Çenesini kastı, omuzlarını dikleştirdi. Kıstığı simsiyah gözlerini şaşkın kehribarlarımla buluşturduğunda olduğum yere sinmek istedim. Öyle bir baktı ki nefes almayı dahi unuttum.

"Çünkü o öldü." dedi sıktığı dişlerinin arasından. Zaman durdu, kelimeler tükendi. Siyah gözlerinde parlayan acı, kalbimin derinliklerine uzanıp bir sızıyı gün yüzüne çıkardı. Gözümde biriken yaşlardan bir damlası yanağımdan kayıp gidiyor, bu tek damlayı neden döktüğümü biliyordum artık. Belli, dahası vardı. Daha çok canımı yakacak şeyler vardı. Zaman beni nerelere sürüklemiş, kalbimde iz bırakacak neler yaşatmıştı hatırlamıyordum ama eğer bir gün hatırlarsam, aynı acıları tekrar tekrar yaşayacaktım.

"Ve o benim sadece nişanlım değil, karımdı da."

Söylediği sözler canımı yakıyor muydu? Hayır. Dediklerine de şaşkınlık belirtisi veremiyordum. Bildiğim bir şeyi söylüyormuş gibi geliyordu. Canımı yakan tek şey Adal'ın acı

çektiğine şahit olup, hiçbir şey yapamamaktı. Elimi kaldırıp, giyindiği pantolonun kumaşını sıkarak yumruk yaptığı elinin üzerine koydum.

"Daha önce söyledim mi hatırlamıyorum ama üzgünüm." dedim elini sıkarken. Gözleri birleştirdiğim ellerimize kaydığında, ne geri çekti ne de tuttu. Sadece, baktı.

İstediğim cevabı vermemiş, severek evlenip evlenmediğimiz söylememişti. Fakat anlamak zor değildi, eski karısı hâlâ kalbindeydi. Peki, ben kalbinde neredeydim? Ya da en önemlisi, kalbinde bir yerim var mıydı? Elini elimden çekip "Ben biraz üşüdüm. Artık içeriye girsek mi?" dediğimde sadece kafasını salladı. Oturduğu yerden kalkıp, tekerlekli sandalyeyi yavaş yavaş bahçede hareket ettirmeye başladı.

Gözlerim, üzerinden geçtiğimiz parke taşlardaydı ki kulakları acıtan bir çığlık sesi duyuldu. Bir kadın, hastanenin bahçesine yeni girmiş ambulansın yolunu gözlüyor, dizlerini döverek bağırıyor, ağlıyordu.

"Oğlum! Oğlum! Oğlum!" sadece tek kelime, oğlu... Bir annenin evladı için döktüğü yaşlar nehir olmuş, zavallı kadın kendi gözyaşlarında boğuluyordu. Haykırışları, çığlıklara, çığlıkları daha fazla gözyaşına dönüştü. Nefes bile alamıyordu sanki. Sonra ambulansın arka kapıları açıldı. Önce aşağıya bir adam indi, anneye baktı ardından açık kalan kapıdan içeriye uzanarak sedyeyi çekti.

Annenin çığlıkları bir anda kesilmişti. Kadın yere yığılmıştı. Birkaç hemşire kadına yardım etmeye çalıyordu ki sedyenin üzerinde simsiyah, büyük bir torba gördüm. Korkuyla iç çekerek ellerimle ağzımı kapattım. Yine bir haykırış bölmüştü karanlığın sessizliğini.

"Erdal'ım!"

Sedyeyi iten adamlardan biri, dışarıya çıkan doktora bilgi vermeye başladı: "Otuz iki yaşında, erkek. Trafik kazası geçirmiş. Kaza yerine gittiğimizde ex olmuştu."

Trafik kazası... Tüylerim havalandı, vücudum karıncalanmaya başladı. O sedyede kendimi, yerde yatan kadını da annem olarak düşündüm. Birkaç gün önce bende o hâlde, bu hastaneye getirebilirdim. Ölebilirdim!

Ağzımı kapattığım ellerimle sandalyenin kolçaklarını sıkıyordum. "Götür beni buradan." dedim tek bir solukta. Adal, az önce ittiği hıza nazaran sandalyeyi daha hızlı sürmeye başladı. Hastanenin kapısından girerken hâlâ yerde baygın yatan kadına, oğlunun cesedinin başında hıçkırarak ağlayan adama bakmamak için kendimle savaştım.

"Ölebilirdim değil mi, Adal? Ben de ölebilirdim?"

Neden böyle bir soru sorduğumu, kendimi o siyah torbanın içinde hayal etmekten neden vazgeçiremediğimi bilmiyorum. Tek düşünebildiğim, ölümden korktuğumdu. Gözlerimi kapatıp yaşadığımı, ölmediğimi, o siyah torbanın içine hiç girmediğimi, kendime kanıtlayabilmek için derin bir nefes çektim. Ben yaşıyordum.

"Ölebilirdin de ama Allah yaşamanı istedi. Bunları düşünme, sen iyisin."

Katta bekleyen asansörün içine girip, odamın bulunduğu katın numarasına bastığımızda gözümün önüne gelen görüntü, bir şimşek misali saniyelik olarak belirip kayboldu. O görüntünün ardından başıma saplanan ağrı, kafamı iki elimin arasına almama sebep oldu.

"Ah!" Sanki kafamın içinde, aynı anda bir şeyler patlıyordu. Yine bir asansördeydim. Tek başıma, aynadan yansımama bakıyordum. Ama öyle saniyelik belirip kayboldu ki görüntü, hiçbir anlamı yoktu.

"Elmas, iyi misin?"

Bir anda başıma saplanan ağrı, aynı hızla kayboldu. Titreyen ellerimi kafamdan uzaklaştırıp "İyiyim." dedim benim bile zor duyabileceğim şekilde. "Sanırım."

"Bir şey mi hatırladın?" Kafamı iki yana salladım "Ne hatırladığımı anlayamayacak kadar kısaydı. Sadece bir asansörün içinde aynadan kendime bakıyordum."

Asansör katta durup kapıları iki yana açıldığında, Adal tekrar arkama geçip sandalyeyi itmeye başladı. Koridorun başında bulunan odamdan genç bir çocuğun çıktığını gördüm. Kimdi tanıyamadım, daha önce tanıyorsam bile hatırlayamıyordum. Ama genç, yanımızdan geçip gittiğinde benim onu, onun da beni tanımadığını anlayabildim. Odaya girdiğimizde Feray'ın bir elinde oldukça gösterişli aranjman, diğer elinde de tuttuğu kartı görünce gidenin çiçekçi olduğu netleşti.

"Kim olduğunu bilmiyorum ama çiçek Defne Semiran'dan ve şöyle diyor; *en içten geçmiş olsun dileklerimle, sevgiler Defne Semiran.*"

Omuzlarımı silktim. "Tanımıyorum daha doğrusu hatırlamıyorum. Ya benim ya da Adal'ın arkadaşlarından biridir." Sandalyeden kalkmaya çalıştığımda Adal beni durdurup, bir kolunu belime diğer kolunu bacaklarıma doladı. Tam ağzımı açmış buna gerek olmadığını söyleyecektim ki çoktan kucağında yatağa doğru götürülüyordum.

Burnuma dolan koku, Adal'ın yakalarını tuttuğum tişörtünü sıkmama neden oluyordu. Kalbimin kokuya verdiği tepkiyi Adal kendi göğsünde hissedebilirdi. O kadar hızlı atıyordu ki kendi kalp atışlarımı duyabilecek derecedeydim. Adal'da bunu fark etmiş olacak, vücudu kasıldı.

"Kokun," diye fısıldadım sadece onun duyabileceği şekilde. "Çok güzel ve sanırım kalbim kokunu benden önce hatırladı."

Söylediklerimden sonra kafasını çevirince burnu burnuma değdi. İşte şimdi kalbim şaha kalktı, çatlamış kemiklerimi kırabilecek kadar hızlı atıyordu. Yutkundum. Siyah gözlerini bu kadar yakından görmenin hatta o gözlerde kendimi görmenin heyecanı bedenimi çoktan sarmıştı. Tekrar yutkundum. Ne kadar süre burun buruna, kucağında kaldım bilmiyorum adam sessizliğin içinde yankılanan öksürük sesi, Adal'ı kendine getirdi ve beni yavaşça yatağa bıraktı.

"Böldüm mü? Üzgünüm." Ne zaman geldiğini fark etmediğim Adel, gülerek yatağa gelirken Feray'ın yüzündeki şaşkınlığa şahit oldum. Dudakları aralıklı, kırpmadığı gözlerini Adal'ın yüzüne sabitlemişti. Neden bu kadar şaşırıyordu, o benim kocamdı değil mi? Daha önce bizi bu kadar yakınlaşmış görmemiş gibiydi. Tabii gerçekten daha önce bu kadar yakınlaşmadıysak.

Bu evlilikte doğru gitmeyen şeyler vardı. Hissedebiliyor, görebiliyordum.

Adal "Saçmalama Adel, bir şeyi böldüğün yok. Ben aşağı iniyorum, birazdan Bülent'le Şeyma gelecek ben onları bekleyeyim." dedikten sonra kimsenin bir şey demesini beklemeden odadan çıktı. Kızlar birbirine baktılar. Adel bıyık altı gülüyor Feray ise hâlâ şaşkınlığına yenik düşüyordu.

"Sanırım evliliğim hakkında anlatmanız gereken şeyler var, kızlar?" dediğim an, Adel'in yüzündeki gülümseme donuklaştı, Feray'ın şaşkınlığı ise yerini endişeye bıraktı. Tıpkı annem gibi tepki veriyordu şu an. Aynı tedirginlik, gözlerdeki aynı endişe. İkisi de aynı anda "Ne gibi?" deyince dudaklarım büküldü. "Bilemeyeceğim unutan ben, hatırlayan sizlersiniz." Kollarımı göğsümde birleştirip, omuzlarımı dikleştirdiğimde canım acısa da bozuntuya vermemeye çalıştım. Çünkü bir kere yüzümü buruştursam bunu bahane edecek, konuşmaktan kaçınacaklardı.

"Ee... Kim başlıyor? Soru bir; Adal'la isteyerek mi evlendik?"

Benden kaçırdıkları bakışlarını birbirlerine atmaya devam ediyorlardı. Ne Feray ne Adel, cevap vermek istemiyor sürekli birbirlerine bakıp karşısındakinin bir şey söylemesini bekliyordu. Gözlerimi devirip "Hadi ama kızlar." dedim. "Buna ya hayır diyeceksiniz ya evet. Zorlanacak ne var?" Adel benim duyamayacağım şekilde mırıldanırken Feray duymuş olacak ki kıkırdamaya başladı.

Bıkkınlıkla burnumdan soluyordum. İşaret parmağımı öne doğru uzatıp "Siz ikiniz beni çok gıcık ediyorsunuz." dedikten sonra onlara uzattığım parmağımı kapıya doğru çevirdim. "Çıkın çabuk, beni rahat bırakın."

Buldukları ilk kaçışı minnetle kabul edip arkalarına bakmadan odadan çıkıp gittiler. Bu hareketlerine karşılık gözlerimi devirip, kafamı yastığa koydum. Birkaç dakika önce şahit olduklarım aklıma geldiğinde içimde oluşan sıkıntı tekrar baş gösterdi. Kollarımı kaldırıp kazadan dolayı oluşan çiziklere, ardından tişörtümü hafifçe kaldırıp hâlâ bandaj takılı olan yarama baktım. O andan bir şeyler hatırlayabilmek için kendimi zorluyordum. Sanki kafamın içinde milyonlarca karınca aynı anda hareketlenmişti.

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım, bıraktım.

Her karanlık gecenin ardından güneş doğar, derler. Biliyordum, benim güneşim yedi yılımı hatırladığımda doğacaktı. Tabii, heyecanla doğmasını beklediğim güneş ortaya çıktığında beni kasıp kavurmazsa. Bir yanım unuttuğum geçmişimi hatırlamak için heyecanlı, diğer yanımda ise sinsi bir korku gün geçtikçe büyüyordu.

Gözlerimi tekrar açıp, şu iki günü düşündüm. Madem kimse bana bir şeyleri anlatmayı istemiyor, o zaman bende parçaları birleştirmeliyim. Adal'ın dünyalara değişmeyeceği karısının

ölümünden sonra benimle evlenmesi, annemin mevzu Adal olduğunda gerilmesi, Adel ve Feray'ın sorularıma cevap vermekten kaçınmaları... Eksikti! Bir şeyler eksikti işte, kafamı toparlayamıyorum! Ne kadar istesem de bu yapbozun parçalarını birleştiremiyordum.

Avuç içlerimi yatağa vurup "Lanet olsun!" diye mırıldandım. "Bin kere lanet olsun!" Kapı açılıp, içeriye birilerinin girdiğini duyduğumda hızla gözlerimi kapadım. Şu an ne kimseyle konuşmak istiyordum ne de birini görmek. Sadece uyumak, bir süre de uyanmamak istiyordum. Bir çocuğun "Anne, Erda uyuyor." dediğini, ardından bir kadının da "Şhht!" dediğini duydum.

"Ama ben Erda'yla konuşmak istiyordum anne!" çocuğun titreyen sesine dayanamayıp gözlerimi açacağım sırada Adal'ın konuşmaya başlamasıyla kendimi durdurdum. "Barış Paşa, Elmas'ın uyuyup dinlenmesi gerekiyor, şimdi uyandırmasak olur mu?"

Normalde ikinci adımı pek kimse kullanmazdı, dikkatimi çekmişti Adal sürekli Elmas diye hitap ediyordu. Nedenini sonraya düşünmeyi bırakıp tekrar konuşmalara döndüm.

"Erda çok mu hasta, Adal amca? Annemin başı ağrıdığında ben öpünce geçiyor, belki Erda'yı da öpersem onunda ağrılar geçer?"

Daha fazla dayanamayıp gözlerimi açtım ve gülümsememi saklamadan kafamı çevirdim. Kocaman mavi gözler, heyecanla gözlerimi bulduğunda "Erda!" diye bağırdı. Elimi uzatıp "Bence beni de öpersen geçer." dedim içtenlikle. Çocuk, Adal'a dönüp kollarını havaya kaldırdığında ne yapmak istediğini ben anlayamadım. Ancak Adal anlamış olacak ki çocuğu koltuk altlarından tutarak havalandırdı.

Yatağımın köşesinde duran sarışın çocuk gülümseyerek tüm dişlerini meydana çıkardı. Sonra bir anda ciddileşip "En çok neren acıyor?" diye sordu bir doktor edasıyla. Bozuntuya vermeden gülümsememi bastırdım. Elimle yanağımı işaret edip "Burası." dedikten sonra diğer yanağımı gösterdim. "Ve burası."

Mavi gözleri sevinçle parladığında oldukça yavaş hareketlerle bana doğru uzanıp iki yanağıma da uzun soluklu öpücüklerini bıraktı. Gözlerimi tavana dikip düşünüyormuş gibi yaptım, ardından "Hım..." deyip kocaman gülümsedim. "Kesinlikle işe yaradı."

Hemen anne ve babasına dönüp başarısından gurur duyar gibi omuzlarını dikleştirdi. "Ben karar verdim baba. Doktor olacağım. Baksana insanların ağrılarını hemen geçirebiliyorum." Uyandığım gün odada olan sarışın adam oğluna gülümseyerek bakıyor, ilk defa gördüğüm ya da ilk defa gördüğümü düşündüğüm kadın gözlerin benden ayırmıyordu.

"Geçmiş olsun." dedi bir adım atıp. "Kendini nasıl hissediyorsun, ben Şeyma bu arada. Bülent'in eşiyim."

Kafamı hafifçe sallayıp tebessüm ettim. "Teşekkür ederim, bugün daha iyi hissediyorum. Hem küçük adamın öpücükleri tüm ağrılarıma da aldı." Kadında tebessümüme karşılık verdi. Sonrasında oğluna dönerek, "Hadi bakalım Barış. Erda'nın yatağından in de rahat yatsın." dediğinde hemen kafamı iki yana sallayarak Barış'ın elini tuttum. "Benim için bir sorun yok, oldukça rahatım. Yanımda kalırsa sevinirim."

Barış hemen elini elimden çekerek, avuç içini alnıma dayadı.

"Evet anne, Erda'nın yanında kalmalı onu iyileştirmeliyim. Ateşi çıkabilir. Bu, Savaş'ın gelmesine engel olabilir."

Kaşlarım merakla havalandığında gözlerimi Adal'a çevirdim. "Savaş da kim?" Cevabı Adal'ın vermesini beklerken

Barış ondan önce davranmış konuşmaya başlamıştı: "Savaş sizin çocuğunuz olacak ya hani? Savaş ve Barış, Bülent ve Adal kadar yakın dost olacaklardı, hatırlamıyor musun?"

Dudaklarım hafifçe aralandığında hâlâ neler olduğunu anlayamamıştım. Savaş'ta nereden çıkmıştı şimdi? Yaşadığım şaşkınlık yerini paniğe, korkuya bıraktığında sertçe yutkundum. Yerimden doğrulmaya çalıştığımda, kaburgalarımda hissettiğim acı gözlerimin yaşarmasına neden olacak kadar şiddetliydi. Düşündüğüm gibi değildi, değil mi? Olamazdı, olmamalıydı! Şu an değil!

Adal, yanıma gelip kolumu kavradığında "Sakin ol." dedi sessizce. "Düşündüğün gibi değil. Hamile değildin veya değilsin. Bu sadece Barış'ın hayal ettiği bir şey."

Böyle bir şeyin olmaması bir yandan içimi rahatlatmış diğer yandan da garip bir burukluk bırakmıştı. Bu sadece Barış'ın hayal ettiği bir şey demişti. Hatta öyle bir demişti ki; sanki sadece Barış'ın hayallerinde kalabilecek bir şeymiş gibi. Belki de Adal için öyleydi ve hep Barış'ın hayali olarak kalacaktı.

Neden bu beni bu kadar üzüyordu? Bir şeyleri tahmin etmek, onların gerçek olduğunu anlamaktan daha kırıcıydı. Adal'la evliliğimizde ters giden şeylerin olduğunu tahmin edebiliyordum ama şimdi emindim ve bu canımı yakmıştı. Beni sevmeyen bir adamla evlenmiştim, artık kesinleşmişti. Peki, bunu onunla evlenmeden önce anlayamamış mıydım? Ya da o, sevmediği bir kadınla evlenmeyi nasıl kabul edebilmişti? İkimizde hayatımıza nasıl kıymıştık?

"Barış, sana bu konuyu açmamanı söylememiş miydik?" Bülent, oğlunu kucağına alırken yüzündeki mahcubiyeti gizleyememişti. Adal'da bunu fark etmiş, arkadaşına dönerek "Sorun yok kardeşim." demişti. Ama sorun olduğunu, kollarıma sarılı parmaklarının kasılmasından sadece ben anlayabiliyordum. Barış kaşlarını çatmış, dudaklarını öne doğru çıkararak "Ben ne dedim ki şimdi?" diye sordu.

Kolumu elinden kurtarıp geriye doğru yattığımda, Adal'ın gözleri sıktığının yeni farkına vardığı koluma kaydı. Ben bakmayacaktım çünkü kesik izlerine birde kızarıklığın eklendiğine emindim. Bakışlarımı Bülent'in kucağına duran Barış'a çevirdim. "Ağrılarımı geçirdiğin için sana teşekkür borçluyum ve bunu hastaneden çıktığımda büyük boy dondurma kâsesiyle ödemek isterim."

Barış'ın gözleri cevap istercesine annesine kaydığında, Şeyma hafifçe kafasını sallayarak tebessüm etti. "Oley! O zaman bir an önce buradan çıkmalısın Erda. Hem hastaneler çok pis kokar, miden daha çok bulanır." Beni anlayan insanın sadece beş, altı yaşlarındaki çocuk olması... Ah annem neredeydi, kesinlikle Barış'ı duymalıydı.

Gözlerimi devirip "Bunu birde aileme söylemelisin Barış'cığım." dediğimde Adal kaşlarını çatarak kollarını göğsünde birleştirdi. Siyah tişörtünün kumaşı beliren kaslarıyla gerilmişti ve ilgi odağını direk oraya çekiyordu.

"Sen burada geçirdiğin gripten dolayı yatmıyorsun Elmas, mızmızlanmayı bırakmalısın."

Dudağıma görünmez bir fermuar çekip, anahtarlarını savurmuş gibi yaptığımda göz devirme sırası Adal'daydı.

"Neyse, hasta ziyaretinin kısası makbuldür derler, biz artık gidelim."

Kocasının sözlerinden sonra Şeyma yanıma gelip, samimiyet dolu bir ifadeyle yüzüme baktı. "Umarım en kısa zamanda toparlarsın canım. Tekrar geçmiş olsun."

Göz kapaklarımı ağır hareketlerle kapatıp açarken gülümsedim. "Teşekkür ederim." dedim sadece ikimizin duyabileceği şekilde. "Üzgünüm seni ve aileni hatırlayamıyorum ama samimiyetinin beni rahatlattı." Bileğimdeki elini hafifçe sıkarak destek verdiğini belirtti. Yanımdan ayrılıp kocası ve oğluna

yaklaştı. Barış bana doğru elini sallayarak "Yakında görüşürüz, Erda." dedi.

Bülent ve ailesi odadan çıkıp kapıyı kapattıklarında, Adal her zamanki sandalyesine oturdu ve derin bir nefes bıraktı. "Barış'la sadece bir kere karşı karşıya geldiniz ve sana olan bağlılığı beni şaşırttı." Hafifçe sağ omzuma doğru yaslanıp "Anlatır mısın?" dedim hevesle. "Yani Barış'la ilk karşılaşmamızı." Kollarını tekrar göğsünde birleştirdi, kafasını bir kere aşağı yukarı hareket ettirdi.

"Annelerimizin düzenlediği bir yemekti. Tüm dostlar davetliydi. Barış ilk başta senden çekinmişti ama sen ona yakınlaşmaya çalıştıkça bu hoşuna gitmişti. Savaş muhabbeti orada ortaya çıktı. Zaten o gece kaza geçirdin." Çenesi kasılmış, gözleri kısılmıştı.

Boğazımı temizleyip, yutkundum. Tüm cesaretimi toparlayıp, "O gece neden yanımda değildin? Tabii iyi olmana, o kazayı geçirmemene sevindim ama neden tek başımaydım?" dediğimde kıstığı gözlerini tamamen kapattı. "Oradaydım." dedi acı çeker gibi. "Sadece aynı arabada değildik. Kazanın her saniyesine şahit oldum ve bu korkunçtu Elmas."

Gözlerini benden kaçırıyordu, o yüzden sesine yansıyan duyguları gözlerinde göremiyordum. Korkunçtu demişti. Korkmuştu, benim için korkmuştu. Değil mi?

"Bu gözler ne şahit olduğu o anı unutacak, ne de bu kulaklar o frenlerin seslerini. Asla kapanmayacak bir yara bıraktın bende, sana baktıkça da kanayacak."

Adal düştüğü çaresizliğin kuyusunda korkularıyla savaşıyordu. Birkaç damla yaş düştü gözlerimden kuruyan dudaklarımı ıslatmak istercesine. "Ben." dedim kısık sesle. "Üzgünüm."

Kafasını kaldırıp gözlerini gözlerimle buluşturdu ama o bu olay sadece birkaç saniye sürdü. Tekrar kafasını eğdiğinde

"Bunu asıl benim sana söylemem gerekiyor." dediğinde kaşlarımı çattım.

"Neden?" diye sordum bir an bile beklemeden. "Bana kazayı yaptıran sen değildin sonuçta."

Kasıldı, sıkıntıyla yerinde kımıldandı. Göğsünde birleştirdiği kollarını açarak, ellerini dizlerine yerleştirdi. Sıktığı parmaklarının boğumları beyazlamaya başladığında, korkuyla ve bu sefer daha yavaş hareketlerle yerimden doğrulmaya çalıştım.

"Ne oluyor, Adal?"

Kafasını hızla iki yana sallayıp birbirine kenetlediği dişlerinin arasından "Hiçbir şey." dedi. İnanmadım, inanamazdım. İyi değildi, bu belliydi!

"İyi değilsin, ben birilerini çağıracağım." deyip yataktan kalmak için hareketleneceğim sırada kafasını daha şiddetli salladı. "İyiyim dedim Elmas, kimseyi çağırmana gerek yok!"

Adal'dan, kaza anı

Arabaya bindiğimden beri kaç kere yumrukladığımı hatırlamadığım direksiyona tekrar güçlü bir darbe indirdim. "Lanet herif!"

Gözümü önümde hızla seyreden arabadan bir saniye bile ayırmıyor, kötü şeylerin olmaması için dua ediyordum. Araba arada sarsılıyor, şeritten çıkıyor ardından toparlıyordu. Elmas'ın sürdüğü arabanın arkasından yükselen korna ve fren sesleri öfkemi körüklüyordu. Hatta bir adamın, penceresinden kafasını çıkartıp bir şeyler söylediğini bile görmüştüm.

Üç dakika, tam üç dakika sonra korktuğum şey gerçekleşti. Karşı taraftan gelen kamyonet tarzı araba kulakları sağır edecek kadar kornaya basmaya başladığında Elmas'ın sürdüğü

araba sağa sola kaymaya başladı. Çığlık misali bağıran tekerleklerin sesi tüm caddeyi doldurduğunda, ona eşlik eden çarpma sesi nefesimi kesti.

Ani bir frenle arabayı durdurdum ama hareket edip kapıyı açamıyor, aşağıya inemiyordum. Gözlerimi kırpmadan karşımdaki görüntüye bakıyordum. Kamyonetin ön tarafına çarpmış araba iki büklüm olmuştu neredeyse. Motorundan çıkan dumanlar etrafa yayılıyor, her taraftan koşmaya başlayan insanlar Elmas'a bakmaya çalışıyordu. Bir kadın korkuyla çığlık attığında, başka bir kadın telefona sarılmış bir yerleri arıyordu.

"Benim yüzümden." dedim mırıldanarak. "Benim yüzümden oldu."

Birkaç dakika öncesini düşündüm. Elmas'ın yüzünü, gözünden düşen yaşları, titreyen ellerini... Tuttuğum nefesimi bırakıp derin nefes daha çektim. O nefes ciğerlerimi yaktı. Yutkundum. O yutkunuş boğazımı yaktı. Gözlerimi kapatıp açtım. Karşımdaki manzara aynıydı. Tekrar kapatıp açtım, yine aynıydı.

Bu kâbus olmalıydı, bu sadece korkunç bir kâbus olmalıydı. O hurdaya dönmüş arabanın içinde Elmas olmamalı şu an yatağında yatıyor olmalıydı! Ama değildi. İnsanların bağırışları, gördüklerim, duyduklarım. Gerçekti. Korkunç bir gerçek.

Kapıyı açıp hızla arabadan inip koşmaya başladım. Kalabalığın yoğunluğuyla görüşümden çıkan arabaya koşmaya devam ediyor "Ne olur iyi ol." diyordum. "Yalvarırım, ölme. Bana bunu yapma." Biriken insanları ittirmeye başladığımda bazıları arkamdan hayıflansa da umurumda değildi, önüme her çıkan insanı itmeye devam ettim. Ta ki adımlarım kesilene kadar.

Arabanın şoför tarafındaki kapısı hafifçe aralık duruyordu ve o aralığın arasından kanlı bir el, aşağıya doğru sarkıyordu. Ellerimi başıma koyup küçük adımlarla yürümeye başladığım-

da neyle karşılaşacağımı bilmemek, delirtecek kadar korkutuyordu.

"Kocası herhâlde, baksana elinde yüzük var." dedi biri. Sonra biri daha konuşmaya başladı: "Allah sabır versin vallahi, kızın durumu fena. Yaşasa bari, gençliğine yazık."

Yaklaştım. Yaklaştım. Yaklaştım. Elmas'ın yüzünü görene kadar yaklaştım. Vücudu sola doğru düşmüştü, yüzünü kapatan saçlarının yarısı kandan dolayı tenine yapmış, yarısıysa hafifçe esen rüzgârdan dolayı salınıyordu.

İçime çektiğim her nefes bana, bıraktığım her nefes yaşadığım ana haram olmuştu. İçimde büyüyen çığlık dudaklarımı araladığım an dışarıya çıkacak, boğazıma sarılacaktı sanki. Onun bu hâlde olmasının tek sebebi sensin diye haykıracak, daha çok sıkacaktı boğazımı. Başıma dayadığım ellerimle yüzümü kapatıp, yavaşça aşağıya doğru çektim.

"Elmas?" diye seslendim, cevap vermesini umarak. Tek bir ses çıkarması bile yeterdi. Tek bir ses. "Elmas?" diye tekrarladım. O sırada beni kendime getiren şey, Elmas'ın sesimi duymuşçasına hareket ettirdiği işaret parmağı olmuştu. Yaşadığım şoku bir kenara bırakıp, hızla ona doğru koştum.

"Ambulansı aradınız mı?" diye bağırdım, arkamdaki kalabalığa bakmadan. Biri "Aradık abi." deyince, aralık duran kapıyı sonuna kadar açıp içeriye doğru eğildim. Yüzüne yapışan saçları geriye çekiyor "Dayan Elmas, sakın gitme. Ambulans birazdan gelecek, iyi olacaksın." diye söyleniyordum. Beni duyuyor, duymuyor umurumda değildi. Onunla konuşmaya devam ediyordum.

"Özür dilerim Elmas, özür dilerim."

Kendi nefesimdeki alkol kokusunu aldığımda sarhoşluğumun tek bir zerresi kalmamıştı. Korku, her şeyi bastırıyordu. Dönüp arabanın içine baktım. Ön taraftaki cam tamamen

kırılmış yarısından fazlası koltuklarda, torpido da birkaç parçası Elmas'ın üzerindeydi. Dikkatle üzerindeki cam parçalarını topluyor, boşta kalan elimle kandan dolayı ıslanan saçlarının diplerini okşuyordum.

"Beni duyuyorsan eğer, sakın korkma Elmas. İyi olacaksın."

Camları toplamayı bırakıp, iki parmağımı boynundaki şah damarına bastırdım, nabzını duymaya çalıştım. Atıyordu. Atıyordu ama çok yavaştı. Kafamı omzumun üzerinden arkaya doğru çevirip "Şu lanet ambulansı tekrar arayın!" diye bağırdım.

Elmas inledi. Gözlerimi kocaman açıp, kafasını çok fazla oynatmadan yanaklarını ellerimin arasına aldım. "Elmas, Elmas? İyisin tamam mı? Korkma, buradayım."

Ambulansın derinlerden gelen siren sesini duymamla "Bak ambulansta geliyor. İyi olacaksın." dedim panikle. Kesik nefes alışverişlerinin arasından zorlukla "Adal." dedi.

"Şhht! Yorma, yorma kendini. Ben buradayım, yanındayım." tekrar dudaklarını oynattı. Ne söylediğini anlayabilmek için yüzümü ona yaklaştırdım.

"Acıyor."

10.BÖLÜM

Dikenli Teller

2 gün sonra

Hayatta her şey istediğimiz gibi olmaz güzel kızım, eğer bir şeyi çok istiyorsak onun için savaşmalıyız. Kazansak da kaybetsek de en azından çabaladım diyebilmeliyiz. derdi her zaman dedem. İstediklerimi elde edebilmiş miydim? Hayata karşı verdiğim savaşta kazanan mı yoksa kaybeden miydim hatırlamıyorum ama benim için yeni bir savaş kapıdaydı.

Sadece davetlerde gördüğüm, merhabadan ileriye gitmeyen sohbetimizle, zamanında karısına olan aşkıyla dillerden dile dolanan adam, artık benimle evliydi. Bu evliliğin bir aşk evliliği olmadığını anlamam pek uzun sürmedi.

Ne yapmalıyım, bilmiyorum.

Bana âşık olmayan bir adamla neden evlendim, bilmiyorum.

Bildiğim tek şey, bu savaştan sağlam çıkamayacağımdı.

Bakışlarım özenle düzenlenmiş odanın her bir noktasında gezindi. Her şeyin benim zevkime uygun olması biraz da olsa mutlu olmama sağlamıştı. Beyaz renkli mobilyalar, eskitme tarzındaydı. Yatak başlığının dayalı olduğu duvara, boydan boya yapıştırılan ince şeritli siyah duvar kâğıdı odaya ayrı bir hava katıyordu.

Yatağın iki yanına yerleştirilmiş komodinlerin üzerinde duran gece lambaları da duvar kâğıdının desenindeydi. Sol tarafımızda iki kapı vardı, birinin banyoya diğerinin ise giysi odasına açıldığını düşüyordum. Sağ tarafta ise siyah berjer ve ona uyumlu küçük yuvarlak bir sehpa vardı.

Küçük adımlarla ilerleyip, oldukça büyük görünen yatağın yanında durdum. Ellerimi uzatıp, parmak uçlarımı siyah saten örtünün üzerinde gezdirirken hissettiğim serinlik hoşuma gitmişti. Bu yatakta Adal'la birlikte mi uyuyorduk yani?

Sol tarafta benim yattığımı düşünerek, sağ taraftaki yastığa uzandım istemsizce. Sanki dünyanın en narin eşyasıymış gibi davrandığım yastığı yavaşça burnuma yanaştırarak derin bir nefes çektim.

Adal'ın o keskin kokusu yoktu. Tıpkı yeni alınmış eşya gibi kokuyordu.

Çok üzerinde durmadan yastığı yerine bırakıp, gözlerimi tekrar odanın içerisinde gezdirecektim ki kapının önünde durmuş beni izleyen Adal'ı görmemle yerimde sıçradım. Az önce yaptığım şeyi görmüş olmasının utancı içime yayılmıştı. Korkunun verdiği panikle avuç içimi göğsüme dayadım.

"Korkuttun beni." diye mırıldandım utançla. "Neden geldiğini belli etmedin?"

Elindeki küçük el çantasını kapının yanına bıraktı, gözlerini benden ayırıp odanın içerisinde gezdirdi. Sanki ilk defa görüyormuş gibi tüm odayı dikkatle inceledi.

"Seslendim." dedi gözlerini yataktan ayıramadan. "Dalmıştın, duymadın."

Anladığımı belirtircesine kafamı salladım. Yüzüme düşen bir tutam saçı kulağımın arkasına sıkıştırdıktan sonra yavaşça yatağa oturdum. Elimle kaburgalarıma hafifçe baskı uyguluyordum çünkü hâlâ ağrıyordu.

"Biraz dinlenmek, sonra da sıcak bir duş almak istiyorum."

Bakışlarımı ona çevirdiğimde hâlâ odayı incelediğini fark ettim. Bu tavrı beni meraklandırsa da bir şey söylememeyi tercih ettim. Nedenini merak ediyordum ama bunun cevabını vermekten de kaçınacağını biliyordum. Hep olduğu gibi.

"Aslında bugün de duş almasan iyi olur, ameliyat yaran ıslanmasın." dediğinde yüzümü buruşturup kafamı iki yana salladım. Saçlarım tiksindirici derecede yağlanmıştı. Üzerimden hastanenin ağırlığı vardı. "Kendimi ciddi anlamda kirli hissediyorum. Yaralarıma dikkat ederim." dedim.

"Nasıl istersen." Konunun üzerinde çok durmadan onay verdiğinde, geldiği gibi sessiz adımlarla odadan ayrılışını izledim. Israr etmesini, bunun benim için şimdilik iyi olmayacağını söylemesini beklemiştim. Her adamın, karısını düşündüğü gibi düşünüp üzerime düşmesini beklemiştim.

Tabii bu normal evliliklerde olabilecek şeyler Elmas, lütfen.

Yataktan destek alarak oturduğum yerden kalktım. Büyük dört çekmeceli komodine doğru yürürken iç çamaşırlarımın orada olmasını umut ediyordum. Tahmin ettiğim gibi de oldu.

Özenle yerleştirilmiş çamaşırlardan elime geleni aldıktan sonra çekmeceyi tekrar kapatıp bu sefer büyük aynalı dolaba yöneldim.

Dolabın kapısını kaydırarak açtığımda, burnuma dolan koku gözlerimi kapatmama neden oldu. Bu kısım Adal'a aitti. Eşyalarına sinmiş parfüm kokusu bir tokat gibi yüzüme çarpmıştı.

Portakal çiçeği...

Derin bir nefes alarak ciğerlerime çektiğim bu kokuya alışkın olduğumu hissedebiliyordum. Vücudum resmen bu kokuya bağışıklık kazanmıştı.

Gözlerimi açıp, elimi kaldırdım. Parmaklarım, askıya asılmış ütülü gömleklerin üzerinde gezinirken içimde beliren panik beni şaşkına uğrattı. Sanki bunu yapmamalıydım, bu doğru değilmiş gibiydi.

Elimi hızla yumuşak kumaşların üzerinden çektim, dolabın kapağını da aynı hızla kapattım. Nefes alışverişlerim hızlanmıştı. Peki, neden? Bu hissettiklerim niye?

Üzerime giyeceğim kıyafetleri almadan kendimi banyoya attığımda kapıyı kapatıp, kilitledim. Hissettiklerim beni korkutmuş, üzmüştü. Sıcak suyu açıp, giyindiğim kıyafetleri hızla çıkardım.

Kıyafetlerimden kurtulup sıcak suyun altına girdiğimde ne yaralarım ne de canımın yanması umurumdaydı. Tek istediğim kafamın içindeki düşüncelerin bir an önce odağını kaybetmesiydi.

Sıcak su saç diplerimden başlayıp vücudumu ele geçiriyor, damlaların kayarak oluşturduğu her şeritte üzerimdeki kirin biraz daha azaldığını hissedebiliyordum. Gözlerimi kapatıp, kafamı kaldırarak tazyikli suyun yüzüme vurmasına izin verdim.

Bilinmezliğin içinde yaşamak... Beni korkutuyor, beni üzüyordu. Hayat, bana nasıl bir oyun oynuyordu böyle?

Kafamı eğip, gözlerimi açtım. Kirpiklerimde biriken su damlaları yanaklarıma doğru kayıp, oradan da akıp giden suya karışıyordu. Parmak uçlarımı saçlarımın arasına geçirip, diplerini ovalamaya başladığımda hissettiğim acı yüzümü buruşturmama neden olmuştu. O kadar kirlenmişti ki kalıp hâline gelen saç diplerimi tamamen temizleyebilmek için üç kere şampuanlamak zorunda kalmıştım.

Elime ilk gelen duş jeliyle vücudumu güzelce yıkadıktan sonra askıda bulunan gri havluyu alıp bedenime sardım. Ayağımı dikkatle küvetten aşırdığımda bacağımdaki yara gözüme takıldı. Kaza sırasında sıkıştığı için ezilmiş, bir süre üzerine basmakta zorlanmıştım ama şimdi bıraktığı morarıklıktan başka bir şeyi kalmamıştı. Acı yoktu.

Başka bir havluyu da saçıma sardıktan sonra banyodan çıktığımda, sıcak suyun oluşturduğu buharda odanın içine doğru yayılmaya başlamıştı.

Attığım küçük adımlar tökezlediğinde gözlerim istemsizce yatağa takılı kaldı. Zihnime düşen soruları gölgede bırakmak istesem de olmuyordu. Küçük bir boşluğumu bulan düşünceler zihnimi ele geçirmek için hazırda bekliyorlardı sanki.

Onunla bu odada geçirdiğimiz vakitleri hatırlamaya çalıştım. Bu yatakta birlikte yattığımız geceleri, gözlerimizi açtığımız aynı sabahları... Sabahları nasıl oluyordu? Çok mu huysuz yoksa çok mu uysal?

Sabah kahvaltısı yapmayı sever miydi mesela?

Her soruda beynim karıncalanıyor, her soruda başıma bir darbe indiriliyordu.

Kafamı ellerimin arasına alıp yatağın üzerine oturduğumda, ne zaman akmaya başladığını bilmediğim yaşlar havlunun kapatamadığı bacaklarıma damlıyordu.

"Yalvarırım." diye inledim. "Yalvarırım geçsin artık."

Bu ağrı tahammül edilemezdi.

Bedenimi ileri geri sallarken kafam hâlâ ellerimin arasındaydı. "Geç artık, geç!"

Odanın kapısı hızla açıldı. Kimdi gelen bilmiyorum ama acıdan kafamı kaldıracak gücü kendimde bulamıyordum. "Geçmiyor." diye mırıldandım, titreyen sesimle. "Ağrı geçmiyor!"

Sanki kafamın içinde milyonlarca iğne vardı ve nefes alıp verdikçe o iğneler aynı anda aynı noktaya batıyordu. Bedenim şiddetle titremeye başladığında belirsizliğin yarattığı korku damarlarımda sinsice ilerliyordu.

Korkuyla "Bana ne oluyor!" diye bağırdım. "Canım yanıyor, bana ne oluyor!"

Başıma yerleştirdiğim ellerimin üzerinde hissettiğim elle gözlerim aniden karşımda diz çökmüş kişiye kaydı. Adal, yüzünde anlam vermekte zorlandığım bir ifadeyle tam gözlerimin içine bakıyordu. İlk defa, gözlerime bakıyordu.

Neydi o ifade? Korku? Acıma?

"Elmas." dedi ses tonunu sabit tutmaya çalışarak. "İyisin tamam mı? İyisin. Bak ben buradayım, sakinleş. Doktor bu tip krizlerin olabileceğini söyledi. Bunu durdurabilmek tamamen senin elinde. Sakinleş."

Kafamı iki yana salladığımda ağrı şiddetlendi, beni bile şaşkına uğratacak bir çığlık dudaklarım arasından çıkıp odada yankılandı. "Kafamın içinde bir şeyler oluyor Adal!"

İğneler çoğalmıştı sanki. Hatta öyle ki iğnelerin ucu kızgın bir demirden farksızdı. Acıtıyor, acıttığı kadar yakıyordu da. Göz kapaklarımı sıkıca kapatıp, derin nefesler alıp bırakmaya başladım.

Oda çok soğuktu. Titriyordum.

"Soğuk." dedim birbirine çarpan dişlerimi sabit tutmaya çalışırken. "Oda buz gibi."

Soğuktu, titriyordum ama iç organlarım cayır cayır yanıyordu.

Başımdaki ellerim gücünü kaybetmiş, iki yanıma düşmüştü. Artık kafamı havada tutamıyordum. Geriye düşen başım hâlâ Adal'ın ellerinin arasındaydı.

"Elmas bırakma kendini güzelim, bana bak. Aç gözlerini." O sırada kapalı olan gözlerimden dolayı göremesem de odada bulunan kişi sayısının arttığını, birbirine karışmaya başlayan seslerden anlamıştım.

Kulaklarım uğuldamaya, sesler derinden gelmeye başlamıştı. Kafamdaki acı, bedenimdeki titremeler yavaş yavaş kayboluyordu. Rahatladığımı hissettiğim an, üzerime çöken ağırlık göz kapaklarımı açmama engel oluyordu.

"Doktor çağırın!"

Boğazımdaki kuruluk, yutkundukça canımı yakıyordu. Bu beni kendime getiren en büyük etkendi. Yutkundukça canım yanıyor, canım yandıkça yüzümü buruşturmama engel olamıyordum. Aynı kuruluk dudaklarımda da mevcuttu fakat dilimi dudaklarımın üzerinden geçirmem bu kuruluğu anında yok etmişti.

"Su." diye mırıldandım, sessizce. Birinin duymuş olmasını diliyordum. Öyle de oldu.

Ensemde hissettiğim parmaklar, kafamı yumuşak zeminden ayırdığında dudaklarıma dayanan bardaktan ağzıma dökülen suyu bir çölde bulmuşum gibi hızla içtim. Araladığım göz kapaklarımın arasından gördüğüm siluet ilk başlarda bulanık olsa da saniyeler geçtikçe görüşüm netleşiyordu.

Başımda duran, bana su içiren kişi Adal'dan başkası değildi.

Gözlerimin içine bakıyordu. Tam içine. Ama bana değil de başka birine bakıyormuş gibiydi.

Bakışlarındaki derinlik boş değildi, özlemle bakıyordu. Simsiyah gözleri bir oktu ve ucunda parlayan alevler hedefine saplanabilmek için harlanıp duruyordu sanki.

Su bitmiş, bardak hâlâ dudaklarıma yaslı duruyordu. Ne o, bardağı çekiyordu ne de ben kendimi geriye çekiyordum. Sadece gözlerime bakıyor, gözlerine bakıyordum.

Böyle zamanlarda, gözlerine baktığımda dikenli tellerle kaplı bir bahçeye hapsoluyordum. O bahçeden çıkabilirdim fakat yara alırdım. Kalmak ise tüm özgürlüğümü ona vermek gibiydi. Belli oluyor ki ben özgürlüğümü ona vermeyi tercih etmişim.

"Neden öyle bakıyorsun?"

Tüm bu anı bozacak kelimeler benden izinsiz öylece dudaklarımın arasından dökülüverdi. Adal girdiği hipnozdan sesimi duyduğu an çıkmış, simsiyah gözlerini gözlerimden çekmişti.

Bardağı dudaklarımdan uzaklaştırıp, "Nasıl bakıyorum?" diye sordu, boğazını temizlemek için öksürürken. Hiç düşünmeden, "Özlemle." dedim. Dediğim an pişman olsam da artık geri alma şansım yoktu. Dudaklarımın arasından çıkan kelime, kulaklarına ulaştığında kaşlarını çatıp ensemdeki elini de çekerek yatağın köşesine oturdu.

"Dalmışım sadece." dedi. İnanmadım. Ama yine bir şey söylemekten kaçındım. Bunu fırsat bilip, konuyu değiştirmek için hemen konuşmayı sürdürdü. "Kendini nasıl hissediyorsun? Kötü bir kriz geçirdin. Ağrıyan bir yerin var mı?"

Başımı tekrar yastığa bırakırken "Hayır." dedim, sessizce. "Ağrım yok."

Birkaç dakika boyunca, sessizlik odayı kendi hâkimiyeti altına aldı ve bu beni çok rahatsız ediyordu. Sanki sessizlik bir bedene bürünüyor ve beni ala aşağı edebilmek için boğazıma yapışıyor nefessiz bırakıyordu. Hele şu anda, birimizin gerçekten konuşması gerekiyordu. Boğuluyordum.

Ben bu düşüncelerle cebelleşirken Adal sessizliği bozarak konuşmaya başladı. "Neyi hatırlamaya çalıştın? Bu kadar

şiddetli kriz geçirmene neden olacak neyi merak ettin? Neden bize sormayı aklına getiremiyorsun. Bir şeylerin üstünden tek başına gelemezsin, Elmas."

Ellerimden destek alarak, yerimden doğrulmaya çalıştığımda Adal, hemen ayaklanıp kalkmama yardımcı oldu. Sırtımı yatak başlığına yaslayıp, karnımdaki ameliyat yarasının izin verdiğince bacaklarımı kendime doğru çektim.

"Ne sorarsam sorayım, cevap vereceğinize inanmıyorum çünkü. Ben neyi merak edip sorsam, onun cevabını vermeyeceğinizi bildiğimden kendi kendime çabalıyorum ama onu da göründüğünüz üzere başaramıyorum."

Yatakta daha rahat bir pozisyonda oturup, ellerini önünde birleştirdi. Gözlerime bakmamak için, yere bakıyordu. "Cevap verebileceğim her soruna cevap vereceğime söz veriyorum." dedikten sonra devam etti. "Bir şeylere cevap vermememizin nedeni kaçmak değil Elmas, sadece bazı şeyleri öğrenebilecek kadar iyileşmedin."

Gözlerimi kısıp, üzerime giyindirdikleri ince badinin kollarını avuç içlerime kadar uzatıp parmaklarımın arasına sıkıştırdım. "O zaman ilk sorum." dedim, heyecanımı sesime yansıtmamaya çalışıp. "Gözlerime neden bakmıyorsun?"

Adal komik bir şey söylemişim gibi gülümsedi, kafasını iki yana salladı. Bu garip tavrına karşılık, kaşlarımı çatıp "Komik bir şey sormadım." dedim. Önünde birleştirdiği ellerini yatağa bastırıp, omuzlarını kaldırıp indirdi.

"Komik değildi elbette. Sadece bu soruyu bana ikinci kere soruyorsun." dedikten sonra yüzündeki gülümseme silindi. "Ama ilk sorduğunda cevabını kendin vermiştin."

Bu sefer gülümseme sırası bendeydi. "Hafızamı kaybettiğimi hatırlatmama gerek var mı?" dediğinde, çenesi kasıldı. Yatağın üzerine yerleştirdiği ellerinin parmaklarını sıktı.

"Hatırlatmana gerek kalmıyor, çünkü kaza anı ne aklımdan siliniyor ne de gözlerimin önünden gidiyor."

Alt dudağımı dişlerimin arasına sıkıştırırken parmaklarımla oynamaya başladım. Onda bu denli bir yaraya sebep olduğum için kendimi yeterince suçluyordum ve o bunu dile getirdikçe içimdeki huzursuzluk bir kat daha artıyordu.

Hemen konuyu değiştirmek istedim ama bu sefer bulduğum konuda kendime lanetler indirdim. "Eski eşin üzgünüm adını tam hatırlayamıyorum da neden kaybettin onu?"

Hay dilimi eşek arısı soksun, adamı buhrandan çıkaracağım derken daha da batırdım. Parmaklarını daha çok sıktı, boğumları beyazlamaya başladı. "Esra." dedi sıktığı dişlerinin arasından. "Adı, Esra'ydı."

Esra.

Erda.

Bu yüzden bana ikinci adımla sesleniyordu... Adımız. Telaffuz bakımından birbirine çok yakındı. O an, boğazımda oluşan yumru yutkunmamı engelledi. Büyüdü, büyüdü, büyüdü. Göz pınarlarımda biriken yaşlar, görüşümü buğulaştırmaya başladığında Adal sorumun cevabını vermek için dudaklarını araladı.

"Evlendikten bir buçuk sene sonra, Esra bayılmaya başladı. Sürekli kendini yorgun hissediyordu, midesi bulanıyordu. İlk başta hamile olduğunu sanıp heyecanla hastaneye gittik. Bir sürü tahlil, kontrol yapıldı." Her cümlesinden sonra omuzları biraz daha düştü. Ses tonu gitgide kısılıyordu. "Hamile olduğunu netleştirecek diye doktorun yanına girdik ama kanser olduğunu öğrendik."

Gözyaşlarım aralıksız olarak yanaklarımdan kaymaya başladığında, elimin tersiyle yüzümü silip burnumu çektim.

"Sadece sekiz ay, sekiz ay savaşabildi hastalığıyla. On yedi haziran sabahı." dedikten sonra hızla öne doğru atılıp elimi

omzuna koydum. Yaram çok acımıştı ama umurumda değildi. Adal'ın kalbinde hissettiği, ruhunda açılan yaranın yanında benim bedenimdeki yara hiçbir şeydi.

"Sus." dedim, sesimin titremesine engel olamayarak. "Sus, anlatma artık. Duymak istemiyorum."

O esnada Adal'ın gözünden bir damla yaş, başını öne eğdiği için bacağına düştü ve siyah kumaşta küçük bir koyuluk oluşturdu.

O bir damla yaşta ben boğuldum.

O bir damla yaşta ben daha çok ağladım.

Gözlerim yüzünün her bir noktasında dolaştı. Sakalları da uzamıştı. Saçlarıysa, giyindiği boğazlı kazağa sürünecek kadar uzamıştı. Göz altları uykusuzluktan, yorgunluktan çökmüş morarmaya başlamıştı. Boşta kalan elimle akmaya devam eden yaşları silip, son kez burnumu çektim.

"Göz altların kötü görünüyor. Uyumalısın." dedikten sonra tekrar sırtımı yatak başlığına yaslayıp dizlerimden kırdığım bacaklarımı öne doğru uzattım. Ellerimi hafifçe üst baldırlarıma vurarak "Biraz uyu." dedim.

Omuzları dikleşip, kafasını kaldırdı. Yüzüme bakmadan direkt karşıya baktı. Kendi içinde bir savaşa girdiğini biliyordum ama onu bu savaşta yalnız bırakmayacaktım. Karısı olarak, her zaman yanında olup ona destek verecektim. Başka yolu yoktu. Biz evliydik ve artık bir şeyleri kabullenmemiz gerekiyordu.

Kaç dakika öyle kalıp boş duvara baktı bilmiyorum ama en sonunda dayanamayıp elimi elinin üzerine koyup, kavradım. Hafifçe kendime doğru çekmeye çalıştığımda buna engel olmadı ve ağır ağır vücudunu yatırmaya başladı. İlk başta karşı koymamasına şaşırsam da bu uzun sürmedi ve yüzümde küçük bir tebessüm oluşturdu.

Kafasını bacaklarıma koyup, yattığı yerde cenin pozisyonunu aldı. Tereddüt etsem de havada kalan elimi siyah saçlarının arasına daldırdım. Yavaş yavaş okşamaya başladığımda, gözlerim Adal'ın yüzünden ayrılmıyordu. Uyumuyordu, gözlerini kırpmadan karşıya bakmaya devam ediyordu. Kafamı başlığa yaslayıp, ben de bakışlarımı karşı duvara sabitledim.

Hayatımız nasıl ilerleyecekti, bilemiyorum. Bildiğim tek şey, canımız çok yanacaktı. Üzülecektik.

Bizi birbirimize bağlayan dikenli teller her gün daha da sıkacak, daha çok kanatacaktı. Çaresiz kalacağımız zamanlarda olacaktı belki ama emin olduğum bir şey daha vardı ki; o dikenli tellere alışacaktık, kanattığı yerler kabuk bağlayacak tekrar kanayacaktı, ona bile alışacaktık.

Biz, birbirimize alışacaktık.

11. BÖLÜM

Kadın Öldü Adam Bitti

Sabahın ilk ışıkları gözlerime vurduğunda, göz kapaklarımı sıkıca birbirine bastırıp birkaç saniye öylece bekledim. Kafamın omzuma düşmesiyle boynumda keskin bir ağrı, bacaklarımda ise rahatsız edici bir uyuşma vardı.

Sıkıca kapattığım göz kapaklarımı aralayarak, başımı yavaşça kaldırdım. Elimle boynuma masaj yaparken gözlerim bacaklarıma sıkıca sarılmış ve hâlâ uyuyan Adal'a kaydı. Diğer elimse saçlarında duruyordu. Parmaklarımın arasında hissettiğim yumuşak saçlarını okşamaya başladım.

Gözlerim kirpiklerinde takılı kaldı. Kadınları kıskandıracak derece uzun ve dolgun kirpikleri çökmüş göz altlarında gölgelerini bırakıyordu. Her bir kirpiğine tek tek dokunma isteği, parmak uçlarımın karıncalanmasına neden oluyordu. Aslında yüzünün her bir noktasına dokunmak her bir noktasını hissetmek, ezberlemek istiyordum.

İçimde ona karşı filizlenen bu duygunun bir açıklaması yoktu. Aşk diyemezdim çünkü biliyordum ki bu bir aşk evliliği değildi. En azından Adal için. Ben, ona karşı neler hissettiğimi hâlâ hatırlayamıyordum. Ya gerçekten seviyorduysam? Ona âşıktıysam?

Akıl, unuturdu da kalp unutabilir miydi aşkını?

Saçlarındaki elim beynime itaat etmeyi bırakmış, istediğini elde etmek için yüzüne kaymıştı. Yavaş yavaş okşadığım teniyle birlikte kaşları çatılmıştı fakat düzenli nefes alışverişlerinden hâlâ uyuduğunu anlayabiliyordum.

Ellerim önce alnında oyalanmış, ardından gözlerine sonra da durması gerektiği yeri bilircesine kirpiklerinde durmuştu. Bir tüy hafifliğiyle parmak ucum sağa sola gidip geliyordu. Yüzümde oluşan tebessümü engeleyemeden "Ne yapacağız bilmiyorum." diye konuştum sessizce. "Ama içimden bir ses çabalamamı söylüyor Adal. Bir şeyler, senin için çabalamam gerektiğini emrediyor."

Bir kıpırdanma oldu fakat uyanmak yerine bacaklarıma daha sıkı sarıldı. Tutuşu canımı acıtsa da herhangi bir hareket-te bulunmadım. Ardından bir inleme... Kaşlarını çatmış, çenesini öyle bir kasıyordu ki dişlerinin gıcırdayan sesi kulaklarımı tırmalıyordu. Kâbus görüyordu.

Sırtımı yatak başlığından ayırıp "Adal." diye seslendim. "Adal sadece kâbus görüyorsun, iyisin. Uyan."

Sesime tepkisiz kaldığında omzunu tutup hafifçe sarstım ama bu daha çok bacaklarımı sıkmasından başka bir işe yaramadı. Artık daha fazla dayanamayarak "Ah!" diye inledim acıyla. Tüm çağırışlarıma, dürtmelerime tepki vermeyen adam, inlememle birlikte gözlerini anında açmıştı. Hızlı hareketlerle uzandığı yerden kalkınca, bacaklarımdaki rahatlama tuttuğum nefesimi bırakmama yardımcı olmuştu.

"İyi misin?" diye sordu aniden. "Bir şey mi oldu, ağrın mı var?"

Ellerimi itiraz edercesine sallayarak "Hayır, hayır." dedim. "Kâbus görüyordun, seni uyandırmaya çalışıyordum."

Bacaklarını yataktan sarkıtmış, avuç içlerini gözlerine bastırıyor, ayılmak için kendine zaman tanıyordu. "Tüm gece o şekilde mi uyudun sen? Neden uyandırmadın?" diye sorduğunda, gülümseyip omuzlarımı silktim. "Rahatsız değildim ki."

Avuç içlerini gözlerinden çekti, parmaklarını dağınık saçlarının arasına geçirip karıştırdı. "Uzan ve daha rahat bir şekilde uyu."

Kafamı iki yana sallayıp, reddettim. "Uykum yok Adal. Kalkmak istiyorum artık."

Cevap vermesine fırsat vermeden yerimden kalkıp, dolabın karşısında durdum. Tam dolabı açacaktım ki aklıma gelen şeyle bu sefer adımlarımı banyo kapısının yanında duran kapıya çevirdim.

Kapıyı açıp içeriye girdiğimde, beklediğim gibi buranın giysi odası olduğuna emin oldum ama o kadar kalabalık, o kadar eşya vardı ki neden odada da bir tane de dolap olduğunu anlamıştım.

Dört duvar odanın üç duvarı sadece kıyafetlerimizle doluydu, dolapların alt raflarında ayakkabılarımız vardı. Özenle ve renklerine göre ayrılan ayakkabılar yan yana dizilmiş, onların alt rafında ise diğerlerine nazaran daha az duran el çantaları vardı. Odanın tam ortasında yüksek cam kapaklı bir büyük dolap, içindeyse takılar ve kol saatleri vardı. Merakımı giderdikten sonra odadan çıktım, kapıyı arkamdan kapattım.

Diğer kapının ardından gelen su sesiyle Adal'ın banyoya girdiğini anlamış, adımlarımı tekrar dolaba yönlendirmiştim. Kapıyı kaydırıp, eşyalarımı gördüğüm an yüzümü buruşturdum. Kıyafetlerin çoğu koyu tonlardaydı ve bu beni rahatsız etti.

"Şu yedi yıl içinde değişen şeylere, tarzımı da eklemem gerekiyor anlaşılan."

Elime gelen ilk kazağı çıkartıp, yatağın üzerine fırlattım. Pantolon kısmına baktığımda ameliyat yaralarımı hesaba katarak alçak bel bir tayt çıkartarak, onu da kazağın yanındaki yerine gönderdim. Dolabı kapatmadan önce tekrar kıyafetlerin üzerinde gözlerimi gezdirip "Yas evi gibi dolap, maşallah." diye mırıldandım.

Dolabın önünden ayrılıp, Adal'ın banyodaki işleri bitmeden önce çabucak üzerimi değiştirdim. Kocam olabilirdi ama bu kocam olduğunu hatırlayamadığım adamın önünde soyunmam gerektiğini göstermiyordu. Az önce çıktığım odadan rahat bir spor ayakkabıyı da alarak, ayağıma geçirdim.

Adal giyinmiş hâlde banyodan çıkınca içeriye ben girdim. İhtiyaçlarımı tamamlayıp, çıktığımda odada tek başımaydım. Oyalanmadan aşağıya indim. Herkes yemek masasında yerini almış beni bekliyordu. Yüzüme yerleştirdiğim gülümsemeyle herkese "Günaydın." dedim.

Oğuz amca elinde tuttuğu gazetesini masaya bıraktı. Yüzünde beliren içten gülümsemeyle "Günaydın kızım." dediğinde karısı da onu takip etti. "Günaydın bir tanem." Adal'ın yanındaki sandalyeyi çekip oturduğum sırada Adel içeriye girdi. Kollarını iki yana açarak "Günaydın sevgili ailem!" diye bağırdı.

Öncelikle ailesinin sonra da benim boynuma sarılarak yanağıma uzun soluklu bir günaydın öpücüğü bırakırken "Nasılsın?" diye sordu. Samimi davranışlarına karşılık büyük bir gülümsemeyle "Çok daha iyiyim." dedim. Hastaneden kurtulmak gerçekten iyi gelmişti. Hem daha rahat, hem de daha temiz hissediyordum.

Evin yardımcıları önümüzde duran fincanlara çay servisi yaptılar. Karşımda oturan Songül teyze "Erda'cığım." diye seslendi. "Bugün annenle Feray gelecek, telefonun olmadığı için beni aradılar."

Kafamı onaylarcasına sallarken tabağımı kahvaltılıklarla dolduruyordum.

Kahvaltı boyunca Adal ve babası iş hakkında, Adel ve annesi katılmaları gereken bir davet hakkında konuşup durmuşlardı. Bense sessiz kalıp, ortama alışmaya çalışıyordum. Yabancısı olduğum insanlar değildi fakat artık onlar için sıfatım değişmiş, gelinleri olmuştum. Bu ortamda, bu sıfatla ilk defa bulunuyordum ve bu beni oldukça geriyordu. Bir an önce annemlerin gelmesini üzerimdeki bu gerginliğin biraz da olsa dinmesini istiyordum. Yanımda oturan Adal'ın hareketlenmesiyle, çenemi yasladığım ellerimden ayırıp ona baktım.

"Ben şirkete gidiyorum, bir sorun olursa beni hemen arayın." dediğinde bu sorunun benden yana olduğunu tahmin etmek zor değildi. Üzerine basarak "Ben iyiyim, bir sorun olmayacak." dediğimde sadece kafasını sallamakla yetinmişti. "Sana bir telefon gönderirim bugün." Bu sefer bir şey dememek yerine kafasını sallayan taraf ben olmuştum.

Salondan ayrılan 'kocamın' arkasından bakakalmıştım. Oğuz amca da ayaklanmış Songül teyzeyle birlikte yanımızdan ayrılmışlardı. Bir an duraksadım. Yıllardır teyze ve amca dediğim insanlara şimdi anne ve baba mı diyecektim?

Hayatta aklına gelmeyecek adam kocan olmuş da annesine anne babasına baba diyecek olman mı şaşırttı şimdi seni?

Boş bulunup "Ne zamandan beri bana laf sokan bir iç sesim var?" diye şaşkınlıkla konuştuğumda, Adel başını telefonundan kaldırıp "Ne dedin, anlayamadım?" diye sordu. Göz kapaklarımı hızla açıp kapatırken "Yok, yok bir şey kendi kendime konuşuyordum." dedim aceleyle.

Adel şüpheyle yüzüme bakıp "Delirmiyorsun değil mi?" dediğinde cevap vermemi beklemeden konuşmasını sürdürdü. "Ya da bir şeyler mi hatırladın?"

Gözlerimi devirip, yanaklarımı havayla doldurdum. "Ne deliriyorum ne de bir şey hatırladım. Sadece boş bulunup kendi kendime konuştum." derken gözüme çarpan pircingiyle hınzırca gülümsedim. Çenemle yüzünü işaret ederek "Annene ilk pircing istediğin zamanı hatırlıyorum. Bizim evdeydik. Elinde tuttuğu bademi kafana doğru savurmuştu, nasıl yaptırdın onu?" dediğimde tüm dişlerini gösterecek kadar kocaman sırıttı.

"Görümcen star bebeğim! Şu gözlere baksana sen, istediğini elde edemeyecek göz var mı bende?"

Masaya biraz daha yaklaşıp, tıpkı abisi gibi siyahın en karanlık tonundaki gözlere baktım. Sonra geri çekilip, dilimi damağıma vurarak ses çıkardım. "Vallahi yok."

Adel'le birlikte söylediğime kahkaha atarken sandalyelerimize daha çok yayılmıştık. Songül teyze geri döndüğünde kalktığı sandalyeye oturdu. Şaşkın bakışlarını ikimizin üzerinde gezdirdi. "Hayırdır kızlar neye gülüyorsunuz böyle?" Ardından içeriye giren yardımcıya baktı. "Sinem'ciğim, bize kahve getirir misin?" Orta yaşlarda olduğunu tahmin ettiğim kadın, Songül teyzeye bakıp gülümsedi. "Tabii Songül Hanım, hemen getiriyorum."

Songül teyze gözlerini bana çevirdiğinde, bakışlarından ne demek istediğini anlamış hemen cevap vermiştim. "Merak etmeyin, ben gerçekten iyiyim."

Sürekli üzerime düşmeleri, gözlerin hep üzerimde olması beni rahatsız etse de kimseye kızamıyordum. Başıma korkunç bir şey gelmiş, hâliyle hepsi diken üstündeydi ama iyi olduğumu kabul etmeleri gerekiyordu. Dün akşam geçirdiğim kriz

tamamen benim hatamdı, kendimi çok zorlamış zihnimi çok yormuştum. Ama yine de iyiyim işte.

Songül teyze anlayışla gülümseyip, koyu renk sürdüğü rujlu dudaklarını araladı. Bir şey söylemek istedi ama daha sonra vazgeçerek kızına döndü. "Sen küçük hanım, şirkete gitmeyi planlamıyor musun?"

Adel, gözlerini bıkkınlıkla devirip annesine baktığında "Anne." dedi hayıflandı. Ama annesi sözlerine devam etmesine müsaade etmeden konuşmaya devam etti. "Tatile gitmek istiyorum dedin, gittin. Tüm işlerini abinin üzerine bıraktın. Tatilin bitti, yine tüm işlerini abinin üzerine atıyorsun."

Anne kızın atışmaları hoşuma gitmişti. Konuya dâhil olmak için heyecanla "Sen üniversitede ne okudun?" diye sorduğumda, Adel gururla "İnşaat mühendisi." dedi. Buna şaşırmamıştım. Çünkü çocukluğundan beri tanıdığım bu kız, asla daha hafif bir meslek seçemezdi. Ama Feray... Değil yaralı bir insan, bir damla kan görmek bile midesini bulandırırdı. Nasıl doktor olmaya karar vermişti akıl erdiremiyordum.

"Senden daha farklısı beklenemezdi." deyip güldüğümde Songül teyze bundan hoşlanmadığını belli eden bir yüz ifadesiyle bana baktı. "Ben hep daha farklı bir meslek seçsin istedim."

Adel, annesinin ona bakmadığı arada gözlerini tekrar devirdi. "Sana kalsa modacı falan olmalıydım anne de, sen bir bana baksana. Benden modacı, tasarımcı çıkar mı?" deyip, elleriyle kendini işaret etti.

Songül teyze "Aman aman, bir şey demiyorum tamam." dediğinde, yüzünün aldığı ifadeye dayanamayıp kahkaha attım. Alışkın olduğum atışmaları, tatlı bakışmaları... Her şey bildiğim gibi. Adel annesine bir şey söyler, annesi Adel'e bir şey söyler bu döngü devam eder dururdu.

Akşamüzeri Songül teyzenin tüm ısrarlarına rağmen yemeğe kalmadan giden annem ve Feray'ın ardından biraz dinlenebilmek için odama çekilmiştim. Yorulan bedenim artık uyumam için isyan etse de bir türlü kendimi uykuya veremiyor, bir sağa bir sola dönüp duruyordum.

En sonunda dayanamayıp sesli bir şekilde ofladım ve uzandığım yerden kalkıp, yatağın yanında duran koltuğa oturdum. Perdeleri çekmediğim için bahçeyi rahatça görebiliyordum. Koltuğa çok da uzak kalmayan pencereye uzanıp, açtım.

Soğuk hava, araladığım pencerenin ardından yüzüme çarptığında gülümsemeden edemedim. Soğuğu seviyordum. Derin bir nefes alıp koltukta daha rahat bir pozisyon alırken esen rüzgârın etkisiyle havalanan perde ahenkle savrulmaya başladı. Her an yağmaya başlayacak yağmurun habercisi gri bulutlar gökyüzünü esir almıştı.

Beklemediğim anda sokaktaki tüm sessizliği yaran gök gürültüsüyle yerimde sıçradım. Birkaç dakika sonra yağmur hızla yağmaya başlamıştı bile. Gök isyan ediyor, yeryüzü hoyratça yağan yağmurdan nasibini alıyordu. Dışarıdaki soğukluk sinsice odaya süzülüyordu. Yağmurun oluşturduğu serinlikle ürperen bedenime kollarımı sardım.

Ne zaman kendimi iyi hissediyorum desem, içimde kendini belli eden sızı, yalnız kaldığım her an daha çok gün yüzüne çıkıyordu. Tıpkı şimdi olduğu gibi.

Bir şey vardı canımı yakan.

Bir şey vardı her güldüğümde yarasını sızlatan.

Ama o yara neredeydi neden vardı, bilmiyordum.

Sertçe yutkunup, gözlerimi kapattım. Yolumu kaybetmiş gibiydim. Doğru yolu bulmak için de koşturup duruyordum fakat hiçbir işe yaramıyordu çünkü sadece etrafımda dönüyordum. Nefessiz kalıyor, bacaklarım titriyordu ama pes etmiyordum. İşe yaramadığını bildiğim hâlde koşmaya, kendime eziyet etmeye devam ediyordum.

Kapattığım gözlerimi açtım.

Bahçe kapısında duran tanıdık arabayla, hafifçe yerimde doğrulup arabadan inecek adamı bekledim. Ama inmedi. Asıl tuhaf olan neydi biliyor musunuz? Siyah camlardan yüzünü bile göremediğim adamın bana baktığını hissedebiliyordum.

Gök daha çok gürledi. Yağmur hızını daha çok arttırdı.

Gözlerimi arabanın ön camından ayırmadan, kollarımı bedenimden ayırıp pencereyi kapattım. Geri çekilip pencerenin önünden ayrıldığımda, küçük adımlarla odanın içinde volta atmaya başladım. Geriliyordum. Tüm kaslarım kasılıyor, beynim her an bir şey olacağının paniğiyle bedenime uyarı sinyalleri gönderiyordu.

Kaçmak istiyordum. Buradan uzaklaşmak. Kalbimde acıyı hissedebiliyordum. Neyin acısıydı, kim için olduğunu bilmediğim yara nefesimi kesmeye yeminli gibiydi. Her saniye acısı artıyor, zihnimi bozguna uğratıyordu. Benim hatırlayamadığım ama kalbimin asla unutamayacağı anılar kendini belli ediyordu.

Adal, bende kapanmayacak yaralar açmıştı. Bunu anlayabiliyordum artık. Peki, neden?

Odadan çıkmak için hamle yaptığımda, kapıya ben ulaşamadan çoktan açılmış, Adal içeriye girmişti. Hâlâ ağzımda duran ellerimi çekerek, önümde birleştirdim. Birkaç saniye buluşan gözlerimizin ardından Adal yaptığının farkına varırcasına aniden siyah harelerini gözlerimden çekmişti.

"Ben." dedim, sesimin bu kadar kısık çıkacağını tahmin edemediğim bir tonda. Boğazımı temizleyip tekrar konuştum. "Ben aşağıya iniyorum, daha rahat olursun."

Kaşlarını çattı, bakışları yüzüme kaydı. "Neden böyle söyledin?" dediğinde ses tonundaki soğukluğu iliklerime kadar hissedebilmiştim. Omuz silkip "Bilmiyorum." dedim. Gerçekten bilmiyordum. O an, öyle söylemek istedim ve söyledim.

Sessiz kalmayı tercih ettiğinde onu izledim. Saçları eve gelene kadar ıslanmış, saç uçlarında biriken damlaların bazıları alnına doğru kayıyor bazıları giyindiği takımın ceketine düşüyordu. Elinde tuttuğu telefonu öyle sıkıyordu ki bir an telefonun çatlayabileceğini bile düşünmedim değil. Gözlerim tekrar yüzüne kaydığında, gözlerimiz buluştu. İşte bunu beklemiyordum.

"Senden rahatsız olmuyorum, Elmas." dediğinde, kendi de böyle bir şeyi itiraf etmeyi beklemiyormuş gibi kaşları havalandı, dudakları aralık kaldı. Ben, asıl bunu beklemiyordum.

Gözlerimiz, ilk defa birbirinde bu kadar takılı kaldı. Garip hissettiriyordu ama bir yandan da içimde bir karıncalanmanın baş göstermesine neden oluyordu. Karşımda duran bu adamdan olumlu bir şeyler duymaya alışık olmadığımın habercisi miydi bu?

Adal, öne doğru bir adım attı. Elinde duran telefonu pantolonun cebine koyduktan sonra, üzerinde giyindiği ıslak ceketi çıkarıp, az önce kalktığım koltuğun üzerine bıraktı.

"Neden senden rahatsız olduğumu düşüyorsun Elmas?"

Kuruyan dudaklarımın üzerinde dilimi gezdirip, ne söylemem gerektiğini kafamda toparlamaya çalıştım. Bunu benim değil de kalbimin hissettiğinin, nasıl bir açıklaması olabilirdi? Göz pınarlarıma biriken yaşlar, beni şaşırtmaya yetmişti. Ne için ağlayacaktım? Bu duygu karmaşasının nedeni neydi?

Adal'da bu yaşları fark etmiş olacak ki "Üzüldüğün ne?" diye sordu sessizce. "Üzüldüğün, kendini boğduğun kahrın adı ne, Elmas?"

Yutkundum.

Odanın sıcak olmasına rağmen tuhaf bir ürperti bedenimde kol geziyordu. Bunun soğuktan olmadığına emindim. "Bilmiyorum." dedim çaresizce. "Hatırlayamıyorum, çabalıyorum ama olmuyor."

"Bırak artık peşini Elmas." dedi ve parmaklarını ıslak saçlarına geçirip karıştı. Aklımı da aynı öyle karıştırırken kalbimdeki nedenini bilmediğim yangını da sönmemesi için körükledi. "Hiçbirimiz zamanı geri alamayız, bazı şeyleri değiştiremeyiz."

"Biliyorum." dedim dolan gözlerimi sıkıca kapatırken. Sahi, biliyorum kelimesinin içine binlerce çaresizlik nasıl sığıyordu? Daha fazla odada kalmak istemediğimi fark ettiğimde, tek kelime dahi etmeden Adal'ın açık bıraktığı kapıdan dışarıya çıktım. Nereye gittiğimin farkında değildim. Koridor boyunca hızla yürüyüp, kime ait olduğunu umursamadığım odanın kapısını açıp, kendimi içeriye attım. Kalbim sanki maraton koşmuşum gibi göğüs kafesimin içinde çırpınıyordu.

Bu adam, beni ne hâllere getiriyordu? Ellerimle yüzümü kapatıp birkaç saniye öylece kalarak, kalp ritmimin normal hâline dönmesini bekledim. Ama nafile. Az önceki konuşma kulaklarımda yankılanmayı sürdürdükçe sakinleşmem imkânsız hâle geliyordu.

Koşar adımlarla çıktığım odaya tekrar gitmek, Adal'ın yakasına yapışmak ve bana unuttuğum tüm zamanları anlatmasını o kadar çok isterdim ki. Ama yapamazdım. Bu kendi bacağıma sıkmakla aynı kefedeydi sanki. Duyacaklarım her neyse kaldıramayacağıma emindim.

Ellerimi yüzümden çekip, yaslandığım kapıdan ayrıldım. Bodoslama daldığım yer, Adal'a mı, Oğuz amcaya mı ait olduğunu bilmediğim bir çalışma odasıydı. Bir duvarda boydan boya dizilmiş kitaplar, ortada büyük bir masa, masanın önünde ise karşılıklı duran iki deri koltuk vardı. Diğer duvarda ise, uzun bir konsol o konsolun üzerindeyse birkaç içki şişesi var ters koyulmuş bardaklar vardı.

Merakıma yenik düşüp, üzerindeki karışıklığa rağmen masaya doğru yürüdüm. O kadar çok belge, top hâline getirilmiş beyaz kâğıtlar vardı ki bu odanın neden toplanmadığını merak ettim. Masanın diğer tarafına geçip, dağınıklığın arasında beyaz çerçevesiyle parlayan fotoğraflara baktım.

Bakışlarımı kapıya çevirip, dışarıdan duyulabileceğim herhangi bir sese kulak kabarttım. Ama duyduğum tek ses, yağmur damlalarının cama vurarak çıkardığı sesti. Bakışlarım tekrar dağınık masanın üzerinde duran iki çerçeveye kaydığında, artık odanın kime ait olduğunu anlamıştım.

Fotoğraf, Adal ve ölen karısından başkasına ait değildi. Bir çerçevede sadece karısının fotoğrafı diğer çerçevede ise ikisinin birlikte çekildiği bir fotoğraf vardı. Karısı benim hatırladığımdan daha güzel görünüyordu. Ve fotoğraftaki Adal, benim kocamdan daha mutluydu.

Benim gözlerimi bakmayan adam, fotoğrafta karısına öyle bir bakıyordu ki... Canımı yakmıştı. Uzanıp, fotoğrafı elime aldığımda gözlerim Adal'ın gülümsemesine takılı kalmıştı. Göz kapakları kısılmış, gözleri küçücük kalmıştı. Tüm dişlerini meydana seren gülümsemesiyle karısına aşkla bakıyordu. Bana olan bakışları aklıma geldi bir anda. Boş, uzak ve gölgeli... İstemsizce birbirimizi kıyaslarken bulmuştum kendimi. Saçmaydı. Bu yaptığım çok saçmaydı! Bunu kendime yapmamalıydım.

Fotoğrafı hırsla yerine bırakıp, masanın yanından ayrıldım. Bu odadan da koşar adımlarla çıktım. Kapının önünde denk geldiğim Adel, şaşkınlıkla yüzüme baktı. Artık yüzümün aldığı ifade her nasılsa, şaşkınlıkla parlayan gözlerine, bu sefer koku dolu bir ifade peyda oldu. "Erda ne oldu, iyi misin?" diye sorduğuna cevap vermeden, yanından geçip gittim.

Kaçarcasına çıktığım yatak odasına geri döndüğümde, Adal'ın odada olmaması rahat bir nefes alıp vermeme neden oldu. Hemen yatağa girip, yorganı başıma kadar çektim. Dakikalardır akmak için bekleyen gözyaşlarım, sonunda özgürlüğünü ele alıp şakaklarıma oradan da saç diplerime kaymaya başladı.

Kendimi hapsettiğim karanlık, tonlarca ağırlık gibi üzerime çökse de yorganı açıp aydınlığa kavuşmak istemiyordum. Ben o hastanede gözlerimi açtığımda, hatta her şeyi unuttuğumu öğrendiğimde karanlık beni çoktan eline geçirmişti.

Uyanmadan önce gördüğüm rüya aklıma geldi. "Uyanma!" diye bağırıyordu bana. "Sakın uyanma!" Keşke o ana dönebilsem de yansımamı dinlesem. Dinlesem ve hiç uyanmasam. Ama Adal'ın da dediği gibi zamanı geri alamazdık.

Çaresizlik, insan evladının en büyük düşmanıydı. Onu içten içe kemirir, ruhunu binlerce parçaya bölerdi. Ruhum parçalara ayrılıyordu. Tüm çığlıklarıma, haykırışlarıma rağmen kimse sesimi duymuyor, acılarımı geçirebilmem için yardım elini uzatmıyordu. Hepsi gözlerini üzerime dikmiş, öylece izliyordu. Ve etrafımı saran onca insan, tek bir yüze sahipti; kocama, Adal Yalaz'a.

Gözlerimi araladığımda, karşılaştığım karanlıkla hâlâ yorganın altında olduğumu düşünüyordum. O kadar düşüncenin arasında ne ara uyuduğumu hatırlayamıyordum. Saat kaçtı? Diğerleri uyumuş mudur?

Boynumda hissettiğim ürpertiyle aralık duran gözlerim kocaman açıldı. Bakışlarımı etrafımda gezdirdiğimde sokak lambalarının yaydığı ışıkları perdenin ardından seçebiliyordum. Yorganın altında olmadığımı o an anladım.

Karanlığa alışan gözlerim, çok net olmasa da yanımda yatan adamı bulduğunda istemsizce nefesimi tuttum. Yüzünü tam seçemiyordum fakat göz kapaklarının kapalı olduğunu görebilmiştim. Uyanmaması için yavaş hareketlerle vücudumu ona doğru çevirirken elimi yanağımın altına koydum. Boşta kalan elim yüzüne dokunma isteğiyle havalandığında, gözlerimin önünde şimşek gibi belirip kaybolan fotoğraf karesiyle durdum.

Yanımda uyuyan bu adamın kalbi de ruhu da ölmüş bir kadına aitti. Peki, bu benim canımı neden yakmıştı. O fotoğraf gözümün önünden neden gitmiyordu? Kendimi kaybedip "Saçmalamayı kes, Erda Elmas!" diye mırıldandığımda Adal'ın göz kapakları hareketlenmiş, bir süre sonra da aralanmıştı.

Havada kalmaya devam eden ellerim direkt saçlarına yöneldi. Parmaklarım gür saçların arasında kaybolduğunda "Uyu." diye fısıldadım. "Kapat gözlerini." Kafasını sallayıp, gözlerini tekrar yumdu, gülümsedim.

"Ne olursa olsun, benden ne kadar kaçarsan kaç. Gece yine, ait olduğun karanlıktan kaçıp benim kollarıma sığınacaksın Adal."

Sabah uyandığımda koca yatakta tek başımaydım. Komodinin üzerinde duran saat on biri gösteriyordu. Bu da demek oluyor ki Adal çoktan evden ayrılmıştı. Dün yanımda yatmasının şaşkınlığını, tüm gece boyunca onu izleyerek üzerimden

atmıştım. Tek arzum bu gece de yanımda yatması ve kokusuyla uyuyabilmekti.

Adal'a olan alışkanlığım günden güne artıyordu sanki. Bu beni korkutuyordu ama çok da umursadığım söylenemezdi. Bir şeylerden korkarak yaşayamayacağımın farkına varabilmiştim. Acıtsa da kırsa da ağlatsa da bu benim hayatımdı. Daha en başındayken pes edemezdim, başa çıkabilmeliydim ki en ağırlarıyla karşılaştığımda ayakta durabileyim.

Yataktan çıkıp, banyodaki işlerimi de hallettikten sonra dolaptan çıkardığım koyu renk kot pantolonu ve beyaz boğazlı kazağı üzerime geçirdim. Omuzlarımın bir karış altına uzanan saçlarımı başımın tepesinde toparlayıp, kazadan kalan silik izleri daha çok meydana çıkardım.

Dün çıkarıp, köşeye bıraktığım ayakkabıları ayağıma geçirip odadan çıktığımda, evin yardımcısı Sinem de elinde büyük bir hasır sepetle karşı odadan çıkıyordu.

"Günaydın Erda Hanım." deyip gülümsediğinde aynı ifadeyle karşılık verdim. "Günaydın Sinem." Kapıyı ardımdan kapatıp ilerleyeceğim sırada, Sinem'in bana seslenmesi durmama neden oldu. "Aşağıda bir misafiriniz var Erda Hanım, salondalar."

"Teşekkürler." deyip, koridorda yürümeye başladığımda aşağıdaki misafirin tanıdığım biri olup olmadığını düşünüp durdum. Ya, şu yedi yıl içerisinde hayatıma girmiş biriyse? Onu tanımam, bir sohbete girmem benim için oldukça zor olacaktı.

Olabildiğince ağır adımlarla merdivenden inerken salondan çıkan Adal'la karşılaşınca alt basamağa atacağım adım havada kaldı. Telefonuyla konuşurken bakışları beni bulunca çenesi kasıldı, geniş omuzları dikleşti. "Ben seni sonra arayacağım Bülent." deyip kulağında duran telefonu kendinden uzaklaştırdı ve salon kapısından içeriye baktı.

Bu tavırlarda neydi böyle? İçeride onu bu kadar rahatsız edebilecek kim vardı?

İçimde büyüyen merakla merdivenlerden inmeye devam ettiğimde Adal bana doğru yöneldi.

"İçerideki kadın hayatımızda önemli yeri olan biri değil. Sadece şirketimizle ortak olmaya çalışan ama defalarca reddettiğimiz bir şirketin sahibi."

Bana önden bilgi vermesini hoşuma gitse de, bu gerginliğinin sebebini açıklamıyordu. Ayrıca, defalarca reddettiysek bu kadın bu eve gelmeyi nasıl gururuna yedirebilmişti?

Adal'la birlikte salona girdiğimizde görüş alanıma önce Songül teyze girdi. Yüzü bize dönük oturduğu için beni hemen fark etti. Yüzündeki gülümsemeyi daha da büyüterek "Ah, Erda da geldi." dedi.

Arkası bize dönük kalan kadın, Songül teyzenin geldiğimi haber vermesiyle yerinden kalkıp hemen bana doğru döndü. Merakıma yenilerek hızla kadının önüne geçtiğimde, hiç beklemeden elini uzattı. "Merhaba Erda, ben Defne Semiran."

Hayatta herkesin yapabileceklerinin bir sınırı vardır. Hayatın, nerede ve ne zaman karşınıza ne çıkaracağını asla bilemezsiniz. Mutlu olacağınızı tahmin ettiğiniz şeyler sizi üzebilir. En nefret ettikleriniz bir zaman sonra en sevdiğiniz hâline gelebilir veya en sevdiğiniz şeyler, en nefret ettiğiniz hâline de gelebilir.

Hayat, sizi hep şaşırtır. Hâlbuki ne kısa kelimedir, değil mi?

Kendi hayatımı düşündüğümde, karanlık bir çıkmaz sokak gözümün önünde beliriyordu. Yol bilmiyorum, iz bilmiyorum. Etrafımdaki insanları tanımıyorum ama bir yanımda küçük de olsa bu karanlık sokağa ait olduğuma dair bir his vardı.

Kalmak istiyor, her şeyi yeniden hatırlamak, herkesi yeniden tanımak istiyordum.

Kaçmak da istiyordum çünkü bu sokağı ele geçiren karanlık beni korkutuyor.

Karşımda duran ve yüzüne yerleştirdiği samimiyetten uzak gülümsemesiyle, yüzüme bakmaya devam eden kadının griye çalan gözleri, bana bir anda o sokaktaki buhranı anımsattı. Adal'ın söylediklerinin dışında bu kadın kimdi, ne amaçla buradaydı bilmiyordum ama varlığı beni huzursuz etmeye yetmişti.

Sarı saçlarının rengi doğal değilim diye haykırıyor, uzunluğu, her an elbisesinden fırlamaya hazır gibi duran dolgun göğüslerini kapatıyordu. Saçlarının arasından ne olduğunu anlayamasam da sol köprücük kemiğinin üzerindeki renkli dövme varlığını belli ediyordu.

Gözlerimi yüzünden ayırıp, havada asılı kalmış eline baktım. Uzun ve ince parmaklı elini kavrayarak "Hoş geldiniz." dedim, mesafeli bir ses tonuyla. Elimi elinden çekip, yanımda duran Adal'a baktım. Ellerini pantolonun ceplerine sıkıştırmış, yere sabitlediği gözleriyle öylece yanımda dikiliyordu.

"Ayakta kaldık, oturun hadi." diyen Songül teyzenin sesi, beklediğimiz komutmuş gibi hepimiz birer koltuğa oturduk. Defne, kalktığı koltuğa tekrar oturmuştu, ben de onun karşısındaki koltuğa yerleştim. Adal ise kadına en uzak köşeyi seçerek oraya oturmuştu. Adal'ın, Defne'den bu denli rahatsız olmasının tek sebebinin işle ilgili olmadığına artık emindim.

"Başına gelenleri duyunca çok üzüldüm Erda'cığım. Hastaneden çıktığını öğrendiğimde hemen geldim." dedikten sonra, elini hafifçe alnına vurup konuşmasına devam etti. "Aptal kafam. Beni hatırlayamadın tabii sen. Biz de zaten birkaç gün önce tanışmıştık. Şirketlerimizin ortaklığı için bir toplantı düzenlemiştik."

Kafamı onaylarcasına sallayarak "Kusura bakmayın hatırlamıyorum." dedim. "Ama Adal, az önce birkaç şeyden bahsetti."

Defne'nin bakışları Adal'a kaydığında, gözlerindeki ifade değişti ve bu benim hiç hoşuma gitmedi. Bu kadına olan ön yargımın Adal'dan kaynaklandığını anlayabilmiştim. Bakışları... Tek kelimeyle ifade edebilirdi. Tutku.

Bacaklarımın üzerinde duran ellerimi birleştirip, uzun tırnaklarımı etime bastırdım.

Tırnaklarımı ne kadar derine batırsam acı bir o kadar bedenime yayılıyor, izlerini her yerime bırakıyordu.

Defne'nin her an kocamın üzerine atlamaya hazır olduğunu belirten bakışları, tekrar bana döndüğünde "Kendini nasıl hissediyorsun canım?" diye sordu. Kalbim, onun gösterdiği bu ilginin sahte olduğunu söylüyordu bana. Adal ve Songül teyzeyse onun niyetini tüm gerçekliğiyle biliyordu.

Oturuşumu dikleştirip, çenemi öne doğru çıkardım. "İyiyim, teşekkür ederim." Ses tonumdaki soğukluğu gizlemeye çalışmadım. Ortama yaydığım gerginlik usul usul herkesin içine sinmeye başladığında, Songül teyze huzursuzca yerinden kıpırdanmaya başladı.

"İyi olmana sevindim, Erda'cığım." Yüzündeki itici gülümsemeyi en sonunda yok ederek konuşmaya devam etti. "Yaşadığın büyük bir talihsizlik, korkutucu da. Hiçbir şey hatırlayamadığını söylediklerinde senin adına çok üzüldüm. Bir uyanıyorsun, hayatının tamamen değiştiğini öğreniyorsun. Bu çok zor olmalı."

Gözlerimin önündeki karanlık sokak bir duman gibi yavaş yavaş dağılıp, görüntüsünü değiştirdi. Bu sefer, sonunu göremediğim dik bir yokuşun en tepesindeydim. Ellerim bağlı, dudaklarım mühürlüydü. Yokuş aşağı kaymaya başladım bir anda. Sanki zemine yağ dökülmüştü de ben o yağın üzerinde son hızla bilinmezliğe kayıyordum. Ne zaman duracaktım, durabilecek miydim bilmiyorum. Belki de bir duvara çakılacak, paramparça olacaktım.

Defne'den kaçırdığım bakışlarım Adal'ı bulduğunda, onun da bana baktığını gördüm. İşaret parmağını dudaklarının üzerinde gezdiriyor, karşımdaki kadına bir cevap vermemi bekliyormuş gibi bakıyordu.

Dudaklarım içe doğru büküldü. Alt dudağımı dişlerimin arasına sıkıştırdığımda, Adal konuşmak istemediğimi anlamıştı. Kafasını belli belirsiz hareket ettirdiğinde, minnetle gözlerine baktım. "Defne." dedikten sonra koltuk kenarlarından destek alarak ayaklandı. "Elmas'ın bu kadar ayakta kalması yasak, dinlenmesi gerekiyor. Yukarı çıkmasına yardımcı olacağım. Kusura bakmazsın, değil mi?" diye sorduğunda, son cümlesini nezaket gereği kurduğunu ve aslında onun için hiçbir anlamı olmadığını biliyordum.

"Ah, hayır tabii ki. Ben de kalkacağım zaten, siz rahatınıza bakın. Tekrar geçmiş olsun, Erda'cığım."

Şu ortamdan bir an önce çıkmak için hızla yerimden kalktığımda, karnımda hissettiğim acı gözlerimin kararmasına neden olacak kadar fazlaydı. Ağzımdan çıkan "Ah!" sesine engel olamamıştım. Acıyla inleyerek elimi yaramın üzerine bastırdım. Olduğum yerde iki büklüm olmuştum. Nefes alışverişlerim hızlanmış, gözlerime biriken yaşlar kapalı duran göz kapaklarımı zorlamıştı.

"Erda, kızım!" diye panikle seslenen Songül teyzenin sesi, sanki evin en uzak köşesinden geliyordu. Aniden bedenime saplanan acı daha çok kıvranmama neden oluyor, belime sarılan bir kol beni ayakta tutmaya çalışıyordu.

"Elmas, iyi misin?"

Nefes alışverişlerimi düzene sokup, elimle karnıma uyguladığım baskıyı birazcık daha hafiflettiğimde acı artık dayanamayacağım kadar fazla değildi. Sadece sızlıyordu. İki büklüm olmuş bedenimi doğrulttum, uzun soluklu bir nefes çekip, geri

bıraktım. "İyiyim." Üzerimdeki panik dolu bakışları rahatlatma amacıyla gülümsemeye çalıştım. "Hızlı hareket edince yaram acıdı."

Songül teyze rahatlamıştı, ellerini saçıma geçirip okşadı. "Çok korkuttun bizi kızım, birazcık dikkat et kendine." dedikten sonra oğluna döndü. "Adal, sen Erda'yı odanıza çıkar, yatsın. Ben birazdan gelirim, Adel yok pansumanını ben yapacağım."

Tam adım atacağım sırada, beklemediğim anda ayaklarımın yerden kesilmesiyle küçük bir çığlık koptu dudaklarımın arasından. Adal beni kucağına almış, öylece bekliyordu.

Adal, beni kucağına almıştı! Annesinin karşısında, Adal'ın kucağında şaşkınlıkla etrafa bakıyordum. Bu an, gerçek mi?

"B-ben." diye kekeledim. "Ben yürüyebilirim."

Aral söylediklerimi umursamadan yürüyordu. Arkama baktığımda Songül teyzenin güldüğünü belli etmemek için eliyle ağzını kapattığını gördüm. Utançla bakışlarımı kaçırdığım sırada gözlerim odada bulunan diğer kişiye takılı kaldı. Bize bakmıyordu, o yüzden ona baktığımın farkında da değildi ve gözlerini devirdiğini gördüğümden habersizdi. Ona baktığımı hissetmiş gibi gözlerini bize çevirdiğinde kollarımı hızla Adal'ın boynuna sardım.

Birlikte salondan çıkacağımız sırada Aral yerinde durup, omzunun üzerinden annesine bakarak "Gelmene gerek yok." dedi. "Pansumanını ben yaparım." Duyduklarım karşısında dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. Ona bir şey diyemezken yüzüne bu kadar yakından bakıyor olmanın heyecanıyla alt dudağım dişlerim arasında ezildi. Kalbim göğüs kafesime öyle hızlı darbeler indiriyordu ki, Adal'ın bunu fark etmemesine imkân yoktu.

Karnımdaki acının gittikçe hafiflemesiyle yüzüne bu kadar yakın olmanın tadını çıkarmaya karar verdim. Ürkek bakışlarım, yan profilinin her bir noktasında tekrar tekrar gezindi. Dümdüz inen burnu, dolgun ve öne doğru çıkık duran dudakları, kirpikleri, elmacık kemiği... Her şeyiyle yakından daha muazzam görüyordu. Sanki bir heykeltıraşın elinden çıkma gibi duran bu adam, bana Allah'ın bir lütfuydu resmen.

Dudaklarımı yanaklarına bastırmayı, ardından burnumu boynuna gömüp günlerce o kokuyla harmanlanmayı ne kadar istediğimi bilemezsiniz. Bu adamın üzerimde bıraktığı etkiler beni ürkütse de onun bana karşı en ufacık bir ilgisinin hoşuma gittiğini kendime itiraf edebiliyordum artık.

Sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi hızla merdivenleri çıkarak odaya girdi, beni yavaşça yatağın üzerine bıraktı. "Uzan ve kazağını yukarıya çek, ben geliyorum." diyerek yanımdan ayrılıp banyoya girdi. Birkaç dakika içinde odaya geri döndüğünde ben çoktan yatağa uzanmış karnımı açığa çıkarmıştım.

Adal getirdiği pansuman malzemelerini tek tek çantasından çıkartıp yatağın üzerine bırakırken bir türlü gözlerimi yüzünden ayıramıyordum. Anlamı neydi bu heyecanımın?

Yavaş dokunuşlarla gazlı bezi açmaya çalıştığında soğuk elinin tenime değmesiyle kısık sesle inleyip, istemsizce karnımı içeriye çektim. Bu hareketim karşısında canımı acıtıp acıtmadığını anlamak istercesine yüzüme baktı. "Elin çok soğuk. Ürperdim bir an."

Tekrar yaraya bakıp, kafasını omzunun üzerine doğru yatırdı. Bu sefer tenime dokunmamak için daha dikkatli davranıyordu. "Benim ellerim her zaman soğuk olur."

Bunu bilmiyordum. Aslında ben kocam hakkında hiçbir şey bilmiyordum, biliyorduysam bile artık hatırlamıyordum. En çok hangi yemeği sevdiğini, sevmediği yemeği, hangi takımı tuttuğunu... Onun hakkında en ufak şeyleri dahi bilmiyordum.

Yattığım yerde başımı yana düşürdüm, sessizce yarama pansuman yapan Adal'ın işini bitirmesini bekledim. Onunla konuşmalıydım. Bu evliliğin üstesinden gelebilmem için bir yerlerden başlamalıydım.

Birkaç dakika sonra Adal "Bitti." diyerek işini tamamladığını belli etti, bu sefer daha yavaş hareketlerle olduğum yerde doğrulup kazağımın eteklerini indirdim. Sırtımı yatağın başlığına yaslarken konuya nasıl başlayacağımı bilmemenin tedirginliğiyle ayaklarımı birbirine sürtüyordum.

Adal, yatağın üzerine topladıktan sonra "Yarın doktor kontrolün var, unutmadın değil mi?" diye sordu. Kafamı onaylarcasına salladım. "Unutmadım, merak etme."

Yalan. Tamamen unutmuştum.

"Feray'la Adel eşlik edecek sana, benim sabah erkenden bir görüşmem var."

Tekrar kafamı salladım. "Sorun yok, kızlarla gider gelirim."

Yalan. Sorun var, yanımda sen ol isterdim.

Adal yataktan kalkacağı sırada, bir anda uzanıp bileğinden tuttum. İkimizin de bakışları bileğindeki elime kaydığında yaptığımın utancıyla gözlerimi kaçırdım fakat elimi de çekmedim.

"Seninle." dedim neredeyse fısıldayarak. "Konuşmak istediğim şeyler var."

Adal gerilmiş, ben korkuyordum.

Adal susuyordu, ben konuşmaya başlamıştım.

"Bu evlilik hakkında sorular sormayacağım artık, nasıl oldu niye oldu bunu bana zaman gösterecek, belli. Ama." dedikten sonra susup, derin bir nefes çektim ciğerlerime. Gözlerimi yüzüne çevirdiğimde, gözlerimiz birleşti.

O an cesaretimi kaybettim sanki. O an konuşmayı unuttum.

Bir adamın bakışları, bir kadını bu denli etkileyebilir miydi? Bu mümkün müydü?

"Ama?" diye sordu Adal, gözlerini bile kırpmadan. "Aması ne, Elmas?"

Sertçe yutkunup, dilimin ucuna kadar gelmiş ama bir bakışıyla kaybettiğim tüm cümleleri yeniden aramaya koyuldum. Gözlerimi gözlerinden ayırmadan bileğimdeki elimi, eline kaydırdım. Bu hareketimle daha çok gerilmiş, çenesi kasılmıştı. Yine de elini çekmemiş, kalkıp gitmemişti.

Peki, bendeki bu cesaret, nereden geliyordu?

Küçük elim, onun büyük elinde kaybolmuştu. Sesimin titrememesine dikkat ederek konuşmaya devam ettim. "Ama bana senin hakkında bir şeyler anlatabilirsin. Seni daha iyi tanımama yardımcı olabilirsin. En çok kahveyi mi çayı mı seversin bilmiyorum, en sevdiğin yemek ne bilmiyorum. Hakkında en basit şeyleri bilmeden karın olmaya çalışıyorum, Adal."

Son cümlemin ardından gözlerini gözlerimden çekmiş, elini elimden kurtarmıştı. Gariptir ki birkaç saniye dahi olsa elim elinin varlığına alışmış, boşluğa düştüğündeyse içimde bir burukluk oluşmuştu.

"Ben kahve de sevmem, çay da. Aslında bakarsan Elmas." dedikten sonra oturduğu yerden kalkarak koca yatakta beni tek başıma bıraktı. "Benim en sevdiğim diye bir şey yok artık."

Elinde tutmaya devam ettiği küçük ilk yardım çantasını komodinin üzerine bırakıp, hızlı adımlarla odadan ayrıldı. Ben mi? Arkasından öylece bakakalmıştım.

"Kadın öldü, adam bitti."

Kaç saat öyle kaldığımı, kaç saat bir kere bile açılmayan kapalı kapıyı boş bakışlarla izlediğimi bilmiyordum. En sonunda Adel yanıma gelmiş ve bir saatlik yalvarışın ardından beni evden çıkarmıştı. Songül teyzeye dışarı çıkacağımızı söylediğimizde ilk başlarda izin vermese de Adel çok kalmayacağımızı, benim biraz hava almaya ihtiyacım olduğunu öne sürüp durmuştu. Sonuç olarak sahil kenarında küçük bir kafede oturuyorduk.

Evden çıkmadan önce Feray'ı aramış, yanımıza gelmesini söylemiştik. Tabii önce bir doktor nidasıyla dışarı çıkmamın daha vakti olmadığını, hâlâ yatıp dinlenmem konusunda vaatlerini sıraladıktan sonra bizimle buluşmak üzere telefonu kapatmıştı. Ve yine sonuç olarak, üç kadın karşılıklı oturmuş kahvelerimizi yudumluyorduk.

"İyisin değil mi abla?" diye sordu Feray, defalarca sorduğu soruyu tekrarlayarak. "Bak yorgun falan hissediyorsan hemen gidebiliriz."

Gözlerimi devirip, elimde tuttuğum fincanı masaya bıraktım. "Feray'cığım, onuncu kez söylüyorum tatlım. Ben iyiyim." dedim, bıkkınlıkla. Tamam, hepsi beni düşünüyor iyi olmamı istiyordu fakat bu sıkı denetim artık beni bunaltıyordu. Hem ilk başlarda Adel'e itiraz etsem de, gerçekten dışarıya çıkmaya ihtiyacım olduğunu daha sokağa ilk adımımı attığımda anlamıştım.

Bugün Adal'ın verdiği tepki tam soluk borumun üzerine çökmüş, içten içe beni boğuyordu. Evden çıkmak için aşağıya indiğimde Songül teyze, Adal'ın çoktan çıktığını ve geç geleceğini bildirdiğini söylemişti.

"Peki, yüzün neden asık, bir şey mi oldu?"

Kafamı iki yana sallayıp tam cevap vereceğim sırada birinin adımı seslenmesiyle dudaklarım aralık kaldı. "Erda?" bakışlarımı sesin sahibine çevirdiğimde masamızın tam dibinde duran çiftle göz göze geldik. "Ah, gerçekten sensin ve iyisin." Adam panikle bir sağa bir sola bakarken kadın bana bakmaya devam ediyordu. Beni tanıyan ama benim asla hatırlayamadığım bir insan daha!

"Üzgünüm ama tanıyamadım." dedikten sonra kızlardan yardım almak için onlara baktığımda ikisinin de yüzünün aldığı ifade beni şaşkına çevirmişti. Öyle nefretle, öyle kinle bakıyorlardı ki istemsizce kaşlarım çatıldı.

"Söylenilenler doğruymuş, bir şey hatırlamıyormuşsun!" kadın tekrar konuştuğunda, çattığım kaşlarımı düzeltmeden bakışlarımı ona doğru çevirdim. "Siz kimsiniz?"

Kadın şuh bir kahkaha atarken adam daha çok gerilmiş göz göze geldikçe bakışlarını sürekli kaçırmıştı.

Adel araya girip, sıktığı dişlerinin arasından "İkinizde buradan kaybolmazsanız." dedikten sonra ayağa kalkıp işaret parmağını karşısında duran kadına doğrulttu. "Yapacaklarımdan ben sorumlu değilim."

Dikkatle yerimden kalktım, masanın üzerinden uzanıp Adel'in kadına doğrulttuğu elini tuttum. "Sakin olur musun, lütfen?" Feray'a bakıp, "Ne oluyor, kim bu insanlar?" dediğimde Feray'ın da çoktan ayaklandığını, onun daha çok adama ölümcül bakışlar attığını fark ettim.

Kızlar sorumu cevapsız bırakmışlardı. Kadının sesi doldurdu kulaklarımı. "Kübra. Kübra Soydere ve eşim Soner Soydere. Aslında çok yakından tanıyordun ikimizi de." Adel, adının Kübra olduğunu söyleyen kadının cümlesini bitirmesine fırsat vermeden omzundan itip, adama çevirdi bakışlarını.

"Eğer şimdi, buradan defolup gitmezseniz büyük rezillik çıkartırım. İnan bana bundan en büyük zararı alan sen ve o aptal karın olur!" deyip, adamla arasındaki mesafeyi kapattı. Yüzüne doğru "Defolun, şimdi!" diye tısladı.

Adam, hiçbir şey demeden karısının kolundan tuttuğu gibi yanımızdan uzaklaştırdı. Şüpheli bakışlarım ikisinin üzerinde gidip geliyordu. Kadın ve adamı kafeden çıkana kadar gözlerimle takip etmiş, olanlara bir anlam vermeye çalışmıştım. Kübra'nın dediğine göre onları çok yakından tanıyormuşum. Peki, o denli yakından tanıdığım insanlara kızlar neden öyle tepkiler vermişlerdi?

Feray kolumdan tutup, çıkış kapısını görüş alanımdan çıkaracak kadar bedenimi çevirmişti. "Eğer biraz daha arkalarından bakarsan gözlerini oyacağım abla!"

Kaşlarım şaşkınlıkla havalamıştı. "O tepkilerinizde neydi?" diye sordum. "Kimdi o insanlar? Bana yakın olduklarını söylediler, onlara neden o şekilde davrandınız? Hele sen Adel, neredeyse kadını dövecektin."

Adel, hırsla sandalyesine geri oturdu, ortadan ayırdığı saçlarını sağ tarafa doğru atıp öfkeli bir soluk bıraktı. "O kadın bundan daha fazlasını hak ediyor." Feray'a baktığımda, soru soracağımı anlamış çantasını eline alarak "Siz çıkın ben hesabı ödeyip geliyorum. Artık eve gideceksin Erda Elmas. Bu kadar hava almak yeterli." deyip hızlı adımlarla yanımızdan ayrıldı.

Bana Erda Elmas dediğine göre, gerçekten sinirliydi. O yüzden sorularımı şimdilik rafa kaldırmıştım. Onun öfkesini körüklememek için de dediğini yapıp yerimden kalktım, çıkışa doğru yürümeye başladım. Feray sinirliyken gerçekten ürkütücü olabiliyordu.

Kapının önünde park edilmiş arabaya doğru ilerlediğimizi gören şoför kapılarımızı açmış arabaya binmemizi bekliyordu.

Önden araca binen Adel'in ardından ben binecektim ki karşı kaldırımda hararetle tartışan Kübra ve Soner'i gördüm. Aramızdaki mesafe uzak olduğu için ne söylediklerini duymuyordum. Ama öfkeyle salladıkları eller hiç de sohbet havasında olduklarını göstermiyordu. Onlar... Cidden tuhaftı ve kim olduklarını, hayatımdaki yerlerini delicesine merak ediyordum.

Kafeden çıkan Feray'ı görmemle arabaya binmiş, kenara kaymıştım. Şoför, Feray'ı istediği kitapçının önüne bıraktıktan sonra evin yolunu tuttu. Kararmaya başlayan havayla sokak lambaları yavaş yavaş yanmaya başlamıştı.

Yarım saat sonra eve vardığımızda yorulduğumu, dinlenmek istediğimi söyleyerek odama çekildim. Aklım tamamen Adal'daydı. Neredeydi, ne kadar geç gelecekti? Hem niye kaçar gibi evden çıkmıştı ki sanki? Kaçmasını gerektirecek kadar zor bir soru sormamıştım bile!

"Bu adamı anlayana kadar, ömrüm biter ömrüm!" kendi kendime söylene söylene odaya girdim. Bir elim kapı kolundayken diğeri ışığın düğmesini bulabilmek için karanlık odanın duvarında gezindi. Kapıyı kapatıp, ışığı açtığım sırada karşımda beliren siluetle boğazımdan yükselen çığlığı elimle ağzımı kapatarak engellemiştim.

Kalbim korkuyla öyle hızlı çarpmıştı ki boşta kalan elimi göğsümün üzerine koydum. Ne diye karanlıkta oturuyordu? Haydi, oturuyorsun, geldiğimi fark etmedin mi be adam korkmamam için bir işaret verseydin ya! Elimi ağzımdan çekip "Varlığını belli edecek bir ses çıkarsaydın da bu kadar korkmama neden olmasaydın, Adal." dedim kızgınlıkla.

Ellerinin arasında tuttuğu kadehi yavaşça kendi etrafında döndürürken "Korkacağını düşünmemiştim." dedi. Gözlerimi devirip, ayağımdaki ayakkabıları çıkarırken "Korkacağımı düşünmemişmiş." diye mırıldandım, ne dediğimi duyamayacağı bir ses tonuyla.

Üzerimdeki kıyafetleri çıkarmaya üşenip, örtüleri açmadan yatağın üzerine uzandığımda ben bakışlarımı Adal'dan, o ise bardağından ayırmıyordu. "Annen geç geleceğini söylemişti." dedim, bacaklarımı hafifçe kendime çekerken. "Hem, içmek için çok erken bir saat değil mi?"

Kafasını iki yana salladı. "Beş yıldır içki içmemin bir saati yok, Elmas. Buna alışmalısın."

"Neden seninle aramızdaki o duvarı aşamıyoruz biliyor musun, Adal?" diye sordum sessizce.

Birkaç saniye cevap vermeden bekledi ve o birkaç saniyelik sessizlik bir çığ gibi büyüdü. O çığın altına düşüncelerim tarafından itiliyordum.

Başını kaldırdı, elinde tuttuğu kadehteki kehribar rengi sıvıyı bir nefeste içtikten sonra boş bardağı yanında duran küçük masanın üzerine bıraktı. "Neden?" diye sordu, fakat cevabı biliyor gibiydi.

"Ben o duvarı her yıkmaya çalıştığımda, sen geçmişten aldığın bir parça betonla yama yapıyorsun." hâlâ konuşmuyordu. Sessizliğini fırsat bilerek içimdekileri dökmeye devam ettim.

"Geleceğe senin elini tutup adım atmaya çalıştıkça, gözlerinde de sözlerinde de geçmişi görüyorum. Gözlerin de sözlerin de dizlerime sıkıyor. Biz seninle ileriye gidemiyoruz ama geriye de dönemiyoruz."

Sırtını koltuktan ayırıp, dirseklerini dizlerine yasladı. Birbirine geçirdiği parmaklarını öyle sıkıyordu ki boğumları çoktan beyazlama başlamıştı.

"Biz seninle olduğumuz ana sıkıştık, Elmas. Biz, bile isteye kapıyı kendi üzerimize kilitledik." dedi. Sarhoşluğun etkisiyle kelimeler dilinde yuvarlanıyordu. "Ve işin aslına bakarsan, ne ilerisi, ne gerisi umurumda değil." dedi.

Bir gözyaşı kaydı şakağımda ama bunu görmedi. Tıpkı sözleriyle acıttığı kalbimi göremediği gibi bunu da göremedi. Adal, bana ait hiçbir şeyi görmüyor, görmek istemiyor gibiydi sanki. Bana karşı kör ve sağırdı. Geçmişe saplanıp kalmış, gelecek umurunda değildi. Kalbim kırılmış kırılmamış umurunda değildi, ben umurunda değildim!

Bu canımı yakıyordu.

Bu beni öfkelendiriyordu.

Sırtımı Adal'a dönüp, ellerimi yanaklarımın altında birleştirdim. Ne yaptığını görmesem dahi bardağa boşaltılan sıvının rahatsız edici sesiyle içmeye devam edeceğini anlayabilmiştim.

"Bana arkanı dönerek, benden kaçamazsın Elmas." dediğinde bir tepki vermeden devam etmesini bekledim. "Unutma, üzerimize kilitlediğimiz kapının ardında sadece sen ve ben varız."

Gözlerimi kapatıp bekledim, bekledim, bekledim. Daha fazla dayanamayacağımı anladığım anda yerimden kalkıp kızgınlıkla, kırgınlıkla gözlerine baktım. Canımı yaktığı gibi canı yansın istedim.

"Öyle değil işte, Adal Yalaz. Öyle değil. O kilitlediğimiz odada yalnız değiliz, asla da olmayacağız. O odanın üzerinde ölümün gölgesi var ve o gölge sen nefes almaya devam ettikçe hep üzerimizde olacak."

Elinde tuttuğu bardağı her an parçalara ayıracakmış gibi sıkıyordu. "Haddini aşıyorsun, Elmas!" dedi öfkeyle. Zaten siyah olan gözleri artık zifiri karanlık bakıyordu. O karanlıkta beni boğabilir, nefesimi kesip öldürebilirdi ve hiç kimse cesetimi bulamazdı.

Çünkü o karanlığın ta kendisiydi.

Korksam da belli etmemekte kararlıydım. Bu adam savaş istiyorsa, sonumuz ne olacaksa olsun savaşırdım. Beni

görmezlikten gelemezdi. Karısı olduğumu ve bundan sonra yanında sadece benim olacağımı anlayacaktı. Öyle ya da böyle, beni kabul edecekti! Başka yolu yoktu.

"O haddi aşan bir tek ben değilim, bunu ikimizde biliyoruz. Az önce umurumda olmadığımı dile getirdin!"

Bardağı sertçe masaya bıraktı, içindeki sıvı sıçrayarak etrafına lekesini bıraktı. Katı bir ses tonuyla "Sus!" diye uyardı. "Sus, kötü olacak!"

Yataktan kalkıp, karşısında durdum. "Susmazsam ne olacak? Ne yapacaksın Adal? Tekrar umurunda olmadığımı mı yüzüme vuracaksın! Yoksa gözünde bir hiç olduğumu mu söyleyeceksin!"

Hırsla oturduğu yerden kalkıp, burnundan verdiği nefesi tenimde hissedebileceğim kadar yakınımda durdu. "Susacaksın, Elmas. Susacaksın!"

Omuzlarımı dikleştirip, çenemi yukarıda tutarken ona meydan okuduğumu beden dilimle gayet net bir şekilde anlattığımı düşünüyordum.

"Kabul et ya da etme, ben senin karınım. Ben, Erda Elmas Yalaz'ım! Ben yanındayım, ben yanında yatıyorum, ben soyadını taşıyorum!" İşaret parmağımı her seferinde göğsüne daha hızlı bastırdım. "O kapının kilidi bir gün açılacak!"

Hızla alıp verdiği nefesle burun delikleri açılıp kapanıyordu, Adal bir adım geriledi. Tek kelime etmeden, yerde duran içki şişesini alıp odadan çıktığında tuttuğum nefesimi bıraktım.

Az önce bana ne olmuştu öyle?

12. BÖLÜM

İz

"Yaranızın durumu gayet iyi, Erda Hanım. Bir hafta sonra geldiğinizde, dikişlerinizi alabiliriz."

Doktor Fatih'in gözlerime bakarak söylediği şeyler bir kulağımdan giriyor, diğerinden çıkıyordu. Bir şeyler anlatıyor fakat ben kendimi zorlasam da karşımdaki adama bir türlü dikkatimi veremiyordum.

Aklımdan çıkmayan dün gece, bugünümü bana zehir etmeye yeminliydi resmen. Birbirimize kurduğumuz cümleler, birbirimize attığımız bakışlar aklımdan çıkmıyordu. Biz niye böyleydik? Neden böyle olmamıza izin vermiştik?

Feray, yanımızdan ayrılan doktorun peşinden yürümeye başladığında, Adel yanıma gelmiş yattığım yerden kalkabilmem için omzumdan destek veriyordu. "Bu dalgınlığın sebebi, dün gece mi?" diye sordu. Gözlerim hızla abisinin tıpa tıp aynısı olan siyah gözlerine kaydı.

"Duydun mu yoksa?" Cevabını bildiğim bir soruyu sormuştum aslında. Bacaklarımı sedyeden sarkıtıp, öylece bekledim. Adel, kalçasını oturduğum sedyeye yaslamıştı. Elinden bir şey gelmiyordu, omuz silkti "Duymak istemezdim."

İkimizde boş gözlerle karşı duvara bakıyor tek kelime etmiyorduk. Dünkü tartışmamızı duymasının utancı da vardı tabii üzerimde.

Adel duyduysa, Songül teyze ve Oğuz amcada duymuştur... Ah! Parmaklarımla alnımı kaşıyor "Bu utanç verici." diye mırıldanıyordum. "Utanman gereken bir şey yok, Erda. Konuşmaları duymak istemezdim fakat duydum ve söylemeliyim ki." ciğerlerinde tuttuğu havayı dışarı vererek devam etti. "Haklıydın."

Birkaç saniye sonra Adel önüme geçip, ellerini omzuma yerleştirdi. "Bak Erda." dedikten sonra omuzlarımdaki elini indirerek, ellerimi tuttu. "Abim çok zor dönemlerden geçti, geçmeye de devam ediyor. Esra'yı kaybetmek onu çok derinden etkiledi. Hepimiz yanında olmak istesek de tek başına kalmayı seçip günden güne kendi bataklığında kayboldu. Şimdiyse ışığını bulup, aydınlığa çıkamıyor."

Bulamıyor mu, yoksa bulmak mı istemiyor? İşte bu muammaydı. Kafamı olumsuzca iki yana salladım. "Bunların suçlusu ben değilim, Adel. Esra'yı ben öldürmedim." konuşmaya yeltenen Adel'i elimi kaldırarak durdurdum. "Bu konu hakkında daha fazla konuşmak istemiyorum, lütfen."

Sedyeden kalkıp muayene odasından çıktığımda, Feray hâlâ doktorla konuşuyordu. Karşılıklı duran deri koltuğun üzerine bıraktığım montumu alarak üzerime giyindim. Son kez doktora bakıp "Teşekkür ederim Fatih Bey, haftaya görüşmek üzere." deyip arkamda bıraktığım şaşkın bakışları umursamadan doktor odasından çıktım.

Dışarıda sırasını bekleyen birkaç kadın kapıyı açmamla yüzüme bakmış ardından sohbetlerine kaldıkları yerden devam etmişlerdi. Koridor boyunca yürürken kızların arkamda olup olmadığına bakmadan ilerlemeye devam ettim. Asansöre binmek yerine merdivenleri tercih etmiştim.

Yalnız kalmak, kendimi dinlemek istiyordum. Hastanede gözlerimi açtığım andan itibaren düşüncelerimin altında ezilip kalıyordum. Sıkışıp kaldığım küçücük alanda yaşamaya çalışıyor, aklımı kaybetmemek için çaba sarf ediyordum. Ama asıl acı olansa Adal'ın o ağırlığın üzerinde durmama ve daha da ezilmeme neden olmasıydı. Beni kurtarması gerekirken daha çok nefesimi kesmeye çalışıyordu.

Hızlı adımlarla binadan çıkacağım sırada Adel ve Feray bana yetişmiş, bir şey sorsalar da cevap vermeyeceğimi bildikleri için sessizce yanımda yürümüşlerdi. Adel sabah erkenden abisiyle şirkete gidip yanımıza sonradan geleceği için kendi arabasını almıştı. Hastane bahçesinden otoparka yürüyorduk, elimi Adel'e doğru uzatıp "Arabanın anahtarlarını bana verir misin?" diye sordum.

Adel önce Feray'a sonra bana bakarak "Neden?" dediğinde gözlerimi devirdim. "Verecek misin yoksa ben buradan bir taksiye mi bineyim?" Feray kolumdan tutup, durmama sebep oldu. "Ne oluyor abla, bugün çok garip davranıyorsun. Canını sıkan bir şey mi oldu, bir şeyler mi hatırlamaya başladın?"

Alay dolu bir gülümseme yavaşça yüzüme yerleşirken sinirle soludum. "Canımı sıkacak şeyler yaşadım değil mi, kardeşim? Ama hiçbiriniz merak etmeyin, bana söylemekten kaçındığınız hiçbir şeyi hatırlamıyorum."

Adel'in bakışları ikimizin arasında gidip geliyor, sesini çıkarmıyordu fakat gerilmeye başladığını taktığı çantasının askını sıkmaya başladığında anlayabilmiştim. "Kimse sana bir şeyi anlamaktan kaçmıyor abla!" diye sesini yükseltti Feray. "Sadece

bazı şeyleri öğrenmeye hazır olmadığını hepimiz biliyoruz! Yeniden kendini çevrene kapatmanı erteliyoruz, o kadar!"

Dudaklarım sürekli bir şey söylemek için aralansa da tek bir harf bile dökülmedi. Tüm kelimeler zincirle bağlanmış, ruhumda hapsolmuştu. Bana acıyorlar mıydı yani? Sakladıkları geçmişimi anlatsalardı bile bu kadar canımın yanacağına inanmıyordum. Ben şu yedi yıl içinde bu kadar güçsüz bir kadına mı dönüşmüştüm?

Bir adım gerileyip, tekrar Adel'e baktım. "Anahtar?" Bu sefer sorgulamadan çantasından çıkardığı anahtarı elime tutuşturdu. "Bunu yaptığıma pişman etme. Dikkat et." Yanlarından ayrılıp, otoparka yürümeye devam ettiğimde boğazımda oluşan yumruyu yok etmek için defalarca yutkundum. Bir bıçak bedenime saplanmış, yavaş yavaş acı vere vere içime doğru ilerliyordu.

Fakat bıçağın parçaladığı organlarım değil, ruhumdu. Geçmişim, o kadar mı yaralıydı?

Sıkıca elimde tuttuğum uzaktan kumandayla açtığım bordo arabaya binip, kapıyı kapattım. Adel'in parfüm kokusunun sindiği arabayı çalıştırıp, otoparktan çıktığımda mesai saati olmasıyla boş caddede rahatça ilerledim.

Farkında olmadan direksiyonu o kadar çok sıkmıştım ki beyazlayan parmak boğumlarımı gördüğümde yumruklarımı açtım. Kazadan sonra ilk defa araba kullandığım için bunun stresi olduğunu düşündüm.

Biraz ilerlemiştim ki kırmızı ışığın yanmasıyla arabayı durdurdum. Gayriihtiyari karşıdan karşıya geçenleri izliyordum. Bir kız çocuğu takıldı gözüme. Çocuk bir eliyle beyaz pelüş oyuncağını sımsıkı sarılıyor, diğer eliyle de annesi olduğunu tahmin ettiğim kadının elini tutuyordu.

Kadının adımlarına yetişmeye çalışan küçük çocuk, neredeyse koşuyordu. Birkaç adım sonra bileği burkuldu, acıyla yüzünü buruşturdu ama canının yandığını dile getirmeden sendeleyerek yürümeye devam etti. "Sen daha çok küçüksün." diye mırıldandım dalgın gözlerimi küçük kızdan ayırmadan. "Acılarına tek başına göğüs germene, onları görmezden gelmene gerek yok."

Kendi çocukluğum geldi gözümün önüne. Yaramazlıklarım yüzünden defalarca düşer, acımı içime atmak yerine gözyaşlarım kuruyana dek ağlardım. Hani derler ya el bebek gül bebek yetiştirildim, diye benimki de o hesaptı. Ailenin tek çocuğu olmanın verdiği şımarıklık bazen kendi ailemi bile bıktırırdı. Hele dedem... Kızmak istese de kıyamaz, tek kelime etmezdi.

Eğer ki o zamanlar, ağlamak yerine bende acımı kendi içimde yaşasaydım bu kadar güçsüz görmezdi ailem beni. Acımazlar, her şeye karşı güçlü olacağımı bilerek bana yedi senemi anlatabilirlerdi.

Önümde kalabalık azalmış, artık karşıdan karşıya geçmeye çalışan tek tük insan koşarak karşıya geçiyordu. Birkaç saniye sonra yeşil ışık yanınca, arabayı tekrar harekete geçirdim. Sokaktan çıkıp, sahil yolunda nereye gittiğimi bilmeden arabayı sürüyordum.

Tüm duygular üzerimde baskınlığını kuruyordu. Sadece bir tanesi ön planda olsa belki baş edebilir, kendimi toparlamaya fırsatım olabilirdi ama nafile. Hepsi bir anda meydana çıkmış, karmakarışık olmuştum. Adal'a olan öfkem, aileme olan kırgınlığım, kendime olan çaresizliğim... Hiçbirinin altından kalkamıyordum. Bu iğrenç bir histi, bu korkunçtu.

Şu hafıza kaybı olayı, filmlerde dizilerde izlediğimiz kadar kolay bir olay değilmiş. Acı çektiriyor, koca bir boşluğun içinde bir sağa bir sola sürüklenmene neden oluyordu. Bu... Gerçekten korkunçtu.

Gözlerim dikiz aynasındaki yansımamla kesişti. Fakat garip olan şuydu ki; aynadaki ben şu an olduğum gibi değildi. Saçları dağılmış, makyajı akmış, gözleri ağlamaktan kızarmıştı. Perişan bir hâlde görünüyordu. Nerede olduğumu umursamadan ani bir frenle arabayı durdurup, gözlerimi tekrar dikiz aynasına çevirdim.

Şimdi her şey normaldi. Yansımam şu ana aitti. Gözlerimdeki şaşkınlığı da, korkuyu da görebiliyordum. "O neydi öyle?" diye söylendim, korkuyla. Arkamdaki arabaların kornaları çalmaya başlayınca kendime geldim, gözlerimi aynadan çekip, gaza bastım.

Artık daha hızlı sürdüğüm arabayı nereye sürdüğümü de nereye gitmek istediğimi de biliyordum. Kendimi gerçekten iyi hissedeceğim tek yer vardı, unutmadığım tek yer.

Tam kırk dakika sonra istediğim yerdeydim. Kalabalık şehrin dışında, yüksek bir uçurumun kenarında. Sessiz, huzur verici ve kendimi dinleyebileceğim tek yerdi burası. Arabayı uçurmadan birkaç metre uzağa park edip, kendimi rüzgârın ve deniz kokusunun yoğun olduğu huzura bıraktım.

Sert esen rüzgârla ürpermiş kollarımı bedenime sarmıştım. Saçlarımın, rüzgârın şiddetiyle savrulduğunu umursamadan uçuruma doğru yürümeye devam ettim. Adımlarım durduğunda ise bakışlarımı aşağıya çevirdim. Dalgalar büyük kayaların oluşturduğu engellere çarpıyor, çıkan tok sesler bir çığlık gibi etrafa yayılıyordu.

İçine düştüğüm boşluk gün geçtikçe büyüyor, ben küçücük kalıyordum. Kocaman siyahlığın içinde ışığa muhtaçtım. Küçük de olsa bir ışık görebilirsem, hemen ona tutunurdum bir umut.

Karanlığın içinde yok olmak istemiyor, iyileşmek istiyordum. Kendi zihnimin kurbanı olmadan bu lanet şeyden kurtulmak istiyordum.

Gözlerim, önümde uzanan uçsuz bucaksız denizin ufkunda sabit kaldı. Adal'ın karşısında güçlü duruyor, kendi içimde, neden düştüğüm yerden kalkamıyordum?

Acı, en yakın arkadaşım olmuştu sanki. Beni koynunda uyutuyor koynunda büyütüyordu. Unuttuğum yedi yılım, bir avcı gibi karanlığını üzerime gölge etmiş her an beni yutmak için hazırda bekliyordu.

Kaç saattir burada öylece durmuş, denizi izliyordum bilmiyorum. Adal'ın sabah benim için gönderdiği telefonu cebimden çıkartıp saate baktım. Üçe geliyordu. Gelen birkaç bildirim simgesi dikkatimi çektiğinde ekranı kaydırıp hepsinde tek tek gözlerimi gezdirdim.

Annem üç kere, Songül teyze ise iki kere aramıştı. Her defasında çaldığını duymuş fakat bakmamıştım. Kalan diğer bildiriler ise Adel'in açtığı grup konuşmasındandı. Birkaç dosyanın fotoğrafını atıp, altına şöyle yazmıştı:

"Çok sıkıldım, gözlerim şaşı oldu, acıktım! Bir şeyler yemek için buluşalım mı?"

Feray: Bende açım. Kokoreç yiyelim mi? Canım çok çekti.

Adel: Bağırsak mı yiyeceğiz, doktor? Cidden mi! Senin daha sağlıklı bir şeyler yememizi tavsiye etmen gerekmez mi?

Feray: Nimet aşağılanmaz, çarpılırsın. Ayrıca kokoreç çok lezzetli bir yiyecektir.

Adel: Şu dosyalara baksana sen! Bana çarpan çarptı zaten. Hem de böyle 1.92 boyunda, siyah saçlı, siyah gözlü, baş harfi; A!

Feray: Teyzem ablamı arayıp durmuş ama cevap vermemiş. Beni aradı az önce. Büyük ihtimalle anneni de arayacak.

Adel: Aramış zaten. Annemde beni aradı. Yalnız kalmak istediğini söyledim.

Adel: Beş dakika boyunca nefes almadan azarladı.

Adel: Beş dakika sana faiziyle geri dönecek, yengecim.

Feray: Ben artık tedirgin olmaya başladım. Nereye gitti bu?

Bu konuşmalar yarım saat önce olmuştu ve mesajların ardı kesildiğine göre, birbirlerini aramışlardı. Kimseyi daha fazla tedirgin etmemek için klavyeyi açıp, yazmaya başladım. "*İyiyim. Nerede yiyeceksek konum atın, bir saate oradayım.*"

Arabaya doğru ilerlerken önce annemi, sonra Songül teyzeyi arayıp onları iyi olduğuma inandırmaya çalıştım ama ikisinden de bir güzel azar yedim.

Kalabalık şehrin sokaklarında kızların attığı konuma doğru ilerliyordum. Sırada bir de onların sorgusu vardı.

Hele Feray, bir başlardı "hastasın sen" diye bir daha nerede bitirirdi bilmiyorum.

Dar sokaklarda ilerlerken telefonum çaldı. Adal'ın aradığını gördüğümde bir an için telefonu açıp açmamak arasında kaldım. Açsam kesin canımı sıkacak bir şeyler söyleyecek ve sinirden kendi saçlarımı yolacaktım. Açmazsam da meraktan ölecektim.

Kafamın içinde savaşan taraflardan biri galip gelmişti. Arabayı boş bulduğum bir yerde park edip aramayı kabul ettim. Hangi tarafımın galip geldiğini söylememe gerek kalmamıştı, değil mi?

"Elmas!" Telefonu kulağıma koyar koymaz karşıdan gelen despot sesle gözlerimi devirdim. "Efendim, Adal?"

"İki buçuk saattir neredesin sen!? İnsanlar meraktan öldü, bu kadar sorumsuz nasıl olabiliyorsun?"

Kaşlarım çatıldı, dudaklarım büküldü. Sorumsuz koca, karısını sorumsuzlukla suçluyordu. Ne büyük ironi! "Merak edip aramak geç kalmadın mı?" diye sordum sinirle. Cevabı geç olmadı. "Bana laf vurma, Elmas. Neredesin onu söyle, gelip seni alacağım."

"Gerek yok, kızların yanına gidiyorum. Yemek yiyip, eve döneceğiz."

Telefonun diğer ucundan uzun soluklu bir nefes bıraktığını duyduğumda, alt dudağımı dişlerimin arasına sıkıştırıp konuşmasını bekledim. "Bir saat." dedi anlam veremediğim bir ses tonuyla. Kızgın değildi ama sakin de değildi. "Bir saat sonra evde olacaksın, Elmas. Seni tekrar aradığımda evde olduğunu ve yatağında dinleniyor olduğunu söyleyeceksin."

"Tamam." deyiverdim, kendimden beklemediğim bir hızla. Avuç içimi alnımın içine almamla yaptığım aptallığı fark etmem uzun sürmedi. Bu adamdan uzak durmaya çalıştığımda nasıl bu denli ona çekilebiliyordum anlam veremiyorum. Ona karşı çıkmam, söylediklerine savaş açmam gerekiyordu ama ben hemen yelkenlerimi suya indirip onu onaylıyordum. "Tamam, görüşürüz."

Yüzüme kapanan telefonla şaşkınlığım daha da artmıştı, kararan ekrana boş boş bakıp durdum. "Dengesizsin Adal." dedim şaşkınlığım yerini yeniden sinire bırakırken. "Cidden dengesiz herifin tekisin!"

Adal'a olan hırsımla Feray'ın numarasını tuşladım, telefon kulağımda duruyor, ben söylenmeye devam ediyordum. Telefon üçüncü çalışta açılınca "Allah aşkına şehir dışına mı yemek yemeye gittiniz!" diye bağırdım. "Git git yol bitmiyor ya! Navigasyona bakıyorum hâlâ on beş dakikalık mesafe var diyor!"

Ben bağırınca diğer hattan kızlar bir süre beklemiş ardından kahkaha sesleri duyulmuştu. Bu beni daha çok sinirlendiriyordu. "Bir de gülüyorlar ya, bir de gülüyorlar! Siz zıkkımlana durun ben eve geçiyorum. On beş dakika daha yol geleceğime, beş dakikaya eve giderim! Yoruldum zaten!" deyip telefonu kapattım.

"Hepsi dengesiz, hepsi!"

Arabayı park edip eve girdiğimde, Songül teyzeyi salonda annemle karşılıklı oturmuş sohbet ederken görmeyi beklemiyordum. Benim geldiğimi fark etmemişlerdi. Ses çıkarmadan konuşmalarını dinledim.

"İnan hiç rahat değilim, Songül." dedi. Annem, huzursuz bir ses tonuyla "Erda'nın durumu beni çok etkiliyor, yaşadıklarını tekrar hatırladığında bir kere daha yaralanacak." Songül teyze annemin bu hâline karşılık elini tutarak, dostane bir tavırla konuşmaya başladı.

"Hepimiz onun yanında olacağız, Nilüfer. Hem Adal var artık, en büyük destekçisi o olacak. Araları da iyi çok şükür. Erda güçlü bir kadın, her şeyin üstesinden gelir. Bunun da gelecek."

Annem kafasını sallayarak sessiz kalmayı tercih etmişti. Songül teyze "Fırat da gelecek mi?" diye sordu tereddütle. Babamın adını duyduğumda onu ne kadar özlediğimi fark ettim. Hastaneden çıktığımdan beri onu görmemiş, birkaç kere telefonda kısa bir sohbet geçmişti aramızda.

"O daha kötü durumda. Erda'yı çok özledi ama geldiğinde kızının kendine sorular soracağını biliyor. Ona yalan söylemek istemiyorum, bana soru sormaya başlarsa kendimi tutamam, deyip duruyor."

Bu duyduğuma sevinsem mi, üzülsem mi bilemedim. Bir yandan tüm sorularımın cevaplarını babamdan öğrenebileceğimi bilmek heyecanlanmama neden oluyor, diğer yandan beni üzmemek için benden kaçması yüreğimi dağlıyordu.

Terlemeye başlayan avuç içlerimi giyindiğim kot pantolonun üzerinde silerken "Merhaba" diyerek salona girdim,

annem beni görür görmez ayağa fırlamış, kollarını boynuma dolamıştı. Ben de ona sarıldım. Geri çekildikten sonra ellerini tuttum. "Telefonda geleceğini söylememiştin."

Annem yanımızda duran Songül teyzeye bakıp "Seninle konuştuktan sonra dayanamayıp geldim." dedi. İçten bir gülümsemeyi yanımızda bekleyen Songül .teyzeye gönderdikten sonra bakışlarım tekrar anneme çevrildi. "Keşke babamı da getirseydin, onu da çok özledim."

Az önceki konuşmayı duyduğumu belli etmediğim bu soru annemin yüzündeki gülümsemeyi soldursa da hemen toparlanmış elimden çekiştirerek kendiyle birlikte koltuğa oturmamı sağlamıştı.

"Baban bu aralar epey meşgul kızım, sana çok selam söyledi. En kısa zamanda seni görmek için geleceğini de söyledi."

Yalan söylüyorsun diye bağırmak istesem de üstün bir çabayla kendimi tutabilmiş, bu konu hakkında yorum yapmamıştım. Yalanına inandığımı belli ederek kafamı sallayıp "Onu görmek için sabırsızlandığımı söylersin." dedim.

Kırgınlıkla ellerimi ellerinden çekerken Songül teyzeye bakıp oturduğum yerden kalktım. "Ben biraz bir şeyler atıştırayım, siz sohbetinize devam edin."

Annem "Tabii kızım," dedikten sonra durdu. "Hatta sen git üzerini değiştir, ben Sinem'e söylerim o sırada sana yiyecek bir şeyler hazırlar."

İtiraz etmeden kafamı sallayıp salondan çıktım. Geri dönmek, içimde biriken tüm sıkıntılar kusarcasına bağırma isteğiyle dolup taşıyordum. Ama tabii bunu da yapamadım. Sessizce odamın olduğu kata çıkarken içimde patlamaya hazır bir volkan gibi bekleyen öfkemi dizginledim.

Odaya girip kapıyı kapattıktan sonra hâlâ üzerimde olan monttan kurtulup, giysi odasına yöneldim. O odanın kapısını

kapatma gereği duymadan üzerimdekileri çıkarıp bir köşeye fırlattım. Şu an, hiçbir şeyi katlayıp düzene sokamazdım. Hayatım bu kadar dağılmışken düzensiz duracak olan birkaç parça kıyafet umurumda bile değildi.

Aynanın karşısından iç çamaşırlarımla durup, dikkatle kendime bakıyordum. Bugün doktorun gazlı bezle kapatmadığı yarada takılı kaldı gözlerim. Dikişlerle birbirine tutunmuş derinin gergin görüntüsü ilk başlarda tiksinmeme neden olsa da baktıkça alışıyordum. Ellerim karnıma ulaşmış, parmak uçlarımı yaranın üzerinde gezdirdim.

Bu iz, hayatın bedenimde bıraktığı derin bir hediyesiydi. Zamanla acısı geçecek ama izi bedenim toprağa karışıp yok olana kadar orada kalacaktı. Gözlerimi kapatıp o yarayı görmeden sadece hissetmek istedim. Parmaklarımı yaranın üzerinde ileri geri hareket ettirmek içimde kopan fırtınayı şiddetlendiriyordu.

Ama bir engel vardı. Bir şey vardı, içimden atmak istediğim tüm kelimeleri boğazıma dizen, beni nefes almakta zorlayan. Çaresizlik içindeydim. Tırnaklarımla o engeli kazıyıp yıkmak, nefes almak istiyordum.

"Bu oda diğerlerine nazaran daha serin." Arkamdan gelen sesle korkup yerimden sıçrarken gözlerim korkuyla büyüdü. Arkama dönmeden, sesin sahibinin aynadaki yansımasına baktım. "Kendine dikkat etmemek için elinden geleni yapıyorsun Elmas."

"Bunların umurunda olmadığını biliyorum, Adal. Lütfen beni düşünüyormuş gibi görünmek için kendini yorma." dedim meydan okuduğumu gösterdiğim katı bir ses tonuyla. Dün gece söylediği cümleler kulaklarımda çınladı. *"Biz seninle olduğumuz ana sıkıştık, Elmas. Biz, bile isteye kapıyı kendi üzerimize kilitledik ve işin aslına bakarsan, ne ilerisi, ne gerisi umurumda değil."*

Bakışlarını yüzümden ayırıp, aşağıya doğru bedenime kaydırdığı anda gözlerim kocaman açıldı. Ben, Adal'ın karşısında yarı çıplak duruyordum! Utanç bedenimi sadece birkaç saniyeliğine kuşattı, ardından sanki her gün onun karşısında yarı çıplak duruyormuşum gibi bundan rahatsızlık duymadım.

Acaba biz... Hiç?

"Elmas." dedi fakat devam etmeden, tekrar sessizliğe büründü. Gözlerim, gözlerinin takıldığı noktaya kaydı. Sanki ilk defa görüyormuş gibi yara izine bakıyordu. Siyah harelerinin değdiği her yer karıncalanmaya başladığında tekrar onun etkisine kapılmamak için bedenimi çevirdim. Artık ona aynadan bakmıyordum. "Üzerimi giyineceğim, müsaade eder misin?" Bakışlarını yaramdan ayırmadan kafasını sallayıp, kapının önünden ayrıldı.

Elime gelen ilk taytı ve tişörtü üzerime geçirip bileğime takılı olan lastikle saçlarımı topladım. "Allah'ın ne olur, annem buradayken kavga etmeyelim. Ne olur." Onun duymayacağı bir tonda fısıldayıp yatak odasına geçtim. Adal pencereye yakın bir yerde elleri pantolonun ceplerinde ayakta duruyordu.

"Erken gelmişsin." dedim. Herhangi bir kavganın fitilini ateşlemeyeceğini bildiğim bir sakinlikle. "İşim erken bitince, seni aramak yerine kendim göreyim dedim." Yutkunup kafamı salladım.

"Ben yemek yemeye iniyorum, eğer sen de açsan Sinem'e senin içinde bir şeyler hazırlamasını söyleyeyim." dediğimde, söylediğimi duymazdan gelerek "O kadar saat, neredeydin?" diye sordu.

Çenemi dikleştirip, gözlerimi kıstım. "Yalnız kalmak istedim, izin almam gerektiğini bilmiyordum."

Siyah gözlerindeki sakinliğin yerini öfkeye bıraktığını anbean izledim. Gözlerinde harlayan ateş önce kalbimi, ardından

bedenimi küle çevirdi. "Saçma sapan konuşma, Elmas." dedikten sonra ellerini cebinden çıkartıp bana doğru yürüdü. "Ne amaçla sorduğumu biliyorsun, merak ettik."

Göğsüm sıkışıyordu. Beni umursuyormuş gibi davranması daha çok kalbimi kırıyordu. Hissettiği gibi davransa, beni gerçekten düşünüyormuş gibi davranmasa belki de canımı bu kadar yakmazdı. Her seferinde ilgili koca tavırlarını takınıyordu. Ben de buna aptal gibi inanıyor, bana değer verebileceğini düşünüyordum.

Ama sonra... Acımasızca dile getirdiği kelimeler somutlaşıp ayaklarımın dibinde bir katran hâline geliyor, yavaş yavaş beni içine çekiyordu.

"Ne için soruyorsun, Adal?" diye sordum daha fazla kırgınlığımı gizleyemeden. "Dün gece açıkça geleceğimizin umurunda olmadığını söylerken şimdi kalkmış beni merak ettiğini söylüyorsun. Neden bana bunu yapıyorsun?" son söylediğimi anlayamadığını belli eden bir ifadeyle baktı. "Ne yapıyormuşum sana?"

"Bana değer veriyormuşsun gibi hissetmeme neden oluyorsun." Kollarımı iki yana açtım. "Ve sonra tek kelimenle beni darmadağın edip ardındaki harabeye bakmadan çekip gidiyorsun."

Gözlerinde kaybolan öfke yerini başka bir duyguya bırakmadı. Her zamanki boş bakışları belirdi kısık duran göz kapaklarının ardından. Bu adam bir bakışıyla, bir kelimesiyle nasıl bu kadar canımı yakabiliyordu?

Onu doğru düzgün tanımadığım hâlde neydi ona olan bu bağlılığım? Tutmadığım eline mi bağlanmıştım ya da içime çekemediğim kokusuna mı? Yahut da iki saniyeden fazla bakamadığım gece karası gözlerine mi? Niyeydi bu bağlılığım? Canım bu kadar yanmamalıydı!

Elimi uzatıp dokunabileceğim kadar yakın aslında bana binlerce kilometrelerce uzak olan adam, beni nasıl bu kadar darmadağın edebiliyordu?

Bir şeyler söylemek istiyordum, susmaktan her şeyi içime atmaktan yorulduğumu anlatabileceğim bir şeyler... Ama bir türlü bu gücü kendimde bulamıyordum. Dilimin ucuna kadar gelen kelimeler, dudaklarımın arasından çıkıp, özgürlüğüne kavuşamıyordu. Benim konuşmadığım gibi Adal'da konuşmuyordu.

En karanlık geceyi anımsatan gözleri, gözlerimde ilk defa bu kadar asılı kalmıştı. Ya da ben ilk defa diye biliyordum, hatırlayamıyorum.

"İkimizde buna katlanmak zorunda değiliz, boşanabiliriz." dediğimde bunu beklemiyormuş gibi afallayıp, dudakları aralandı. Bunu demeyi ben bile kendimden beklemiyordum. Lal olmuş kelimelerim bütün iplerini koparmış, en olmadık şekilde ortaya çıkmıştı.

Yine saçmaladığımı söylesin, bana ilk defa kurduğum bir cümle için kızsın istedim. Ama sustu. Ne evet boşanalım dedi, ne hayır boşanma falan olmayacak dedi. Sadece sustu. Derin bir nefes alıp, odadan çıkmak için arkamı döndüm. Eğer biraz daha burada kalırsam, biliyordum ki ikimizde kendi enkazlarımızın altında can verecektik.

Kapı kolunu tutup aşağıya indireceğim sıra Adal'ın, "Elmas?" diye seslenmesiyle hareketlerim bıçak gibi kesildi. Omzumun üzerinden ona baktım. "Açım, Sinem'e benim içinde bir şeyler hazırlamasını söyler misin?"

Üzerime çöken hayal kırıklığı bir kez daha belli etti kalbimdeki yerini. Başımı ağır ağır sallayıp bir daha arkama bakmadan odadan çıktım. Birkaç saniye odanın kapısına bakıp, aşağıya inmek için merdivenlere yöneldiğimde yukarıya çıkan Adel'i gördüm.

"Naber yengecim?" diye şakıdı, her zamanki sevinciyle. Bir an için onun yerinde olmak istedim. Hep gülmek, hiçbir şeyi kafama takmıyormuş gibi davranmak... İmrenen bakışlarım Adel'in yüzünü talan ederken "İyidir, senden?" diye sordum. Omuz silkip, elinde tuttuğu çantasını salladı. "Yorgun."

"Feray da seninle mi geldi?"

"Evet, aşağıda."

Başımı anladım dercesine salladım. Ona gülümseyip merdivenlere yöneldiğimde ilk basamağa adım atmadan durdum. "Tamam, aşağıda görüşürüz." hızla merdivenlerden indim. Adel'in meraklı bakışlarını sırtımda hissedebiliyordum ama ona bakmadan aşağı indim.

Aşağı indiğim sırada Sinem mutfaktan çıkıyordu. Beni gördüğünde yüzüne yerleştirdiği sevecen ifadeyle "Bende sizi çağırmaya geliyordum, Erda Hanım. Yemeğiniz hazır." dedi. "Teşekkür ederim Sinem. Bir servis daha hazırlar mısın? Adal da açmış."

Koşarak çıktığı mutfağa tekrar girdiğinde salondan gelen gülüşme seslerini duysam da oraya gitmek yerine Sinem'in peşinden mutfağa girdim. Mutfağın köşesinde duran büyük masaya özenle dizilmiş yemeklerin kokusu burnuma dolduğunda, karnımın gurultusu artmıştı.

Gözlerim, masada duran yiyeceklerin üzerinde gezinirken "Ellerine sağlık Sinem, hepsi harika görünüyor. Ayrıca çok da güzel kokuyor." deyip, sabırsızlıkla çektiğim sandalyeye oturdum. Servis tabağımda dumanı tüten pilavdan bir çatal alıp üfleyerek ağzıma attım.

"Adal Bey, sizin de yemeğinizi hazırlıyorum geçin sofraya." ağzıma yaklaştırdığım çatal havada kalmıştı. Kendinden önce kokusu yanıma gelmişti. Çok güzel kokuyorsun be adam.

Yemeğime döndüğümde onun varlığını reddediyor, sanki birkaç santim aralıkla yanımda oturmuyormuş gibi davranıyordum.

Adal'ın yemeği de önüne koyulduğunda artık mutfakta tek başımıza kalmış, ikimizde birbirimizi görmezlikten gelip yemeklerimizi yiyorduk. Arada aynı anda ekmeğe uzanıyorduk. Ellerimiz birbirine değiyor, küçük temaslarımız geri çekmemizle yok oluyordu. Yok sayıyorduk. Boğazıma dizilen lokmaları zorla da olsa açlıktan kasılan mideme gönderip, doyduktan sonra sandalyeden kalkıp mutfaktan çıktım.

Salona geçtiğimde Adel'in de çoktan aşağıya indiğini, sohbete katıldığını gördüm. Sessizce boş koltuklardan birine oturup, parmaklarımla oynadım. Şu an bu odada olan tüm gözlerin üzerimde olduğunun farkındaydım ama hiçbirinin bakışlarına karşılık vermeme konusunda ısrarcıydım.

Beni konuşmalarına dâhil etmek için bir sürü çabalara girseler de aklım hâlâ birkaç dakika önce odada olanlarda olduğu için sorularına kısa, tek kelimelik cevaplar verip geçiştiriyordum hepsini.

Bir saat dayanabildiğim ortamdan, annemle Feray'a sarılıp izin isteyerek odama çekildim. Saat uyumak için çok erkendi ama omuzlarımdaki ağırlık o kadar fazlaydı ki daha fazla ayakta duramayacaktım.

Adal'ın çalışma odasında olduğunu bilmenin rahatlığıyla odaya girip, yorganın altında kendi karanlığıma kucak açtım

Kafasını yasladığı sandalye başlığından ayırıp, delicesine ağrıyan başını iki parmağıyla ovalamaya başladı genç adam. Karısıyla birkaç dakika öncesinde yaptığı konuşma aklından çıkmıyor, düşündükçe kafayı yiyecek raddeye geliyordu.

Boşanabiliriz demişti, Elmas. Çok basit bir şeymiş gibi dile getirdiği kelimeler karşısında tek kelime edememiş olması bir yana, bir şey diyememenin pişmanlığıyla yanıp tutuşuyordu Adal. Nasıl sessiz kalabilirdi bu saçmalığa?

Evleneceğine dair ölmüş karısına bir söz vermişti, bu evliliğin daha en başındayken bitmesini asla kabullenemezdi. Esra'yı hayal kırıklığına uğratamaz, ruhunun acı çekeceğini bilmeye katlanamazdı.

Varsa yoksa toprağın altında olan karısıydı onun için. Bencildi. Elmas'ın çaresizliğini, kırgınlığını göremeyecek kadar bencil. Körleşmişti şimdiki karısına karşı. Onu görmüyor, bazen duymuyordu bile.

Ellerini başımdan çekip, avuç içlerini büyük bir gürültüyle masaya vurdu. Birilerinin bu gürültüyü duymasını bile umursamıyordu. Gözleri hırsla kısıldı. "Boşanma falan olmayacak, Elmas Hanım! Bunu asla kabul etmem!" diye söylendi kendi kendine.

Eğer bunu kadına söyleseydi belki biraz hafifletirdi omuzlarındaki ağırlığı. Ne amaçla söylemiş olursa olsun, bir umut doğardı kadının paramparça olmuş kalbinde. Savaşırdı, kocasının hayatında daha değerli bir yer edinmeye çalışırdı. Bu güç vardı o kadında.

Sandalyeye sarsacak bir hızla yerinden kalkıp pencerenin önüne geçti.

Sinirinin geçmesini beklemeliydi. Bu sinirle kadının yanına gidecek olursa eğer, her şeyin daha da sarpa saracağının bilincindeydi. Bir kez olsun mantığıyla hareket etmeliydi. Hâlbuki bilmiyordu, iki oda ötesinde yorganın altında gözyaşlarıyla savaşan kadının ne denli bir enkaz olduğunu.

Elmas, bencil kocası için tek bir gözyaşı dökmemek için zor tutuyordu kendini. Kocaman oda küçük gelmeye başlamıştı.

Boğuluyordu ama bundan kurtulmak yerine yorganın altına daha çok sığınıp bu sefer kendi nefesini kesmeye çalışıyordu.

Acıyla haykırdı, kadın: "Allah'ım ne olur yardım et." Ama sesini sadece kendi duyuyordu. Çünkü kendi içinde bağırıp çağırdığının farkında değildi. Unuttuğu yedi yılının üzerine bir de kocasının tavırlarının ağırlığını kaldıramıyordu. Daha çok dağılacağını, daha çok acı çekeceğini bile bile unuttuğu geçmişini hatırlayabilmek için yalvarıyordu Allah'a.

"Ne böyle senle, ne de sensiz." demişti Sezen Aksu. Sonrasına ekliyordu: *"Etrafımızı sarıverecek, bir boşluk ki asla bitmeyecek. İşte biz o gün tükeneceğiz."*

O kadar uyuyordu ki bu sözler, karı kocaya. Bir gün tükeneceklerini biliyorlardı. Bunun bilinciyle açıyorlardı her yeni güne gözlerini. Ya düştükleri bu karanlık kuyuda yok olup gideceklerdi ya da birbirlerinin ellerini tutup birlikte kurtulmaya çalışacaklardı.

Şayet ki birbirlerine sırtlarını dönmeye devam ederlerse, tükeneceklerdi oldukları karanlık kuyuda.

13. BÖLÜM

Kül

Acı insanı büyütür, acı insanı olgunlaştırır, acı insanı öldürürdü. Benim acım belki beni öldürmüyordu ama yerimde saydırıyordu. Ne öldürüyor, ne rahat veriyordu. Ne daha ilerisi ne de daha gerisi. Önüme baktığımda karşıma çıkan karanlık, arkamda da vardı sağımda da solumda da. Hâlâ küçük bir ışığın umuduyla güne gözlerimi açıyor, geceye kapatıyordum.

Kan ter içinde uyandığım üçüncü gecemdi. Her gözümü kapattığımda üzerime çullanan ve sürekli kendini tekrar eden kâbus yine nefesimi kesmiş, korkarak uyanmamı sağlamıştı.

Bir odanın içindeydim. Karanlık ve bomboş bir odada. İçerisini saran rutubet kokusundan daha baskın bir koku vardı odaya yayılan fakat göz gözü görmeyen karanlıkta o kötü kokunun neyden geldiğini bir türlü çözemiyordum.

Altımda hissettiğim yumuşaklığa göre bir yatağın üzerindeydim fakat yatak o kadar ıslaktı ki iç çamaşırlarım bile bu

ıslaklıktan nasibini alıyordu. Korkuyla bağırmak istediğim zaman sesim kesiliyor, yataktan kalkmak istediğim zamansa hareket edemiyordum.

Sonra çıkardığı sesten dolayı demirden yapıldığını düşündüğüm kapı hızla açılıyordu. Kulaklarımı kabartıp herhangi bir ses duymaya çalışıyordum ama ne bir nefes sesi ne bir adım sesi... Hiçbiri yoktu.

En sonunda bir el boğazıma yapışıyor acımasızca sıkıyordu.

Üç gecedir aynı kâbusla uyanmanın verdiği sersemlikle uzanıp komodine bıraktığım suyu titreyen elimin arasına aldım. Elim titredikçe bardakla birlikte içindeki su da sallanıyordu. Zor da olsa bardaktan büyük bir yudum almayı başardığımda, boğazımdan başlayıp tüm organlarıma yayılan ateşi biraz da olsa hafifletebilmiştim.

Bardağı yerine bıraktım. Parmaklar hâlâ boynuma sarılıymış gibiydi. Sıkmıyor, nefesimi kesmeye çalışmıyordu ama oradaydılar sanki. Ellerim hızla boğazım gitmişti, bedenimi saran ince örtüden kurtulup yataktan kalktım.

Gözlerim yatağın diğer tarafına kaydı. Adal yine yoktu. Zaten üç gündür onu doğru düzgün görmemiş, gördüğümde ise birbirimizi görmezlikten gelip durmuştuk. Hadi ben haklılığımı yüzüne vurmak için susuyordum, peki o neden susuyordu? Bu kadar haksızken neden konuşmak için bir adım atmıyordu?

Bakışlarımı boş yataktan çek saate baktım. Daha sabahın altısıydı! Şimdi yeniden uyumaya çalışsam biliyordum ki o korkunç kâbusun yine boğazıma sarılacak kokusuyla dönüp duracaktım. Aşağıya insem, daha kimsenin kalkmadığına emindim.

"Ee? Ne yapacağım ben şimdi?"

Tekrar yatağa oturup, telefonumu elime aldım. Birkaç magazin sayfasını baksam da pek keyif almamış, aynı sıkıntıyla telefonu geri bırakmıştım. Ne yaparsam yapayım, aklımda tek bir soru dönüp duruyordu: Adal neredeydi?

Avuç içlerimi hızla yatağa vurup "Aptallık etme!" diye kendime kızdım. "Onu düşünmemen gerekiyor! O seni düşünüyor mudur da sen onu düşünüyorsun?"

Şöyle düşünün; bir elimi gururum, diğer elimi ise duygularım tutuyor. İkisi de bir anda kendine doğru çekmeye başlıyordu. Arada kalmış, hangi tarafa gideceğimi bilemeden bir sağa bir sola yalpalanıp duruyordum.

Bu düşüncelerimin arasında yine kendi kendime konuştum: "Evde mi acaba?" Artık kendimi tutamıyor, ondan uzak durma kararı alırken yine kendimi ona koşarken buluyordum. Bu aptallıktı!

Tekrar yataktan kalkıp, büyük odada küçük adımlarla turlamaya başladım. Asla yapmayacağım bir şeyi yapıp, tırnaklarımı yemeye başladığımda bunun üzerinde durmamama neden olan yine düşüncelerimdi.

"Evdeyse... Ya odadan çıktığımda karşılaşırsak ona ne diyeceğim?" yerimde durup, tırnaklarımı ağzımdan çektim. "Evdeyse bu saatte uyuyor olur, ne saçmalıyorsun sen?" kendi söylediklerime yine kendim karşı çıkıyordum. Bu manyaklığın hangi boyutuydu?

Hırsla yatağa yatıp, yastığı yüzüme bastırdım. Bir süre öyle beklesem de hiçbir faydası olmayacağını bildiğimden doğrularak aynaya baktım. Saçlarımı düzelttikten sonra üzerimdeki geceliğin üzerine ayak ucumda duran sabahlığı geçirdim. Yüzüm uykusuzluğuma rağmen gayet iyi görünüyordu. Kaç kere oturup kalktığımı hatırlayamadığım yataktan son kez kalkıp, odadan çıkarak sessiz adımlarla aşağıya indim.

Adal'ı salonda, büyük şöminenin önünde gördüğümde adımlarım sekteye uğramıştı. Yine içiyordu.

Kıstığım gözlerim üzerinde gezinirken "Aptal." diye mırıldanıp mutfağa yöneldim. Onun için indiğimi düşünmemesi

gerekiyordu. Dolap kapağını açarak içinden bir bardak aldım ve buzdolabındaki su şişesinden içine döktüm.

Arkamda duyduğum ayak sesleri beni gülümsetmişti. "Niye ayaktasın?" diye sordu, sesi sakindi. "Su içeceğim." Bir yudum alıp bekledim. Ona bakmadım. "Haddimi aşmadım ya, Adal Bey?"

"Sabahın köründe trip atmak için mi kalktın?" diye sordu. "Ne bu tavırlar?"

Ona cevap vermedim. Bardaktaki suyu bitirdikten sonra içimden sevinç naraları atıyordum. Yanıma gelmiş, merak etmişti ve bu kez oyunun kartları bendeydi. "Neden cevap vermiyorsun?" diye sordu bu sefer. Yanından geçip gideceğim sırada bileğimi tutarak beni durdurdu. "Beni cevapsız bırakmadan hoşlanmıyorum, Elmas."

Gözlerimi devirerek bileğimi elinden çektim. "Dengesiz ruh hâlin beni yıpratmaya başladı Adal." dedim düz bir sesle. "Üç gün önce, susacaksın diye bağırıyordun şimdi cevap vermem için beni zorluyorsun? Bipolar bozukluğun olduğundan şüphe etmeye başladım artık."

Verdiğim cevapları beklemediği şaşkınlıkla aralanan dudaklarından ve gözlerinden belliydi. Bundan sonra böyle Adal Bey! Vücutlarımızın yakın duruşuyla, portakal çiçeği kokusuna karışmış alkol kokusunu rahatlıkla alabiliyordum. Alkol kokusundan nefret ediyordum, çok iticiydi. Oysa portakal çiçeği kokusu...

"Amacın ne?" diye sordu hâlâ üzerinden atamadığı şaşkınlığıyla. Göz kapaklarımı hızlıca kırpıştırıp, kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Ne amacım olabilir ki Adal?" Gözleri gözlerimle buluştu, zaman durdu. Akrep ve yelkovan buluştu, bir daha ayrılamamak için birlikte intihar etti. Tüm sesler sustu, tüm renkler kayboldu.

Yutkundu, yutkundum.

On sekiz.

On dokuz.

Yirmi...

Saniyelerce gözlerini kaçırmadan gözlerime baktı.

Yirmi bir.

Yirmi iki.

Yirmi üç...

Bakmaya devam etti.

Yirmi dört.

Yirmi beş.

Yirmi altı...

Sarhoştu. Bunu baygın bakan gözlerinden anlayabiliyordum. Belki de gözlerime bu kadar uzun süre bakması da bu yüzdendi.

Yirmi yedi.

Yirmi se...

Yanağımda hissettiğim eliyle saniyeleri saymayı bırakmış, beklemediğim hareketi karşısında nefesimi tutmuştum. Bu sefer şaşkınlık benim yüzümü esir almıştı. "Ne-ne yapıyorsun?" Bir adım daha yaklaşıp vücut ısısını hissedebileceğim kadar yakınımda durdu.

"Bana neden böyle davrandığını biliyorum." diye fısıldadı. "Hak ettiğimi de biliyorum ama sen de beni anlamalısın."

Titriyordum ama bu üşüdüğüm için değildi. Tenini tenimde hissettiğim, nefesini yüzümde hissettiğim içindi. "Sen." diye mırıldandığımda başparmağını dudağımın üzerine koydu. Susmuştum. "Biliyorum, çabalıyorsun ama ben izin vermiyorum."

Onaylarcasına kafamı salladım.

"Elimde değil."

Rüyada falan değildim, değil mi? En son yüzüme yastık bastırırken nefessiz kalıp bayılmış olabilir miydim? Bu an, gerçek olamayacak kadar iyi hissettiriyordu çünkü.

"Benimle savaşma, Elmas. Ben kendimle yeterince savaşıyorum, senin savaşına karşılık verecek kadar gücüm kalmadı."

Kafamı iki yana sallayıp, bu sefer dudaklarımın üzerinde duran parmağını düşünmeden cevapladım: "Seninle savaşmazsam bunun altından kalkamam artık."

Uzun soluklu bir nefesi yüzüme doğru bıraktığında gözlerim istemsizce kapanmıştı. *Allah'ım bu bir rüyaysa, hemen uyandır beni. Bu kadarı bana fazla.*

"Bu gece yanında uyuyabilir miyim?"

Gözlerim hızla açılmış, daha bir büyük şaşkınlıkla kocaman olmuştu. Tamam, ilk defa yanımda yatmayacaktı ama bunu bana ilk defa soruyor, izin istiyordu. Saç diplerimden akan ter damlasının önce enseme, oradan da sırtıma doğru usulca kaydığını hissediyordum. Bedenim bu ıslaklık karşısında ürpermişti. "Uyumaya ihtiyacım var ama tek başıma uyumak istemiyorum."

Küçük bir çocuk gibi mırıldanarak konuşması, farkında olmasa bile kuruyan dudaklarını diliyle ıslatması kalbimin hızını daha da arttırmıştı.

"Asıl senin amacın ne be adam. Beni öldürmek mi?" O kadar kısık sesle konuşmuştum ki beni duyması imkânsızdı. Onun için de kulağını bir anda ağzıma doğru yanaştırdı. "Duymadım?" Bu kadarı fazlaydı, bundan sonrasını bünyem kaldıramayabilirdi. Hâlâ rüyada olduğumu düşünüyordum. Aksi hâlde bu kadar yakınlaşmamızın mümkünatı yoktu. Bir adım gerileyip "Olur." dedim kendimden beklemediğim bir hızda. "Uyuyabiliriz."

Bundan pişman olacağımı bile bile yürümeye başlamış, bu sefer daha hızlı adımlarla odama geri dönmüştüm. Üzerimdeki sabahlığı çıkartarak koltuğa bıraktım. Arkamdan gelen Adal, kapıyı kapatmış giyindiği gömleğin bağlı duran birkaç düğmesini de açmıştı.

Hemen bakışlarımı kaçırıp, yataktaki yerimi aldım. Adal üzerindekiler çıkarmaya devam ediyordu. Kemerinin sesini duyduğumda yanaklarım yanmaya başlamıştı bile. Kaçamak bakışlarımı üzerine çevirdim, dolaptan çıkardığı eşofman altını bacaklarından geçiriyordu. Sarhoşluğundan dolayı arada yalpalıyor, hemen kendini toparlıyordu.

Üzerine bir şey giyinme gereği duymadan yatağa doğru ilerlemeye başladığında yanaklarımdaki yanma yüzüme oradan da tüm vücuduma yayılmaya başlamıştı. Yatağa uzanıp, rahat bir pozisyon bulmaya çalıştığında ben hâlâ oturuyor, her bir hareketini dikkatle izliyordum.

Şaşkındım, çünkü bana yakın olmak istemişti.

Heyecanlıydım çünkü ilk defa benim iznimle hareket ediyordu.

Birazda mutluydum sanırım... İçtiği bir şişe alkolün etkisiyle bu davranışları sergilediğini bilsem de mutluydum işte. Buna kendini kandırmak diyebilirsiniz çünkü tam da buydu. Uyanıp ayıldığında her şey eskisi gibi olacak, belki bunların hiçbirini hatırlamayacaktı.

"Yatsana?" Bakışlarımı yüzüne çevirdiğimde gözleri kapalıydı. Bir kolunu karnının üzerine koymuş, diğer kolunu ise yastığın altından geçirmiş bana doğru uzatmıştı. "Sen uyu." dediğimde göz kapaklarını araladı. "Ben uyuduğumda kalkmayacaksın, değil mi?" Küçük bir tebessüm edip, kafamı hafifçe salladım. "Hayır, gitmeyeceğim."

Tekrar gözlerini kapattıktan birkaç dakika sonra nefes alışverişleri düzene girmişti. Ben mi? Sadece onu izledim. Bazen kaşları çatılıyor, bazen de yüzündeki kaslar seğiriyordu. Kâbuslar peşini bırakmıyor, arada kısık sesle inliyordu. Esra mıydı onu uykusunda bile rahat bırakmayan? Adal'a baktıkça, o kadına karşı içimde oluşan öfke gün geçtikçe artıyordu. Kontrolsüzce büyüyen bu öfkenin nedenini bilmiyordum, anlamak da istemiyordum.

Dağılan saçlarını hafif dokunuşlarla düzeltirken gülümsedim. "Nasıl yapıyorsun bunu?" dedim sessizce. "Sana öfkeli olmam gerekirken bana sığınmana izin verdim."

Gözlerini hafifçe aralayıp "Elmas?" dediğinde yanına uzandım. "Şhht! Yanındayım. Gözlerini kapat, uyumaya devam et."

Saçlarındaki ellerim yanağına indiğinde, yeni çıkmaya başlayan sakalları avuç içlerime battı. Kafamı koyduğum yastığı ona doğru biraz daha çekip, bedenlerimizi birbirine yakınlaştırdım. "Savur acı ile yaktığın bedeninin üzerindeki külleri Adal." diye fısıldadım. "Benim için yeniden doğ."

Gözlerime vuran ışık, uykumun açılmasına neden olmuştu. Yüzümü buruşturup, göz kapaklarımı araladım. Birkaç saniye ayılmayı bekledim. Dün gece olanlar, yavaş yavaş zihnime dolmaya başladığında yattığım yerden doğrulmaya çalıştım. Ama başaramadım. Belime mengene gibi sarılmış kol ve birbirine kenetlenmiş parmaklarımız...

Güçlü kolu belime sıkıca sarılı, çenesini başımda hissediyordum ve kalp atışları sırtımı dövüyordu. Tebessüm ettim. Gitmemişti, benimleydi. Ancak uyandığında sarhoşluğu

yüzünden dün gece olanları hatırlamazsa bu benim için yeni bir yıkım demekti. Kalbim artık bu kadarını kaldıramayabilirdi.

Adal kıpırdanmaya başladığına gözlerimi kapatıp, bekledim. Kendini bana öyle sarılmış bulduğunda vereceği tepki ne olacaktı merak etmiştim. Benden kaçacak mıydı yoksa öylece yatmaya devam mı edecekti?

Çenesi başımın üzerinden ayrıldı, sırtımda hissettiğim kalp atışları hızını arttırdı. Arkamdaki kıpırdanmayı hissedebiliyordum ama yataktan kalkmamıştı. Başımın altında duran kolunu yavaşça çekip, parmaklarını parmaklarımdan ayırdı. Kalbimin üzerine kızgın bir demir bastılar. Yetmedi o demiri çekip bir daha bastırdılar, bir daha, bir daha, bir daha...

Gözlerimi açmamak için kendimle savaşırken Adal'ın nefesini artık ensemde hissediyordum. "Özür dilerim." diye fısıldadı. "Ama sen sakın beni affetme. Hiçbir zaman affetme."

Yatağın diğer tarafında hissettiğim ağırlık artık yoktu, bir kapı açıldı ardından kapandı. Saniyeler sonra, suyun sesi duyuldu. Göz kapaklarımı yavaşça aralayıp, olduğum yerde hareketsizce bekledim. Az önce sırtımda hissettiğim kalp atışları yoktu, belimi saran kolları yoktu. Adal, yine yoktu.

"İstediğin gibi olsun, Adal." dedim titreyen sesimle. "Seni asla affetmeyeceğim."

Yataktan kalkıp elime geçen ilk şeyleri üzerime geçirdim. Adal'la karşılaşmamak için de hızla odadan çıktım. Saat öğlene geldiği için kahvaltı sofrası çoktan kalkmış, Sinem'in söylediğine göre herkes bir yerlere gitmişti. Benim için bir şeyler hazırlamayı teklif eden Sinem'i reddedip adımlarımı bahçeye çevirdim.

Üzerime bir şey almadığım için üşümüştüm. Ama içeriye girip beni ısıtacak bir şey de almadım. Onun yerine kollarımı bedenime sarıp havuzun kenarında duran şezlonglardan birine

oturdum. Adal'ın bende açtığı bir yarayı daha kalbime kabul ettirdiğimi fark ettim ki buna alışmıştım. Ben, Adal'ın bana acı çektirmesine alışmıştım.

Kocam olarak en zor günlerimde yanımda olmadığı gibi üzerine bir de onu affetmemem için bana yalvarıyordu. Nasıl bir adamdı böyle? Nasıl bu kadar acımasız olabiliyordu? Ruhunu, vicdanını bu denli kaybetmiş olamazdı!

Sırtıma bırakılan kalın bir polarla bakışlarım tepemde dikilen kişiye kaydı. Gelişini nasıl duymamıştım?

"Sen cidden kendini hasta etmek için elinden geleni yapıyorsun." diyerek sol tarafta duran diğer şezlonga oturdu. "Buna emin oldum artık." Rahatsız bir şekilde gülümseyip "Bana bakmayacağın için hasta olup olmamamı bu kadar kafana takma, kocacığım." dedim alaylı bir sesle.

"Başlama yine, Elmas." Dudakları huzursuzlukla bükülürken gözlerini devirdi. "Bir gün de kavga etmeyelim, olur mu?" sorusuyla kan beynime hücum etmiş, sinirden tüm kaslarım gerilmeye başlamıştı.

"Bu kavgaların sebebi benim yani öyle mi, Adal?" hışımla yerimden kalkıp omuzlarıma bıraktığı battaniyeyi yere attım. Oflayıp o da yerinden kalktığında ellerini pantolonunun ceplerine sokup bekledi. "Ben öyle demedim." dedikten sonra devam etti. "Sadece kavga etmeden bir gün geçirmek istediğimi belli ettim."

Bu adam, benim ayarlarımla oynuyordu!

"Sen bunu önce kendine söyle çünkü dengesiz tavırları olan sensin ben değil!" Sustu, konuşmadı. Biliyordu ki karşılık verirse ortam daha çok gerilecekti. Ama ben, hırsımı alamıyordum artık! Dayanamıyordum, fazla geliyordu her şey!

"Şöyle davranmayı keser misin artık, katlanamıyorum!" diye soludum sinirle. Benim öfkeli hâlime aldırış etmeden

sakinliğini korumaya devam ediyor ve bu beni daha çok öfkelendiriyordu. "Şu an ne yaptığımı anlayamadım?" dediğinde, kaşlarımı çattım.

"Şu an değil ki hep yapıyorsun Adal! Kış uykusundan yeni kalkmış bir ayı kadar huysuzsun. Bencil herifin tekisin, sinir bozucusun ve kendini beğenmiş ukalanın birisin!"

Çatılı kaşlarımın aksine onun kaşları şaşkınlıkla havalandı. Bu tavırlarımın nedenini anlayamamış, öblek öblek yüzüme bakıyordu. "Sinir bozucu ve kendini beğenmiş ukala mı?" deyip beni tekrarladıktan sonra gözleri tehditkâr şekilde kısıldı. "Sen bana ayı mı dedin?"

"Pes!" dedim ellerimi sallarken. "Pes yani. O kadar şey saydım, ayı dediğime mi takıldın sadece?"

"Kocan olduğumu unutuyor gibisin, Elmas."

Bir adım atıp, aramızdaki mesafeyi küçülttüm. "Kocam olduğunu sana hakaret ettiğimde hatırlayacaksan." deyip gülümsedim. "Ben sana her gün hakaret ederim, kocacığım." Beklemediğim bir anda kolunu belime sarıp, beni kendine yasladı. Bu hareketiyle tüm kelimelerim ağzıma tıkılmış, ne diyeceğimi şaşırmıştım.

"Senin dilin fazla mı uzadı yoksa bana mı öyle geldi, karıcığım?" Yüzümü yalayıp geçen sıcak nefesi alkol kokusundan arınmış, nane kokusuyla ferahlamıştı. "Eee? Yine bağırıp, çağırarak cevabını vermeyecek misin bu sinir bozucu ukala ayıya?"

İkimizin bedeninin arasında, havada kalan ellerimin titrediğini fark ettiğinde "Niye titriyorsun?" deyip, sinsice gülümsedi. "Kollarımın arasında olmak mı seni heyecanlandırıyor yoksa?"

Gözlerimi kısıp "Saçmalama!" diye çıkıştım. "Üşüyorum! Bırakırsan eve gireceğim."

"Birkaç dakika önce üzerine poları atarken üşüyor gibi görünüyordun ama?"

Ellerimi göğsüne koyup itmeye çalıştım. "O az önceydi, şimdi üşümüyorum. Bırak."

Bir anda bıraktığı için geriye doğru sendelemiş, düşmemek için Adal'ın kollarına tutunmuştum. Bu hareketime alayla güldü. "Ben seni bıraktım ama sen beni bırakmayacakmışsın gibi duruyor, karıcığım." Bir de benimle eğleniyordu!

Öfkeyle arkamı dönüp, zemini döven adımlarla eve girip salondaki koltuklardan birine oturdum. Kollarımı göğsümde birleştirip, bacaklarımı sallamaya başladım. Adal'ın eve girdiğini fark etsem de ona bakmama konusunda ısrarcıydım.

"Boşayacağım seni," dedim hırsla. "Kurtulacağım senden huysuz ayı!"

"Boşanmayı aklından çıkar, Elmas. Bir daha konusunu bile açma." Eğlenen ses tonu kaybolmuş, her zamanki donuk Adal'ın sert sesi geri gelmişti. "Benim canımı sıkma." Cevap vermek için bakışlarımı ona çevirdiğimde çoktan salondan çıkmış olduğunu gördüm. Çarpan kapının sesine bakılırsa, evden de çıkmıştı. Sesimi kalınlaştırıp "Benim canımı sıkma!" diyerek onu taklit ederken yerimden kalktım.

Yerimden kalkmamla başımın dönmesi bir oldu. Sonra ise... Bir görüntü belirdi gözlerimin önünde. Adal ve ben, bilmediğim bir evin mutfağında, kahvaltılıklarla dolu bir masanın önünde oturuyorduk.

"Neden seni istemeyen bir adam için senelerdir acı çekiyorsun?"

Sesi kulaklarımda yankılandı. Gözümün önünde beliren görüntüler kaybolup dursa da sesler netti.

"Bu evliliği kabul etmen bile saçmaydı."

Kalktığım koltuğa düşerken ellerimle kulaklarımı kapattım. "Ne oluyor?"

"Rica ediyorum, her şeyin sorumlusu benmişim gibi davranma. Seni bu evliliğe ben zorlamadım, kimse zorlamadı."

Gözlerimi kapattım. Görüntüler netleşti. Oturduğum sandalyeden kalkmış, Adal'a bakıyordum. Mutfaktan çıkacağım sırada tekrar konuştu.

"Hadi benim zorunluluğum vardı. Sen ne diye doğru düzgün tanımadığın bir adamla evlenmeyi kabul ettin?"

Ellerimi kulaklarıma daha çok bastırıp "Hayır!" diye çığlık attım. "Hayır, sus!"

"Hadi benim zorunluluğum vardı..."

"Hatırlamak istemiyorum, dur!"

"Sen ne diye doğru düzgün tanımadığın bir adamla evlenmeyi kabul ettin?"

Biri geldi yanıma. Bir yandan saçlarımı okşuyor diğer yandan her an devrilecek gibi duran bedenimi ayakta tutmaya çalışıyordu. Kimin yanımda olup bana bir şeyler sorduğunu anlayamıyordum çünkü kafamın içinde o kadar ses vardı ki... Hepsi bir anda konuşuyordu. Hepsi, Adal ve bana ait seslerdi.

"Çok karışık!" diye haykırdım. "Çok karışık sesler!"

Gözlerimden sicim gibi akmaya başlayan yaşlar, kayıp gittiği yerleri yakıyor, düştüğü yeri kavuruyordu. Çığlıklarım daha büyüyor, kalbimdeki tüm yaraların kabukları kopup tekrar kanamaya başlıyordu. "Adal!" diye bağırdım. "Adal, yardım et!"

Bir başka görüntü belirdi kapalı duran göz kapaklarımın ardında. Arabadaydım. Hıçkırarak ağlıyordum. Delicesine sürdüğüm araba yalpalanıp duruyor, yine de bunu umursamadan devam ediyordum. Görüntü kayboldu. Saniyeler sonra tekrar belirdi. Bir kamyonet üzerime doğru geliyordu. Frenleri çığlık gibi yankılanan arabalar, kulakları sağır edercesine çalınan kornalar... Sonra büyük bir gürültü.

Acı çekiyordum. Bedenimin üzerine koca bir ağırlık, gözlerimi esir alan bir karanlık vardı.

Nefesim kesildi. Görüntüler kayboldu, sesler kesildi. Ama bağrışlarım devam ediyordu. Kendi söylediklerimi anlayamıyordum. Boğazlarım yırtılırcasına bağırıyordum ama ne söylediğimi bilmiyordum. Sarsılarak ağlamalarım devam ediyor, kendimi durduramıyordum.

Sanki... Sanki kaburga kemiklerim birbirinden ayrılıyordu. Hatırlamak için dua ettiğim geçmişim önce beynime sonra kalbime kurşunlarını sıkmaya başlamıştı. Daha çok çığlık atmak, daha çok ağlamak istiyordum.

Kulaklarımın üzerine kapattığım ellerimin üzerinde başka bir el hissettim. Benim yanan ellerimden daha soğuktu ve titremiyordu. "Elmas?" dedi elin sahibi. Gözlerimi açamıyordum ama kokusundan kim olduğunu anlayabilmiştim. Çığlıklarım kesilmişti ama ağlamaya devam ediyordum.

""Elmas aç gözlerini." dedi Adal korkuyla. Korkuyordu. Biliyordum, hissedebiliyordum. Benim korktuğum kadar o da korkuyordu. "Aç gözlerini bana bak." Kafamı iki yana sallayıp reddettim. "Açmam!" dedim bağırarak. "Açmam!"

"Geçecek, Elmas. Gözlerini açarsan geçecek."

Geçmeyecekti. Gözlerimi açıp, ona baktığımda o kurşunları tekrar yemeye başlayacaktım. Kalbim parçalara ayrılır, ruhum ölürdü.

Yanıyordum. Cehennemdeyim sanki azap çekiyordum. Şeytan bu hâlimden keyif alıyor, ateşimi daha çok harlıyor, beni yavaş yavaş yok ediyordu. Hatırlamak istediğim geçmişim ise, ateşti. Beni yok etmeye başlayan o ateş.

Kulaklarımı kapattığım ellerimi çektim. Gözlerimi hızla açıp, karşımda dizlerinin üzerine çökerek korkuyla bana bakan adamı inceledim. Benim şeytanım oydu. Beni yakıp yok edecek, küllerimi kararmış ruhuna armağan edecekti.

"Seni benimle evlenmeye kim, niye zorladı seni?"

14.BÖLÜM

Kördüğüm

Adal & Esra

Esra gözlerini açtığında, kocasını yanında görmediğinden dolayı huysuzca kalktı yatağından. Giyindiği geceliğin askısı omzundan kaymış, onu bile düzeltme ihtiyacı duymadan ayağını sürüye sürüye çıkmıştı odadan.

"Adal?" diye seslendi koridor boyunca yürürken. "Neden bensiz kalkıyorsun o yataktan? Hoşlanmadığımı kaç kere söyleyeceğim?" Kocasından karşılık bulamayan kadın adımlarını hızlandırmış, ilk önce salona orada bulamayınca mutfağa yönelmişti. Tam mutfağa gireceği sırada, bir müzik sesi duyuldu tüm evi saran.

Müzeyyen Senar, evin duvarlarına sesiyle izini bırakmaya başladığında bir gülümseme yayıldı kadının güzel yüzüne.

Şarkılar seni söyler dillerde nağme adın.

Esra, utançla elleriyle yüzünü kapatıp şarkıya eşlik etmeye başladığında kocasının arkadan onu izlediğinden habersizdi.

Aşk gibi sevda gibi.

Adal, karısının bu mutlu hâline daha fazla dayanamayarak sessiz adımlarla yaklaştı. Kollarını Esra'nın ince beline dolayarak çenesini çıplak omzuna bastırdı. Daha sonra müziğin nakarat kısmında karısı susmuş, Adal ise devam ettirmişti: Huysuz ve tatlı kadın...

Esra, evi dolduran şarkıyı bastıracak kadar güçlü bir kahkaha atıp kocasının gevşek bıraktığı kollarının arasından dönüp, kollarını boynuna doladı. Zor da olsa yüzündeki gülümsemeyi yok edip, kaşlarını çattı.

"Sana kızgındım aslında."

"Neden?"

Bedenleri hâlâ çalmaya devam eden şarkının ağır melodisine uygun salınırken Adal gözlerini bağımlısı olduğu kehribar hareleerden ayıramıyordu.

"Sana o yataktan birlikte çıkalım, sensiz uyanmak istemiyorum demiştim." dediğinde, Adal karısının kızgınlıkla çatılmış kaşlarının arasına dudaklarını bastırdı. "Özür dilerim, kadınım. Söz bir daha yapmayacağım."

Esra gülümsedi, Adal, onun gülümsemesine daha çok gülümsedi. Kör kütük âşıktı adam, kadına. Mecnun gibi çölleri aşabilir, Ferhat gibi dağları delebilirdi. Yapamayacağı, göze alamayacağı hiçbir şey yoktu, Esra için. Yeter ki karısı mutlu olsundu. Keza kadın içinde öyleydi.

"Dalıp gittin." dedi kadın, kocasının gözlerine dikkatle bakarken. "Ne düşünüyorsun?"

"Seni ne kadar sevdiğimi." dedikten sonra, karısının bir şey söylemesine fırsat bırakmadan kollarını belinden çözüp, küçük ellerini ellerinin arasına aldı. "Gel bak, ne göstereceğim sana."

Birlikte salona girdiklerinde Esra gözlerini etrafta gezdirip, herhangi bir şeyi görmeyi plandı. Ama hiçbir şey yoktu. Dönüp

kocasına baktı. Kocası ise hemen köşedeki duvara hayranlıkla bakıyordu. Esra, Adal'ın bakışlarını takip edip nereye baktığını gördüğünde neredeyse küçük dilini yutacaktı.

Duvarı kaplayan kocaman bir fotoğraf vardı. Kendi fotoğrafı.

"Adal." dedi şaşkınlıkla. "Bu..." devam edemeden yine durdu. Ne diyeceğini bilemiyordu. İçine yayılan mutluluk başını döndürecek kadar fazlaydı. Bu harika bir sürpriz ama... Aklına gelen düşünceyle yanında bekleyen kocasına döndü. "Neden sadece benim fotoğrafım, keşke ikimizin olduğu bir fotoğraf olsaydı." Adal tekrar karısını kollarının arasına aldı.

"Ben kendimi değil, sadece seni görmek istiyorum. Sağımda solumda, önümde arkamda her yerim sadece senin güzelliğinle dolu olsun istiyorum."

Esra, Adal'ın yanaklarını avuçlarının arasına alıp dudaklarına kısa bir öpücük bıraktı.

"Seni seviyorum, dünyam."

Adal, aldığı öpücüğün kısa sürmesinden dolayı yüzünü buruşturmuş, huysuzca "Ama çok kısaydı bu." demişti ama bu huysuzluğu da öpücük kadar kısa sürmüş, hemen yüzüne bir gülümseme yerleştirmişti: "Ben seni daha çok, kalbim."

Esra, kocasının bu huysuzluğuna karşılık hafifçe omzuna vurarak gözlerini devirdi. "Sen, çok yaramaz bir koca bebeksin, Adal."

"Sadece senin koca bebeğin, sadece senin."

Günümüz

Adal'dan

Sakinleştiğine emin olduğum kadını, annemle birlikte odasında yalnız bırakıp çalışma odasına geldiğim andan beri düşüncelerimin arasında boğuluyordum. Sorusunu cevapsız

bıraktığım için bana kızsa da kızgınlığı şu an umurumda değildi. Hatırlamaya başlıyordu ve geçmişteki acıları onu yavaş yavaş ele geçirecekti.

Onun adına korkuyordum. Tüm acılarını tekrar yaşadığında, bunu kaldırabilecek miydi bilmiyordum. Geçtiği bu dönem oldukça zorken bir de her şeyi hatırlamaya başladığında nasıl bir psikolojide olacaktı, idrak edemiyordum.

Kabuk bağlamış yaraları yeniden kanayacak, kanadıkça daha çok canı yanacaktı. Canı yandıkça yanında olup, yaralarının tekrar kabuk bağlamasına yardımcı olabilecek miydim, bilmiyorum. Ona iyi gelecek miydim, bilmiyorum. Biz, birbirimize iyi gelebilecek miydik, bilmiyorum.

"Bilmiyorum, bilmiyorum, bilmiyorum!" diye bağırıp, masanın üzerine özenle yerleştirilmiş birkaç dosyayı savurup, kâğıtların yere dökülmesine sebep oldum. Avuç içlerimi gözlerime bastırıp, bir süre öyle durdum.

Ne yapacaktık bundan sonra? Benim acım nefesimi kesiyorken nasıl hasta bir kadına nefes olmaya çalışacaktım? Nasıl yardım edecektim ona? Ciğerlerimde biriken havayı dışarıya bırakırken kapı açılmış kimin geldiğine bakma gereği duymadan olduğum pozisyonu bozmamıştım.

"İyi misin abi?" diye sordu, Adel tedirginlikle. Elmas'ın kriz geçirdiğinin hemen ardından annemle eve gelmiş, bizi salonda o hâlde gördüklerinde paniklemişlerdi.

"Sence iyi miyim, Adel?" dedim kafamı kaldırmadan. "Aslına bakarsan, nasıl olmam gerektiğini bilmiyorum bile." adım sesleri kesildi. Ne o bir şey söyledi ne de ben avuç içlerimi gözlerimden çekerek ona baktım. İkimizde sessizliğimiz üzerimize bir örtü misali örtmüş, bekliyorduk. Boğazımızda düğümünü oluşturana kelimeler, canımızı acıtsa da onları dudaklarımızın arasından serbest bırakmıyor, bırakamıyorduk.

"Erda." dedi Adel ama devam etmeden önce durdu, boğazını temizledi. "Hatırlamaya başlıyor galiba. Az önce anneme başka bir evin mutfağından bahsediyordu."

Hafifçe kafamı sallayarak "Evet." dedim. "Bana da seni benimle evliliğe zorlayan kimdi diye sordu."

"Ona anlatacak mısın?" Sorusuyla gözlerimi kapatan ellerimi çekip, hızla kafamı kaldırdım. "Bunu ona nasıl yapayım? Sanki hiç kırgın değilmiş gibi Esra biriyle evlenmemi vasiyet etti, ruhunun rahat olması için biriyle evlendim o da sen oldun nasıl derim, Adel?" yerimden kalkıp, ellerimi bu sefer enseme yerleştirip parmaklarımla boynumu sardım. "Bunu ona yapamam, yeterince yarası var."

"Er ya da geç her şeyi hatırlayacak ve bunu sorgulamaya devam edecek kadar inatçı bir kadın, biliyorsun."

Sırtım Adel'e dönük, önünde durduğum pencereden dışarı bakarken bu sabah bana çıkışmaları aklıma geldi. Hafızasını kaybetmeden önceki Elmas'ı düşündüğümde benimle o şekilde konuşacak bir karakterde olmadığını biliyordum, acıları onu haddinden fazla olgunlaştırmıştı.

Ama bu Elmas... Hem daha çocuksuydu hem de daha asi. Bana karşılık vermeleri hoşuma gidiyordu. Yeni fark ettiğim bir şey de bana kızdığında bunu içine atmayıp, hırçınlığını bana karşı kullanan bu Elmas'ın, daha ilgi çekici olmasıydı..

Burun kemiklerimi sıkıp gözlerimi kapattım. "Onunla neden evlendiğimi anlattığımda bana bu sefer neden ben diye soracak, Adel. Bu sefer ne diyeceğim, seni ben bulmadım annem buldu mu diyeceğim?" arkamı dönüp, yüz hatlarıyla bana benzeyen kardeşime baktım. "Soner iti kadar ben de onu üzdüm, kırdım. Bu kadarı ona da bana da fazla. Neden onunla evlendiğimi bilmeyecek."

Adel, bakışlarını benden kaçırıp oturduğu koltuğa yayıldı. Yüzünde oluşan tebessümle "Onu önemsiyorsun." deyince kaşlarım çatıldı. "Tabii ki önemsiyorum, Adel. İnsanım ben, benimde bir vicdanım var."

Yüzündeki muzip gülümseme büyüdü, diliyle dudağının altında parlayan pircingiyle oynamaya başladı. "Bak, bak hareketlere bak." deyip yüzümü buruştururken kalktığım sandalyeye geri oturdum. "Sen o pircingle bir de annemin karşısında öyle oynasana."

Bir kahkaha atıp "Topuklu ayakkabısının topuğunu alnımın çatına geçirir vallahi." dedikten sonra ellerini pes edercesine havaya kaldırdı. "Ben canımı seviyorum, hayatımın baharındayım."

Kardeşimin yüzündeki eğlenen gülümsemenin, yavaş yavaş hüzünlü bir gülümsemeye dönüştüğünü adım adım izledim.

"Bu pircingi yaptırdığım günü hatırlıyor musun?"

Adal & Esra

"Abi ya, sende başlama lütfen!" diye söylendi genç kız. "Annem zaten laf üstüne laf dedi, hırsını alamadı git abinde kal diye beni evden kovdu bir de seni hiç çekemem."

Tüm huysuzluğuyla tekli koltuğa oturan Adel'in yüzü beş karış asıkken yengesi kahkahasını tutmaktan yüzü kıpkırmızı olmuştu. Kocası bunu fark etse de kız kardeşine çıkışmaktan sevdiği kadına bir şey deme fırsatı bulamıyordu.

"Annemlerin istemediğini bile bile taktın şu zırvalığı bir de güzel olsa." dedi Adal yüzünü buruşturarak. "Ağzında yemek kalıntısı varmış gibi duruyor."

Adel hışımla koltuktan doğrulup "Ben seviyorum bir kere tamam mı? Hem çok da güzel duruyor!" dedikten sonra kıpkırmızı

kesilmiş yengesine baktı. "Sen de güleceksen gül be kadın! Pancar gibi oldun."

Esra bu direktifi bekliyormuş gibi dakikalardır içinde biriktirdiği kahkahasını özgür bıraktığında sesi bütün odayı doldurmuştu. Adal, karısının bu eğlenen hâliyle yüzündeki huzursuzluğu silip gülümsemişti. Ama bu gülümsemesini kardeşi görmesin diye, elleriyle ağzını kapatmıştı.

"Ama." dedi kahkahalarının arasından, Esra. "Hâliniz çok komik."

Adel tekrar koltuğa oturup, yengesine gözlerini devirerek bakarken Adal karısının kahkahasında takılı kalmıştı. Huzur, diye düşündü kendi kendine. Bu kadının varlığı, gülüşü, kokusu, sesi huzur gibi.

"Neyimiz komik yenge, neyimiz komik bir anlatsana? Ben evden kovuldum diyorum sen komik diyorsun."

Esra, gözlerinden akan gözyaşlarını elinin tersiyle silip zorda olsa kahkahasını bastırdığında küçük görümcesine uzanarak ellerinden tuttu. "Songül annenin kızgınlığı çok uzun sürmüyor biliyorsun, Adel." dedi dudaklarını dişlerinin arasına sıkıştırırken. Daha sonra kocasına baktı.

"Hem niye öyle diyorsun hayatım, güzel görünüyor. Adel'e de çok yakışmış."

Adal kafasını sallayıp "Tabii tabii Türkan Şoray'ın yandan çarklısı gibi." dediğinde Esra kaşlarını çatıp, daha fazla kardeşinin hevesini kırmaması için dudaklarını oynatıp "sus" dedi.

"Ben çok beğendim vallahi, Adel'ciğim. Ben bile yaptırabilirim."

Adal, duyduklarıyla şok olmuş hışımla yerinden kalkmıştı. "Sakın ha!" işaret parmağını karısına doğru salladı. "Ben senin saçının tek teli yere düşünce canından can giden adamım, bir de tenini delip geçecek bir iğneyi sana batıracaklarını bileceğime

öleyim, daha iyi!" kızgınlıkla salondan çıkmak için adımlarını kapıya çevirdi.

İki kadın, şaşkınlıkla adamın verdiği tepkiyi izlerken birbirlerine bakmışlardı. Adal tam salondan çıkacağı sırada, aklına bir şey gelmiş gibi yerinde durmuş omzunun üzerinden kadınına bakmıştı. "Ayrıca o dudaklarına dokunacak ellerin sahibine neler yapabileceğim anlatsam, delirirsiniz."

Kardeşim yanından ayrıldığından beri, gözlerimi diktiğim boşluktan ayırmamış, aynı ifadeyle o boşlukta kaybolup gitmiştim. Bu aralar, Esra daha çok geliyordu aklıma. Çıktığı da yoktu aslında ama bir şeyle meşgul olduğumda unutuyordum birkaç saatliğine. Bunun için kendime öfkelensem de elimden bir şey gelmiyordu. Unutabiliyordum işte.

Bir yanda aklımdan da kalbimden de çıkmayan Esra'm, bir yanda vicdanımı etkisi altına almış Elmas... Elim kolum hiç bu kadar bağlı kalmamıştı. Bir yanım ölen kadın için hâlâ yasını tutuyor, diğer yanım yaşayan bir ölü olması için korktuğum kadın uğruna çaresizce cebelleşiyordu.

Elmas bunu ne kadar anlamak istemeyerek bana bencil dese de, ben bencil değildim. Ona yakın olmak için elimden gelenin en fazlasını yaptığımı göremeyecek kadar kördü. Asıl bencil olan oydu, bunu anlayamıyordu.

Parmaklarımı saçlarımın arasında daldırıp, hafiften ağrımaya başlayan başımın tepesini ovaladım. Gözlerimi diktiğim boşluktan çekip uzandığım koltuktan kalktım. Aklım Elmas'ta kalmıştı. Nasıl olduğunu merak etsem de, yanına gidecek cesareti henüz kendimde bulamıyordum. Biliyordum, yanına gitsem sorularının ardı arkası kesilmeyecek, cevap alamadığında ise beni sinirlendirecek kelimeler çıkacaktı dudaklarının arasından.

Yüzümü ovalarken odanın içinde volta atmaya başladım. Bu kaç dakika sürdü bilmiyorum ama daha fazla dayanamayarak odadan çıktım. Adımlarım Elmas'ın odasına doğru giderken bir tarafım geri dön diye bağırıyordu. Sen de o da karşılaşmaya hazır değilsiniz diyordu.

Ama bunu kabul etmeyen adımlarım daha hızlanmış, kendimi ikimize ait odanın önünde bulmuştum. Kapı kolunu tutup, indireceğim sırada içeriden gelen bir inleme sesliyle kaşlarım havalandı.

Ağlıyordu.

Peki, yanında kimse yok muydu?

Yavaşça, tuttuğum kolu aşağıya indirdiğimde derin bir nefes alıp araladığım kapıdan içeriye girdim. Elmas, geldiğimi duymamış iki büklüm olduğu yatağın içinde hıçkırarak ağlıyordu. İçeride ondan ve benden başka kimse yoktu.

"Artık hatırlamak istemiyorum." dedi Elmas, hıçkırıklarının arasından. "Hatırlamadığım zaman daha az acıyordu."

Sözleri omurgama baskı yaptı, kamburlaştım.

Gözyaşları bir nehir oldu, içinde boğuldum.

Bir adım atıp, yutkundum. Hâlâ geldiğimi fark etmemiş, ağlayarak sayıklanmalarına devam ediyordu.

"Hepsi haklıymış, kaldıramayacağımı bildikleri için sus cevap vermemişler." deyip durdu ve burnunu çektikten sonra gözünden akan yaşı yastığın yüzüne sildi. "Daha ilk şeyde bu kadar yıkıldıysam, diğerlerinde ne hâle geleceğim!"

Başımdaki ağrı sözleriyle daha çok arttı. Gözlerim acıyla kısıldı, boğazıma biriken kelimeler artık kördüğüm olmuştu. Dile getiremeyeceğim kadar karışmış, çözmeye çalıştıkça daha çok birbirine girmişti. Ben şimdi bu kadına ne diyecek nasıl hafifletecektim acısını?

"Adal nerede acaba?" kendi kendine sorduğu bu soruyla bedenim kaskatı kesilmiş, kan akışım hissedebileceğim kadar hızlanmıştı. Onu kırdığım hâlde, yine beni düşünüyor oluşu kahrediyordu vicdanımı.

"Buradayım." dedim tıpkı onun gibi kısık bir ses tonuyla. "Buradayım, Elmas."

Yattığı yerden hışımla kalktı. Yarası acımış olmalıydı ki yüzünü buruşturdu fakat bu çok uzun sürmedi. Gözleri ve burnu ağlamaktan kızarmış, saçları dağılmıştı. Koluyla akan burnunu sildiğini görünce "Cidden." dedim. "Sümüklü burnunu kolunla mı sildin? Kaç yaşındasın sen, Elmas?"

Yaptığı hareketin utancıyla yüzünü çevirdi. Birkaç adımla yatağın yanına gidip boş olan kısma oturdum. Gözlerine bakmak bana ölüm gibi gelse de kendimi zorluyor yine de bunu yapıyordum. Gözleri... Gözleri tıpkı onun gözlerine benziyordu.

Zihnimi ele geçiren düşünceleri bir kenara bırakıp, beklentiyle yüzüme bakan kadına "İyi misin?" diye sordum. Bu soru saçmaydı, bu soru mantıksızdı ama başka da bir şey gelmiyordu aklıma. Kızarmış gözlerini önünde birleştirdiği eline indirip, kafasını salladı.

"İyiyim. Yani sanırım iyiyim. Bilmiyorum." dedikten sonra birbirine kenetlediği parmaklarını ayırıp, işaret parmağıyla sol göğsünü gösterdi. Ama asıl göstermek istediği yer, kalbiydi. "Burası çok acıyor. Bu normal mi? Normalse iyiyim, normal değilse iyi değilim."

Yutkundum. Yanak içlerimi dişlerimin arasına kıstırırken, ağzıma yayılan metalik tatla sıktığım çenemi gevşettim. Sorusunun cevabını merakla bekliyordu. Bense konuyu dağıtmak için "Acıktın mı?" diye sordum. Amacım konuyu dağıtmaktı. Ne yaptığımı anlamış, omuzlarını düşürmüştü. Yine onu üzdüğümün gerçeğiyle kendime milyonuncu küfrümü ederken "Değilim." dedi giderek kısılan sesiyle.

Bu aptallığımı düzeltmek için ne yapabilirdim bilmiyorum ama aklımı gelen ilk düşünceyi dile getirip "Peki, uyumak ister misin?" diye sordum. Aşağı düşen başı hızla kalkmış, akan burnunu yeniden içine çekmişti. "Birlikte mi?" diye sordu, tüm masumluğuyla. Bu hâli dudağımın bir kenarının belli belirsiz yukarı kıvrılmasına neden oldu. Kafamı sallayarak "Evet." dedim. "Birlikte."

Onu kırdığım şeylerin bedeli belki sadece onunla uyumak olmayabilirdi ama şu anlık elimden gelen bir tek şey buydu.

Elmas, çoktan yataktaki yerini almıştı, ben de ayağımdaki ayakkabıları çıkartıp pantolonumun içine soktuğum gömleğin eteklerini çıkardım. Önümdeki birkaç düğmeyi açıp, gömleği çıkarmadan yatağın boş tarafına uzandım.

Yüzlerimiz birbirine dönük, gözlerimiz birbirine kenetli öylece uzanmıştık. Merak ettiğini bildiğim soruları sormamış olmasının verdiği rahatlığı yaşıyordum. Ya bu anı gerçekten bozmak istemiyordu ya da duyacaklarından korkuyordu. İkisi de olabilirdi.

Biliyordum, Elmas benimle uyumayı seviyordu. İtiraf etmeliyim ki bende seviyordum. Yatağın diğer ucundaki soğukluğu hissetmektense başka bir bedenin varlığı beni rahatlatıyordu. "Adal?" diye mırıldandı iki elini birleştirip, yanağının altına sıkıştırırken. Gözlerini kapatıp, derin bir nefesi ciğerlerine çekti, kapalı kirpiklerinin arasından süzülen birkaç damla gözyaşı şakaklarından kayarak yastığını ıslattı. "Boş ver, bir şey yok."

"Merak ediyorsun biliyorum." dedim rahatlatmak için. "Belki kızacaksın ama bir şeyleri akışına bırakmak bu kadar zor olmamalı. Her şeyin bir anda olmasını bekleyemezsin, hem bak bir anda oldu da ne oldu? Dayanabildin mi?" sorumu cevapsız bırakınca, devam ettim.

"Acı çektiğini görmeyi istediğimi mi sanıyorsun? Saatler önceki hâlin gözlerimin önünden gitmiyor, Elmas."

Beklemediği itiraflarım karşısında biraz daha uğraşsa kaşları neredeyse saç diplerine kadar çıkacaktı. Dudakları aralanmış sıcak nefesi o aralıktan sızıp, tenime çarpıyordu.

"Sen de beni üzüyorsun, kızdırıyorsun."

Gözlerimi yumup, bir süre öyle durdum. Geri açtığımda aramızdaki mesafeyi biraz daha kapattığını fark etsem de üzerinde durmadım.

"Bile isteye yapmıyorum. Bazen sen üstüme geliyorsun bazen de ben kendi karanlığıma yenik düşüyorum. Ama bunu aklından çıkarma ki ben hiçbir kadını isteyerek üzecek bir adam değilim."

Adamın itirafları karşısındaki kadının kalp atışlarını hızlanıyordu. Adal'ın ayık kafayla kendine gelişini kutlayan kalbi, kulaklarında atıyordu resmen. Daha bunların ne manaya geldiğini bilmeyen kadın, sinsice kalbinin küçücük yerinde filizlenen sevginin farkında değildi.

Adamsa kadına bu kadar yakın olabilmemin hayretini yaşıyordu. Daha onun kalbine düşmemişti sevgisi belki ama biliyordu ki, alışmıştı karısına.

Erda Elmas'tan

Simsiyah gözlerini gözlerimden ayırmamasının heyecanı, vücudumun her bir yanını karıncalandırmaya yetiyordu. Artık gözlerime bakmaktan kaçınmıyordu. Ve bu gerçekten iyi hissettiriyordu.

Son itiraflarıyla susmayı tercih ederek, sessizlik içinde yüzünü izliyordum. Kaç saniye, kaç dakika öyle durduk bilmiyordum. Bir ara odanın kapısı açılmış ama gelen her kimse ses etmeden kapıyı tekrar kapatmıştı. Adal da ben de bunu merak etmeden olduğumuz hâli bozmamıştık.

"Elmas?"

"Hımm?"

Adal yattığı yerde kımıldanarak, kolunu dirseğinden büktü ve başının altına koydu. Bu hareketi giyindiği gömleğim kumaşını gererken, gözlerimi zor da olsa bu görüntüden ayırıp gözleriyle birleştirdim.

"Her şeyi hatırladığında kendine zaman tanı, olur mu? Sakın hemen pes edip, geçmişe ait duvarın altında kaybolup gitme. Oradan kurtulmaya çalış."

Söyledikleri yüreğime korku kırıntılarını serpiştirmiş, aslında bildiğim gerçeği onun ağzından duymak beni daha da üzmüştü. Geçmişim yaralıydı, hem de çok yaralıydı. Bunu kalbimde hissedebiliyorum. Hatırladığımda güçlü kalmak benim için zor olacaktı, belki de imkânsız.

Kuruyan dudaklarımı dilimle ıslatıp, dirseklerimin üzerinde doğruldum. "Peki, sen?" dedim ürkekçe. "Ben o duvarların altında kaldığımda, o karanlıkta kaybolmamam için bana elini uzatacak mısın?"

Hiç düşünmeden "Hayır." dediğinde, sanki ellerimin üzerine kilolarca ağırlıkta bir taş koymuşlardı ve o taşı düşürmeden tutmamı istemişlerdi. Aralanan dudaklarımın arasında biriken kelimeler alev almış, yakacağını bile bile yeri yutmuştum.

Ben kendi içimde azabımı yaşarken; Adal, beni bu azaptan çekip kurtaracak o cümleyi kurdu.

"Belki sana elimi uzatamam ama kaybolmaman için her zaman yoluna ışık tutacağım."

15. BÖLÜM

Reyn

Yan yana oturduğumuz kış bahçesinin sedirlerinde, annem ve Songül teyze hararetle aralarında sohbet ederlerken annem ağzıma zorla meyveleri tıkmayı ihmal etmiyordu. Daha ağzımdakini yutmadan bir yenisini veriyordu. Bu döngü ben boğulana kadar devam edecekti sanırım.

"Anne yeter ama!" dedim ağzımda biriken portakal dilimlerini yutmaya çalışırken. "Hasta değilim ama birazdan boğulup hastanelik olabilirim."

Annemin bir şey demesine fırsat vermeyen Songül teyze elinde tuttuğu büyük kahve fincanını önümüzde duran küçük kahverengi sehpaya bırakıp konuşmaya başladı: "Hiç itiraz etme, Erda'cığım." dedikten sonra annemin kucağında duran meyve tabağını işaret etti. "Onlar bitecek, baksana suratın küçücük kaldı. Hem, Adal çıkmadan önce bir sürü tembihledi. Öğünlerini aksatmasın diye."

Adal'ın adını duymamla yanaklarımın kızardığını göremesem de yüzümün alev alev yanmasından bunu anlamak zor değildi. Utançla başımı öne eğdim, iki kadının kıkırtısını duysam da bozuntuya vermedim.

Dün saatlerce konuşmuş, en sonunda uyuyakalmıştık. Uyandığımda yanımda olmayışı bile keyfimi bozamamıştı. Heyecanla yataktan kalkmış, neredeyse hoplaya zıplaya aşağıya inmiştim.

Aşağıda Adal'ı görmeyi beklerken annemi görmek beni şaşırtsa da, yine aynı keyifle anneme sarılmış "hoş geldin" demiştim.

Songül teyze geçirdiğim krizi anneme anlatmış, o da soluğunu burada almıştı. Hatta akşam iş çıkışı babamın da buraya geleceğini söyleyip keyfime keyif katmıştı. Annem beni gördüğü an, tenimin ne kadar solgun göründüğünden başlayıp hatırlayamadığım noktalarda sonlandırmıştı.

"Tamam, ben yiyeyim o zaman böyle çocuk gibi." deyip meyve tabağına uzanacağım sırada annem tabağı benden uzaklaştırınca şaşkınlıkla ona baktım. Elma dilimini batırdığı çatalı uzattı. "Çocuktan bir farkın yok zaten. Bu meyve tabağını senin eline versem didikler durur, meyveler pörsüyene kadar bitiremezsin. Bilmiyor muyuz, sanki?" Gözlerimi devirip uzattığı elma dilimini alarak ağzıma attım.

İki kadın sohbetlerine kaldıkları yerden devam ederken arka cebime sıkıştırdığım telefonu çıkartıp ekrana düşen bildirileri kontrol ettim. Sosyal medya hesaplarım var mıydı bilmiyorum, varsa bile şifrelerini hatırlamam imkânsızdı. Gelen çoğu bildirim ise kızların açtığı konuşma grubundandı.

Adel: Sevgili abimin karşısına geçip, ona beni bu kadar çalıştırdığı için bir şarkı söylemek istediğimi söyledim.

Feray: Hangi şarkıyı söyledin?

Adel: Acayip hayvanlara benziyirsen!

Feray: Tepkisi ne oldu?

Adel: Beleş yiyip şişirmişsen karnını. Esnemiş hayvanlara benziyirsen!

Ardından Feray onlarca kahkaha atan emoji göndermiş, buna daha çok sinirlenen Adel bir sürü laf söylemişti ama çoğunu okumadan ekranı kapattım. Songül teyze ve annem konuşmalara dalmıştı, fırsattan istifade yerimden kalkıp koşar adımlarla kış bahçesinden çıkarak eve girmiştim.

Sinem'le mutfak kapısında karşılaştığımda ona kurtarıcıymış gibi baktım. "Allah aşkına Sinem, bana bir kahve yapar mısın? Delirtecek bunlar beni." Orta yaşlardaki Sinem kıkırdayarak kafasını salladıktan sonra mutfağa girdi.

Peşinden ben de mutfağa girdim. Sandalyelerden birini oturup elimde tuttuğum telefonu masanın üzerine bıraktım. Telefonu oyun oynarcasına döndürmeye başladım. "Adal sabah erkenden mi çıktı Sinem, gördün mü onu?"

Tezgâhın önünde dikkatle işini yapan kadın bana doğru dönerek "Evet Erda Hanım, ben kalktığımda altı buçuktu. Adal Bey, tam kapıdan çıkıyordu." diyerek sorumu cevapladığında teşekkür edip kafamı çevirdim.

Sinem kahvemi hazırlayıp fincanı önüme bırakmış, yanına da yaptığı tatlıdan bir dilim koymuştu. O kadar meyveden sonra tatlıyı yiyebileceğimi düşünmüyordum. Ama ona bunu söylemedim. Sinem yanımda fazla durmadan yukarıda birkaç işi olduğunu söyleyerek beni yalnız bıraktı. Kızların olduğu grubu tekrar açarak klavyedeki harfleri tuşladım.

Erda Elmas: İşleriniz bittiğinde biraz dışarıda takılalım mı?

Mesajımı ikisi de aynı anda görmüştü.

Adel: Eğer şirkete gelip yakışıklı kocandan izin alırsan hemen bile çıkarım ve en sevdiğim yengem olursun!

Feray: Senin zaten bir tane yengen var, Adel.

Adel: Senin de tek uğraşın bana laf sokmak mı, doktor?

Feray, Adel'in son sorusunu cevaplamayarak bana yöneldi.

Feray: Abla, benim bugün epey çalışmam lazım. Hatta akşam size yemeğe bile gelemeyeceğim gibi görünüyor. Siz takılın, ben bunu sonra telafi ederim.

Erda Elmas: Tamam canım, sana kolay gelsin. Adel, sen de abine bir saate orada olacağımın ve seni kaçıracağımın haberini ver.

Çoktan soğumuş kahveyi hızla içip, mutfaktan çıktım. Vakit kaybetmeden odaya çıkıp, giysi odasına yöneldim. Dolaptan çıkardığım balerin yaka siyah bluz ve bol paça pantolonu üzerime giydim. Sıra ayakkabımı seçmeye gelmişti. Kararsızlıkla ayakkabılara göz gezdiriyordum.

Çoğu topukluydu ve giyindiğim pantolonun paçaları biraz uzun olduğu için topuklu giymekten başka bir seçeneğim yok gibi görünüyordu. Kalın topuklu botuyla birlikte kırmızı kabanı da alarak odaya geri döndüm. Zaten açık duran saçlarımı parmaklarımı tarak gibi kullanarak düzelttim, makyaj yapma gereği duymadım.

Elime gelen ilk çantaya gerekli eşyaları da koyarak aşağıya indim. Annem ve Songül teyze ellerinde bardaklarla eve girdiklerinde beni hazır bir vaziyette görünce oldukları yerde durdular.

"Nereye kızım?" diye sordu annem, merakla. Koluma astığım kabanı üzerime giyerken merakla bana bakan iki kadına gülümsedim. "Çok sıkıldım. Adel'i bugün işten erken kaçırmaya gidiyorum. Biraz dolanır erkenden geliriz."

Songül teyze elindeki bardağı yanlarına gelen Sinem'e verirken "Şoföre söyleyelim o seni götürsün." dediğinde kafamı sallayıp kabul ettim. "Sinem canım sen, Zafer'e haber ver de arabayı hazırlasın."

Araba büyük bir binanın önünde durduğunda, baktıkça yükselen binaya göz gezdirip direksiyon başındaki adama döndüm. "Zafer abi sen beni bekleme, eve dönebilirsin. Biz Adel'le birlikte geleceğiz." Gülümsemeyle konuşmamı bitirdiğimde, o da aynı gülümsemeyle karşılık verdi. "Peki, Erda Hanım."

Kapıyı açıp dışarıya çıktığımda, inatla omzumdan kayan çantanın ince askısına asıldım. Parmaklarımı askıya sıkıca sarıp yürümeye başladım. Şirketten çıkan birkaç insanın şaşkınlık dolu bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum.

Kapının yanında bekleyen güvenlik, hemen yanıma gelmiş "Hoş geldiniz Erda Hanım." diyerek yolumu kesmişti. "Teşekkürler, hoş buldum. Adal'in ve Adel'in odası kaçıncı katta acaba?"

Adamın bakışlarını ele geçiren duygu kesinlikle; acımaydı. Her şeyi unuttuğumu bildiği için miydi bu bakışların sebebi? Herkeste olduğu gibi.

Güvenliğin gözlerindeki duygu hemen kaybolup, tekrar gülümsemeye başladığında "Dokuzuncu kattalar Erda Hanım, size asansöre kadar eşlik edeyim." diyerek benimle birlikte asansöre doğru yürüdü.

İnsanlardaki aynı tavırlar, Adel ve Adal'ın olduğu kata çıkana kadar devam etti. Bakışları üzerimde, dudaklarının arasından çıkan her bir kelimenin sırtıma saplandığını hissedebiliyordum.

İkisinin de odası yan yana, Oğuz amcanın odası ise tam karşılarındaydı. İlk başta onun yanına uğramak istediğimden adımlarımın yönünü değiştirdim. Kapısının önünde duran

sekreter masası boştu. Kapıya yaklaşıp çekingenlikle tıklattığımda, içeriden gelen "Gel!" komutuyla kapıyı hafifçe aralayıp başımı içeriye uzattım.

Yüzüme yerleştirdiğim kocaman gülümsemeyle "Rahatsız etmiyorumdur umarım." dedim. Oğuz amca keyifle yerinden kalktı, kollarını açarak "Benim güzel gelinim beni ziyarete gelmiş, hiç rahatsızlık verir mi?" dediğinde gülümsemem utangaç bir hâl aldı. İçeride olan bir başka kadın ise sanırım dışarıda göremediğim sekreteriydi. Ona başımla selam verip bana kollarını açmış ayakta bekleyen adama yöneldim.

Bir baba şefkatiyle kollarını omuzlarıma sararken "Nasılsın kızım?" diye sordu. "Daha iyiyim, biraz hava alayım istedim." Birbirimizden ayrıldığımızda Oğuz amca hâlâ bekleyen sekreterine bakarak "Nurgül Hanım bize iki kahve söyler misin?" dediğinde kadın kafasını sallayıp odadan çıkmadan önce bana baktı. "Siz kahvenizi nasıl alırsınız Erda Hanım?"

"Ben almayacağım teşekkür ederim. Bugünkü kahve kotamı doldurdum. Aslında ben buraya Adel'i kaçırmak için gelmiştim."

Nurgül Hanım odadan çıkıp bizi yalnız bıraktığında Oğuz amca söylediğime karşılık kahkaha attı. "Demek bizim ufaklık senden yardım istedi he?" eliyle işaret ettiği koltuklara karşılıklı oturduğumuzda çantamı koltuğa bıraktım. "Abisinin onu çok çalıştırdığından şikâyetçi, Oğuz amca."

Oğuz amcanın yüzündeki gülümseme solup, kaşlarını çattı. "Amca mı?" dedi kalın sesiyle. "Baba diyeceksin baba. Amca eskide kaldı." Utançla bakışlarımı kaçırıp, gülümsedim. "Alışmaya çalışıyorum biliyorsun Oğuz a-" durdum. "Baba."

Babamdan başka bir adama bu kelimeyi kullanmak garip gelse de artık doğru olanın bu olduğunu kabul etmeliydim. Onlar benim ailem olmuştu. "Bu kadar işte!"

Birkaç dakika daha Oğuz babanın yanında oyalanmış, Adel'in defalarca attığı nerede kaldın mesajlarından sonra onun yanına gitmek için odadan ayrıldım. Tam karşıdaki kapının önüne geldiğimde bakışlarım istemsizce yan odanın kapısına takıldı. Önce onun yanına mı gitsem diye düşündüğüm esnada Adel benden önce davranıp kapıyı açmış beni görünce de ürküp, küçük çaplı bir çığlık atmıştı.

"Üf Erda!" dedi tuttuğu dosyayla birlikte elini göğsüne bastırırken. "Ne duruyorsun kapının önünde, girsene içeriye. Ödümü patlattın."

Onun çığlığı herkesin dikkatini çekmiş olacak ki koridor boyunca olan her kapıdan kafalar uzanmıştı. Buna, Adal'da dâhildi.Adal'ın bakışları önce bende oyalandı, sonra ise hâlâ yaşadığı korkunun izlerini taşıdığı kardeşinin yüzüne baktı.

"Niye bağırıyorsun kızım?" arkamızdan gelen Oğuz babanın sesiyle üçümüzde ona bakmıştık. Adel dosyayı bir bayrak gibi sallayarak "Üzgünüm millet!" diye seslendi. "Bir anlık korkuyla çığlık attım. Önemli bir şey yok, işlerinizin başına dönebilirsiniz."

Gözlerim Adal'a ulaşmak için benimle savaş veriyor, ben ona bakmamak için koridorun tavanlarına bile bakıyordum. Bu tavrımın nedenini ben bile çözemiyordum. Gerçekten, şu an amacım neydi? Adel yanımdan geçerek odasının kapısını kapattı. "Sen abimin yanına geç, benim babama söylememem gereken birkaç şey var. Hemen geliyorum."

Ayaklarım beklediği komutu almış gibi benden bağımsız Adal'ın odasına doğru ilerleiyordu. Boğazıma takılan kaygıları yok etmek istercesine sertçe yutkundum. Ne olur dedim içimden, ne olur, üzüleceğim bir şey olmasın. Odaya girdiğimde gözlerim etrafta gezindi. Kocaman bir odaydı.

Boydan boya olan camın önünde duran dikdörtgen masanın üzeri evdeki çalışma odasından daha toplu hatta daha boştu. Birkaç dosya üst üste köşede duruyordu. Bilgisayarı ise tam ortadaydı. Ceketi, masanın yanındaki boşlukta duran askıda asılıydı. Çıkardığı kravat deri koltuğun kolundaydı.

Masada arkası bana dönük birkaç tane de çerçeve duruyordu. Oturduğum gri koltukta, çerçevelerde kimin fotoğrafı olduğunu merak etsem de bakmaya cesaret edemiyordum. Ne göreceğimin korkusuydu bu. Evde olan çalışma odasındaki fotoğraflar gözümün önünde belirdi.

Elimi uzatıp ulaşabileceğim kadar yakınımda duran çerçeveler parmaklarımın karıncalanmasına neden oluyordu. Ama merakıma yenik düşüp, acı çekmek istemiyordum. Bu yüzden bakışlarımı hemen kapıya çevirdim. Adal kapıyı kapatmış, durduğu yerde benim az önce baktığım çerçevelere bakıyordu.

Boğazımı temizleyip, parmaklarımı birbirine geçirdim. "Nasılsın?" dediğimde sesim istediğimin aksine daha kısık çıkmıştı. Adal, gözlerini çerçevelerden ayırıp, karşımdaki koltuğa oturdu.

"Hasta olanın sen olduğunu sanıyordum."

Abartıyla gözlerimi devirip "Şu hasta muamelesi ne zaman bitecek acaba?" dediğimde dudağının bir kenarının yukarı kıvrıldığına yemin edebilirdim. Ama bu o kadar kısa sürmüştü ki gerçek olup olmadığını anlamak zordu.

"Ani hareket edince yaran acımayı bıraktığında." Kafamı salladım. "Birkaç gün sonra dikişleri aldırmaya gideceğim. Hem eskisi gibi de canımı yakmıyor."

"İstersen bu sefer birlikte gidebiliriz." dediğinde neredeyse dudaklarımın arasından kopacak çığlığı son anda bastırdım. O kadar heyecanlanmıştım ki ne tepki vereceğimi şaşırdım bir anda. "Tabii." dedim gizleyemediğim heyecanımla. "İsterim." kafasını salladı.

Birbirine kenetlediğim parmaklarım terlemeye başlamıştı bile. Adal, masanın üzerinde duran telsiz telefona uzanıp "Bir şey içmek ister misin?" diye sordu. "Hayır, teşekkür ederim." Kendisine bir kahve söyleyip telefonu tekrar yerine bıraktı. O sırada Adel odaya girdi. "Çıkabiliriz artık."

Adal'ın "sakın geç kalmayın" uyarılarından sonra binanın en alt katında olan otoparka inmiştik. Adel'in arabasına doğru yürüyorduk. "Nereye kaçırıyorsun beni yengeciğim?" diye sordu işten erken çıkmamın verdiği keyfiyle.

"Karnın açsa bir yerlerde yemek yiyelim, sonra alışverişe çıkarız. Ne dersin?"

"Allah derim, kurt gibi açım çünkü."

Birkaç dakika içinde otoparktan çıkıp, yoğun trafiğin içerisinde gideceğimiz yere doğru yola çıkmıştık.

"Abimle aranız nasıl?" diye sordu gözlerini yoldan ayırmadan. Bu sorusuna bir cevabım yoktu. İyi desen değildik, kötü desen değildik. Aramızda bir şeyler vardı, evet. Ama bu neydi işte o tartışılırdı. Karı koca ilişkimizde yoktu ama önceki gibi iki yabancı gibi de değildik artık. "Biz" hiç değildik. "Bildiğin gibi işte."

"Nasıl bildiğim gibi? Kavga mı ediyorsunuz yine?" diye sorduğunda sesi temkinliydi. Gözlerimi diktiğim boşluktan ayırıp, ona baktım. "Hayır kavga etmiyoruz. Ama ne olduğunu da bilmiyorum, Adel. Abin garip biri. Hem bana ihtiyacı varmış gibi hissettiyor hem de benim varlığıma tahammül edemiyormuş gibi."

Dudaklarını diliyle ıslatıp, ne diyeceğini bulamamış gibi bir süre bekledi. Bu sessizliği bana cesaret verince konuşmamı sürdürdüm. "Birkaç gece birlikte uyuduk. Hatta yanımda yatmayı o teklif ediyor ama sabahları ben uyanmadan önce sessiz sedasız çekip gidiyor."

Birlikte uyuduğumuzu dile getirmek sebepsizce beni utandırmıştı. Adel'se duyduklarının hoşnutluğuyla sırıttı. Bakışlarını birkaç saniyeliğine bana çevirdiğinde kaşlarını indirip kaldırdı. "Artık birlikte uyuyorsunuz. Öyle mi?"

Gözlerimi devirip "Evet, Adel. Söyledim ya birlikte uyuyoruz diye." dediğimde tekrar bir utanç dalgası bedenimi ele geçirdi. "Siz yakında bana yeğende yaparsanız! Oh, mis!"

Söylediği şeyle gözlerim kocaman açılmıştı. "Nasıl konuşuyorsun, Adel!" diye çemkirdim. Ama bu onu pek etkilememiş, sırıtmasını büyütmüştü.

"Utanma, utanma. Artık hepimiz anlıyoruz abime karşı içinde bir kıpırtı oluştuğunu, ki bu çok tuhaf da bir şey değil, kocandır, seveceksin elbette."

Yüzüne vurulan gerçekle elektrik çarpmış gibi olduğum yerde irkildim. Yanımda oturan bu kız, iyice delirmişti!

"Ne sevgisi, ne saçmalıyorsun ya. Yok öyle bir şey." diye inkâr ettikçe, Adel umursamazca kafasını sallıyordu.

"Aşkın ilk evresi; âşık olduğunu veya olmaya başladığını inkâr etmektir."

Kaşlarımı ortada birleştirecek kadar çatıp, sinirle soludum. "Keser misin şunu? Yok öyle bir şey diyorum." Başımı koltuğa yaslayıp, bakışlarımı yan tarafımdan kayıp giden yola çevirdim. "Ben suysam, abin ateş. Biz o kadar imkânsızız işte."

Adel arabayı yavaşlatıp, bir kafenin önünde durduğunda ikimizde arabadan inmeden bir süre bekledik. Konuşmuyor, konuşacak bir şey bulamıyorduk. Benim bildiğim kadar, Adel de abisini bildiği için bir söz dökülemiyordu dudaklarından.

"Sen suysan." dedi en sonunda, kararlılıkla. "Yok et abimin o ateşini. Bil ki abimi saran o ateş, acılarının oluşturduğu bir alevden oluşuyor."

Görüş alanımı bulanıklaştıracak kadar gözüme hücum eden yaşlar düşmüyor, içime içime akıyordu. "Senin abinin ateşine benim suyum yetmez, Adel. Onun acısı söndüremeyeceğim kadar fazla." Derin bir nefes aldı Adel ve sonra konuştu: "O zaman sadece kalbindeki ateşi hedef al. Onu söndürmeyi başarırsan, hepsi söner."

Adal'ın kalbine acısı, bir reyn gibi kazınmıştı. Asla çıkmaz, asla yok olmazdı. Belki savaşırsam o reyni gölgede bırakmayı başarabilirdim ama asla yok edemezdim. O ateş küçülürdü tüm ruhuna yayılmazdı belki ama yine de bir köşesinde kalırdı. Sonsuza dek.

Daha fazla konuşmak istemediğim için "Hadi." dedim oturduğum yerde hareketlenerek. "İnelim artık." Kapıyı açıp arabadan indiğimde tam karşımızda duran bir adam dikkatimi çekti. Arabasının kapısını açmış öylece bekliyor, bakışları dikkatle Adel ve benim aramda geziyordu. Kaşlarımı çatarak yürümeye devam ederken Adel'in peşimden gelmediğini etrafa baktığını fark ettiğimde ona seslendim.

"Ne bekliyorsun Adel, gelsene?" Aramızdaki mesafe çok değildi ama sesimi yükseltmesem duyabileceğini sanmıyordum. Kaçamak bakışlarım tekrar kaldırımın kenarında duran adama kaydığında hâlâ bize baktığını gördüm. Adel hâlâ fark etmemiş olacak ki son kez etrafı kontrol edip "Sen geç Erda. Buranın valesi yokmuş sanırım. Arabayı bir yere park edip geliyorum."

Başımla onu onayladığımı dahi görmeyen Adel çoktan arabasını hareket ettirmişti bile. Adamın ise bana doğru geldiğini gördüğümde bir an korkmadım değil. Hızlı adımlarla kafeye girip kendimi güvene almak düşüncesi beynime sinyaller verdiği hâlde merakım buna engel oluyordu.

Ya beni tanıyan ve benim hatırlayamadığım bir arkadaşımsa? Oldukça uzun bir adamdı. Giyindiği takım elbisesi

üçgen vücudunu kapatmamış omuzlarının genişliğini meydana çıkarmıştı. Masmavi gözleri aramızdaki birkaç adımlık mesafeden bile parlayarak kendini belli ediyordu. Keskin yüz hatlarına eklenen kirli sakalları onu çekici gösteriyor, kocaman bedeni insanı ürkütüyordu.

Adam yanıma yaklaştığı gibi "Demek Erda sensin?" dedi gözlerini tekrar tekrar üzerimden gezdirirken. Adamın yüzündeki ifade o kadar garipti, bir anlam yüklemek gerçekten zordu. Çözemiyordum. "Siz kimsiniz?"

"Şu Adal şanslı adam. Esra gitti ama Erda geldi. Asla yokluğunu hissetmiyordur herhâlde. Gözleriniz bile aynı olduğuna göre seçimini iyi yapmış." Kurduğu cümle kaşlarımın çatılmasına neden olmuştu, bir adım öne doğru yürüdüm. "Siz benimle nasıl konuşuyorsunuz böyle? Ne haddinize, kimsiniz siz?"

Yüzüne yerleştirdiği alaylı gülümseme büyüdükçe büyüdü ve tehlikeli bir hâl aldı gözümde. Mavi gözleri öfkeyle çakmak çakmak olmuş, çenesini kasmaya başlamıştı.

"Adım, Sercan Tanrıkulu. Beni kocana sorarsan sana uzun uzun anlatacaktır." dedikten sonra bir elini pantolonun cebine sıkıştırıp geldiği yöne doğru yürümeye başladı. Bu neydi şimdi? Kimdi bu Sercan?

Sercan birkaç adım daha ilerledikten sonra durdu, omzunun üzerinden bakarak gözlerimizi bir kez daha buluşturdu. "Yine görüşeceğiz Erda." dedi, ismime özellikle baskı yaparak. "Bunun en kısa zamanda olması dileğiyle."

Biraz korku, biraz şaşkınlıkla olduğum yerde donakalmıştım. Gözlerimi ondan ayıramamış, siyah arabasına binerek kafenin önünden hızla uzaklaşırken bile arkasından bakmaya devam etmiştim. "Kim bu şimdi ya?"

Ben dalgınlıkla görüş alanımdan çıkan arabanın gittiği yola bakarken omzuma koyulan elle çığlık atıp bir adım öne

atıldım. Hemen arkamda duran ve bana dokunan kişinin Adel olduğunu görmenin rahatlığıyla korkum geçse de kalp atışlarımın ritmi düzelmemişti.

"Şirkette seni korkutmamın intikamını mı aldın, Adel?"

Kaşları havalanmıştı. Dakikalardır baktığım yola şüpheyle bakarak "Defalarca seslendim, Erda ama her neye bakıyorsan öyle odaklanmıştın ki dibinde durmama rağmen beni duymadın. Ne oldu, nereye bakıyorsun öyle?"

Sorduğu soruları cevapsız bırakarak, gözlerimi ondan ayırıp tekrar Sercan'ın arabasının gözden kaybolduğu yola baktım. Damarlarımda kan yerine akan korku artık tüm bedenimi ele geçirmişti. O adamda bir şey vardı ve bu hiç hoşuma gitmemişti. Adal'ın adını telaffuz ederken bile, ondan tiksindiğini mimikleriyle belli etmişti resmen. Gözlerim tekrar karşımda benden bir cevap bekleyen Adel'e döndü.

"Sercan Tanrıkulu, kim?"

"Sana tam olarak ne söyledi, bir daha söylesene?"

Adal'a bunu kaç kere tekrarladığımı unutmuş olduğum cümleyi bilmem kaçıncı kez daha kurdum. *"Şu Adal şanslı adam. Esra gitti ama Erda geldi. Asla yokluğunu hissetmiyordur herhâlde. Gözleriniz bile aynı olduğuna göre seçimini iyi yapmış."*

Adel'e adamın adını söylediğim an yaşadığı korku yüzüne öyle bir yansımıştı ki ben onu ilk defa öyle bir hâlde görmüştüm. Hemen beni arabaya bindirip eve getirmişti. Arabada da abisini arayarak "Sercan geri dönmüş." demiş başka bir şey demeden telefonu kapatmıştı. Defalarca kez onun kim olduğunu sorsam da tek kelime etmemiş, eve kadar beklememi istemişti. Adal bana her şeyi anlatırmış.

Herkesi bu kadar panikleten, sinirleri geren bu Sercan kimdi de aileyi diken üstünde tutmayı başarmıştı? Oturduğu koltuktan ayaklanan Adal, salonun içinde volta atmaya başladığında Oğuz baba beşinci kez sakin olmasını söylemişti oğluna. Ama Adal dinlemiyordu.

"Kim bu Sercan, biriniz bana da söyleyebilir mi, benimle derdi ne?" Annem ve ben dışında herkes birbirine bakmıştı. Onu gördüğüme sevinmeye fırsatım olmadığı babam bile. Annem yanımda oturmuş destek verircesine elimi sıkarken "Senin hayatında hiç yeri olmayan biri kızım, seninle bir derdi yok." dediğinde derin bir nefes bıraktım. "Ama kocamla bir derdi var değil mi anne? Ne fark ediyor o ya da ben?"

Babam yanıma gelip, saçlarımı okşamaya başladığında bu biraz olsun ayaklanan sinirlerimi bastırmaya yetmişti. Onu özlediğimi bir kere daha fark ettim, şu an ona sarılmak ve onun ağzından her şeyin yoluna gireceğini duymaya o kadar ihtiyacım vardı ki.

Karşı koltukta oturan Oğuz babaya baktığımda bakışlarının hâlâ oğlunun üzerinde olduğunu gördüm. Onun üzerindeki bakışlarımı yanında oturan karısına çevirdim. "Bari sen söyle, Songül anne. Yeter artık, beni bir şeylerin dışında bırakmayın."

Ona ilk defa anne dediğimin heyecanını mı yaşasın, yoksa son kurduğum cümlenin ağırlığı altında mı ezilsin, bilemediği ifadeler yüzünde peş peşe okunurken sıkıntıyla nefesini bıraktı. Başka bir ses duyuldu sessiz ortamda. "O haklı, bunu bilmeye hakkı var. Belli ki Sercan tekrar hayatımızı karıştırmaya çalışacak."

Bu ses, Adel'den başkasına ait değildi. Minnetle yüzüne baktım, "Teşekkür ederim." dedim. Karşılığında gözlerini yavaşça kapatıp, açtı. Adal yanıma gelmiş, annemin ellerinin arasında duran ellerimi tutarak beni oturduğum yerden kaldırmıştı.

Onun bana yönetmesine izin verip, çalışma odasına girdiğimizde konuşmaya başlaması için ona fırsat tanıdım. Oldukça gergin görünüyordu ve bu hâli beni derinden etkiliyordu. Onun canının acısı benim de canımı acıtıyordu.

"İyi misin?" dedim tedirginlikle. "Su getirmemi ister misin?"

Kafasını iki yana sallayıp çabuk hareketlerle yine elimi tutup beni koltuklardan birine oturturken o da önümde duran küçük sehpaya oturmuştu. Ellerini ellerimden, gözlerini gözlerimden çekmiyordu. Gözlerim, gözlerine tutunduğu her saniye kalbim daha çok sıkışıyor, midemdeki kasılma artıyordu.

"Sercan." diyerek lafa başladı. "O benden önce Esra'nın hayatında olan adamdı. Esra'nın hisleri ileri boyuta gitmeyince ayrılmak, ilişkilerini bitirmek istemiş. Sercan bu ayrılığı zor olsa da kabul etmiş ama asla Esra'nın peşini bırakmamıştı. Benimle bir ilişkisi olduğunu öğrendiğinde delirmişti. Biz altıncı ayımızda yıldırım nikâhıyla evlenince de artık iyice kendini kaybetti."

Gözlerim dolmaya başladığında boğazımda oluşan kuru yumru ne kadar yutkunsam da kaybolmuyor canımı yaktıkça yakıyordu. Ama asıl yangın yine kalbimdeydi. Yine Esra, yine onun geride bıraktığı şeyler... Bu artık beni yoruyordu, çok yoruyordu.

"Benimle çok uğraştı. Evrakta sahtekârlık yaptığımı ihbar ettirip şirkete baskın yapılmasına neden oldu. Dört gün boyunca nezarethanede kaldım. Meğerse şirkete bir adamını sokmuş onun vasıtasıyla tüm belgelerimizi değiştirmişti. Avukatlarım çok uğraştı gerçekler ortaya çıktı fakat adamı, Sercan'ı satmamıştı."

Onun, o soğuk nezarethanede dört gün geçirdiğini duyan kulaklarım isyan etti, hayalini kuran beynim karıncalanmaya başlamıştı. Kalbim ise... Ona neler olduğunu anlayamıyordum.

"Bir ara arabamın frenleriyle bile oynatmıştı ama biz onun yaptığını bilsek de kanıtlayamadık."

Bu sefer kalbim korkuyla çarpmaya başladı. Oturduğum koltukta biraz öne doğru kayıp "Bir şey oldu mu?" diye sordum duyacağım şeylerin korkusuyla. Kafasını iki yana salladı.

"Bize bir şey olmadı. Çünkü o gün kendisinin arabası tamire gitti diye babam benim arabamı almıştı. Çok şükür birkaç sıyrık ve kolunun kırılmasıyla atlamıştı." Ellerimle ağzımı kapatırken duyduklarımın ağırlığı altında eziliyordum. "Bu adam manyak, Adal. Ya yine sana veya bize zarar vermeye çalışırsa?"

Yerimden kalkıp panikle odanın içinde gezinmeye başladığımda, Adal'da benimle birlikte yerinden ayaklandı. "Sana ya da diğerlerine zarar vermesine izin vermem, Elmas. Korkma." yerimde durdum.

"Bizi koruyacağını biliyorum. Peki, ya sana zarar verirse?"

Sustu.

Sustum.

Cevap vermeyeceğini bildiğimden "Sonra." dedim. "Başka neler yaptı? Adel arabada Sercan'ın geri döndüğünü söylemişti. Nereye gitmişti ki?" ilk sorumu cevapsız bırakarak diğer sorumu yanıtlamaya başladı.

"Esra öldüğünde o da ülkeyi terk etmişti. Nereye gittiğini kimse bilmiyordu. Bazıları, ailesinin onu yurt dışında bir kliniğe yatırdığını söylüyordu bazılarıysa kendine zarar verdiğini. Geri döndüğünden haberim olmadı, yoksa daha dikkatli olur sana yaklaşmasına izin vermezdim."

O sırada evin zili çalmış, Adal içeriden gelecek herhangi bir sese kulak kabartmıştı. Her kim geldiyse "Erda Elmas Yalaz burada mı?" diye sorduğunda, Adal odadan fırlayarak çıkmış ben de peşinden koşmuştum.

Kapıya yaklaştıkça biriken kalabalık yüzünden kimin geldiğini göremiyordum ama sesin sahibi bir erkekti. Adal, o küçük kalabalığı yararak geçtiğinde benimde görüş alanım açılmıştı. Şapkasında kurye yazan on sekiz yaşlarında olduğunu tahmin ettiğim genç bir çocuk elinde koca bir gül demetiyle kapının önünde dikiliyordu.

"Seni kim gönderdi?" diye sordu, Adal tüm öfkesiyle. Çocuk, Adal'ın tepkisi karşısında korkuyla yutkunup bir adım gerilediğinde "Abi ben sadece işimi yapıyorum. Kim gönderdi bu çiçekleri bilmem." dedi. Çocuğun bu hâline üzülüp araya girdim. "Erda Yalaz benim"

Ürkek çocuk, önce elinde tuttuğu gül demetini bana uzatıp, sonra cebinden siparişi teslim ettiğine dair imzalamam gereken belgeyi çıkartarak titreyen elleriyle onu da bana uzattı. Gerekli yeri imzaladığımı gören çocuk, teslim alındı belgesiyle birlikte koşar adımlarla evden uzaklaştı. Gözlerim, etrafımı saran herkesin yüzünde gezdi, en son Adal da takılı kaldı. Gözlerini tuttuğum çiçeklerden ayırmıyor, burnundan soluyordu.

"Kartı var, abi." Adal'dan önce davranarak, küçük kartı alıp okudum.

"Yaşadıklarını duydum ve çok üzüldüğümü belirtmek isterim, Erda. Ama kaderine küs, Adal'ın yanında olan her kadın zarar görmeye mahkûmdur. En kısa zamanda görüşmek dileğiyle.

Sercan Tanrıkulu."

16. BÖLÜM

Kumdan Kale

Hayat, çatlak bardaktaki suya benzer içsen de tükenir içmesen de. Bu yüzden hayattan tat almaya bak; çünkü yaşasan da bitecek yaşamasan da. (Neyzen Tevfik)

Kafamın içinde defalarca tekrarlanan bu söz, zihnimde öyle bir yer kazanmıştı ki bir daha hafızamı kaybetmediğim sürece asla unutamayacağımın bilincindeydim. Sorguladığım hayatımın en sonunda hükmünü vermiştim. İyileşecektim... İyileşmeliydim.

Ölümün kıyısından geçmiş biri olarak, aldığım her nefes benim için daha özel olmalıydı. Bana ikinci bir şans verilmişti ve ben bu şansı hakkıyla kullanmalıydım. Hayatımın bir düzene girebilmesi için bunu yapmalıydım.

Beni sevmeyen bir kocam olabilirdi fakat onu kendime çekmek benim elimdeydi.

Hatırlayamadığım koca bir geçmişim olabilirdi fakat zamanla hatırlayabilirdim.

Bu hayat benim ve üçüncü bir şansım olmayabilirdi.

Sercan'ın bana çiçek göndermesinin üstünden bir hafta geçmişti. O günden sonra Adal daha bir diken üstündeydi sanki. Söz verdiği gibi hastaneye dikişlerimi aldırmaya da Adal'la birlikte gelmiştik. Şimdiyse boğaz manzaralı bir restoranda oturmuş, karşılıklı yemek yiyorduk. Yağmur, yanında oturduğumuz büyük camı taneleriyle dövüyor, içeride hafif tonda çalan müziğe eşlik ediyordu.

Gözlerimi tırtıkladığım yemeğimden ayırıp, bakışlarını üzerimde hissettiğim Adal'a çevirdim. Bugün tuhaftı. Aslında Adal her zaman tuhaftı ama bu sefer daha farklıydı. Gözlerini üzerimden ayırmıyor, her hareketimi dikkatle izliyordu. Bakışlarını benden ayırdığı tek an, hızlıca etrafı kolaçan ettiği anlardı.

Bu hâllerinin Sercan'dan kaynaklandığını bildiğim için bir şey söylemiyor, konuyu açmaktan kaçınıyordum. Geçtiğimiz bir hafta boyunca Sercan'dan ses soluk çıkmamış, Adal bunun fırtına öncesi sessizlik olduğunu savunup duruyordu. Bu tavırları herkes gibi beni de geriyordu. Artık dışarı çıkmak istesem yanımda en az iki koruma oluyor, daha sık kontrol aramaları yapıyorlardı.

"Adal?" dedim, pes edercesine. "Lütfen biraz rahatlar mısın? Bu kadar insanın içinde bize bir şey yapamaz ya?"

Alaycı bir gülümse yüzünde belirip anında kayboldu. "O itin ne yapacağı belli olmaz. Zaman mekân onun için fark etmez." Gerginlikle alt dudağımı dişlerimin arasına alıp, etlerini koparmaya başladığımda Adal kaşlarını çattı. "Dudaklarını rahat bırakır mısın? Kanattın."

Söylediğini boş verip bu sefer tırnaklarımla uğraşmaya başlayınca gözlerini devirdi. "Dudaklarını bırak deyince tırnaklarına

mı dadanıyorsun, Elmas? Elini ağzından çek ve mümkünse bir yerlerini parçalamaya çalışma."

Bir çocuk gibi omuzlarımı silkip "Beni böyle sen geriyorsun," dedim. "Yüksek gerilim hattı gibi dolanıyorsun ortalıkta."

İçi su dolu bardağı alıp dudaklarına yaklaştırırken "Eski Elmas'ı özlemiyorum desem yalan olur." dedi ve suyu içmeye başladı. Merakla ve heyecanla kollarımı masanın köşelerine yaslayıp, hafif öne doğruldum. "Eski Elmas nasıldı ki, anlatsana biraz?"

"Kesinlikle şimdiki Elmas kadar çok konuşmuyordu." Yüzümdeki gülümseme hızla soldu. Tekrar sandalyeye yaslanıp kollarımı göğsümde bağladım. "O Elmas, kesinlikle ben değildim o zaman. Çünkü ben, kendimi bildim bileli çok konuşurum."

Adal, önünde yarısı bitmiş palamuttan bir lokmayı daha ağzına atarken, "Kendini bilmediğin Elmas, çok farklı diyelim o zaman." dedi. Geçmişimi kurcalamayacak bu anı bozmayacaktım.

"Başka nelerimden şikâyetçisiniz, Adal Bey?"

"Aslına bakarsan bu Elmas, daha iyi." Bunu beklemeyen kalbim delicesine atmaya başladığında dudaklarım şaşkınlıkla aralanmıştı. "Ne... Ne bakımdan daha iyi?"

"Daha asi, bazen de çekici." dedi sakince. "Diğer Elmas daha evcildi."

Kaşlarım çatıldı. "Evcilden kastın nedir?" diye sordum. Beni çekici bulması hoşuma gitmişti, gülümsememi zorlukla bastırıyordum. Elinde tuttuğu çatalı bıçağı tabağının üzerine bırakıp, peçeteyle ağzının kenarlarını sildi. "Sessiz, sakindi. Ama şu anki Elmas, daha hırçın ani çıkışları var ve bu da onu daha ilgi çekici bir hâle getiriyor." Şaşırarak ona baktım. "Şimdi olduğu gibi."

Tam bir şey söylemeye hazırladığım an farklı bir ses araya girdi. "Ne güzel bir tesadüf böyle!" İkimizin de bakışları sesin sahibine döndüğünde gözlerimi devirmekten çekinmedim. Defne... Sen beni acayip rahatsız ediyorsun, kızım.

Masamızın yanından duran kadın, Adal'a o kadar odaklıydı ki göz devirdiğimi fark etmemişti bile ama aynı şeyi yanında duran silikon vadisi kadın için söyleyemeyecektim. Gözlerimi devirdiğimi görmüştü. Kadın baştan aşağıya mutasyona uğratılmış tavşan gibiydi. Dudakları, elmacık kemikleri, göğüsleri... Yaptırabileceği her yere estetik yaptırmış ve bu onu oldukça ürkütücü göstermişti.

"Afiyet olsun." dedi gözlerini gözlerimden ayırmadan. Dur bir saniye. Gözleri de lens mi onun?

"Teşekkür ederiz." Benim yerime Adal cevaplamış, bense bön bön kadına bakmaya devam ediyordum. Ayıp olduğunun farkındaydım ama gözlerimi bir türlü ondan ayıramıyordum. "Bizde kalkıyorduk, değil mi Elmas?"

Adal'ın uyarı dolu ses tonu beni kendime getirmişti, hızla kafamı sallayıp onayladım. Gözlerimi, kadının hiçbir ifade olmayan suratından ayırdım. Masanın üzerine bıraktığım telefonu elime aldım, Adal da aceleyle hareketlenmiş, oturduğu yerden kalkmıştı.

Defne her zamanki sahte gülümsemesiyle beni inceliyordu. "Daha iyi görünüyorsun Erda'cığım. Senin adına sevindim." dedi, tıpkı gülümsemesi gibi yapay bir ilgiyle. Sol tarafımda kalan boş sandalyeye bıraktığım çantamı alarak, telefonumu içine attım.

"Evet, çok daha iyiyim. Teşekkür ederim."

Bakışları benim üzerimde çok kalmadan tekrar Adal'a döndü. Bu kadında hiç utanma yok muydu? Resmen karşımda kocamı gözleriyle yiyordu! Oturduğum yerden hışımla kalkıp,

Adal'ın yanına geçtim ve hiç beklemediği bir şey yaptım. İnce parmaklarımı onun kalın parmaklarının arasına geçirip ellerimizi birleştirdim.

Adal önce birleştirdiğim ellerimize, ardından da bana baktı. Elini çekmedi ama parmaklarını sıkıp elimde tutmadı. Sadece baktı, tıpkı Defne ve adını bilmediğim diğer kadın gibi.

Gözlerimle anlattığım, "Hiç şansın yok, bu adam benim." mesajını Defne almış olacak ki bakışlarını bizden kaçırıp, gülümsedi. Bu gülümseme belki biraz alay içeriyordu ama şu an umurumda değildi. Adal'ın elini tutuyor olmam, ondan güç alıyormuşum gibi hissettiriyordu. Sanki şu an dünya karşımda dursa herkese başkaldırabilirdim.

Güven... Ben, Adal'a güveniyordum. Boşta kalan elimle de kolunu tutarak "Gidelim mi artık canım, ben yoruldum da." dediğimde başını salladı. "Gidelim."

Defne gülümsemesini büyütüp "Bir dahaki sefere hep birlikte bir yemek yiyelim. Eğlenceli olur." dedi. Aynı şekilde gülümsedim. "Umarım, bir gün. İyi günler."

Bir saniye bile beklemeden yürümeye başladığımda, Adal'da elini tuttuğum için benimle birlikte hareketlendi. Bir baş selamı verip kadınlardan uzaklaşmaya başladığımızda bakışlarını sırtımda hissedebiliyordum. Bu da adımlarımı daha fazla hızlandırmama neden oluyordu.

"Elmas, buradan koşar adımlarla elimizi kolumuzu sallayarak çıkamayacağımızın farkındasındır umarım? Hani yediklerimizin hesabını ödemem gerekiyor ya?"

Adımlarımı durdurup, sıkıntıyla nefesimi verdim. Bu hâlim neydi böyle?

"Üzgünüm." dedim kaçamak bakışlarımı Defne ve korkunç yüzlü kadına çevirirken. Bizim kalktığımız masanın arkasındaki masaya oturmuşlardı ve Defne'nin bakışlarını hâlâ bizdeydi.

"O kadının sana olan bakışları beni rahatsız ediyor." dedim bir anda. "Gözleriyle seni yiyor resmen ve benim bunu gördüğümü bile bile çekinmeden seni süzmeye devam ediyor."

Öfkenin damarlarıma yavaş yavaş yayıldığını anlayabiliyordum. Dizlerim titremeye başlamıştı bile. Sertçe yutkunup boğazımdaki o yanmayı yok etmeye çalıştım fakat Defne'nin edepsizce Adal'a bakmaya devam etmesini gördükçe vücudumdaki tüm kan boğazımda toplanıp, kaynıyordu sanki.

Adal elimi bırakmadan, kasaya doğru yöneldiğinde ona ayak uydurdum. Cebinden çıkardığı kartı önünde durduğumuz büyük ve uzun masanın ardında oturan adama uzattı. Adam "Afiyet olsun Adal Bey." deyip kartı aldı.

Farkında olmadan hâlâ daha Defne'ye bakıyor olduğumu Adal'ın "Artık bakma." demesiyle anladım. Hemen bakışlarımı onlardan uzaklaştırıp, benim birleştirdiğim ve Adal'ın koparmadığı ellerimize çevirdim. Avuç içlerim terlemeye başlamıştı ve yeni fark ediyordum ki Adal'ın parmakları da benim parmaklarımı sıkıca kavramıştı.

Kasada işimiz bitmiş, sakin adımlarla restorandan çıkmıştık. Vale, arabayı kapının önüne getirmiş benim binmem için kapıyı açık tutmuştu. Teşekkür ederek koltuğa yerleşmiştim.

Yağmur artık çiseleyerek yağıyordu ve gökyüzü o buhranlı griliğinden kurtulmaya başlamış güneş varlığını bulutların arasından belli etmeye başlamıştı. Adal şoför koltuğuna oturmuş kemerine uzanırken benim takmadığımı görünce "Kemerini tak." dedi.

Elim hızla kapının yanında duran kemer kayışına uzandığında tekrar konuşmaya başladı: "Şirkette imzalamam gereken birkaç evrak var. Çok sürmez, seni eve getirmekle zaman kaybetmeyelim birlikte gidelim, olur mu?"

Kemerle birlikte havada kalan elimi indirmeden "İstersen

ben buradan bir taksiye bineyim?" dediğimde kaşlarını çattı. "Eve gitmek istiyorsan ben götürürüm Elmas, taksiye falan binmeyeceksin." Kesin bir dille reddedilmenin ardından "O zaman seninle birlikte geleyim." deyip kemeri kilidine yerleştirdim.

Eve geldiğimizde saat altıyı geçiyordu ve evde Sinem dışında kimse yoktu. Songül anne ve Oğuz baba iş yemeği için dışarı çıkmışlardı, Adel de arkadaşlarıyla birlikteymiş. Sinem aç olup olmadığımızı sorduğunda ikimizden de olumsuz cevabı alınca izin isteyerek odasına çekilmişti.

Üzerimi değiştirmek için odaya çıktığımda Adal da peşimden gelmiş, direkt banyoya girmişti. Giyindiğim kıyafetleri çıkartıp kapının yanında duran büyük kirli sepetine attım. Birkaç dakika boyunca ne giyineceğimi düşündüm. Düşüncelerimi bölen şeyse banyo kapısının açılıp kapanma sesiydi. Dikkatimi sese verdikten sonra çıplak ayaklarının zeminde bıraktığı sesleri anca duyabilmiştim.

Elime gelen ilk taytı ve tişörtü hızla giyinip sabah cam dolabın üzerine bıraktığım lastik tokayla saçımı topladım. Odaya girdiğimde o iki dakikayı bile geçmeyen zaman diliminde çoktan üzerini giyinmiş küçük bir havluyla hâlâ su damlayan saçlarını kuruluyordu.

Saatlerdir içim içimi kemiren, aslında cevabına adımın Erda Elmas olduğunu bildiğim kadar emin olduğum soruyu sordum; "Defne sana karşı bir şeyler hissediyor gibi?"

Saçlarını kuruladığı eli durdu, önünde durduğu aynadan bakışları beni buldu. Sonra bu konuşulmaya değmeyecek bir konuymuş gibi hissettiren umursamazlıkla "Evet." dedi.

Afalladım. O kadar rahatça söylemişti ki kendi umursamadığı gibi benimde umursamayacağımı düşünmüş olmalıydı.

"Bu beni rahatsız ettiği gibi seni de rahatsız etmeli, yanlış mı düşünüyorum?"

Saçlarını kurulamayı bırakıp, havluyu gelişi güzel yatağın üzerine attı. "Kadın platonik Elmas, ne yapmamı bekliyorsun? İkinci kere evlendim ve evlendiğim kadın o olmadı, bundan büyük bir cevap olamaz diye düşünüyorum, yanlış mı düşünüyorum?"

Beni tekrarlaması gözlerimi devirmeme neden oldu. "Defne'yi ne zaman görsen gözlerini deviriyorsun, ilk gördüğünde de aynısı yapmıştın." Dudağımın bir kenarı alayla kıvrılırken yatağın üzerine attığı ıslak havluyu aldım. "Demek ki ilk gördüğüm anda da ondan hoşlanmamış ve bir şeylerden rahatsız olmuşum." dedim ve durdum. "Ben onu ilk nerede gördüm ki?"

Adal, uzanıp çekmeceden siyah bir çorap çıkardı ve berjer koltuğa oturup uzun ve kemikli ayağına çorapları geçirmeye başladı. "Sizin şirkete ortak olmak istediği için bir toplantı istemişti. Bunu duyunca ben de toplantıya katılmak istemiştim."

Elimde tuttuğum havluyu giysi odasında az önce kıyafetlerimi attığım kirli sepetine atarken kaşlarım çatıldı. "Sizinle ortak olmak istediğini sanıyordum."

"Bizimle olmak istediler ama kabul etmedik. Bizimle tek başlarına boy ölçüşemeyeceklerini anladıklarında bizi bitirmek için sizin şirkete teklif gönderdiler. Tabii baban hep olduğu gibi reddetti."

Kafam karışmıştı. Defne'nin hem Adal'a karşı duyguları vardı hem de işlerini batırabilmek için bizim şirketle ortak mı olmak istiyordu? Bu kadın deli miydi?

"Sana karşı yoğun bir ilgi içinde ve seni batırmak istiyor?"

Omuzlarını silkip oturduğu yerden kalktı ve ellerini giyindiği bol, siyah eşofmanın ceplerine soktu. "Babası Coşkun, hırslı adamdır. Kızının duygularının onun için pek önemli olduğunu sanmıyorum." dedikten sonra kapıya doğru yöneldi. "Ben aşağıya iniyorum, bir şeyler içeceğim. Beş dakikaya aşağıda ol." deyip odadan çıktı.

Ben baş başa olacağımızın heyecanıyla aynanın karşısına geçip, gelişi güzel topladığım saçlarımı açıp taradım. Yanaklarım kızarmıştı ama onun haricinde oldukça iyi göründüğüm için ekstra bir şey yapma gereği duymadım. Taradığım saçlarımı omzumun üzerinde toplayıp koşar adımlarla odadan çıktım. Hızlı hızlı indiğim merdivenlerden bir ara takılıp düşüyordum ama son anda tırabzana tutup olası bir kazayı engellemiştim.

Salona girdiğim anda, Adal'ı şöminenin yanındaki koltuklardan birine oturmuş hâlde buldum. Önündeki masada dolu bir şişe ve bardak vardı. Bir de... O ne? Süt mü?

Bakışlarımı takip eden Adal, süte baktığımı görünce "Ne oldu Elmas Hanım, beğenemedin mi?" dedi bariz bir şekilde alay ederek. Yüzümü buruşturup ona en yakın koltuklardan birine otururken bacaklarımı karnıma doğru çektim. Dikişlerimin alınmasıyla artık daha rahat hareket edebiliyordum ve karnımın acısı yok denecek kadar azalmıştı.

Süt dolu kocaman bardağı masanın üzerinden alıp, bana doğru uzattı. "Alman gereken ilaçlar var ve iyi beslenmelisin."

Uzattığı bardağı alırken kıstığım gözlerimle, gözlerine baktım. "İçine bir de bal atsaydın, tam olsaydı. Çocuk gibi süt içiyorum." Adal yerine oturup, kendi bardağına içkiyi doldururken "Koydum zaten." dedi.

İçkisinden büyük bir yudum aldığında biraz da olsa yüzünü buruşturmamış, aynı rahatlıkla koltuğa yayılmıştı. Bende sütten bir yudum aldım. Gülümseyip elimde tuttuğum bardağa baktım. Beni düşünmüş olması mutlu etmeye yetmişti işte.

Ona olan bağlılığımın günden güne büyüdüğünün farkındaydım. Bu beni korkutuyordu ama kendime engel olamıyordum, olmak istemiyordum. Ona çekiliyordum. Bu çekimin beni üzeceğini bildiğim hâlde karşı koymuyor, aramızdaki o görünmez ipi koparmıyordum.

Ben, Adal'dan hoşlanıyordum ve bunu yaşamaktan çekinmeyecektim.

"Hayattan tat almaya bak; çünkü yaşasan da bitecek yaşamasan da.

Şimdi karşımda oturan adama baktığımda, onunda hayattan zevk almasını sağlayamaya çalışacağıma yemin ettim. Ölen karısının yasını tutabilirdi ama onunla ölmesine izin vermeyecektim. Artık değil.

"Hiç toparlanmaya çalıştın mı?" diye sordum sesim onun duyabileceği kadar yüksek ama bulunduğumuz ortam dışında duyulmayacak kadar sessizdi. "Hiç düştüğün yerden kalkmaya çalıştın mı?" diye sordum.

Bardağına yeniden içkiyi doldururken cevap vermemişti. Her zaman olduğu gibi sessizliği tercih etmişti. Elimde tuttuğum bardağı masaya bırakıp oturduğum yerden kalktım.

Küçük adımlarla yaklaştığımda şimdi yapacağımın sonucu ne olursa olsun, yapacaktım. Artık adımlarımı sonunda ne olacak diye düşünmeden atacaktım. Başka türlü üstesinden gelemeyeceğimi biliyordum.

Koltukta kalan küçük boşluğa sıkışıp, bardağı elinden aldım, sehpaya bıraktım. "Bu seni toparlayabilecek bir şey değil, Adal." dedim, cesaret kırıntılarını kaybetmeme umuduyla. "Bu şey seni daha çok batırıyor, farkında değil misin?"

Gerilmişti ama koltukta bana yer açmak için biraz daha kenara kaymıştı. İşte bu! Hadi Elmas. Bedenlerimizi birbirine yapıştırıp benimle birlikte koltuğa yaslanması için omuzlarından

hafifçe ittim. Bana karşı koymamış, sırtını da başını da koltuğa yaslamıştı.

"Sanki bana iyi gelen tek şey oymuş gibi hissediyorum. Sadece onu içerken rahatlayabiliyorum."

Ciğerlerim tanıdığı kokuyu duymasıyla sanki o kokuya daha çok ihtiyacı varmış gibi kasılmaya başladı. Kalbim ise ona bu kadar yakın olmama tepki olarak hızla göğüs kafesime vuruyordu.

Başımı omzuma doğru yatırıp, ellerimi saçlarının arasına geçirdim. O konuşsun diye sustum, o konuşsun rahatlasın diye kendi sesimi yok ettim.

"Sadece içerken yaşıyormuşum gibi. Sadece içerken rahat nefes alabiliyormuşum gibi." dedi ve durdu. Derin bir nefes aldı. "Sadece içerken kalbimdeki ve kafamın içindeki acının geçtiğini hissediyorum."

Öyle bir acısı vardı ki anlıyorum seni desem yalan söylemiş olacaktım. Onu anlayamazdım, acısına ortak olamazdım. Ama artık yardım edebileceğim bilincindeydim. Acısını yok edemesem de hafifletebilirdim.

"Geçmez." diye fısıldadım. "Geçiremem de ama yardım etmek istiyorum, Adal."

Yutkundu.

Yutkundum.

"Geçmez." diye tekrar etti iniltiyle. Ben bunu bir iniltiyle söylediğini duymuş olsam da içinde haykırarak söylediğini biliyordum. İçinde fırtınalar kopuyordu ve Adal o fırtınaya kapılmış, nereye savrulduğunun bilincinde değildi.

"İzin ver." dedim yalvarırcasına. "İzin ver yardım edeyim."

Gözlerini gözlerime çevirdi. O kadar çaresiz, o kadar kırılgan bakıyordu ki bakışları canımı yakmıştı. Bir damla yaş

yanağımdan kayıp, boğazıma ulaştı ve orada durdu. O tek bir damla yaş, tam boğazımdaki yangının üzerinde durmuştu.

Adal, yavaşça elini kaldırıp avuç içini yanağıma yasladı. "Yapamazsın." diye fısıldadı. "Buna ben izin versem kalbim izin vermez. Yapamam."

Yanağıma yerleştirdiği elini geri çektiğinde, oluşan boşluk saniyeler içinde beni kendi karanlığına çekmeye başlayınca hızla elini tuttum. Sıcak avucunun tekrar yanağıma yerleştirdiğimde, boynumu daha çok bükerek elini yanağım ve omzum arasında sıkıştırdım.

"Denemeden bilemezsin." gülümsedim. "Ne kadar hırslı bir kadın olduğumu tahmin edemezsin, Adal. Yapabileceklerim seni şaşırtabilir."

Gülümsememe karşılık vermese de bakışlarındaki bir anlık yenilgiyi görebilmiştim. Bu benim küçük cesaretimi kocaman bir hâle getirmişti. "Yapabilirim." dedim içimde "Yapabilirim." diye haykırdım. "Seni toparlayabilirim!"

"Ne kadar yenilmez görünmeye çalışsan da bir kere acılarına dokunmama izin verdin ve ben." deyip yüzümü yüzüne daha çok yaklaştırdım. "Şımarık bir çocuk gibi onları elinden almaya çalışmayı bırakmayacağım."

Yanaştım, yanaştım, yanaştım ve... Dudaklarımı dudaklarına değdirdim. Gözlerimi kapatıp, bir elimle hâlâ parmaklarımın arasında kalan saçlarını avuç içime hapsederken diğer elimle tişörtünü kavrayıp, sıkıca tuttum.

Karşılık vermedi.

Geri çekilmedi.

Bacağımda hissettiğim eli tenime gömülürken canım acısa da dudaklarından çekilmedim. Yapamadım. Karşılık vermemesi kumdan bir kale gibi olan umutlarıma dalganın çarpmasıyla yıkıldı ama pes etmedim. İnatla o kaleyi tekrar inşa ettim, tekrar yıkıldı, tekrar inşa ettim.

İçimde kayıp giden bir şey vardı. Beni hem mutlu eden hem de delicesine korkutan. Neydi, en ufak bir fikrim yoktu şu an düşünebildiğim tek şey; dudaklarımın üzerinde hissettiğim dudaklarıydı.

Bunu nasıl yaptığıma kendimde şaşırsam da ilk defa kendimi bu kadar güçlü hissetmiştim. Sabah elimi tuttuğunda hissettiğim güç bunun yanında hiçbir şeydi.

Kaç dakika o şekilde kaldık bilmiyorum ama nefes almak için geri çekildiğimde utançla gözlerimi kaçıracağımı düşünsem de bu olmamıştı. Gözlerine bakmaktan çekinmiyordum.

İçimden nasıl bir Elmas çıkmıştı böyle?

Adal yaşadığı şaşkınlığı gizlemeden "Elmas." dedi. "Üzüleceksin."

Hayır, ilk saniyelerde beni devirmesine izin vermeyecektim. Bu yüzden kafamı sallayıp "Biliyorum." dedim.

"Canın yanacak."

"Biliyorum."

Kaşlarım çatıldı.

"Beni vazgeçirmeye mi çalışıyorsun Adal?" Kafasını salladı. "Evet." Dilimi damağıma vurup ses çıkardım. "Başaramayacaksın."

Başını çevirip, gözlerini tavana sabitledi. Bomboş bakışlarının aksine ben onu öyle bir izliyordum ki dışarıdan bir göz olarak bizi görmeyi çok isterdim.

"Bana mutluluk yasakmış gibi hissediyorum. Eğer mutlu olursam ona ihanet edecekmişim gibi geliyor."

Çenesinden tutup, bana bakması için kafasını çevirdim. Gözyaşları gözlerine birikmiş, simsiyah gözlerini parlatıyordu. Bir yaş kirpiklerinden süzülüp, göz altında kendi okyanusunu oluşturdu. Başparmağımla o okyanusu yok ettim. Onun o

okyanusta boğulmasına da izin vermeyecektim. Ben artık onu üzen hiçbir şeye izin vermeyecektim.

Karısı olarak, hayat arkadaşı olarak, arkadaşı olarak, ondan hoşlanan kadın olarak.

"Allah der ki; 'Kimi benden çok seversen onu senden alırım ve ekler.'" dedim fısıldayarak. "'Onsuz yaşayamam deme, seni onsuz da yaşatırım.'"

Tam ağzını açmış bir şey diyecekti ki az önce göz altında dolaşan başparmağımı bu sefer aralıklı duran dudaklarına bastırıp konuşmasını engelledim.

"Ölüme isyan edemezsin, Adal. Bu dünyanın bir kanunu. O öldü ve sen yaşamaya devam etmek zorundasın. Bir çamura batıp ölmeyi bekleyemezsin."

Birini kaybetmek zordu, özlemi can yakardı bunu babaannemi kaybettiğimde en derin şekilde yaşamıştım. Canım çok yanmıştı, toparlanmam zaman almıştı ama öyle ya da böyle yaşamaya devam etmiştim. Çünkü elimden başka hiçbir şey gelmezdi. Ölenle ölünmeyeceğini biliyordum.

Gözlerini kapatıp, başını boynuma doğru yaklaştırırken saçlarıyla oynamaya devam ettim. "Sana şimdi izin versem de." dedi kısık bir sesle. "Yarın kararımın değişmeyeceğine emin olabilir misin?" Kıkırdadım.

"Sen çok huysuz bir adamsın, ne yapacağın hiç belli olmaz. Ama bu, şu saatten sonra umurumda değil."

"Ayrıca ayıyım, değil mi?" bunu söylediğinde ses tonu biraz daha düzelmiş, daha canlı çıkmıştı. Kafamı sallayıp bir kahkaha attım. "Evet, huysuz bir ayısın."

Konudan konuya geçiyordu. "Gözlerine bakmak artık canımı yakmıyor biliyor musun?" dediğinde yüzümdeki gülümseme yavaş yavaş soldu. Çenemi başına yaslayıp "Evet." dedim. "Farkındayım."

İkimizde aynı anda derin bir nefes aldık.

"Sessizlik benien yakın arkadaşım olmuştu ama şimdi o en yakın arkadaşım konuşmayı çok seven bir kadın yüzünden beni terk etti."

Alnına yapışan saçları geriye çekip "Ben paylaşmayı sevmem. Gitmesi iyi olmuş." dedim.

"Bugün içinden ne çıktı böyle, Elmas? Fazla açık sözlüyüz bakıyorum da." Alt dudağımı dişlerimin arasına sıkıştırıp, omuz silktim. Kendimce küçük bir kız gibi şımarmıştım.

"Geçtiğimiz günlerde gördüğün, Elmas'ı fragman olarak düşün. Alışma aşamasındaydı ve artık özüne döndü diyelim."

Gerçek Elmas buydu işte. Geçmişim beni ne hâle getirmişti bilmiyorum ama ben buydum. İstediğini elde etmek dişini tırnağına takan, inadından asla vazgeçmeyen kadındım.

"Hem sen bu Elmas'ın daha ilgi çekici olduğunu söylememiş miydin?" kafasını sallayıp onay verdi sonra ekledi. "Ama bu kadar olduğunu düşünmemiştim. Beni şaşırttın."

"O zaman gerçek Erda Elmas'a 'Merhaba' diyebilirsin Adal Bey. Çünkü hayatını geçireceğin kadın tam olarak bu."

17. BÖLÜM

Kirli Beyaz

Aydınlık.

Öyle bir aydınlıktı ki sanki etrafımdaki her şey bir elmas gibi parlıyordu. Çiçekler, çimenler, ağaçlar birkaç metre ötemde akan nehrin parlaklığı bile elimi gözüme siper etmeme sebep oluyordu. Uçan onlarca kelebek vardı ve hepsinin rengi bembeyazdı.

Sadece etrafımda uçuyor, bir kafes gibi kuşatıyorlardı beni. Hiçbiri sırasını bozmuyor, hızla kanat çırpıyorlardı. Gözlerimi onlardan ayırıp nerede olduğumu anlamak için etrafta gezdirdim. Daha önce hiç bulunmadığım bir yerdeydim.

Bir ormandaydım. Tertemiz, kocaman, pırıl pırıl bir orman. Bu kadar güzel bir yer, gerçekten var olabilir miydi? Gülümsedim ve yürümeye başladım. Ayaklarım çıplaktı, her bastığım yerde taze çim kokusu yükselerek burnuma doluyordu.

Sırayla dizilmiş kocaman ağaçların arasından yürümeye devam ediyordum. Dallarında açmış rengârenk çiçekler kokularıyla varlıklarını belli ediyordu. Kırmızı, pembe, sarı... Her renkteydiler.

Gülümsemem büyüdü, kollarımı açtım.

"Burası çok güzel!" diye bağırdım, etrafımda bir tur dönerken. Kendimi o kadar mutlu hissediyordum ki içim içime sığmıyordu. Çocuklar gibi koşturup, mutluluğumu dağlara taşlara haykırmak istiyordum. Yaşadığım huzur, mutluluk içimden taşıyordu resmen.

Kelebekler peşime bırakmamış, benim hareketlerim hızlandıkça onlarında kanat çırpışları bir o kadar hızlanıyordu. Benim mutluluğuma eşlik ediyorlardı sanki. Sonra onu gördüm. Dizlerine kadar suyun içine girmiş arkası dönük şekilde duruyordu.

"Adal!" diye seslendim heyecanla. Sesim ağaçların gövdesine çarpıp tekrar bana ulaştığında, Adal da yavaş hareketlerle dönmeye başladı. Olduğundan daha zayıf görünüyordu. Teninin rengi solmuş, omuzları küçücük kalmıştı. O an fark ettim ellerindeki kırmızılığı.

Koşmaya başladım.

Ben ona koştukça, o geriye doğru adımlıyordu ve nehrin kıyısına ulaştığımda artık beline kadar suyun içindeydi. Ellerini bana göstermek için havada tutuyor, parmak uçlarından damlayan kan suya düşüyor, suyun üzerinde küçük halkalar oluşturuyordu.. "Adal." dedim bağırarak. "Çık sudan!"

Kafasını iki yana sallayıp, ellerini daha çok havaya kaldırdı. "Bak." dedi bakışlarını ellerine indirip. "Hep dediğiniz gibi kendi karanlığımın içinde boğuluyorum. Ama bu kan kime ait bilmiyorum."

Yanına gitmek için adım atacağım sırada "Dur!" diye bağırdı. Hatta öyle bir bağırdı ki sesi koskoca ormanda tekrar tekrar yankılandı. "Sakın gelme!"

İstediğini yaptım, durdum. Yetişemeyeceğimi bilsem de elimi uzatıp "Adal gel." dedim korkudan titreyen sesimle. "Bak korkuyorum, bir şey olacak. Gel." Kafasını iki yana sallayıp reddetti ve bir adım daha geriledi. "Ben buraya mahkûmum, Elmas. Sen git. Beni kurtarmaya senin gücün yetmez, çabalama."

Dakikalar önce yaşadığım mutluluk kalın bir ipe dönüşmüş, zehriyle beni saniyesinde öldürebilecek bir yılan gibi boynuma dolanmıştı.

"Adal hemen sudan çıkmazsan yanına geleceğim!"

Ağladığımı fark edip, yanağımdan akan gözyaşını silmek için elimi yüzüme yaklaştırdığımda gördüğüm şeyle çığlık atıp bir adım geriledim. Kan. Her yerimde kan vardı.

Ellerime bulaşmış kırmızı leke midemi bulandırmaya başladığında avuç içlerimi giyindiğim elbisenin eteklerine silmeye çalıştım, ama nafile. Kan, ikinci bir deri tenime yapışmış ne yaparsam yapayım çıkmayacakmış gibi duruyordu.

Daha fazla bakmaya tahammül edemediğim ellerimi kaldırıp, ısrarla nehrin içinden çıkmayan Adal'a gösterdim. "Bu ne Adal? Ellerimizdeki kan kimin?" dedim hıçkırarak. "Ne oluyor, neredeyiz biz!"

Peş peşe sorduğum tüm sorularımın hepsini cevapsız bırakmış, karanlık gözlerini arkamdaki bir noktada sabitlemişti. Korkuyla arkamı döndüğümde az önce elmas gibi parlayan orman artık kahverenginin en koyu tonlarına büründüğünü gördüm. Her şey çürüyordu.

Ağaçların yaprakları dökülmüş, dalları bükülüyor gövdeleri güçsüzleşiyordu. Yerdeki çimenler kuruyor, yok oluyordu. Ve kelebekler; kanat çırpışları yavaşlıyor bembeyaz renkleri yavaş yavaş soluyordu. Hepsi siyaha dönüşüyordu.

Göz yaşlarım daha hızla akmaya başladığında, üzerime doğru kanat çırpan kelebeklerden ürküp geri adımlar atıyordum.

"Gelmeyin." dedim kuru bir sesle. "İstemiyorum, gelmeyin." Bir adım daha atmamla ayağım boşluğa düşünce çığlığım daha çok büyüdü.

"Adal!"

Saniyeler geçmeden bedenim soğuk suyla buluşmuş, buz gibi su anında şok etkisi yaratmış, bacaklarım kasılmaya kollarım uyuşmaya başlamıştı bile. Panikle çırpınıp yüzeye çıkmaya çalıştıkça daha çok dibe batıyordum. Nefes alamıyor, ciğerlerim patlayacakmış gibi hissediyordum! Adal neden yardım etmiyordu?

Burnumdan çıkan hava kabarcıkları yüzeye doğru yükselirken sanki biri ayak bileğimi tutmuş beni aşağıya çekiyordu. Korkuyu tüm hücrelerimde hissediyordum artık. Boğulacak, ölecektim. Adal neredeydi?

Burnumdan giren sular genzimi cayır cayır yakmaya başlamıştı. Derim çekiliyor, kaburgalarımın üzerinde yoğun bir baskı oluşuyordu. Acaba boğularak ölen her insan ilk başlarda bunları mı hissediyordu?

Adal'a söylediğim onca laftan sonra, bu kadar erken mi ölecektim?

Sözlerimi tutamayacak mıydım?

"Bende seni bıraktığım için özür dilerim, Adal. Sana bunu yaşattığım için özür dilerim."

Yapabileceğim bir şey kalmadığını kabullendiğimde çırpınmayı bırakmıştım. Kimse bana yardım etmeyecekti. İnsan öleceğini kabul edebilir miydi? Ben etmiştim işte, üçüncü bir şansımın olmadığını anlamıştım. Sondaydım, ölecektim. Kararmaya başlayan gözlerimde, artık her an iflas edecek ciğerlerimde bunun farkındaydı.

Gözlerimi kapatıp, açtım. O an, bir yüz belirdi önümde. Korkuyla çığlık atmaya çalıştım suyun içinde ve attığım o çığlık, tutmaya çalıştığım son nefeslerimi alıp götürdü. Ben, boğuldum.

Elimin tersiyle alnımda birikmiş ter damlalarını siliyor, Adal'ın bana uzattığı su dolu bardaktan gözlerimi alamıyordum. Benim almayacağımı anladığı an, içi su dolu bardağı dudaklarıma yanaştırdı. "İç." dedi kısık sesle. "Rahatlayacaksın."

Nefes alışverişlerim o kadar hızlıydı ki o suyu içmek, şu an dünyanın en zor şeyiymiş gibi geliyordu. Rüyamda yuttuğum onca suyun acı tadını hâlâ boğazımda taşırken, kafamı iki yana sallayıp içmek istemediğimi belli ettim.

"Üzgünüm." dedim nefes alışverişlerimi düzene sokmaya çalışırken. "Seni de uyandırdım."

"Saçmalamayı keser misin, Elmas?"

Tekrar kafamı o yastığa koymak istemediğimden sırtımı yatağın başlığına yaslayıp bacaklarımı uzattım. Parmaklarımı terden ıslanmış saçlarımın arasında gezdirirken gözlerim komodinin üzerinde duran saate kaydı. *08.30*

Dün gece Adal'ı benimle uyumaya ikna etmiş, yatakta tek kelime etmeden birbirimize bakıp uyuya kalmıştık. Kendimi oldukça huzurlu hissediyordum. Her şeyin üstesinden gelebilecek kadar güçlü, hırslı, inatçı bir kadın gibi. Ama şimdi, yıkılmış bir ağaçtan farksızdım.

"Anlatmak ister misin? Yani gördüğün kâbusu?" Kafamı iki yana salladım. Gözlerimi bardağı tutan ellerinden ayıramıyor, her an kan göreceğimin korkusunu yaşıyordum. "Anlatmak istemeyeceğim kadar kötüydü."

Bardağı tekrar komodinin üzerine bırakırken "Sürekli kâbus görüyor musun?" diye sordu, ilgili bir sesle. Yutkunup "Evet." dedim. "Bu aralar sıklaştı." Nefes alışverişlerim düzeldiğinde kendimi daha ferah hissetmeye başlamıştım.

Boğuluyormuş hissi ve boğazımdaki o acı gittiğinde bunun verdiği rahatlıkla yatakta rahat bir pozisyonda oturdum. Bu sefer bakışlarım Adal'ın üzerinde korkuyla değil de sakinlikle dolanıyordu.

"Bugün ne yapacaksın?" diye sordum. "Pazar günü de şirkete gitmen gerekmiyordur umarım."

Benim aksime yatağa geri yatıp, gözlerini kapattı. Kolunu kaldırıp tam gözlerinin üzerine koyarken "Hayır." dedi boğuk bir ses tonuyla. "O yüzden bırak da uyuyayım." Az önceki ilgili adam gitmiş, yine huysuz bir ayı kişiliği eski tahtını geri almıştı.

Kollarımı göğsümde birleştirip somurttum. Saat erkendi, uykum yoktu ve Adal'a gıcık olma eğilimlerim erken saatlerde başlamıştı. Yanaklarımı havayla doldurup bir süre öylece bekledim.

Adal kolunu bir gözünün üzerinden kaldırıp tek gözle bana bakarken hâlâ şişik yanaklarımla, ona bakmayı sürdürüyordum. "Uyumayacaksın, değil mi?" diye sordu düz bir sesle. Kafamı iki yana salladım.

O oflayıp oturur pozisyona geçtiğinde ben tuttuğum nefesimi bırakmış zafer nidalarımı içimde çoktan başlatmıştım. Dudağımın bir kenarını alayla kıvırdığımı fark ettiğinde hareketlerini duraksattı. "Yüzündeki o sinsi ifadeyi görebiliyorum, Elmas."

Ellerimi pes edercesine kaldırıp "Sakin ol şampiyon bir şey yapmıyorum." dedim. Boş boş bakıp sırtını benim gibi yatak başlığına yaslarken derin bir nefes çekti ve bir süre sonra bıraktı.

İkimizde karşımızda olan herhangi bir noktaya odaklanmış tek kelime etmeden oturuyorduk. Konuşmak istiyor onunla geçirdiğim her dakikanın keyfini sürmek istiyordum. Ama sorun şuydu ki ne söylemem gereği konusundan en ufak bir fikrim yoktu.

Bakışlarımı ayak parmaklarıma indirip, ayaklarımı birbirine sürttürmeye başladım. Bu hareketi kaç dakika boyunca devam ettirdim bilmiyorum ama Adal en sonunda dayanamayıp "Şunu yapmayı keser misin?" dedi.

"Neden? Rahatsız mı oldun?" cevap vermemişti. Bu da benim daha çok yapma isteğimi arttırıyordu ama kendimi olası bir kavganın içinde bulmak istemiyorsam, kendimi frenlemeliydim.

Uzun süren bir sessizliğin ardından Adal hareketlenip yataktan çıktı. "Hadi kalk hazırlan bugün kahvaltıyı dışarıda yapalım." Şaşkınlıkla yüzüne baktım. Duyduklarımın doğruluğundan emin değildim hatta tedirgindim. Onunla yakınlaşabilmenin sırrının bir öpücükten geçtiğini bilseydim daha erken öperdim. Yani sanırım.

"Öyle bakmaya devam mı edeceksin yoksa ben kararımı değiştirip tekrar yatağa mı gireyim?

"Hayır hayır, hemen hazırlanırım."

Hızla yataktan kalkarken ayağım ince örtüye takılmıştı. Tam düşecektim ki yataktan destek alıp kendimi güvene aldım. Halimin komikliğine bakmadan "Neredeyse hazırım bile. Sadece biraz şaşırdım. Yani bu kadar hızlı olacağını düşünmemiştim."

Omuz silkti, banyoya doğru yürüdü.

Adal'dan

Kendinden beklenmeyecek bir şekilde Elmas'ın ona yaklaşmasını kabul etmesine hâlâ şaşkındı. Sadece bir saniye, sadece bir saniye acaba demişti kendi kendine ve sonra dudaklarının üzerinde dudaklarını hissetmişti. Karşılık vermemişti ama garip olduğunu ikisini de biliyordu.

Aynadaki yansımasıyla gözlerini birleştirdi. Aynı karanlığı, aynı ruhsuzluğu görebiliyordu. Elmas'ın onu iyileştiremeyeceğine emin olsa da içten içe bir umut ediyordu. Kabul edemediği belki de asla kabul etmek istemeyeceği bir umutla bağlanmıştı dün gece karısına.

Suyu açıp avuç içlerine doldurduğu buz gibi suyu yüzüne vurdu. Bunu tekrar tekrar yaptı... Ta ki kafasının içinde bağıran sesi kaybedene kadar.

O ses aynı şöyle söylüyordu: *"Esra'ya ihanet ettin! Etmeye devam ediyorsun."*

Ellerini lavabonun kenarına dayayarak yüzünden akan su damlarının lavabonun içine düşmesini izledi. "Etmiyorum." dedi, fısıldayarak. "Ben ona ihanet edemem."

Bir an için odaya dönüp, Elmas'a onunla bir yere gitmek istemediğini söyleme düşüncesi ağır bassa da bunu yapmayacağını biliyordu. Bu kadarının Elmas'a borcu olduğunu düşünüyordu.

Bir süre daha banyoda oylanıp tekrar odaya girdiğinde Elmas'ın çoktan hazırlanmış olduğunu ve yatağın üzerinde onu beklediğini görmüştü. Bakışlarını onun üzerinde çok tutmadan "İki dakikaya hazırım." deyip giysi odasına girdi.

Eline ilk gelen siyah kot pantolonu ve beyaz boğazlı kazağı alıp üzerine geçirdi. Zihnindeki düşünceler onu çoktan boğmaya başlamıştı bile. Kafasının içinde tekrarlanan o sözü duymamaya çalışsa da olmuyor, her iki kadının vicdan azabı birleşip onu daha büyük bir karanlığa çekiyordu.

"Adal." diye seslendi Elmas içeriden. "Nereye gideceğiz? Kıyafetimi değiştirmem gerekli mi?"

"Hayır, gayet iyiydi."

Giysi odasında çok vakit kaybetmeden çıkarak, komodine bıraktığı siyah deri kayışlı saati bileğine takıp yıllardır aynı kokuyu kullandığı parfümü sıktı. Bu sırada Elmas'ın o kokuya olan zaafının onu çoktan sersemlettiğin farkında bile değildi.

"Hadi çıkalım." dedi dolaptan aldığı siyah kabanı üzerine geçirirken. Tam odadan çıkacağı sırada telefonunu unuttuğunu fark edip geri döndüğünde Elmas'ın yüzünün aldığı şekli görünce durdu.

"Sen iyi misin?"

Elmas hızla kafasını salladı "Çok iyiyim." dedi bir şeyleri saklamaya çalıştığını belli ederek. "Hadi gidelim." Karısı koşar adımlarla yanından geçip gittiğinde kafasını iki yana sallayıp komodinin üzerinde duran telefonunu alarak odadan çıktı.

Merdivenlere yaklaştığında Elmas'ın sesini duymuş biriyle konuştuğunu anlamıştı. Diğer sesin sahibinin de annesi olduğunu fark ettiğinde adımlarını yavaşlattı.

"Nereye kızım?" diye sordu annesi merakla. Elmas'tan cevap gecikmedi. "Adal bugün kahvaltıyı dışarıda yapmak istedi Songül anne."

Annesine "Anne" demeye başlamış olması küçük de olsa Adal'ı gülümsetmişti. Songül Hanım "Ben biliyordum." dediğinde yüzündeki o küçük gülümseme aniden yok oldu. "Sizin birbirinize iyi geleceğinizi en baştan söylemiştim. Çok şükür ki yanılmadım."

"Hatırlayamıyorum ama doğrudur."

Yavaşlattığı adımlarının hızını tekrar arttırıp merdivenin başına duran annesi ve karısının yanına ulaştı. "Günaydın anne, Adel uyandı mı? Biz Elmas'la kahvaltıya gidiyoruz belki o da gelmek ister."

Annesi tebessüm etse de Elmas'ın yüzünün düştüğünün farkında olmadı. Songül Hanım ise bunu rahatlıkla görüp, hevesle gelinine yardım etti. "O daha uyanmaz. Hele pazar günü bu erken uyandırırsak başımızın etini yer. Siz gidin oğlum, şimdiden afiyet olsun."

Karı koca sessizce evden ayrılırken Songül Hanım'ın muzip düşüncelerinden habersizlerdi.

Erda Elmas'dan

Geldiğimiz mekân deniz kenarında oldukça sakin bir kafeydi. Tek tük insanın olduğu kafenin içinde yankılanan Sezen Aksu şarkıları sabah güneşine eşlik ediyordu.

"Buyrun efendim, hoş geldiniz." diyerek önümüze çıkan genç garsona gülümseyip, cam kenarında gözümüze kestirdiğimiz masaya doğru yürümeye başladık.

Bize masaya kadar eşlik eden garson yanımızdan ayrılmış, karşılıklı duran sandalyelerimize yerleşirken elinde tuttuğu iki menüyle tekrar yanımıza gelmişti.

Adal, garson menüyü bize vermeden önce "Biz iki kahvaltı alalım, menüye gerek yok." diyerek onu durdurdu, çıkardığı montunu boş sandalyeye bıraktı.

Garson siparişimizi önlüğünün cebinden çıkardığı küçük tablete işlerken "Hemen geliyor efendim. Siparişleriniz gelmeden önden çay ister misiniz?" deyip, ikimizden de onay alınca masamızdan ayrıldı.

Gözlerimi camın ardından parlayan denizin üzerinde gezdirip ufakta görünen gemiye çevirdim. "Burası çok güzelmiş. Daha önce gelmiş miydim acaba?" diyerek kendi kendime yönelttiğim soruyu Adal cevapladı. "Benimle hiç gelmedin ama arkadaşlarınla geldiysen bilemem."

İç çekip, gözlerimi gözlerine çevirdim. "Bazı şeyleri unuttuğuma seviniyorum bazılarını unuttuğuma ise üzülüyorum."

"Neler için üzülüyorsun mesela?"

Dudaklarımı ısırmış, Adal'ın benden beklediği cevabın neler olduğunu düşündüm ve aklıma gelen ilk şeyi dile getirdi. "Mesela seninle olan anılarımı unuttuğum için üzülüyorum. İyi veya kötü hepsini hatırlamak isterdim."

Birkaç gün önce geçirdiğim kriz aklıma geldiğinde hemen kafamı dağıtmaya çalıştım. Bu aralar yaşadığım krizleri düşünmeyecektim. Geliyorlar ve gidiyorlar, o kadar. Tek odak noktam Adal olsun istiyordum. Sadece onu iyileştirmek istiyordum.

Kaşlarını çatmış yine baktığı boşlukta kaybolduğunu gördüğümde sandalyeden hafifçe kalkıp elimi Adal'ın yüzünün önünde salladım. "Dünyadan Adal'a. O boşluktan çık." dedim ve elimle camın ardındaki manzarayı gösterdim. "Böyle bir güzellik karşısında bir boşluğa bakmak haksızlık."

"Haklısın. Bugün tadını çıkaralım."

Yine bir şok dalgası bedenimi ele geçirmişti. Adal'ın üzerinde yaşanan ani değişikliği çözmeye çalışıyordum. Yirmi dört saat geçmeden etkim altına almış olasılığım yüzde kaçtı?

Yüzde bir, Elmas. Kendini bununla kandırma.

Gereksiz ve ne zamandır var olduğunu hatırlayamadığım iç sesi bilmem kaçıncı kez zihnimin içinden kovalarken yutkundum. "İki gün sonra bir davet var. Herkes eşleriyle gelecek, bana eşlik eder misin?"

Adal üç, Erda nakavt.

Heyecanla yerimden kıpırdanırken "Tabii." dedim hevesle. "Çok isterim." O esnada siparişlerimiz gelmiş garson peşinde getirdiği tekerlekli servis masasının üzerinde duran kahvaltılıkları önümüze dizmeye başlamıştı.

Garson servisi tamamen bitirip yanımızdan ayrılırken afiyet olsun demiş geldiği gibi hızla gözden kaybolmuştu. Adal kendinden önce benim tabağıma kahvaltılıkları doldurmaya başladığında artık kendimi tutamadım.

"Ölecek falan mıyım? Hani öyleyse bana açık açık söyle. Böyle jestlerle beni çok şaşırtıyorsun."

Beyaz peyniri tabağıma bırakırken kaşlarını çatıp "Saçmalamayı keser misin? Sadece, senin bana yardımcı olmak istediğin gibi ben de sana böyle karşılık vermek istiyorum."

Kaşlarını çatma sırası bendeydi. Çatalına batırdığı salam dilimini tabağıma bırakacaktı ki bileğini tutup durdurdum. "Ben senden hiçbir karşılık beklemiyorum, Adal. Bu şekilde davranacaksan içinden geldiği için davranmalısın kendini zorunlu hissettiğin için değil."

Saniyeler önceki keyfim yerle bir olmuştu, somurtarak tabağımı kendim doldurmaya başladım. Adal'ın bana baktığını biliyordum ama ben ona kesinlikle bakmayacaktım. Beni gerçekten sinirlendirmişti.

"Seni kızdırdım."

Çatalımdaki salata dilimini hışımla ağzıma attım. "Evet." dedim sinirle. "Hem de çok kızdırdın."

"Sana demiştim." dediğinde gözlerim hızla onu buldu. Ağzımdaki lokmayı yutup tuttuğum çatalı oldukça sesli bir şekilde tabağa bıraktım. Bu hareketimle kafede oturan birkaç insanın bakışlarının bize dönmesine sebep olduysa da umursamadım.

"Ne yani beni bu şekilde vazgeçireceğine mi düşündün? Ne basit bir plan Adal, senden daha iyisini beklerdim."

Alayla gülümseyip bir dilim salatalığı çatal kullanma gereği duymadan hırsla ağzıma attım. Tüm öfkemi salatadan çıkarırcasına çiğniyor, bakışlarımı ondan çekmiyordum.

"Bir salatalığı mı çiğniyorsun yoksa hayal edip beni mi anlayamadım."

İstemsizce gülerken çenemi dikleştirdim. "Gerçekte bir salatalık olabilir ama hayalimde kesinlikle sensin, huysuzcuğum."

Kısa bir sessizliğin ardından hiç alakasız bir biçimde "En sevdiğin renk ne?" diye sorunca afalladım fakat bu uzun sürmedi. Az önceki durumu toparlamak istediğini varsayarak öfkemin yerini alan keyifle çayımdan bir yudum aldım.

"Tahmin et bakalım, sence nedir?" diyerek sorusuna soruyla karşılık verdim.

"Mavi."

Hayır, manasında kafamı

"Sarı."

Yine kafamı salladım.

"Beyaz." dedim bardağı masaya bırakırken. "En sevdiğim renk beyaz." Sırtını sandalyeye yaslayıp "Neden beyaz?" diye sordu bu sefer. Kaşlarım havalanmış, dudaklarım aşağı doğru bükülmüştü.

"Bilmem, belki saflığından temizliğindendir. Nedenini hiçbir zaman düşünmedim ama her zaman tercih ettiğim renk beyaz olmuştur."

Çayından bir yudum alıp gözlerini bardağına indirdi. Bardağı hafifçe salladığında içindeki sıvıda sallanmış, bir çocuk gibi bunu oyun hâline getirip tekrar tekrar sallamıştı. "Beyazı bu kadar sevme." dedi kirpiklerinin arasından gözlerime bakarken. "En erken o kirlenir."

"Bu onu sevmeme engel değil."

Anlamadığını belli edene bakışlarına karşılık beklediği cevabı vermek için tekrar konuşmaya başladım: "Belki beyaz en kolay kirlenen bir renktir ama onu temizlemekte senin elindedir. Çünkü bilirsin, onca kirin altında en saf hâliyle beyaz varlığını sürdürür. Sadece önünde gölgeler vardır."

Bir şey demesine fırsat vermeden "Senin en sevdiğin renk ne?" diye sordum hemen. "Bence sana en uyan renk, gri." Kaşları havalandı. "Neden öyle düşündün?"

"Benim gözümde ne siyah kadar karanlıksın ne de beyaz kadar saf ve temiz. Sen arada sıkışıp kalmışsın."

Elindeki bardağı masaya bırakarak sırtını sandalyeden ayırdı. Kollarını masaya dayadı ve bu süre boyunca gözlerini gözlerimden hiç ayırmadı. Her an bir şey söyleyecekmiş gibi duran dudakları aralık, göz kapakları daha kısık duruyordu.

O sırada yanımıza dokuz, on yaşlarında bir çocuk geldi. Elinde tuttuğu tabakta koca bir dilim çilekli pasta vardı. Çocuğun yüzündeki kir bile çakmak çakmak parlayan turkuaz gözlerini gölgelemeyi bile başaramıyordu.

Kafasına taktığı eski ve rengi solmuş fotorle Yeşilçam filmlerindeki Ömercik gibi görünüyordu. Bu hâli beni gülümsetmeye yetmişti, uzanıp yanağını okşadım. "Merhaba küçük adam."

"Erda sen misin?" diye sordu çocuk sabırsızlıkla. Adal'a baktım, o ise çocuk yerine öfke saçan gözleriyle pastaya bakıyordu. Çenesi kasılmış, rengi bembeyaz olmuştu. "Adal." dedim merakla. "Ne oluyor?"

Küçük çocuk araya girip "Bu pasta seninmiş." diyerek elinde tuttuğu tabağı önüme bıraktı. Ardından Adal'a dönüp cebinden çıkardığı beyaz kâğıdı ona doğru uzattı. Huzursuzca yerimden kıpırdanmaya başladığımda sertçe yutkundum. Sanırım fırtına öncesi sessizlik bitmişti, Sercan atağa geçmişti. Bunu anlamak zor değildi.

Adal çocuğun elinden kâğıdı alıp sıktığı dişlerinin arasından "Nerede o?" diye sordu ama çocuk sorusunu cevapsız bırakarak aceleyle yanımızdan uzaklaşıp, kafeden ayrıldı.

Yerinden kalkıp çocuğun peşinden gideceğini anladığım an elini tutup "Gitme." dedim. "Amacı bu zaten üzerine saldırmanı bekliyor. Yapma."

Elini elimden kurtarıp, yumruğunun arasına sıkıştırdığı kâğıdı hışımla açtı ve okudu.

"Afiyetle yiyin. Eminim Esra öldüğünden beri çilekli pasta görmemişsindir. Sana bir iyilik yapayım dedim, belki yeni karının da en sevdiği budur."

18.BÖLÜM

Kırık Kalpler Mezarlığı

Göz makyajımın son rötuşlarını yapan kuaför, beğeni dolu bakışlarıyla yüzümü inceledi. "Erda Hanım rujunuzu nude tonlarda mı istersiniz yoksa koyu mu?"

"Elbisesi koyu yeşil, rujunu da bordo yapın lütfen." Benden önce Adel kadının sorusunu yanıtlarken, Feray onun konuşmasını devam ettirdi. "Aynen, mat bir bordo olsun."

Kızlar etrafımda pervane olmuş beni akşamki davete hazırlıyor, ben sessizce kendimi onların eline teslim etmiş bekliyordum. Sessizliğimin tek nedeni ise Sercan'dı. Adal'la ilk defa bir davete katılacaktım ve Sercan'ın bunu mahvedebileceğinin düşüncesi beni kaygılandırıyordu.

Çilekli pasta olayından sonra, Adal korumalarla dahi olsa tek başıma bir yere gidemeyeceğimin yasağını koymuş bugün de kuaföre gitmek yerine kuaförü benim ayağıma getirtmişti. Bu korumacı tavrı ilk başlarda hoşuma gitmişti fakat şimdilerde tedirgin olmama neden oluyordu.

Sercan'ın nereden, nasıl bir oyunla çıkacağını bilmediğimiz için evdekilerin panik hâlleri hâlâ devam ediyordu. Bu yüzden pasta mevzusunu ailelerimize anlatmamak üzere Adal'la büyük bir savaşa girmiş, en sonunda galip gelmiştim.

"Erda Hanım, bu zarf size gelmiş," diyen ve odaya geldiğini fark etmediğim Sinem'e baktım. Elinde tuttuğu beyaz zarfla yanıma yaklaştıkça korku bir o kadar yüreğimi hoplatıyordu. Yine Sercan'dan geldiğini düşündüğüm zarfa tedirgin bir şekilde bakarken "Kimden gelmiş?" diye sordum.

"Adal Bey'in şirketinden bir güvenlik görevlisiymiş Elmas Hanım."

Yine de içim rahatlamamıştı. Ya gelen adam yalan söylemişse ve içinde Sercan'dan gelen bir not varsa? Bunu kızların yanında açmak istemiyordum. Aslında ben bu zarfı hiç açmak istemiyordum.

O sırada önümdeki tuvalet aynasının üzerine bıraktığım telefonum titreyince hızla elime aldım. Mesaj Adal'dandı.

"Sana bir zarf gönderdim, birazdan eve ulaşmış olur. Tedirgin olursun diye önceden bildireyim dedim. Zarfın içinde akşam gideceğimiz davetin davetiyesi var. Normalde ihtiyacımız yok ama yine de kalsın yanında."

Korkunun yavaş yavaş bedenimi terk edişini, kalp atışlarımın normale döndüğünü hissedebiliyordum. Tuttuğum nefesimi sıkıntıyla bırakırken mesajına cevap verdim.

"Bu mesajı atmak için geç kaldın çünkü sen bildirmeden önce geldi ve ben küçük çaplı bir kriz geçirmek üzereydim, Adal."

Telefonu tekrar yerine bıraktım, ruju sürmek için başımda bekleyen kadına "Devam edebilirsiniz." diyerek sırtımı koltuğa yasladım. Kızlar elbisemin detaylarıyla ilgilendikleri için verdiğim tepkileri görememiş bu da benim işime gelmişti. Çünkü Adel ve Feray'ın notları öğrenmesi demek tüm ailenin öğrenmesi demekti.

Kuaför, kızların seçtiği ruju da sürüp, makyajımı bitirdiği gibi maşaladığı ama dalgalarının bozulmaması için tokalarla tutturduğu saçıma yöneldi.

"Salaş bir örgü yapıyorduk, değil mi?" Kafamı sallayıp "Evet." dedim. "Kulak hizamda birkaç tutam istiyorum ama."

Kadın birkaç dakika sonra istediğim saç şeklini tam olarak çıkarmıştı, aynadaki yansımama bakıp gülümsedim. Gerçekten harika görünüyordum. Gözlerime yaptığı makyaj kehribar gözlerimi ön plana çıkıyor, elmacık kemiklerim daha çıkık, sürdüğü bordo rujla dudaklarım daha dolgun görünüyordu.

Salaş biçimde ördüğü saçlarımı sol omzumun üzerinde toplamış köprücük kemiklerime de adını asla hatırlayamadığım bir ürün sürüp daha belirgin durmasını sağlamıştı.

"Harika olmuş, ellerinize sağlık." dedim hayranlıkla kendime bakmayı sürdürürken.

Kadın da gülümsememe karşılık vererek "Harika olan sizsiniz Erda Hanım. Çok güzelsiniz makyaj sadece güzelliğinizi biraz daha ön plana çıkardı o kadar." dedi.

Arkamdan gelen ıslık sesleriyle yerimden kalkıp, yan yana durmuş bana hayranlıkla bakan kızlara döndüm. Adel her zamanki muzipliğiyle "Canım abimin azcık kalan aklını almazsan ben de Adel değilim." dediğinde, Feray kıkırdadı. "Ne yani, bu durumda canın abinin yarım akıllı olduğunu söylüyor ve bunu kabul etmemizi mi istiyorsun?"

Adel yanında kıkırdamaya devam eden arkadaşına ters bakışlarını atarken "Abime sadece ben yarım akıllı diyebilirim, doktor." dediğinde Feray da dudaklarına görünmez bir fermuar çekip omuz silkti.

"Didişmeyi bıraksanız da üzerimi giyinmeden önce bir şeyler mi içsek?"

Hep birlikte odadan çıkıp, aşağı kata indiğimizde Songül annenin çoktan hazırlanmış, Oğuz babayla karşılıklı kahve içtiklerini gördük.

Adel hızla anne ve babasının yanına giderken gerisinde kalan Feray, onlara büyük bir özlemle bakıyordu.

Beş bilemedin, altı yaşlarındaydı amcamla yengemi bir trafik kazasında kaybettiğimizde. Feray için çok zor zamanlar olmuştu. Kimseyle konuşmuyordu, gönderdiğimiz psikolojik tedavilerine de olumlu cevaplar vermiyordu.

Sadece gece yarıları kâbuslarla kalkıp "anne" diye ağladığı zamanlarda sesini duyabiliyorduk o kadar. Annem ona sarılıp sessizce ağlayışlarına eşlik eder, ikisi de yorgunluktan bitap düşene kadar ne ben ne de babam uyurdu.

Toparlanması, artık ailesinin olmayışını kabul etmesi yıllarını almıştı. Sonra bir gün hiçbir şey olmamış gibi karşımıza çıkmış ve bu bizi daha çok korkutmuştu.

"Sen de çok güzel olmuşsun Songül Hanım ama bu gecenin kraliçesi kesinlikle Erda olacak." deyip gözlerin üzerime çevrilmesine neden olan Adel'e bakıp gülümsedim.

Heyecanla yüzüme bakarken birleştirdiği ellerini çenesine yaslamıştı. "Herkes ona hayran kalacak gibi, abimin işi zor." Oğuz baba kızını onaylarcasına kafasını sallarken "Gerçekten harika görünüyorsun kızım." dedi.

Yüzümdeki gülümsemeyi kaybetmeden koltuklardan birine oturdum. Sıkıldığımı belli etmemeye çalışarak ardı ardına gelen iltifatlara teşekkür edip duruyordum. Adel'in işi biraz abarttığının farkındaydım ama kimse bundan rahatsız görünmeyip bana övgüler yağdırmaya devam ediyordu.

Bu süre zarfında Sinem salona girmiş isteklerimizi öğrenip dakikalar sonra geri dönmüştü. Önümde durdu, tuttuğu tepsideki kahve fincanını almam için bekledi. Hayranlıkla "Gerçekten çok hoş görünüyorsunuz, Erda Hanım." dedi.

Kahvelerimizi içmiş, üzerimi giyinmek için yukarı çıkacağım sırada Adal salona girmiş herkesin üzerinde gözlerini gezdirmişti. Gecenin en karanlığını anımsatan siyahlıklar en son bana ulaştığında sertçe yutkundum.

Beğenecek miydi? Herkes gibi güzel göründüğümü düşünecek miydi?

Gözleri yüzümün her bir santiminde gezmişti. Ne düşündüğünü anlayamadığım bakışlarının son durağı gözlerim oldu. Derin bir nefes çektiğini görebilmiştim, sonra bir adım geriledi.

Bir şey söyleyecek ama söyleyemiyor.

Bir tepki verecek ama veremiyor.

Kafasını iki yana sallayıp sırtını bize döndüğünde "Ben yukarıda hazırlanacağım." deyip hızla salondan çıktı. Ardında bıraktığı garip bakışlardan habersizdi. Kimsenin ne olduğu konusun en ufak bir fikri yoktu.

"Ben demiştim, adamın yarım kalan aklı da gitti işte."

Feray yine kendini tutamayıp kıkırdarken ben gözlerimi devirip "Hadi." dedim. "Hazırlanmama yardım edin, gevezeler."

Adının Tülay olduğunu öğrendiğimiz kuaför kadın Songül annelerle birlikte salonda kalırken biz üç kız tekrar odama çıkmıştık. Kırışmaması için dolabın kapağına askıyla astıkları elbiseyi Adel heyecanla eline alıp etrafında bir kere döndü.

"İşte en can alıcı noktaya geldik!"

Giysi odasına gidip elbiseyi giyindikten sonra aynanın karşısına geçtim. İnce askıları çıkık köprücük kemiklerimin hemen üzerinde kalıyordu. Çok derine inmeyen bir göğüs dekoltesi de vardı.

Ayaklarımı tamamen kapatacak kadar uzun, saten yeşil elbisenin asıl olayı üst baldırıma kadar uzanan derin bir yırtmacının olmasıydı. Bu elbise, gerçekten çok güzeldi.

Eteklerini kaldırıp odaya geçtiğimde kızları yatakta yan yana uzanmış fotoğraf çekinirken buldum. Kenara bıraktığım gümüş, ince bantlı topuklu ayakkabıyı alıp berjer koltuğa oturdum.

"Bak bu güzel oldu, paylaşırım."

"Güzel çıkan sensin Adel, bir de bana bak!"

Didişmeye devam ederlerken ben aynanın karşısına geçip son hazırlıklarımı yaptım. Takı olarak sadece uzun, gümüş bir küpe tercih etmiştim.

Elime ilk gelen parfümlerden birine de sıktıktan sonra Feray'ın benim için getirdiği küçük kutu gibi duran ve yine rengi gümüş olan çantanın içine gerekli olabileceğini düşündüğüm her şeyi koydum.

Arkamı döndüğüm an Adel ve Feray'la burun buruna gelince dudaklarımın arasından çıkan çığlığa engel olamamıştım. Bir elimle arkamda duran büyük komodinden destek alırken diğer elimi elbisenin açıkta bıraktığı göğüs boşluğuma koydum.

"Ne yapıyorsunuz be! İnsan bir ses verir!"

Anlaşmışlar gibi ikisi de aynı anda baştan aşağıya süzdükten sonra Adel yine lafını sakınma gereği duymadan konuştu. "Kıçını kaşıyıp yüzüne sürmen falan gerekmiyor mu? Zira bu gece bitmeden nazardan patlayabilirsin."

Feray şaşırarak Adel'e baktı. "Sen nazara inanır mıydın ya? Hiç o tip yok da."

"Uzaydan gelmiyorum, Feray! Bizimde babaannemiz anneannemiz oldu."

Topuklu ayakkabı giyindiğim için elbisenin etekleri az önceki gibi uzun değildi bu yüzden tutma gereği duymadan didişmelerine asla ara veremeyen kızların yanından geçip "Ben aşağı iniyorum, ya burada kalkıp birbirinizle uğraşmaya devam edin ya da benimle aşağıya inip mümkünse sonsuza dek

bir daha didişip durmayın." diyerek neredeyse koşar adımlarla odadan çıktım.

Adal odaya gelmediğine göre başka bir odadaydı ve hangi odada olduğunu anlayabilmek için yanından geçtiğim her kapının altından süzülen bir ışık arıyordum.

Aşağı kata inene kadar aradığım ışığı bulamamış hızlı adımlarla salona girmiştim. Songül anne, Oğuz amcanın taktığı kravatı düzeltiyor, Adal onların yanında durmuş annesini izliyordu.

Adımlarım anında kesilip bakışlarım onun yüzünde takılı kaldı. Sakal tıraşı olmuştu. Tıraşlı hâliyle yüz hatları tamamen ortaya çıkmıştı. Siyah saçlarını özenle taramış, her ne sürdüyse ıslak bir görüntu sağlamıştı.

Gömleğinden, ceketinin cebine taktığı mendile kadar siyahlar içindeydi ve bu onu daha cezbedici gösteriyordu. Kuruyan dudaklarımı ıslatırken bir adım attım ama o adımın arkası gelmedi.

Resmen nutkum tutulmuştu. Çoğu zaman takım elbiseyle gördüğüm o adam, sanki bu akşam daha başka bir havaya sahipti. Duruşu daha öz güvenli, bakışları anlamsızlık yüklü değildi. Babası annesiyle uğraştıkça gülümsüyor, kısa da olsa bir şeyler söylüyordu.

Boğazımı temizleyip "Ben hazırım." diyerek geldiğimi bildirdiğimde tüm gözler üzerime döndü. Songül annenin gözlerinden hoşnutluk okunuyor, Oğuz baba beğenilerini dile getirmekten asla vazgeçmiyordu.

Adal ise... Onun şu an ne yaptığını bilmiyordum çünkü ona bakmıyordum. Eğer bakarsam heyecandan saçmalardım ve bunu istemiyordum.

"Hadi çıkalım o zaman." deyip hareketlenen Oğuz babayı yine karısı durdurdu. "Bir dakika, çocuklarda bir şey eksik."

Songül anne orta sehpanın üzerine bıraktığı çantasını alıp içinden küçük kırmızı kadife bir kutu çıkardı.

Elinde tuttuğum çantayı parmaklarımın arasında sıkmaya başladığımda Adal'a kaçamak bir bakış attım. Kaşlarını çatmış annesinin her hareketini dikkatle izliyor, neler olduğuna anlam vermeye çalışıyordu.

Songül anne beklenti dolu bakışlarımıza karşılık "Her evliliğin sembolü yüzüktür." deyip tuttuğu kutunun kapağını açtı. "Sizin de olmalı." İçinde bir çift sarı altından alyans, bir de kocaman taşı olan tek taş vardı.

"Çok iyi düşünmüşsün hayatım, takmak için geç bile kaldılar."

Araba süratle boş yolda ilerlerken gözlerimi parmaklarımda ağırlığı hissetiğim yüzüklerden alamıyordum. Songül annenin bu beklenmedik hareketi karşısında afallamış, ne diyeceğimi bilememiştim ama Adal...

Annesinin elinden kutuyu almış, ilk önce kendine ait yüzüğü parmağına takarken yanıma gelmiş ve aceleyle benim yüzüklerimi parmağıma takmıştı.

Neden daha önce yüzüklerimizi sormamıştım bilmiyorum ama Adal yüzüğü parmağıma takarken nasıl hissedeceğimi bilememiştim. İçimde büyüyen garip bir duygu olmuştu ama bunun iyi mi yoksa kötü mü olduğuna anlam verememiştim.

Dakikalar sonra dördümüz evden ayrılmış, hepimizin aynı arabayla gitmesi konusunda ısrarcı olmuştu. İşte şimdi de sessizliğin hüküm sürdüğü arabada varacağımız noktayı bekliyorduk.

Arada yanımda oturan Songül anneyle göz göze geliyor, birbirimize gülümsüyorduk ama onun dışında aramızda bir konuşma geçmiyordu. Oğuz baba sürekli oğluna neden arkamızda bir koruma ordusuyla gezdiğimizi sorsa da Adal cevap vermemekte ısrarcıydı.

"Sercan'ın sesi soluğu çıkmıyor günlerdir, bundan dolayı mı arkamızdaki araba?" Adal'ın gözleri dikiz aynasından gözlerimi buldu. "O adamın neler yapabileceğini biliyorsun baba, önlem alıyorum işte."

Oğuz baba daha fazla oğluna soru soramamış çünkü araba davetin düzenlendiği otelin önünde durmuştu. Kapıda duran valeler Songül anne ve benim kapımı açarken önümüzde patlayan flaşlarla gözlerimi kapatmak zorunda kaldım.

"Erda Hanım, kendinizi nasıl hissediyorsunuz?"

"Hafızanızı kaybettiğinize dair haberler çıktı Erda Hanım, bunlar doğru mu?"

"Kazadan sonra iş hayatını bıraktınız mı? Evlilik hayatınız nasıl geçiyor?"

Peş peşe sorulan her soruyu yanıtsız bırakmış bir an önce içeriye girmek için hızlı adımlar atıyordum. Songül anne kolumu tutmuş benimle birlikte koşar adım yürürken yüzünün aldığı ifade, nasıl desem... Korkmuş gibiydi.

Peki, neden?

Biz içeriye girdiğimizde gazetecilerin odağı Adal olmuş, yüzüne yerleştirdiği sert ifadesiyle bütün soruları duymazlıktan geliyordu. Oğuz baba konuşuyordu ama pek bir şey duyamıyorduk.

"Şu gazeteciler beni çok ürkütüyor, sordukları soruların haddi hesabı yok akıllarına geleni soruyorlar." Az önce yüzünü kaplayan korku artık yoktu, rahatlamış ve gülümsüyordu. Bunun üzerinde durmayı sonraya bırakıp bize doğru adımlamaya

başlayan Adal ve Oğuz amcanın arkasından hâlâ patlayan flaşlara baktım.

Bu insanlar hayatım hakkında benim bilmediğim her konuda bilgi sahibiydiler. Belki de bana sordukları her sorunun altında bir ima vardı, bilemiyorum.

"Hadi burada durmayalım." diyerek yürümeye başlayan Songül anne kocasının koluna girmiş birlikte asansöre yönelmişlerdi. Bizse evli insanların aksine iki yakın arkadaşmışçasına yan yana yürüyorduk.

Asansörün kapısı açılıp içeriye girdiğimizde Adal'a biraz daha yakın durmak zorunda kalmıştım. Bu yakınlık, kokusunu daha yoğun olarak duymama neden oluyordu.

Parmaklarım otomatik olarak çantamı sıkmaya başladığında duruşumu dikleştirdim, nefesimi tuttum. Kendimi Bella'nın sınıfa ilk girdiği anda zorlanan Edward Cullen gibi hissediyordum. Bu garipti, değil mi? Bir kokunun beni bu hâle getirmesi çok ama çok garipti.

Asansör davetin olduğu katta durduğunda parmaklarımın arasına sıkıştırdığım çantayı sıkmayı bırakmıştım. İşte o an, Adal küçük dilimi yutmama sebebiyet verecek bir şey yaptı.

Önümde birleştirdiğim ellerimden birini tutup parmaklarımızı birbirine kenetledi. "Normal" evli çiftler için bu gayet normal bir hareket gibi görünse de, bizim evliliğimizde bu adımı atanın Adal olması... Tarif et deseler edemezdim. Doğru kelimeleri asla bulamazdım.

Asansörün kapıları iki yana açıldığında bambaşka bir dünya ile karşı karşıyaydım. Aşağı katta durduğumuz lobinin sadeliğine nazaran bu salon sanki kraliyet ailesi için döşenmiş gibiydi.

Kırmızı halılar, büyük parlak şamdanlar, karşılıklı otursalar asla birbirlerini duyamayacakları kadar büyük yuvarlak masalar... Hepsi, çok abartıydı.

Tanıdık bir yüz görmenin umuduyla gözlerim etrafı taradığında insan çokluğu içimde garip bir koku yaratmıştı. Hangilerini tanıyordum, hangileri ile samimiyetim vardı veya hangileri ile samimi olmaktan kaçınıyordum, bilmiyordum.

Bu gerginliğim parmaklarıma kadar işlemiş olmalı ki yanımda yürüyen ve elimi tutan Adal bana bakarak "İyi misin?" diye sordu, kısık sesle. Kafamı sallayıp onayladığımda konuşursam ses tonumun garip çıkacağını biliyordum.

"Bir dakika bile yanımdan ayrılmanı istemiyorum, Elmas." Dudaklarımı yaladım. "Hiç niyetim yok."

Saniyeler dakikaları, dakikalar saatleri kovalamıştı ve ben bu iki saat içinde tanıdığım, tanımadığım herkesle sohbet etmek zorunda kalmıştım. Neyse ki birkaç tanıyabildiğim insan karşıma çıkmıştı da bu davet bir nebze olsun çekilebilir hâle gelmişti.

Neden mi?

İnsanların garip ve acıyan bakışları bir an olsun üzerimden, üzerimizden ayrılmamıştı. Hatta bir kadın gelmiş fütursuzca evliliğimiz hakkında saçma sapan sorular sormuş, beni delirecek raddede bırakıp başka bir avın peşine takılmıştı.

Neymiş efendim "Adal Bey'in, Esra'yı hâlâ unutup unutmadığından emin olamıyormuş ve bunun için bana üzülüyormuş.' hele dostane tavırlarıyla sürekli elini omzuma koyup sıkması yok mu? Ah!

Bir garip olanıysa "Her şeyi unutmak güzel bir şeydir sanırım, seni üzen insanların varlığı hatırlamıyorsun bile. Nişan zamanının sana yaşattıklarından erkenden kurtulmama sevindim" tarzındaki yarım ağız konuşmasıydı.

Ama devam edemeden Songül anne araya girmiş, kibar bir şekilde bu konuların konuşulacağının zamanı olmadığını söyleyip kadını susturmuştu. Kaşlarım çatılmış yanımızdan

uzaklaşmaya başlayan kadının ardından bakıp "Nişanımızda ne oldu ki Songül anne?" diye sorduğumda herkesin başına gelebilecek şeyler, anlaşmazlıklar yaşandı diyerek beni geçiştirse de bunun gerçek olmadığını biliyordum.

Yalanlarıyla gerçeklerin üzerini örtmeye çalışıyorlardı. Hepsi farkındaydı onlara inanmadığımın fakat sorgulamıyor olmam, yeniden yalan söylemelerine açık bir kapı bırakıyordu.

Daha ne kadar o açık kapının ardında bile isteye bekleyecektim bilmiyorum ama asıl gerçekleri öğrendiğimde onları kurtarabilecek tek güç yine ben olacaktım.

Yıkan da ben olacaktım, toparlayan da.

Sıkıntıyla hareket edip yanımda oturan ve yanındaki adamla konuşan Adal'ın kolunu tutup "Lavaboya gitmem gerekiyor, sen konuşmana devam et ben iki dakikaya gelirim." dediğimde tekrar adama dönüp birkaç şey söyledikten sonra oturduğu yerden kalktı.

Sandalyemi çekip kalkmamı beklerken "Sohbetine devam edebilirdin, Adal." desem de itiraz kabul etmediğini belli eden bakışlarını gözlerime dikti. "Bir dakika bile yalnız kalmanı istemediğimi söylemiştim, Elmas."

Onunla bu konuda zıtlaşmayacaktım çünkü galip gelebilecek kişinin kim olduğunu tahmin etmem zor olmuyordu.

Tam masaların arasından geçtiğimiz sırada arkamızdan gelen yabancı bir ses bizi olduğumuz yerde durdurdu. "Adal Yalaz!"

Adal sesin sahibi tanımış, gözlerini abartıyla devirmiş ve bu hâli gülümsememe neden olmuştu. Bu gece kiminle konuşsa yüzde yetmişinde aynısı yapmıştı. Tabii bunun benden başkasının görmediğine de emindim.

Arkasını dönüp, sesin sahibine baktı. "Merhaba Ahsen." Ben de arkamı döndüğümde yüzümdeki gülümseme

donuklaşmıştı çünkü arkamı döndüğüm an Adal'ın boynuna ahtapot gibi sarılmış kolları görmeyi kesinlikle beklemiyordum!

"Ah uzun zaman oldu, seni görmek güzel."

Adının Ahsen olduğunu duyduğum kadın kıskaçlarını adamın boynundan ayırmaya niyeti olmadığını fark ettiğimde boğazımı temizlercesine öksürdüm.

İşe yaramış, kadın benim varlığımı yeni görmüş gibi "Ah, kusura bakmayın." dedi ama sanki bu kusura bakabilirsin der gibiydi. Neden Adal'ın etrafında gördüğüm her kadın bu kadar itici ve sevimsiz olmak zorundaydı ki?

Yine beni umursama gereği duymadan Adal'a dönüp bu sefer koluna girdi. Sinirle soluyup, kadının hareketlerine hiçbir tepki vermeyen kocama sert bakışlarımı ilettim. O da bunu hemen anlayıp "Ahsen, eşim Elmas'la tanış." dedi.

Ahsen elini Adal'ın kolundan çekmeden boşta kalan elini uzatıp "Memnun oldum, Elmas Hanım." deyip gülümsedi. Uzattığı eline üsten bir bakış atıp tek kaşımı kaldırdım. Bu hareketimin ne kadar saygısızca göründüğü umurumda değildi. Şu an kocama dokunuyordu ve bu beni gerçekten sinirlendirmeye başlıyordu.

"Eğer elinizi kocamdan ayırırsanız ben de tanıştığıma memnun olacağım, Ahsen Hanım."

Kadın şuh bir kahkaha atarak insanların dikkatini çekmişti, bu gereksiz harekete bir anlam vermeye çalıştım. Siyah renkte, sıkıca atkuyruğu yaptığı saçları güldükçe savruluyor, savruldukça Adal'ın koluna çarpıyordu.

Kırmızı ojelerle boyanmış tırnaklı elini ağzına kapatıp sanki gülmesini engellemeye çalışıyor gibi yaptığında Adal'a baktım. "Şöyle şu kadına." dişlerimi sıkarak konuştum. "Eline koluna sahip çıksın, dokunmasın sana. Yoksa karışmam."

Adal gözlerini kısarak yüzüme bakarken, Ahsen gülmesine bir ara verdi.

"Adal'cığım, eşinin bizim bu hâllerimize alışması zor olacak gibi anlaşılan." dedikten sonra bana doğru uzanıp elini omzuma koydu. "Tatlım biz Adal'la liseden bire tanışıyoruz kıskançlığa gerek yok. Samimiyetimiz sana yanlış görünmesin."

Bakışlarının sinsiliği söylediklerinin tam aksini söylüyordu, bir adım gerileyip omzumdaki elinden kurtuldum. "Gereksiz samimiyetlerden hiç hoşlanmam Ahsen Hanım ve burada bir toplumun içerisindeyiz. Kocama bu kadar yakın durmanız ailemize de rahatsız edebilir."

Söylediklerimden asla çekinmiyor hatta daha çok şey söyleyebilmenin isteğiyle yanıp tutuşuyordum. Ben neden hep bu tip kadınlarla uğraşmak zorundaydım ki? Dünya üzerinde tek adam benim kocam mıydı, niye hep beni buluyordu?

Tam o sırada yanımızdan geçen garsona ve elinde tuttuğu tepsinin üzerine dizilmiş içi şarap dolu kadehlere baktım.

Bu hareketimin nasıl bir sonuç doğuracağını umursamadan, garsonun tam Ahsen'in yanında geçeceği sırada ayağımı uzatarak sendelemesine sebep oldum.

Kırmızı şarap dolu kadehler, uçarcasına Ahsen'in beyaz elbisesine hareket ettiğinde tiz bir çığlık koca salonun içinde yankılandı. "Dikkat etsene!"

Garson tedirginlikle Ahsen'e bakarken ona doğru yürüdüm. Dışarıdan bakınca, şaşkınlıkla elimi ağzıma kapatmış gibi görünüyor olsam da tam aksine genç garsona fısıldadım: "Birazdan seni kovduracağı gibisinden laflara girerse umursama. Buna asla izin vermem, bana güven. Ayrıca çelme taktığım için özür dilerim."

Tam tahmin ettiğim gibi Ahsen elinin tersiyle elbisenin üzerindeki şarapları temizlemek yerine daha çok dağıtırken

"Nasıl iş yapıyorsun sen! Kovduracağım seni!" diye bağırmaya başlamıştı.

Son kez şaşkınlıkla etrafına bakan garsona "Bu onun değil, benim elimde. Otel sahibi kayınpederim." deyip, Adal'ın yanına geçtim.

Kolunu belime dolayıp beni kendiyle birlikte yürütmeye başladığında "Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye sordu. Ses tonu sert çıksa da gözlerinin bu manzaradan keyif aldığını anlayabiliyordum.

Gülümsedim.

"Uyarmıştım ama."

Salonda çıkıp uzun koridorda yürümeye başladığımızda "Hoş değildi." dedi. "Garsonu zor durumda bıraktın."

"Asıl senin etrafındaki kadınların aynı fabrikadan çıkmış gibi olmaları hoş değil. Hepsi gıcık, hepsi sevimsiz. Bir de samimiyiz diyor, peki bu samimiyetten senin haberin var mı?"

Gözlerini abartıyla devirip yerinde durdu. "Elmas bu yaptığın gereksizdi." İçimde neredeyse kaybolmaya yüz tutmuş öfke canavarını tekrar uyandırdığında bedenimi tamamen ona döndürdüm.

"Ne gereksizdi pardon?" diye sordum çenemi dikleştirerek. "Utanmadan yanımda kocama dokunan kadına haddini bildirmek mi? Kusura bakma Adal Efendi ben böyle şeylere gelebilen bir kadın değilim. Benim olan benimdir, kimse dokunamaz!"

Şaşkınlığının en büyük kanıtı olan dudakları küçük bir o şeklini alırken onu geride bırakarak yürümeye devam ettim.

"Ciddiyim." diye seslendi önünde durduğum lavaboya girmeden önce. "Bin bir türlü karaktere sahipsin ve her gün yeni bir tanesini ortaya çıkarıyorsun."

Cevap vermeden açtığım kapıdan içeriye girip aynanın karşısına geçtim. Elimde tuttuğum çantayı bordo renkli, alçak fayansın üzerine bırakırken gözlerimi aynadaki yansımamdan ayırmıyordum.

Az önce kıskançlık duygumun ele geçirdiği zihnim, isteğim dışında bana çok şey söyletmiş, yaptırmıştı fakat zerre pişmanlığım yoktu. Adal'ın karşısında bir utancım da olmamıştı.

Ben, benim olana sahip çıkmıştım hepsi bu.

Çıktığım bu yolda sonum ya kırık kalpler mezarlığı olacaktı ya da mutluluk eninde sonunda beni bulacaktı. Hangi seçeneğe yakın durduğumun bilincinde değildim, daha çok başındaydım.

Adal'ın da bu evliliğin de benim dönüm noktam olacağını biliyordum. Benden çok şey alacak, bana çok şey katacaktı.

"Umarım." diye fısıldadım. "Umarım kendi ellerimizle kendi mezarımızı kazmayız."

Hayatta istediğimiz şeyler olumsuzlukla sonuçlandığında hep kendimizi şanssız diye nitelendiririz. Hâlbuki daha iyisini yapabilmemiz, daha iyisini bulabilmemiz için bize büyük bir şans verildiğinin farkında olmayız. Çünkü neden? Benciliz.

Hayatta her şey biz insanların istediği gibi olmak zorundadır, çünkü neden? Nankörüz.

Gerisi veya ilerisi önemli değil, istediğimiz şey o an olmalıdır, olmazsa dünyanın en şanssız insanı oluruz kendi gözümüzde. Çünkü neden? İsyankârız.

Bu evlilik benim şanssızlığım mıydı yoksa daha iyisi için beklediğim ve en sonunda bulduğum bir şey miydi, bilmiyordum.

Artık geçmişimi önemsemeden geleceğimi düşünmek istiyordum.

Odaklandığım, bulunduğu karanlıktan çekip çıkarmak istediğim bir kocam vardı ve şu an için Adal'ı kurtarmak, geçmişimi kurcalamaktan daha cazip geliyordu.

Dans pistinde kollarının arasında ağır hareketlerle sallanırken belime koyduğu parmaklarını tenime bastırıyordu. Gergindi. Neden, bilmiyorum.

"Neyin var, Adal?" diye sordum, düşünerek zaman kaybetmemek için. Bakışlarını bana çevirmeden aynı gerginlikte etrafına bakıyordu. "İnsanların gözleri." dedikten sonra yutkundu. "Hep bizim üzerimizde."

"Bana bak." dedim hiç düşünmeden. "Etrafına bakmaktan vazgeç ve sadece bana bak."

Yapmayacağını anladığım an, omzuna yerleştirdiğim elimi çekip çenesini tuttum ve kafasını çevirdim. Gözlerini gözlerime çevirdiğinde tekrarladım. "Sadece bana bak. Etrafta hiç kimse yokmuş gibi."

Büyük avucunu kavrayan parmaklarımı sıkmaya başladığında, canım yansa da ona fark ettirmemeye çalışarak yüzüne bakmaya devam ettim.

Kalabalıktan korkuyordu.

İnsanlardan korkuyordu.

İletişim kurmaktan korkuyordu.

Adal, ona yaşadığını fark ettirecek her şeyden korkuyordu.

"Biraz hava almak ister misin?" diye sorduğumda sanki bunu dememi bekliyormuş gibi hemen kafasını sallayıp, bedenlerimizi birbirlerinden uzaklaştırdı ama elimi tutmayı bırakmadı.

El ele, yerden birkaç santim yüksek duran yuvarlak platformun üzerinde dans etmeye devam eden insanların arasından geçip, salonun çıkışına doğru yürüdük.

Bir ara salonun köşesinde gözüne kestirdiği yeni avıyla sohbet eden Ahsen gözüme takılsa da çok üzerinde durmadan Adal'ın adımlarına uyum sağladım.

Salonun olduğu kattaki asansöre binmiştik. Ben otelden ayrılacağımızı sanmıştım ama Adal tam tersini yaparak asansördeki en son düğmeye bastı.

Karşımda gördüğüm aynadaki yansımama dikkatle baktım. Saçlarım dağılmaya başlamıştı ama daha doğal bir görüntü sağlamıştı bu dağınıklık. Dudaklarımdaki ruj, içtiğim içeceklerden dolayı silikleşmeye başlamıştı fakat umurumda değildi.

Asansörün durup kapıları iki yana açıldığında karşılaştığım manzara büyüleyiciydi. İstanbul ışıltılı yüzüyle karşımdaydı ve adeta karanlığı esir almıştı. Gökyüzündeki bütün yıldızlar yeryüzüne inmişti sanki.

Ağır adımlarla yürüyor, topuk sesi çıkarmamaya çalışıyordum.En ufak bir ses tüm bu büyüyü bozacakmış gibi hissediyordum. Sanki gözümü kapatıp açsam, hiçbir şey ilk anki gibi güzel görünmeyecekti gözüme.

Hafif esen rüzgâr, dağılmış saç tutamlarımı uçurmaya başladığında terasın kenarına gelmiştim.

Ellerim soğuk korkulukları kavradığında Adal'ın arkamdan "Elmas?" diye seslenmesiyle omzumun üzerinden ona baktım. "Çok kenarda duruyorsun. Geri gelir misin biraz?"

Benim aksime o daha çok asansöre yakın duruyordu. O an anlamıştım, yükseklik korkusu olduğunu. Peki, neden buraya çıkmayı istemişti?

Tebessüm edip, arkamı döndüm ve kollarımı iki yana açtım. Korkuyla gözleri kocaman açılmıştı, bir adım atmak istedi ama bakışları arkama kaydığında o adımı havada asılı kaldı.

"Ne yapıyorsun, Elmas?"

Dişlerini sıktı, çenesi kasıldı.

Bu yaptığım ne kadar doğruydu bilmiyorum ama artık korkularının üzerine gitmesini istiyordum. Hiçbir şeyden kaçmasın istiyordum. O, gerçekten yaşasın istiyordum.

Bir adım daha gerileyip, kalçamı çok da yüksek olmaya korkuluklara yasladım.

"Durmamı istiyorsan, gel."

Sertçe yutkundu.

"Elmas, saçmalıyorsun!"

Omuz silktim.

"Korkuyorsun ama beni buraya çıkarttın. Neden?"

Çünkü, korkularından kurtulmak istiyorsun.

"Hava almak istediğini düşündüm."

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldığımda rüzgâr şiddetini arttırdı ve ben bunu bir işaret olarak kabul ettim. Yanıma gelecekti, korksa da gelecekti. Ama bunu yaparken beni değil, kendini kurtaracaktı.

Ben, Adal'a korkularının üzerine gitmeyi öğretecektim. Yemin ederim, bunu yapacaktım. Ona acı çekmeden nefes alabileceğini kanıtlayacaktım.

"Adal?" dedim gülümsememi büyütürken. "Seni kurtarabilmek için göze alamayacağım hiçbir şey yok artık. En küçük korkularından başlayıp en büyüğüne ulaşacağım ve onu senden alacağım. Canın yansa da alacağım."

Bir adım attı.

Karanlığa rağmen gözlerinde parlayan korkuyu en derinlerine kadar görebiliyordum. Bunu bana göstermekten çekinmiyordu artık ve bu bana daha çok cesaret veriyordu. Kurtarabileceğime dair inancımı büyütüyordu.

"Karanlık alnına bir silah gibi dayanmış." dedim. "Mutlu olduğunda kendi tetiğini kendin çekeceğine inanıyorsun."

Söylediklerimi duyup duymadığını bilmiyordum sadece arkamdaki boşluğa odaklandığını biliyordum ama yine de devam ettim.

"Çaresiz değilsin, asla olmayacaksın. Bunu sana gösterebilirim."

Bir adım attı, yutkundu.

Soğuk bedenimi ürperttiğinde titredim. Bu hareketim onun dikkatini tekrar üzerime çektiğinde bana doğru biraz daha yaklaştığını fark etti. Yüzünü ele geçiren şaşkınlığı milim milim izledim.

Kontrolü dışında adım atmasını sağlamıştım ve bu onu, gerçekten şaşırtmıştı.

Gülümsemem büyüdü.

"Bana gelmek istediğini anlamış olmalısın?" iki yana açtığım kollarımı indirip tek elimi ona doğru uzattım. "Sadece kendine izin ver. Bunu yapabileceğine inan, sana yardım edebileceğime güven."

"Hem bu kadar yaralı olup hem de nasıl bu kadar dik durabiliyorsun?" diye sordu kısık sesle. "Senin bu kadar güçlü bir kadın olduğunu düşünmüyordum."

Kuruyan dudaklarımı ıslatıp derin bir nefes aldım, birkaç saniye sonra geri bıraktım.

"Hâlâ kalbim atıyor, nefes alabiliyorum." arkamda görünen eşsiz manzarayı işaret ettim. "Bu manzaranın tadını çıkarabiliyorum, rüzgârı hissedebiliyorum. Ben yaşıyorum Adal, önemli olan bu değil mi?"

O sustu, ben devam ettim.

"Her ne yaşadıysam artık geride bıraktım. Hatırlayamıyor oluşum belki bana kolaylık sağlıyordur bilmiyorum ama ben istiyorum. Her şeyi geride bırakıp hayattan tat almayı istiyorum. Senin de almanı istiyorum."

Ben konuşmaya devam ettikçe sanki o hipnoz olmuştu ve söylediklerim onun korkusuzca adım atmasına yardımcı oluyordu. Farkında olarak ya da olmayarak; Adal iki türlü de bana geliyordu artık.

Artık aramızda sadece bir iki adım vardı. İki yanında yumruk hâline getirdiği ellerine uzanıp, tuttum. Aramızdaki küçük mesafeyi kapatıp arkasına geçtim.

"Bak." diye fısıldadım. "Ne kadar güzel olduğuna bak, Adal. Karanlığın hep kötü yanlarını tercih ederek güzelliklerini görmeyi reddettin."

Kokusu rüzgâra karışıp etrafımızı sarmaya başladığında, gözlerimi kapattım. Ellerimi ellerinden ayırıp, kollarımı karnına sardım. Bedenim, beynime değil kalbime itaat ediyordu şu an. Beni yönlendiren sadece yaşadığım duygulardı.

"Sarayım kalbindeki yaraları, kurtarayım karanlıkta kaybolan ruhunu Adal. Savur küllerini, seni görmeme beni görmene engel olma."

Kapattığım gözlerimi açmadan, kafamı gerilmiş sırtına yaslandım. Titreyen bedenim onun vücudundan yayılan sıcaklıkla rahatlamaya başlamıştı.

"Donuyorsun." dedi hızla arkasına dönerek. Kafam boşluğa düştü, kapalı gözlerim açıldı. "Ne aptalsın, donuyorsun. Ne aptalım donuyorsun ve bunu göremiyorum."

Giydiği ceketi çabucak çıkartıp omuzlarımın üzerine bırakırken yakınlığı heyecanlanmama neden oldu. Evet, az önce de çok yakındık ama bu farklıydı.

Gözlerim çenesinin hizasındaydı ve ben onun sıcak nefesini saçlarımın arasında hissedebiliyordum.

"Beni sevmeni sağlayacağım." dedim kendimi tutamayarak. "Şu İstanbul şahit olsun ki bunu yapacağım."

Alnımda hissettiğim dudaklar kalbimin ritmini hızlandırırken beklemediğim bu hareketi dudaklarımın kıvrılmasına neden oldu.

"Şu İstanbul şahit olsun ki çok garip bir kadınsın, Elmas." dedi dudaklarını alnımdan ayırmadan. "Ama bundan şikâyetçi miyim, bilmiyorum."

19. BÖLÜM

Yalanlar ve Gerçekler

İnanabileceğiniz şeylerin bir sınırı yoktur.

Bir yalana inanabilirsiniz veya aslında var olmayan şeylere de. Hayallerinize de. Sadece inanmak istemeniz yeterlidir. Sonunda ne olacak olursa olsun, inançlarınız sizi siz yapan şeylerdir.

İnandığınız şeylerin ardından, ya çok mutlu olursunuz ya da hayal kırıklığı ayağınıza bir çelme takar, düşersiniz. Kalkmak istemezsiniz belki ama bana güvenin, daha güçlü hayaller için kalkmalısınız.

Örneğin ben; Adal'ın beni sevebileceği hayaliyle bile nefes aldığımı hissedebiliyordum ve ben bunu gerçekleştirmek için elimden geleni yapacaktım.

Davetin üzerinden üç gün geçmişti fakat çatıda yaşadığımız her bir dakika sanki dünmüş gibi tüm ayrıntılarıyla zihnimdeydi. Bana yaklaşması, bana dokunması, beni öpmesi...

Hayallerimden bile daha güzelken bunları her saniye, her dakika yaşayabilmek için savaşmasam ne anlamı kalırdı kalbimde her geçen gün büyüyen bu duygunun?

Aynanın karşında durmuş ıslak saçlarımı tararken arkamda kalan yatakta uyumaya devam eden Adal'a baktım. Dün gece geç saatlere kadar çalışmış, yanıma geldiği gibi uyumuştu. Benim yüzümü ele geçiren şapşal gülümsemenin aksine onun yüzü, uyurken bile gergindi.

Kaşlarını çatmış, göz kapakları sürekli hareket ediyordu.

"Her şeyine iyi geleceğim." dedim fısıldayarak. "Uykularına bile."

Saçımı taramayı bitirip tarağı yerine bıraktığımda Adal'dan bir inleme sesi duydum. Tekrar aynadaki yansımasına baktığımda, hareket etmediğini gördüğümde yanlış duyduğumu düşünerek ellerime krem sürmeye başladım.

Tekrar sesini duydum. Ama bu sefer inlemiyordu, anlayamayacağım kadar kısık ve boğuk bir sesle mırıldanıyordu. Elime krem sürmeyi bırakıp arkamı döndüm. Olabildiğince sessiz adımlarla yatağa yanaşmış, söylediklerini anlayabilmeye odaklanmıştım.

"Yapma." dediğini duydum. "Yapma." diye tekrarladı.

Acı çektiğini ses tonundan bile anlayabilmiştim. Adal uyumadığında da acı çekiyordu, uyuduğunda da. Yavaşça yatağın kenarına oturup elimi çıplak omzuna koydum. "Adal." dedim kısık sesle.

"Yapma, gitme daha fazla."

Yine mi Esra? Rüyalarında bile mi Esra?

Boşta kalan elimi kalbimin üzerine koyup, kazağı avuçlarımın arasında büzüştürdüm. Onun canı acıyınca benim de canım acıyordu. Onun canı eski karısı için yanarken benim canım başka bir kadını özleyen adam için yanıyordu.

"Yapma bana bunu!" dedi anlayabileceğim kadar keskin bir sesle. Kafamı salladım. "Yapma ona bunu, Esra."

Omzunda duran parmaklarımı sıkıp "Adal." diye seslendim tekrar. "Uyan, kâbus görüyorsun."

"Erda, çekil düşeceksin!"

O an şimşek çaktı, odanın içi daha çok aydınlandı. Saniyeler sonra bir patlama.

O patlama gökten mi geldi yoksa benim kalbimden mi, bilinmez. Bu sefer Esra yüzünden kâbus görmüyordu, nedeni bendim. Benim için korkuyordu rüyalarında.

Ve bana Erda demişti, rüyada olsa bile bana bu isimle seslenmesi... Bilmiyorum, kalbimin ritmini hızlandırmaya yetmişti.

Omzuna yerleştirdiğim elimi yanağına koyup okşamaya başladım. "Adal." dedim yüzümü yüzüne yaklaştırırken. "Buradayım, uyan." Çattığı kaşları düz bir çizgi hâlini aldı, kastığı çenesi gevşedi. Başparmağımı sakallı yanağına sürtmeye devam ettim.

"Gözlerini aç, yanındayım."

Gözlerini açmadı ama konuştu: "Yanımdasın."

Gülümsedim.

"Her zaman olacağım."

Göz kapaklarını araladı ama bana bakmadı. Elimi yanağından ayırıp bıraktığı küçük boşluğa uzanarak gözlerimin içine bakmasını bekledim. "İyi misin?"

Dudaklarını araladı ama hemen vazgeçip kafasını sallayarak onaylamakla yetindi. "Sadece bir kâbustu." dedim teselli etmeye çalışarak. "Sadece kâbus."

Onu rüyalarında bile rahat bırakmayan bu sefer bendim, bu sebeple kendime öfkelendim. Yeterince acı çekmiyormuş gibi

bir de ben korkusuyla yüzleşmesi için inatlaştım. Bencildim farkındayım ama eğer ben bunları yapmazsam Adal'ın hiçbir şey yapmayacağının da bilincindeydim.

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes çekerek ciğerlerimi her dakika özlemeni çektiği kokuyla buluşturdum.

"Anlatmak ister misin? Yani gördüğün kâbusu."

"Hayır."

Kafamı salladım.

"Biraz daha uyumak ister misin peki?"

Gözlerimi açıp vereceği cevabı merakla bekledim. Uyumak isterse burada yanında ben de uyurdum. Onu yalnız bırakmak istemiyordum.

"Uyumak istiyorum ama şirkette işlerim bitmedi, gitmem gerekiyor. Şu yeni ihale bizi zorlayacak gibi görünüyor."

Uzandığım yerden kalkarken "Umarım kolaylıkla başa çıkabilirsiniz." dedim. "Bugün seninle gelebilir miyim? Evde çok sıkılmaya başladım. Hem babamı da görmeye giderim belki."

Gözlerini hemen gözlerimle buluşturdu. İtiraz istemeyen bakışlarını üzerimden ayırmadan "Tek başına bir yerlere gitmeni istemiyorum, akşam birlikte eve gideriz." dediğinde neredeyse gülümseyecektim.

Benimle birlikte ailemin evine gidecekti, belki ilk belki değil hatırlayamıyorum ama bugün benim için harika bir ilk olacaktı. Babamın evine kocamla gidecektim.

Kafamı sallayıp "Çok iyi olur." dedikten sonra yataktan kalktım. Tekrar aynanın karşısına geçip yarım bıraktığım işlerimi de hallettikten sonra, Adal'da çoktan hazırlanmıştı ve birlikte aşağıya inmek için odadan ayrıldık.

Ben önde o arkada koridor boyunca yürürken Adel de kendi odasından çıkıyordu. Bizi gördüğünde hareketlerini durdurup

yüzüne yerleştirdiği kocaman gülümsemesiyle "Günaydın en best çiftim!" diye bağırdı.

"Günaydın."

"Günaydın, küçük Drakula."

Abisine bakıp gözlerini devirdi, yanaklarının içini havayla şişirdi. Ben onun bu hâline gülerken o abisine çoktan söylenmeye başlamıştı bile.

"Bu nasıl bir sevmektir be zalım! Ben sana Herkül diyorum sen bana kan emici bir yaratığın adıyla hitap ediyorsun. Hani Edward Cullen asilliği olsa neyse de." dedikten sonra yürümeye başladı. "Drakula diyor ya, sensin Drakula. Herkül tipli Drakula, diye seveceğim bundan sonra seni. Allah Allah ya."

Adal gülümseyerek kardeşinin peşinden giderken bende yürümeye başladım fakat merdivenin basamağına adım atacağım sırada arka cebime sıkıştırdığım telefonumdan bildiri sesi yükseldi.

Feray'dan

İki gün önce...

"Üzerinizi giyebilirsiniz beyefendi." dedim stetoskobu boynuma asarken. "Benim bu konuda detaylı bir bilgi vermem imkânsız, keza acil alanında yetkilerim sınırlı, sizi kalp alanında uzman bir doktorumuza yönlendireceğim."

Yaşlı adamın yanında duran ve geldiklerinden beri huysuzluk yapan oğlu babasının üzerini giyinmesine yardımcı olurken "Bizi bilgilendiremeyecekseniz neden siz ilgileniyorsunuz ki?" dedi kabalığından ödün vermeden.

Elimdeki dosyadan gerekli yerleri imzaladıktan sonra yanımda duran hemşireye sabır dilenircesine bakışlarımı attım.

"Bakın beyefendi, ben stajyer doktorum. Siz babanızı acile getirdiniz ve ben babanıza bakmak zorundayım. Başka bir seçeneğim yoktu ki şu saatte gidebileceğiniz tek alan, acil."

Adam babasına yardım etmeyi bırakıp bana döndüğünde "Ha bir de stajyersin?" diye hırladı. "Ya yanlış bir ilaç verirsen, ya babama bir şey olursa?"

Üzerime doğru gelmeye başladığında elimi kaldırıp durmasını işaret ettim. Ardında kalan babasına baktığımda oğlunun yaptıklarını görmezlikten gelerek gömleğinin düğmelerine iliklemeye devam ettiğini gördüm.

"Sonra neden doktorları dövüyorlar! Yeni yetmelere can mı teslim edilir lan!"

Kaşlarım öfkeyle çatılırken, sertçe yutkundum. Havaya kaldırdığım elimle işaret parmağımı yüzüne doğru salladım.

"Doktorlar neden dövülüyor biliyor musun? Senin gibi vahşiler her yerde de o yüzden! Sen ve senin gibi hödük beyinliler sadece güçsüz gördüklerinin üzerinde güç gösterisi yapmayı sever."

Yanımdaki hemşire kız "Ben güvenliği çağıracağım doktor hanım." dedikten sonra koşarak uzaklaştı. Karşımda duran adam kızın arkasından bağırdı. "Çağırmazsan hatrım kalır lan!"

"Beyefendi, diğer hastaları rahatsız ediyorsunuz buna bir son verir misiniz lütfen?"

Burnumun dibine kadar girip nefesini yüzümde hissettiğimde tiksintiyle geriye adımlamamak için kendimi zor tuttum.

"Durmazsam ne olacak, doktor hanım?"

Dişlerimi sıkıp, gözlerimi gözlerine çevirdim.

"Yemin ederim eğer şimdi defolup gitmezsen olacaklardan ben sorumlu olmam! Geri git."

Tam o sırada ne benim ne de karşımdaki yarmanın beklemediği bir şey oldu. Sol elmacık kemiğine öyle bir yumruk yedi ki adam ayakta durmakta zorlanıp ayaklarımın dibinde yere kapaklandı.

Bakışlarım yüzümün hizasında durmaya devam eden elin sahibine çevrildi. Adamın çakmak çakmak parlayan mavi gözleri resmen alevli oklar fırlatıyordu. Dişlerini sıkmış, hızla nefes alıp verirken burun delikleri genişlemişti.

"Senin gibi pezevenklerin soyu tükenmeyecek mi ulan!"

Adam suratını tutmuş yattığı yerde kıvranıyor "Sen kimsin lan, it!" diye bağırıyordu. Babası ise oğlunun başında durmuş kalkması için kolundan tutup çekiştiriyordu.

"Senin gibi barzoların korkulu rüyasıyım ben, tanıştığına memnun oldun mu?"

Güvenlik görevlisi ve az önce yanımda duran hemşire koşar adımlarla yaklaşırken "Feray Hanım." diye seslendi güvenlik. "Siz iyi misiniz?"

Çenemle yerden kalkmaya çalışan adamı gösterdim. "Beyefendiye çıkışa kadar eşlik edin lütfen."

Daha sonra hâlâ öfkeyle soluyan adama dönüp, yumruk attığı elini hafifçe salladığını gördüğümde "Siz de şöyle geçin bir elinize bakalım." dedim.

Adam söylediğimi ikiletmeden boş sedyeye oturdu. "Elinizi kırabilecek düzeyde bir yumruk atmadınız ama incinmiş olabilir."

Büyük ve kalın parmaklı elini avuç içime aldığımda bakışlarını yüzümde hissedebiliyordum fakat ben eline bakmaktan ilerisine gitmiyordum.

Bileğinden geriye doğru büküp "Böyle acıyor mu?" diye sordum. Kafasını iki yana salladı. Aşağı doğru büktüm. "Peki, böyle?" Tekrar iki yana salladı.

"Peki, diğer şikâyetiniz nedir?"

Elini bırakıp, mavi gözlerine baktığımda bana öyle bir bakış attık ki bu bakışa bir anlam yüklemek imkânsızdı.

"Migrenim var. Bir ağrı kesici yaptırmak için gelmiştim."

"İlaç veya alkol aldınız mı?"

Kafasını iki yana salladı.

"Pekâlâ." deyip arkamı döndüm ve yanımda bekleyen başka bir hemşireyi gördüğümde gülümsedim. "Elli milim novalgin ve emedur yapalım, hemşire hanım."

Hemşire istediğim ilaçları hazırlamak için yanımdan ayrıldığında adını bilmediğim adam arkamdan söylendi.

"Bence bir teşekkürü hak ettim. Ne dersiniz?"

Ellerimi beyaz önlüğümün cebine koyup arkamı döndüm. "Haklısınız, teşekkür ederim. Ama bunu şiddet dışında bir şekilde de çözebilirdik."

Hafifçe gülümsedi. Gözlerim bir anda yanağının çoğunu kaplayan gamzelerine takıldığında hemen bakışlarımı kaçırdım.

"Bu senin çözüm yöntemin, onunkinin tamamen şiddet yönelimli olduğuna iddiaya girebilirim, Doktor." Sustu, yaka kartıma baktı. "Doktor Feray."

Kıvırdığı gömleğinin açıkta bıraktığı kollarının üzerinde belirgin duran damarlar korkutucu, bir o kadar hoş duruyordu. Bu adam, az önceki hödüğe afilli bir yumruk atsaydı şu an baygın bir şekilde diğer sedyede yatıyor olabilirdi.

Kasları giyindiği gömleğin kumaşını germiş, heybetli vücudu bu adamın bu sedyede ne işi var diye düşündürecek kadar kocamandı. Öyle bir duruşu vardı ki karşımda oturan adamın başına hiçbir şey gelemezmiş gibiydi.

"Ben de Serkan. Serkan Kurtuluş."

Uzattığı elini tutup "Memnun oldum Serkan Bey." dediğimde yüzündeki gülümseme büyüdü.

"Gözlerinizin renginin çok güzel olduğunu daha önce duymuş olmalısınız ama söylemeden geçmeyeceğim. Gerçekten çok güzeller."

Utançla elimi elinden kurtarıp tebessüm ettim.

"Bu muhteşem gözlere bakıp boğaz manzarasına karşı bir şeyler içme şansım var mı yahut bundan mahrum kalan diğer erkekler listesine adımı mı yazmalıyım?"

Küçük tebessümüm yüzüme yayılırken kuruyan dudaklarımı ıslatıp elimi hafifçe omzuna vurdum. "Bunlar çok klasik şeyler Serkan Bey ve evet o listeye adınızı yazabilirsiniz."

Karşılıklı durmuş çift birbirlerinin gözlerine dikkatle bakıyor, kadın üzerine kurulmuş planlardan habersiz hastasıyla iletişim kurmaya devam ediyordu.

O sırada dışarıda dönen dolaplardan bihaber diğer hastalarına yöneldi Feray.

"Abi kardeşinin de eli fenaymış ama öyle bir koydu ki boynumu kırabilirdi." deyip suratını sıvazlayan adam dikiz aynasından şoför koltuğunda oturan adama baktı.

Az önce babası rolünü üstlenen diğer bir adamsa bir süre sesini çıkarmadan hastanenin bahçesini kolaçan edip durdu.

"Bu kızdan ne istiyorsun evlat, senin derdin onunla değil ki?"

Mavi gözler hırsla kısıldı.

Öfke, Sercan'ın bedenini tekrar ele geçireli aylar olmuştu ve kendi öfkesinde boğulmak üzereydi.

Sevdiği kadını elinden alan adama duyduğu öfke, kin, nefret onu günden güne bitiriyordu ve bunu herkes görse de Sercan asla göremiyor kabullenmiyordu.

"Esra'm iki karış toprağın altında çürüyorken kimse umurumda değil. O it ve etrafındaki herkes bana düşman. Hiçbiri mutluluğu hak etmiyor."

Artık gözü hiçbir şeyi görmüyordu. Ya sevdiği kadının yanına gidecek ya da onu elinden alan herkesten intikamını alıp, onları da toprağın altına kendi elleriyle gömecekti.

Kendini kaybetmişti Sercan. Artık onun için hiçbir şeyin geri dönüşü yoktu.

Yalanlar ve gerçekler... Bu hikâyenin asıl konusuydu işte. Yaralı ruhlar, kırılmış kalpler ve öfke. Hangisinin bu savaştan galip geleceği bilinmez ama bilinen tek şey vardı ki yalancının mumu yatsıya kadardı.

20.BÖLÜM

Sır

Aşk neydi?

İnsanlar için neyi ifade ederdi? Mutluluğu mu yoksa acıyı mı? Aşk her insan için aynı olabilir miydi? Birini sevdiğin gibi başka birini sevebilir miydin mesela?

Daha az mı severdin yoksa daha çok mu?

Adal beni sevse, Esra'dan daha az mı sevecekti yoksa daha fazla mı?

Aşk bizi ne zaman bulurdu ya da biz diye bir şey olur muydu sahiden?

"Olur." dedim yazdığım satırların bir kez daha okurken. "Çok güzel olur."

Ani verdiğim bir kararla günlük tutmaya başlamıştım. Aslında aniden olmamıştı. Dün annemlerin evine gittiğimde üniversite yıllarımda sıkıldığım zaman çizimler yaptığım bir defter bulmuştum.

Artık resim çizmek yerine unuttuğum geçmişimden zaman zaman hatırladığım noktaları buraya yazabileceğimi düşünmüştüm. Hatta dün eve geldiğimizde Adal uyuduğu an bırakmıştım yepyeni açtığım beyaz sayfanın üzerine mürekkebi.

15 Kasım, Çarşamba

Ailemin evine ilk gidişimizdi.

Heyecan, korku, mutluluk... Şu an tüm bu birleşmiş duyguları beyaz kağıda dökmem zor. Ama mümkün olduğunca seninle birçok duygumu paylaşacağım Turuncu kapaklı, güzel defter.

Bugün Adal'la evli olarak babamın evine ilk defa gidişimdi. Tabii ben ilk olarak biliyordum. Daha önce gitmiş miydik gitmemiş miydik bilmiyordum, bilmek de istemiyordum. Adal'la her şeyi ilk defa yaşıyormuşum gibi hissetmek istiyordum artık.

Adal'la babam karşılıklı oturdukları koltuklarda ellerinde benim hazırladığım kahvelerle sohbetlerini ederlerken ben, annem ve Feray'la onları izliyorduk.

Hayatımda önemli bir yeri olan iki adam, yan yanaydı, bunun mutluluğu ve heyecanı paha biçilemezdi.

Korkum ise, Adal rahat mıydı? Oraya gitmek için kendini zorunlu hissetmiş olabileceği düşüncesi bile... Üzücüydü...

"Güzeller güzeli yengeciğim ne yapıyormuş?"

Adel'in odaya girmesiyle gözlerimi defterinin üzerine karaladığım kelimelerden çekip kafamı kaldırdım. Kapattığım defteri yatağın yanında duran komodinin üzerine bırakıp, hâlâ kapının yanında duran genç kıza çevirdim bakışlarımı.

"Gelsene."

Kafasını iki yana sallayıp "Hayır." dedi. "Asıl ben seni almaya geldim. Bizimkiler ve sizinkiler bu hafta sonunu çiftlik evinde geçirmek için anlaşmışlar. Ama abim yarın gelecekmiş, işlerini bitirememiş."

Karnıma doğru çektiğim bacaklarımı uzatıp sırtımı yasladığım yatak başlığından ayırdım.

"Ben o zaman abinle gelirim, onu yalnız bırakmak istemiyorum."

Bakışlarını birkaç saniyeliğine koridora çevirip, tekrar bana baktığında aralık bıraktığı kapıdan içeriye girerek kapıyı kapattı.

"Aslında bunu sana söylediğimi bilseler iyi bir azar yerim ama umurumda değil. Asıl amaçları seni buradan uzaklaştırmak, Sercan'ın yine bir şeyler planladığını düşünüyorlar ve abimin gelmeme sebebi bu."

Yatağa oturup bacaklarını kalçasının altında topladı.

"Ne gibi şeyler?" diye sordum merakla. "Şirketle ilgili şeyler mi yoksa aileden birilerine mi?"

Omuzlarını indirip kaldırdı.

"Bilmiyorum." dedi gözlerimin içine bakarak. "Onların da bir şey bilmediğine eminim, sadece bir tahmin ki Sercan'ı azcık tanıdıysak elbette yapacağı şeyler olacaktır. Bizimkilerin amacı tedbir."

Sadece bir tedbir.

3 saat sonra

Verdiğim üç saatlik bir savaştan galip gelmiş bizimkileri Adal'ı bekleme konusunda ikna etmiş, onları yolcu etmiştim. Şimdi ise Sinem'in hazırladığı yemeklerin üzerine güzel bir sofra kurmuş Adal'ın gelmesi için dakikaları sayıyordum.

Benim çiftlik evine gitmediğimi bilmediği için eve geldiğinde onunla da bir savaş vereceğimi biliyordum ama bu gecenin güzel geçmesini engelleyecek her şeyi bizden uzak tutacaktım.

Son kez masayı kontrol edip salona geçtim. Işıkları açmadığım için dışarıdan gelen sokak lambalarının turuncu ışığı salonun aydınlanmasına yetiyordu. Pencerenin yanında duran berjerlerden birine oturup bacaklarımı kalçamın altında topladım.

Çıplak ayaklarımın soğukluğunu giyindiğim pantolonun kumaşından bile hissedebiliyordum artık.

Kaç dakika öyle bekledim bilmiyorum ama göz kapaklarım ağırlaşmaya başladığında uyuyakalmamak için oturduğum yerden kalkıp, odama çıktım. Komodinin üzerine bıraktığım turuncu kapaklı defteri alarak tekrar aşağıya indiğimde, mutfakta gözüme çarpan masaya gülümseyerek salona geçip, az önce kalktığım koltuğa oturdum.

16 Kasım, Perşembe

Bu gece evde tek başımıza kalacağız, birlikte yemek yiyeceğiz, kahvemizi içeceğiz ve odamıza birlikte çıkacağız.

Bu gece her şeyin farklı olmasını, hayatımın, var oluşumun en güzel gecesi olmasını istiyordum. Ben tamamıyla Adal'ın olmak istiyorum. Kalbimle, ruhumla, aklımla, bedenimle. Sadece onun. Bir tek onun...

Kapıdan gelen kilit sesiyle bakışlarımı bahçeye çevirdim. Adal'ın bahçenin dışında park edili duran arabasını gördüğümde defteri koltuğa bırakıp koşar adımlarla kapıya yöneldim. Tam salondan çıkacağım sırada Adal içeriye girmiş, bedenlerimiz birbirine çarpmıştı.

Ciğerlerimi dolduran kokusu beni gülümsetirken siyah gözlerinde gördüğüm karanlık o gülümsemeyi yavaş yavaş soldurmaya yetmişti.

"Sen böyle bir çocukluğu nasıl yaparsın Elmas! Evin dışında tek bir koruma dahi yokken nasıl tek başına kalırsın, bu kadar akılsız olamazsın!"

Birbirine yapışık duran bedenlerimizi ayırıp bir adım geriledim. Öfkeyle parlayan simsiyah gözlerine bakarken "Ne yapmışım ben?" dedim düz bir sesle. "Seni beklemek istediğim, seninle birlikte olmak istediğim için mi akılsızım?"

Elinde tuttuğu araba anahtarını gelişi güzel bir yerlere savurdu. "Evet akılsızlık! Peşinde itin teki varken tek başına, korumasız burada kalman akılsızlık!" diye bağırdı. Sesi salonda yankılanıyordu.

"Bır de babamları kendine uyduruyorsun. Arayıp evde tek başına olduğunu söylemeseydi kim bilir ne kadar geç gelirdim."

Gözlerimi devirip kollarımı göğsümde kavuşturdum. Alt dudağımı ağzımın içine yuvarlarken dişlerimi etime ne denli geçirdiysem ağzımı dolduran metalik tatla kendimi durdurdum.

"Evin içerisinde bir şey olmaz, Adal. Ne, eve girecek bana zarar verebilecek kadar çıldırmış olamaz herhâlde?"

Söylediğim şeyin saçmalığının farkındaydım ama altta kalmak, bana bağırıp çağırmasına göz yummak istemiyordum. Onun karşısında güçsüz kalmak istemiyordum. Ne olur olsun, konu her neyse yine de karşılık verecektim. Başka türlü onunla baş edemeyeceğimin bilincine çoktan varmıştım artık.

Giyindiği takım elbisesine ait ceketi çıkarttı, ardından yakasında oldukça bol duran kravatı da çözerek koltuğun üzerine attı.

"Ne saçmalıyorsun Allah aşkına? O pezevenk arabamın frenleriyle oynayarak beni gözünü kırmadan öldürmeye niyetlenmişti kim bilir sana neler yapar?" dedi aramızdaki bir adımlık mesafeyi kapatarak.

İşaret parmağını şakağıma hafif ama baskıyla vurup "Bunu o küçük aklına sok, Elmas. Sercan için hiçbir değerin yoksa seni öldürmek veya öldürtmek saniyelerini almaz. Yeter ki benim canım yansın."

Kafamı çevirip parmağının bana değmesine engel oldum.

"Peki, ya senin?" dedim sıktığım dişlerimin arasından. "Beni çiftlik evine gönderip tedbir alıyorsun ya hani? Senin için tedbiri kim alıyor? Ölmek için fırsat kollayan sen mi, kendini, canına susamış bir adamdan koruyacaksın?"

Alayla kahkaha atıp arkamı döndüm ve yürümeye başladım. Tam salonun ortasına geldiğimde tekrar arkamı dönüp yüzüne baktım.

"Yoksa beni öldür diye yalvarır mısın? Hep istediğin gibi karına kavuşmak için aşığına yalvarır mısın?"

İşte patlama noktamdı. Günlerin birikmişliği, gözyaşlarımın çaresizliğinin son noktasıydı. Ben çabalarken onun için uğraşırken aldığım tepkiler hakaretlerden ibaret olamazdı, kabullenemezdim.

"Sus." dedi sakin kalmaya çalışarak. Ama susmadım, devam ettim.

"Ama kötü bir haberim var Adal Yalaz. Siz iki cihanda da bir araya gelemeyin diye Sercan seni öldürdükten sonra kendini de öldürür. Hatta bakarsın senden sonra beni, benden sonra kendini öldürür. Bizimki aşk üçgeni olmaz da aşk dörtgeni olur. Kavrulur dururuz cehennemin dibinde."

"Elmas, sus!" diye tekrarladı. Yine umursamadım. "Niye canın mı yandı? Merak ediyorum benim canımı yaktığın kadar şu an canın yanıyor mu?"

Bir şey söylemesini beklemeden yanına gidip kolundan tuttum. Benle birlikte yürümesi için kolunu çekmeye başladığımda karşı koymayıp ayak uydurdu. Salondan çıkıp mutfağa girdiğimizde "Bak." dedim kolumu savururcasına bırakırken. "Senin için hazırladım, bizim için hazırladım ben bu sofrayı. Ben hazırladım. Peçeteleri bile ben katladım."

Bir şey söylemedi.

Masaya daha çok yanaşıp özenle katladığım peçetelerden birini elime aldım. "Sırf seninle zaman geçirmek için, seni rahatlatmak için. Sırf senin için Sercan'ın varlığını bile reddediyorum ben. Sırf sen geleceksin diye korkmuyorum ben!"

Az önce öfkeyle parlayan gözleri artık daha boştu. Ne düşündüğünü, ne hissettiğini anlayamadığım bakışlarla kurulu sofranın her bir detayını tekrar tekrar inceliyordu.

Bir şey söylesin istiyordum. Birkaç dakika öncesini tamamen unutmak için tek bir kelime etmesi bile yeterdi. Hazırdım, az önce yaşanılan her şeyi unutmak için hazırdım. Tek bir kelime bu geceyi tamamen değiştirebilirdi.

Ama yapmadı. Hiçbir şey yapmadan, hiçbir şey demeden mutfaktan çıktı, saniyeler sonra evin kapısının çarpma sesi duyuldu.

Gözyaşlarım göz pınarlarıma birikmeye başladığında kalbim acıyla göğüs kafesime vurmaya başladı. Her vuruşunda "aptal" diye haykırıyordu. "Sen aptalsın!"

Bacaklarım titremeye başladığında yanımda duran masadan destek aldım. Heyecanla seçip, masaya örttüğüm örtünün kumaşını avuç içimde sıkarken yutkundum. Boğazımdaki keskin acıya rağmen tekrar tekrar yutkunup acıyı yok etmeye çalıştım.

Yürümeye başladım. Yavaş ama her adımımda canım daha çok yanarak yürümeye başladım. Avucumun içinde tuttuğum masa örtüsünü bırakmadığım için kulaklarım her an duyabileceğim kırılma seslerini bekliyordu ve birkaç saniye sonra o sesler duyuldu.

Parçalanan tabaklar, bin bir parçaya bölünen bardaklar... Artık her şey yerdeydi. Bir ara ayağımda bir ıslaklık hissettim ama durup bakmadan tuttuğum masa örtüsüyle mutfaktan çıkıp, merdivenlere yöneldim.

Odanın önüne geldiğimde kapıyı açtım fakat içeriye girmeden öylece durdum. Bu gece hayal ettiğimin aksine tek başıma, kalbi kırık bir şekilde girecektim bu odaya. Tüm hayallerim, heveslerim az önce darmadağın olan masa gibiydi.

Geride kalan onlarca kırık, onlarca parça.

Sıktığım parmaklarımı aralayıp örtüyü bıraktım. Ayaklarımın dibine düşen örtüye basmadan odaya girip üzerimdeki kıyafetleri bir çırpıda çıkartıp dolaptan elime gelen ilk geceliğe bakmadan üzerime geçirdim.

Yatağın serin çarşaflarının üzerine yorgun bedenimi bıraktım. Gözlerimdeki yanma biraz sonra akacak olan yaşların habercisiydi. Adal'ın yattığı tarafa dönerek elimi boş yastığının üzerine koydum.

"Ben senin beni sevme ihtimalini bile sevmeye başladım, Adal."

Ruhumun en ücra köşelerine sakladığım acılarım varlığını hatırlatırcasına uykularımı bölerken çığlıklar atarak uyandığım kaçıncı uykumdu bilmiyorum. Üzerimi örten saten kumaşı, ayaklarımla iterken, parmaklarımı terden dolayı ıslanmış saç diplerime daldırdım. Komodinin üzerine bıraktığım bardağa uzanmak için yan tarafa döndüğümde, korkuyla geriye yaslandım.

Buradaydı... Akşam çıkan tartışmadan sonra bu gece eve geleceğini tahmin etmemiştim.

Elinde tuttuğu bardağı hafifçe kendi etrafında döndürürken, içinde bulunan sarı sıvı hareket ediyordu.

"Gelmişsin." dedim sesimin kısık çıkmasına engel olamayarak. Açık kalan perdeden dolayı, içeriyi aydınlatan sokak

lambasının turuncu ışığı yüzüne vuruyordu. Saçları dağılmış, giyindiği siyah gömleğinin birçok düğmesi açıktı. Cevap vermeden, bardağındaki içkisinden büyük bir yudum aldı.

Kalbimde, aklımda, ruhumda kocaman bir yer kazanmış bu adamın dağılmış hâline şahit olmak, bir uçurumun kenarında durmuş, her an düşmeyi beklemekle aynı hissi veriyordu. Oturduğum yataktan kalkıp yavaş adımlarla kapının yanına ilerlerken, gözlerimi bir saniye bile yüzünden ayırmadım. Ne yapacağımı anlamış olacak ki ışığı yakmak için elimi kaldırdığımda "Yakma." dedi.

Havada kalan elimi yavaş yavaş indirdim, kafamı sallayıp "Tamam, yakmam." dedim. Sevdiğim adam, gözlerimin önünde eriyip bitiyordu. Onun yaralarına derman olamamak, acılar içinde kıvranan ruhuma yeni darbeler indiriyor, çaresizliğime lanetler ediyordum.

"Yanıma gel."

Ses tonundaki soğukluk, kalbimin yangınını körüklüyordu. Bedenim istemsizce söylediklerine itaat ederek çoktan yürümeye başlamıştı. Açık olan pencereden sızan rüzgâr geceliğimin açıkta bıraktığı tenimi okşarken kasılan sırtımı dikleştirdim. Oturduğu berjer koltuğun yanına vardığımda, boşta kalan eliyle bileğimi tutup bedenimi kucağına çekti.

Ani hareketiyle afallayan vücudum kucağına düşerken belimi koltuğun kolçağına sürtmüştüm. Alev almış gibi yanan tenim canımı yakıyordu ama ben tek kelime etmeden yüzüne bakıyordum. Gözlerinin siyah hareleri ifadesizce karşı duvara bakıyordu. Ezbere bildiğim yüzünün her bir milimini ilk defa görüyormuş gibi dikkatle izledim.

Günlerdir tıraş olmadığını belli eden sert sakallarını avucumun içinde hissetmek için her şeyi yapabilirdim şu an.

"Kafanı boynuma koy."

Elindeki içki bardağını pencerenin pervazına bırakmıştı. Sessizce boynuna sokuldum, yüzümü boyun çukuruna gömdüm. Birkaç saatliğine de olsa mahrum kaldığım kokusundan derin bir nefes çektim.

Kucağımda duran elimi tutup, kaldırdı. Boynumu hafifçe eğerek hareketlerini izledim. Havaya kaldırdığı elimi yavaşça boynuna doluyordu. Hissettiğim teniyle kalbimde büyüyen yangın bütün bedenimi sarmıştı.

Dolan gözlerimden firar etmeye çalışan gözyaşlarını zorla tutuyordum. Bir tanesi özgürlüğünü ele alıp kirpiklerimin arasından süzülerek, boynuna düştü. Düşen gözyaşını hissettiğinde belimde durduğu parmakları kasıldı. Elini kolumun üzerinden aşağıya doğru yavaşça kaydırmaya başladığında "Sana sus demiştim." dedi ifadesiz ses tonuyla. "Neden beni dinlememekte bu kadar ısrarcısın?"

Boynunda duran parmaklarımı hafif şekilde hareket ettirip tenini okşarken sorusuna cevap vermek istemiyordum. Bütün dünya sussun, sadece o konuşsun, sadece onun sesi duyulsun istiyordum. Ama sadece ben duyayım, herkes onun sesine sağır olsun istiyordum.

Belimdeki elini sabit tutarken, diğer kolunu dizlerimin arkasından dolayıp yerinden kalktı. Kucağındaydım. Yavaş ama büyük adımlarla dakikalar önce yattığım yatağa ilerliyorduk. "Cevap vermeyecek misin?" diye sordu. Kafamı daha çok boynuna gizliyordum, olumsuz anlamda iki yana salladım. Bedenimi bedeninden ayırıp, yatağın serin örtülerine bıraktı. "Hiç sözümü dinlemiyorsun." dedi. Kapattığım gözlerimi araladım.

"Ben seni hep dinliyorum."

Yanımda yerini alırken yastığın üzerinde dağılmış şekilde duran saçlarımdan bir tutamı alıp, parmaklarıyla oynamaya başladı. Kontrolünü kaybettiğim ellerim benden bağımsız,

saçlarının arasında dolanıyordu. Her ne kadar ona bakamasam da bakışlarının yüzümde olduğunu hissedebiliyordum.

Kehribar harelerim kuzguni siyah gözleriyle buluşabilmek için titriyor, sanki sarhoşluk duygusu onu ele geçirmiş, istediği şekilde yönetiyordu. "Titriyorsun." sıcak ve alkol kokan nefesi yüzüme çarptığında tekrar yutkundum.

"İlk defa kollarımdaymış gibi titriyorsun ve bu..." Cümlesinin devamını duymak için sabırsızlanırken kalbim sakinliğini kaybetmiş, göğüs kafesime sert darbelerini indirmeye başlamıştı. Sanki kalbim bir kafesti ve içine onlarca kuş kapatılmış, hepsi bir anda bağırıyor, çırpınıyordu. Gömleğinin açık yakasından içeriye soktuğum elimin altında şah damarının ritmik hareketini avucumun içinde hissedebiliyordum. "Benim çok hoşuma gitmeye başladı."

Ona baktım. Gözlerinde arzuyla birlikte öfke kırıntılarının parlaklığı da vardı.

Son sözleriyle, titreyen dudaklarımı dudaklarıyla birleştirdim. Nefesi nefesime karışırken karşılık vermesi uzun sürmedi. Yapmakta olduğum şey de beni serbest bırakmıştı. Yaşamak istediğim aşkım için büyük bir gayrete girişmiştim ve bu gayretin ümitsizliği şu an bedenimi tamamen terk etti.

İçine daldığım bu şehvet denizinde derinlere doğru ilerlerken yaşadığım bu vurgun kanımı kaynatıyordu.

Nefes almak için geri çekildiğinde alnını alnıma dayadı.

"Bu gece, sen ne istersen o olacak. Kontrol senin elinde."

Başparmağı dudaklarımın üzerinde bir tüy hafifliğinde gezinirken benim gözlerim onun yüzünde onun gözleri ise aralık duran dudaklarımdaydı.

"Ne istersem mi?" Kafasını sallayıp, arzu ve ateşle koyulaşan gözlerini gözlerimle buluşturdu. "Ne istersen." Dudaklarımızı bir kez daha birleştirmeden önce fısıldadı. "İstiyorsan, istiyorum." Bir müddet öylece hareketsizce kalıp gözlerine baktım.

"İstiyorum." dedim fısıldayarak. "Her şeyimle senin olmak istiyorum." Bir utanç hissi bedenimi ele geçirdi. Vücudumda dolanan kuvvetli elleri dokunduğu yerleri karıncalandırmaya başladığında kalbim sanki onlarca merdiveni koşarak çıkmışım gibiydi.

Ne yaptığını bilen hareketleriyle alt dudağımı dudaklarının arasına hapsetti. Nefeslerimiz birbirine karışırken baş döndürücü etkisi kulaklarımın uğuldamaya başlamasına neden olmuştu.

Bir hapishanede aylar boyunca dört duvar arasında sıkışıp kalmanın ardından güneş ışığına kavuşmuş gibiydim. Ciğerlerim uzun süredir özlemini duyduğu temiz havaya kavuşmanın etkisiyle sıkışmış, gözlerim gökyüzünün parlaklığıyla mayışmıştı sanki.

Tuttuğu bacağımda hareketlenen parmakları beynime uyarı sinyalleri gönderiyordu. Bir aşk değildi bu. Bunu bilmek acıtıyordu ama ona doğru çekilirken kendimi engelleyemiyor, onu durmama gücünü kendimde bulamıyordum. Aramızdaki bu çekime duygusal yönde inanmak boşunaydı ve bu bilmek acıydı.

Durmalıydık, durdurmalıyım, durmalıydım.

Ama yapamıyordum.

Bu yakınlığın belki de bir saat sonra kaybolacağını bile bile Adal'ın kapılarını araladığı karanlığına adım adım ilerliyordum. Bunun yanlış olduğunu, kötü sonuçlanacağını bilen aklım bedenimdeki titremeyi yok etmek için şu an yaşadığım duygulara savaş açmıştı.

İçim titredi, bedenimi ele geçiren tutku, damarlarımdaki kan akışı gibi sinsice süzülürken artık çok geçti. Zihnimi hiçbir şey üzerinden toparlayamıyordum. Her hücrem Adal'ın dokunuşlarını heyecanla bekliyor, dudaklarım dudaklarının altında titriyordu.

Sabrı tükenmiş duygularımın ağları gibi kollarımı boynuna sararken tenime dokunuşları nazikti ama dudaklarımı öpüşü hoyrattı. Tüm bu hislerimin arasında bedenlerimizi ebediyen birleştireceğimizi düşündüğüm anda geri çekilip birkaç milimlik aralık bıraktığı dudaklarının arasından bir isim çıktı.

"Esra'm."

Bir Sin sardı bedenlerimizi.

Günahlarımızın içinde cayır cayır yanmaya başladık.

Bizi ateşe veren Adal'dı.

İkimizi de diri diri yakmaya başladı.

Acımadı.

Yaktı.

Beni asıl şimdi yıktı.